

DE
PRÆCIPUIS
GRÆCÆ
DICTIONIS
IDIOTISMIS.

Autore
P. FRANC. VIGERO
Rotomagensi.

Aa. 5.30

CANTABRIGIA:
Ex Officina ROGERI DANIEL, Almæ Aca-
demie Typographi. 1647.

77-09

Juventuti Φιλέλλου

S.

BXpressum hunc mihi, vel extortum libellum dicere, nisi vel contritum hoc jamque tralatitium præfandi genus, veritatis fide elevaret; vel ut cunctæ res cesserit, non tam id oratione pradicandum meæ, quam vivorum in testium conscientia relinquentem putarem. Nunc cum eorum ad studia voluntatem quoque meam adjunxerim, consilii nostri rationem paucis habe. Scribimus, non eruditis quidem, aut multâ jam lectione maturis: discipulos ipsi nos facilius habeant, quâd doctores: nec tamen plane novis aut rudibus. Medium quoddam Lectoris ingenium querimus, hoc est grammaticis præceptionibus mollitum nonnihil ac subactum. Huic viam sternimus ad majora, non vocum immensi congerie, quam invidiam ab immensis voluminibus, vel ipsa brevissimi opusculi species facile deprehensur: sed eorum, ut vocamus, idiotismorum delectu, qui singulis in orationis partibus, & occurunt frequenter, & præcipuum quandam vim, atque elegantiam Graecæ dictionis includunt. Ita enim se res habet, ut nonnullo quoque docendi usu didicimus, Lingue omni, Graec'que præser-tim, suus quidam est, ac singularis genius, & certis quasi formulæ illigatus: quem simul ac deprehendere caperis, ames continuo, nec ante persequi desinas, quam assequare. Idem nisi te afflaverit, frustra sudes, nec minus inani quam molesto labore jalleris nescio est. Hujus ergo tibi vestigia quedam indicamus, eaque, ut speramus, nec levia nimium, nec obscura. Facem ad ea nonnihil quam Budæus prætulit fateor. Quem enim adhuc, tantum hinc Gallogrecia Musagetem Δαδοχον habuisse, aut pœnituit aut puduit? Extabunt similia quedam in amplioribus aliorum spatiis. Nè id quidem admodum negaverim. Cur enim nova prorsus, & inaudita cudere ambitiosè velim, aut debeam, non video. Sed ea tamen, dum vel passim distracta, vel partem maximam parum explicata, vel tam altâ mole consepulta latent; sit omnino, ut ut unquam à tyronibus aut videri possint, aut depromi. Eadem si unum in fasciculum collecta fuerint, si breviusque com-

REF
pacta, si digesta commodius, si familiarius enucleata, vel manu,
vel perā claudi potuerint; tam avidè legi soleut, quam facile
comparavi. Horum ut deesset nihil efficere contendimus. Et erunt
opinor, praefer ordinem cultumque non pauca, qua nobis etiam,
stuardoq; nostro debeantur. Q uod supereft tanti fuerit, Juventus
optima, priusquam ad Græcorum Auctorum lectionem aspires, to-
tum hunc libellum semel iterumque decurrere. Ita enim evenire
vulgò solet, ut p̄ propera festinatione legendi, multa pretervo-
les, qua diligentiores & oculum postularent & manum, qua ta-
men preterita sensel atque neglecta, & hoc quasi damnata prejud-
icio, vix unquam abs te deinceps attentionis aliquid impetrare
possunt. At postquam his utcunque notionibus consignata mens
est, occurrentium imaginum similitudine, cum excitatur offici-
turque facilius, tum ad illas inter se se componendas suavius in-
vitatur. Ex quo dici vix posset, quantum in posterum ad ista
vel per videnda lucis, vel retinenda firmitatis accedat. Et qui-
dem multos videas, qui cùm in legendō laboris plurimum operaeq;
consumperint, vix aliquot Demosthenis periodos integro perpe-
tuoque sensu contexere noverint; confusa quadam vocabulo-
rum, ut loquuntur, notitia, ut re ipsa sentinent, perturbatione con-
tentī. Quod enim illa sententiae totius absolucion, ex quarundam
saepē vocularum aut significatione, aut collocatione apta sit atque
nexaz his vel omissis, ut serè sit, vel perperam intellectis, hie
ipsa proinde pendeat ve necesse est. Cui malo, quod nec leve qui-
dem, nec mediocre videri debet, libellus hic noster, commode, ut
spero, facileque medebitur. E quidem praeflare nolim, qua hoc
etiam in genere observanda videri possint, complexum eum esse
omnia: temeritatis hoc esset, non fiducia: polliceri tamen ahsim,
qui ad optimorum Scriptorum lectionem ab illius, chincimodi est,
supellecili paratus accesserit; cum per se, in ceteris propè om-
nibus, qua vel praterierit memoria, vel iudicium reliquerit, &
subodor andis sagaciorem, & agnoscendis oculatiorem futurum.
Vale, studiosa juventus, & fruere.

CAPUT I.

De Articulo prepositivo.

Articulus præpositivus, Nomen sæpe ac Regula 2.
Participium involvit, tametsi neutrum
exprimatur, ut *τῆς Ἀσίας περὶ τὰς ἀν-*
ταξίδες, id est, pars *Asiae* que ad Orientem
spectat; ubi subauditur *μέρος* pars, vel
τάξις latua, & Participium *τοι*, vel *τρέπομόν* con-
versa, vel aliud simile. Ita neutrum non usurpari possit,
intelligendo *μέρος*, cum Participio ejusdem generis.

Eodem sensu hic Articulus eleganter geminatur, ut Reg. 2.
ἐκαθιεῖ τῆς οἰκίας, τῆς περὶ τῶν σωμάτων, σαλυτικὴν in- Eodem sensu
σιστεῖ, ubi subauditur Participium *εσπόνσ* vel *ἀγένος*. geminatur.

Eodem quoque modo cum Adverbio, aut Præpositi- Reg. 3.
one jungi solet; tumque Adverbium & Præpositio vice Cum Ad-
Nominis funguntur: ut *ὁ Βασιλεὺς, ὁ τῆς Βασιλέων* Reg. 3.
πάτην, subauditur *Ὥρα, Rex regum maximus: δικαστής*,
subauditur ὥρας, nostrī temporis homines. Quo in ge-
nere usurpantur maxime Adverbia loci, ut *ἐνώπιον, κατὰ τὸ deorsum*: Temporis, ut *πάλαι olim: Quantitatis,*
ut ἄγας, ὕστερας, id est, nimum, excellenter, supra modum. V. c. ἡ ἀρχὴ βασιλεία, εὐτελεί regnum, ὁ πάλαι
ἐνθεωρητικοὶ, prisci homines.

Quod Latini dicunt, alter quid *m.* alter *verò*; Græ- Reg. 4.
ci, *ὁ μὲν ὁ δέ*, per omnes casus: ut *οὗτοί εἰμι συμμαχόντες, οἱ μὲν οἱ δέ*
οἱ μὲν φίλοι στρατοῦ, οἱ δέ φίλοι στρατού, ex sociis nostris, alii tor- tient, alii deficiunt animo. Quo sensu, nonnunquam genitivus partitionis transit in calum articulat: ut in exem-
pli allato, *οἱ συμμαχόντες, pro τῷ συμμαχόντες*. Re- *τοι μὲν, οἱ δέ*
tē tamen dicitur, *ἕτεροι δέ*, id est, alter quidem, *ποτέ δέ*.
alter *verò*; Gallicè, *l' un, l' autre*. Demosth. pro Coro.

Cap. I. De articulo præpositivo.

δύο δὲ καὶ μεγάλα, ἐν αἷς, διπλάσια τῶν ιῶν ἀγωνίζομαι,
ἔτεσσι δέ, &c. id est, tum duo præsentim, quæ sane mag-
na sunt; alterum, quod non equalibus de rebus conten-
dam; alterum, &c.

Reg. 5.

Cum Præpos.
κατά.

Idem Articulus in omni genere, cum præpositione
κατά, elegantes habet significatus: ut τὰ κατά ήμας, res
nostræ temporis: τὸ κατά ὄλου, in universum, vel quicquid
universæ sit: οἱ κατά ἑταῖ, un à un; ut οἱ κατά ἑταῖ πρόδο-
μηνοι σπανῶ τους, milites signatim incedentes; οἱ κατά μι-
αν, une à une, οἱ κατά ἔργον, singuli.

Reg. 6.

περιποίησιν.

Adverbium ταῦ, & participium neutrum ἔχον, cum
præpositivo neutrō, vel uno verbo περιπέχον, significat
nunc: ut περιπέχον εὐ αἰγαλεῖς γίνομαι ταῦς ὅπιος, nunc
quidem optima spe vivo.

Reg. 7.

"Οδε, ηδε, τόδε,
τοδε.

"Οδε, ηδε, τόδε, repetito præpositivo articulo, Atticè
pro ὅδε usurpatur: ut οδε οἱ ἀθηναῖοι, hic homo: nec
unquam nisi utcunque demonstrando. Sæpe autem δι'
acutum, pro δε enclitico usurpatur; at ferè cum masculi-
no tantum, οδε, vel neutro τόδε, quod tunc accentu caret:
sic οδε pro οδε, & τόδε pro τόδε: vix autem ηδε pro ηδε.
Demolit. pro Coro. διόδε ταῦτ' ἐγέρθεν οδε πρότερος,
Quare bæc ille scripsit, vel decrevit meā causā.

Reg. 8.

Τόδε.

Τόδε, id est, εὐ τετραι τῷ τότῳ, hoc in loco, vel hæc,
adverbialiter: opponitur autem τῷ κακεῖσι, illuc, vel
illic: nam τόδε κακεῖσι σφεδεται, huc illucque volvi,
significat.

Reg. 9.

τό δε τι.

Tóδε n̄ apud Philosophos, rei substantiam essenti-
āmque significat, quam Aristoteles vocat, τὸ τι λω τι, quod quid est esse.

Reg. 10.

τὸ διὰ τι.

Tὸ διὰ n̄ apud eosdem, causa est propter quam aliquid
fit.

Reg. 11.

τὸ περὶ τινα.

Τὸ περὶ cum numerali πρώτῳ, id est, ab initio: τὸ ταχ-
ινότερον, id est, celerimè: ut, τὸ ταχιστὸν περρωτάτῳ περ-
χόμενον, longissimè summa cum celeritate prouelitus est.

Reg. 12.

εποποιησι.

Articulus hic præpositivus, cum gignendi casu no-
minis proprii, vel involvit substantivum υἱος aut παῖς,
filius; vel pro illo sumitur. Nam οἱ τοι Δημοσθένες, est,
filius

*filius Demosthenis. Ità Virg. 6. Mēn. Deiphobe Glauci,
Δημόσθενος τοῦ Γλαύκου. Sæpe tamen Articulus etiam
subintelligitur. Demosth. pro Coro. Κτησιφῶνος Λεωνίδη-
ρος, Ctesiphon Leosthenis filius : & paulo post, Δημοσθέ-
νης Δημοσθένης, Demosthenes Demosthenis filius.*

Tò cum neutro adjectivo, ac ferè superlativi gradus, Reg. 12;
ponitur eleganter pro subjunctivo ò, quod; maximè, ^{in proposito} cùm recensit levioribus, ad id quod gravissimum sit
devenitur: ut τὸν μὲν φίλον περάντα, τὸν δὲ ὀχιαν διέ-
φερε τὸν μαρτυρον, καὶ τὸν πατέρα οὐδόποτο, amicos
ludificatus est, domum pessundedit, quodque scelerrissimum
est, patrem verberavit.

*Ἐπὶ τῷ δέ, significat propriè cis, cum genitivo loci, Reg. 14.
atq; ut plurimum fluvii vel montis: ut ἡπὶ τῷ δέ τῷ ὄρῳ, ἡπὶ τῷ δέ
cis montes : ἐπὶ τῷ δέ τῷ ποταμῷ cis fluvium. Opponi-
tur ἡπὶ ἐπέκαιρα, trans, ultra: ut ἢ ἐπέκαιρα τῷ Αλπιῷ Κή-
πῳ, id est, Gallia Transalpina: at ἢ ἐπὶ τῷ δέ τῷ Αλ-
πιῷ, Cisalpina. Simili ferè sensu dicitur, ἡπὶ δάσεσ
μη, δῆτεσσι, ex hac quidem parte, ex altera vero.*

Tò òv singulari modo significat τὸ μέρος, partem, ut Reg. 15.
apud Aristidem in Panath. τὸς χωρῶν, τὸ ὅν περ τὸ ὅν.
ἐργατῶν τοῖ, τὸ ὅν περ μετριού Cela, regionis pars altera
Septentrionalis est, a' tera Meridionalis.

Tò μέ, τὸ δέ, vel τὸ μέ το, τὸ δέ το, significant, partim Reg. 16.
quidem, partim vero, ut τὸ μέ το ὕπαρχος, τὸ δέ το δέ το μόρι, τὸ δέ
με, partim spe, partim metu. Eodem sensu dicunt, τὸ μέ,
τὸ δέ, & τὸ το μέ, τὸ το δέ, que voces nonnunquam usor-
paniunt in principiis periodorum, maximè disjunctarum;
præsertim ubi res pluribus aut testimoniis, aut
exemplis illustratur.

Tὸ λεγόμενον, verbat. dictum, id est, ut est in Prover- Reg. 17.
bio, quod aiunt. Plato in Gorgia, Ἀλλ' οὐ τὸ λεγόμενον, τὸ λεγόμενον
νατομονέοτης οὐκομόν; an vero post festum, quod aiunt,
advenimus?

Neutrū τὸ in singulati, non solum cum infinitivo Reg. 18.
conjugitur per omnes casus, si vocantem excipias; ut τὸ cum infi-
nito τοιū facere, τὸ τοιū faciendi, eis τὸ ποιεῖν, ad faci-
endū.

Cap. I. De articulo præpositivo.

endum, ē τῷ ποιεῖν, faciendo. Sed etiam aliis quibusdam modis observatione dignis. Primus est in dandi casu, qui ferè per quodd, vel quoniam, vel cùm, resolvi debeat. Demosth. pro Corona, Τας βλασφημίας (ἀπτε) συκοφαντίας ἔπις ὅπερεῖσαι, μὴ μόνον τῷ φάσθιστοι, αἰλαχή τῷ (οἱ τῷ μάλιστα ποιεῖν αἴλανθοις) ἔπις αἵρεσις κέχρημα, τοῖς περίγυμασι συμφέρειν χρήσασται. Eius maledicta, sycophanta criminationes esse ostendam, non modò quodd falsa sint; sed etiam quodd, ut verissima essent, ita tamen gerendae res fuerint, ut ego gessi. Secundus est in accusandi casu, cum voce alterius cuiuscunq; casūs, materialiter (ut loquuntur) positā, sequente verbo activo. Demosth. ibid. ύμεις, ἡ ἄρδες Ἀθηναῖοι, πὸ δ' ύμεις ὅταν εἴπω, id est, vos Athenienses, vos autem cum dico: ubi τὸ est accusativus casus, ύμεις autem nominativus. Tertius est, cum aliis etiam orationis partibus, maximèque adverbio, quod tamen verbum sequitur. Demosth. ibid. μὴ τὸν ἀγγίθιον σύμβολον πεινάονται, ἥπι τὸν πῶς αἴκεντρύμας ἐμοὶ θάνοι, id est, nē ab adversario consilium petatis, quemadmodum audire me debeatis.

Reg. 19.
Articulus &
nomen di-
versi casūs.

Sæpe, apud Oratores præsertim, præpositivus Articulus ita præmittitur, ut casus nominis sequentis ob verbum adjunctum mutetur; ubi dubium est, quo ex pluribus nomine res appellanda sit. Demosth. pro Corona, οὐ τῶν ἀλλων Ἑλλήσων, εἴ τι χρῆ κακίαν, οὐ τις ἄγροιαν, εἴ τις καὶ τοῦτα αἱμότερα εἴπειν, id est, aliorum Graecorum, siue oportet improbitatem, siue ignorantiam, siue hoc utrumque dicere: pro, καὶ τῶν Ἑλλήσων, εἴ τι κακία, εἴ τις ἄγροια, οὐ τις καὶ αἱμότερα, aliorum Graecorum, vel improbitas, vel ignorantia, vel utrumque.

C A P. II.

De Articulo subjunctivo.

Sed & **μὴ**, & **οὐτός**, non tantum apud Poetas, Reg. 1.
sed interdum apud Oratores, pro **οὐτόν**, **οὐτός**,
οὐτός, sic **καὶ οὐτός**, verbatim, & **qui**: id est,
cum ille, supple it à loqui cœvit, vel per-
rexit; pro **καὶ οὐτός**, vel **αὐτός**, sic, **ηδὲ οὐτός**, inquit ille, pro
αὐτός. Dialogistis frequentissimum est. Quibus in lo-
cis, **ηδὲ** pro **εἴη** usurpatur, & **ἢ** abundat. Imò ab-
solutè **οὐτός** pro **οὐ** nonnunquam usurpatur. Plu-
tarach. Public. **ῶν** (**λέγει καὶ πλέοντα**) **πολὺ μὲν οὐ**
σωτήρ, **αἰτίᾳ γεώπολις Θεός**, **αὐτὸν δὲ τοῖς στοιχείοις ἐπα-
κονάντοις**: quorum duorum altero rectè semper utens, al-
tero indigentibus abundè subveniens: ubi **αὐτός** εἰ, pro
αὐτόν τε.

"*Ostis* primò redditur *quis* vel *quisnam*, sine interrogatione, ut *ix̄ ostis* *ostis* *av tuō p̄nīsēsy*, *nescio quis*. *qui* *hoc fecerit*; sic *n̄ns*, *ð*, *n* cum virgula post *ð*, (ut distinguitur à conjunctione *ðn*, *quid*, *quenam*, *quodnam*, per omnes casus. Secundò, *quisquis*, ut, *ostis èntuγχάνει μτῷ*, *quisquis in eum incedit*. Quo sensu non raro præcedit *n̄s*, vel sequitur *ñv*, quæ particula unicam vocem efficit cum *ostis*: *sic òstisñv*, *ènroñv*, *òtitesñv*, in omnibus numeris. At *n̄s* tantum in singulari, ac ferè in nominandi casu, *n̄s* *ostis* *quicunque*: In plurali autem, *n̄vles* *m̄vles*, *ostis*, non *n̄vles* *ostis*, id est, *quotquot*. Seque etiam possunt *p̄p*, vel *ðñ*, vel *πotē* vel *utrumque simul*, vel cum eadem particula *ñv*; ut *ð*, *n̄ ðñ*, *ð*, *ti ðñ*, *ð*, *ti πotē*, *ð*, *ti ñv πotē*, vel *ð* *ti ñv πotē*, unico verbo: *vel ð*, *ti ñv πotēñv*, una itidem voce, id est, *quicquid ð*, *ti ñv πotē* tandem.

Falluntur qui putant, n*e* vel *as* eadem planè mo- Reg. 3.

Cap. II. De Articulo subjunctivo.

do addi posse, ita ut ὅτις ἄν, vel apud Poetas ὅτις καὶ, aut καὶ, simpliciter usurpentur, pro ὅτις: adhibent enim istae particulae, ut conjungantur cum modis & temporibus sibi propriis, optativo, vel subjunctivo; imperfecto, vel aoristo indicativi, (ut fuis offendetur cap. de Conjunctione, Sectione secundâ) non autem ut aliquid ad eam significationem conferant: aliqui diceretur ὅτις ἄν ποτεῖ, ut ὅτις ποτεῖ, quicunque facit; quod tamen falsum est: dicitur enim ὅτις ἄν, vel ὅτις καὶ τοιότερος, aut aliquid simile, id est, quicunque fererit. Ita ὁς καὶ, vel ἄν simul, non significat quis, sed ὁς tantum.

Reg. 4.
ὅτις, poeticè
pro ὅτις.

*'Οτις, Poeticè eodem utroque sensu ponitur, quo ὅτις. Homerus saepissime, ut Odyss. μ. Αἰρά τι
πάτρας*

*'Ανθρώπων δέλγεσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκη),
Que quidem (Sirenes) cuicicis homines demulcent,
quisquis ad eas venerit: ubi tamen ὅτις non sumitur
pro οἵτινες, ut nonnulli volunt, etiam si pluralis præcedat. Imò accusativ. poeticus, ὅτινα, pro ὅτιτα, &
ὅτινας pro ὅτιτας, usitatus est, & ὅτινα in neutro pluri-
tali pro ὅτινα.*

Reg. 5.
ὅτις, qui
quidem.

Reg. 6.
ὅτι.

Territò ὅτις, est qui quidem, in omni genere, numero, & casu: Poeticè, ὁς τι, male enim diceretur ὁς μὲν. Vide cap. de Conjunctione. Sect. 8.

Reg. I.

Amant etiam Oratores ὅτις pro τι, vel τινός & τινῷ, pro τῷ vel τῷ τινεῖ non autem ὅτιν pro ὅν, vel τινιτινα. Ita sape ἀνδ' ὅτις, id est, cuius rei causa, vel quamobrem. 'Ερ' ὅτις, qua in re: ubi non ratiō αἰσχύλου τινα, id est, commoditatē & occasiōnē aliquam significant. Demosthen. pro Coro. ἔτρ. ὑμῶν τοῖς περιδίδεστον, τὸ ἔχειν ἐφ' ὅτις περιδίδει, φοιτεῖ, id est, Efficit, ut vos, proditores aliquam semper munierum accipiendorum commodita-

tem habeatis : verbatim, in quo, vel pro quo munera capiatis.

Os aliquando sumitur, rarius licet, pro τίς interrogativo, ac præsertim in neutro genere. Sic enim Oenomaus apud Eusebium, lib. 6. Preparation. p. 275. nova edit. ὅτι οὐτενα, ταῦτα περὶ μάρτυρα τῷ λόγῳ; Quorsum autem ista dicendo persequuntur sum? Tu parcè imitare.

Dativus scemmininus η̄ quatenus, aut qua ex Reg. 8. parte, aut quo modo, sæpe significat, eique ferè responderet ταῦτη: ut ὁ ἀνθρωπός, η̄ μόδος λογικός δέσιν, ἐφίσται τῆς αἵρετης, η̄ οὐ συρκικός, η̄ ζεῖται γνῶντας. id est, homo quā ratione prædictus est, virtuti studet, quā verò corpore, ad res terrenas adhærescit. Hac ratione conjungitur cum verbo εἰδέχομαι, id est, quā licet; & cum verbo οὐδίχιον παρήκει, quā contingit, quā fert casus, utcunque: sèpius tamen dicitur οὐτὸν παρήκει vel παρήκος, ut dicetur infra.

Eodem ferè sensu dici potest, καθ' ὃ, παρ' ὃ, vel καθ' αὐτόν, τι: vel unica voce καθό, παρό, καθά, καθότι: ut καθ' ὃ τοῖς ωμοῖς συίσχεται, quā parte cum humeris conjungitur. Aliquando tamen καθ' ὃ, τι significat, ut: v. g. καθ' ὃ, τι φιλεῖ ὁκτωλύς, id est, ut, jam pridem solet: καθότι πόλις ἀεισα θηρικῆσται, quomodo civitas quam optimè gubernari possit.

Idem ferè significant καθ' ὅτε, καθ' ὅν, κατέ οὖν: Reg. 10. quæ tamen sèpius reddi debent, quamobrem: èltque ἀνθρώπος τις loquendi ratio perfamiliaris Aphthonio: frequentius tamen dicitur ἐφ' οἷς, vel ἐφ' οἷς δι, ad significandum, quamobrem. Sæpe tamen ἐφ' οἷς, & ἐφ' οὐ, sumuntur pro ἐπὶ τοῖς, ἐφ' οἷς, & ἐπὶ τῷ, ἐφ' οὐ, id est, propter illa, in quibus, Demost. pro Corona, αὐτὸς οὐτε μοι μαρτυρεῖ, ἐφ' οἷς οὐχ ἔστιν θεοῦ οὐ, ἐσπαρῶ δι, id est, Ille ipse testificatur, me propter ea,

*Quorum rationibus reddendis obnoxius non eram, corona-
tum esse.*

Reg. 11.
§ pro 6c.

Idem terminum \bar{h} , in dative, sumiter interdum pro $\omega\varsigma$, ut $\bar{\eta}\pi\bar{o}\bar{e}\bar{n}\sigma\bar{v}\bar{d}\bar{e}\bar{x}\bar{e}\bar{s}\bar{e}\bar{s}$: ut tibi uidetur: interdum pro 'Σέ \bar{h} ', ut $\bar{\eta}\pi\bar{o}\bar{e}\bar{c}\bar{a}\bar{c}\bar{r}\bar{w}\bar{t}\bar{a}\bar{t}\bar{o}\bar{v}\bar{e}\bar{n}\bar{\chi}\bar{v}\bar{o}\bar{i}\bar{o}\bar{t}\bar{o}\bar{r}'$ αλ- $\bar{h}\bar{e}\bar{s}$, ex quo, vel qua ratione veritas clarissime in-
telligi possit. Interdum pro δούν, tuncque jungitur comparativo; ut $\bar{\eta}\pi\bar{o}\bar{e}\bar{m}\bar{a}\bar{r}\bar{c}\bar{t}\bar{e}\bar{e}\bar{z}\bar{e}\bar{h}\bar{d}\bar{o}\bar{s}\bar{e}$, τωτη χ \bar{h}
δούνει εσπασμός, quod longior via, eo celerius excurrit.

Reg. 12.
Subjuncti-
vus cum vir-
bis eum a-
ffivit.

Subjunctivus articulus, male Latinis ignoto, ita præpositivum aut nomen involvit, ut in eodem casu eleganter ponatur, in quo præpositivus aut no-
men poneretur, licet verbum sequens alium post
se casum postuleat: ut μηδίνα $\bar{a}\bar{v}$, vel $\pi\bar{o}\bar{i}\bar{a}\bar{v}\bar{e}\bar{e}\bar{t}\bar{a}\bar{d}\bar{e}\bar{v}\bar{v}\bar{a}\bar{t}\bar{h}\bar{o}\bar{y}\bar{o}\bar{u}\bar{v}\bar{e}\bar{e}\bar{i}\bar{v}$), nullum eorum que passus
est rationem habet; pro μηδίνα παι \bar{v} τὸν, & vel
 $\bar{a}\bar{v}\bar{e}\bar{e}\bar{t}\bar{a}\bar{d}\bar{e}\bar{v}\bar{v}\bar{a}\bar{t}\bar{h}\bar{o}\bar{u}\bar{v}\bar{e}\bar{e}\bar{i}\bar{v}$. &c. sic, οἵς ἔχει φίλοις προ-
σωνῶς τε χ \bar{h} φιλανθρώπως δεῖς περσφέρεται, quos
habet amicos, suauiter eos semper humaniterque
trahat.

Reg. 13.
Subjuncti-
vus art. præ-
positivus.

Græcis hoc cum Latinis commune est, ut sub-
junctivus Articulus Pronomen antecedat eleganti-
us, quam sequatur. Demosthen: pro Coro. ipso
statim in limine. "Επειθ", ο πιρ δει μάλισθ' ψήφι \bar{u}
μῶν, τε το παρεγένουε ποὺς δέες υμῖν, id est, Dein-
de, quod vestrā maximē interest, id ut Dii vobis in
animū induant. Est enim hic, παρεγένουε, mentem
injicere.

Reg. 14.

Neutrum singulare δ̄ maximē apud Thucy-
did. aut sœpè vacat, aut idem est quod καδ̄ δ̄,
in quo. Insignis est locus ille lib. 2. ubi δ̄ in
duo membra sic tribuitur, ut per se vel omnino
pendeat, vel utrumque resolvatur in καδ̄ δ̄. Sic
enim ait, δ̄ τοις ἀλλοις, άκαδία τούς θέρος, λο-
γιούς δ̄ ὅχνον φέρει. Quo quidem in genere, ca-
seris audaciam ignoratio, consideratio timiditatem
affert

Cap. II. De Articulo subjunctivo.

9

affert: ubi δὲ duobus nominibus, ἀμασίᾳ & λογισμῷ explicatur.

Neutrum plurale ἄντε, cum particula τοῖς, significat utpote, vel quippe: ut οὐτὸς οὐτός πολέμει, οὐτε προτείτης οὐτε μέγιστος εποβίσθιτο φύσει, propter imminens bellum, utpote ignavissimus, summo timore perpulsus est. Dicunt etiamā τοῖς δι, οἷς δι, eodem sensu.

Idem neutram in dandi casu numeri variisque, Reg. 16. maximēque pluralis, cum opportuno verbo con- à cum verbo junctum, pro substantivo ejusdem significatio- pronomine. nis, ac verbum illud, usurpatur. Demosthenes pro Coro. οἴτε γάρ έντυχόσαντεν Λεύκτοις, (de Thebanis loquitur) εἰ μερίως έπέχρηστο: verbatim, iūs quibus felices in Leuctris fuerant; id est, τοῖς έντυχόμενοι, suā illā apud Leuctra felicitate, minus moderatè usierant. Ibid. εἰ δις ικαρτανον οἱ αῖλοι, καὶ ηγάπετο οὐφέγνεν, αὐτὸς παρεκτευχήστο, pro τοῖς τῶν αἰλῶν ἀμαρτήματι, καὶ τοῖς οὐφεγοι λογισμοῖς, aliorum peccatis solidisque consiliis instru- ētior fiebat.

Hic artillus apud Atticos nomen aliquod di- Reg. 17. verso in genere sequitur, ita ut sensus pendeat, ac ne- cessariò phrasis alias in voces resolvi debeat, ut explicari commodè possit. Tale est illud ejusdem Thucydid. eodem ex lib. in oratione Peri- clis, quā parentes eorum consolatur, qui pro patria occubuerant. Τὸ δὲ έντυχὲς, inquit, Εἰ δὲ τοῖς έν- τυχόσαντες λέχουν, οὐδὲν γάρ τοι τελετῆς, υμεῖς δέ λύτος verbatim, Felicitas autem, qui bonissimum fortiuntur, ut illi nunc exitum, vos ve- rò dolorem: ubi artillus δι, cum έντυχὲς nullo modo construi potest. Ita ergo sententiam exple, τὸ δὲ έντυχὲς τοῖς δὲ γεγονότοι, δι δὲ, &c. vel τὸ δὲ έντυ- χὲς τοῖς δὲ γεγονότοι, εἰ τινες δὲ τοῖς έντυχὲς, &c. aut ali- simili modo: id est, Illis autem verè felicitas obuenit,

A 5

qui

qui honestissimum, vel ut illi, exitum, vel ut vos ipsi, dolorum sortiantur: vel, In eo autem sita felicitas est, si qui, &c.

Eadem conjunctio ita nonnunquam post comparativum adverbium sequitur, ut sumi videatur pro nō quam. Thucydid. s̄epe ut lib. I. πότε τούς οὐτουσίων (εἰλάμαρον) εἰς τὸν ὡν κεῖνται μᾶλλον, εἰδὼν τὸν δόξαν αὐτῶν αἰγαλησός καταλέπτει. id est, sepulchrum illustrissimum (supple, babuerunt) non illud potius in quo jacent, quam in quo perpetua eorum gloria remanet. Latini tamen potius dicere, tam quam.

Idem paulò pôst, καὶ γὰρ οἱ κακοπεγγύετες δικαιοτεροὶ αφείδοιεν τὸν βίον, αλλ' οὐ έχαστία μεταβολὴ τῷ ζῆν ἔτι κανθανεῖται id est, Nec enim qui duriorē fortuna utuntur, justius vitam presundant, quam qui de adversa quadam mutatione, dum vivunt, adhuc periclitantur. Felices ac fortunatos intelligit, qui dum vivunt in continuo adversæ sortis periculo versantur.

^{Reg. 18} **Ἄττα** spiritu aspero s̄epe Attici, maximè Plato, pro τινὶ usurpant, partim interrogative, partim indefinitive. Interrogative quidem, ut Demosthenes, πώς καὶ ἄττα διελέγχθη; quomodo, & quenam locutus est? Indefinitè vero, ut Plato secundo de Republica εἴ τις ἐρωτών εἰτα ἄττα δέστη, si quaerierit quispiam, quenam ista sint.

^{Reg. 19} **Ἄττα** pro τινὶ. aliquando significat nonnulla quedam: ut αλλ' ἄττα, alia quedam, δὲλια ἄττα, pauca quedam. Alibi vero, ornatūs caula tantum adhibetur: ut ποιλαὶ ἄττα μάτιον διὸς απεδίσει, multa studiosè frustrè curavit. Aliquando idem valet, quod particula expletiva, nam, apud Latinos; maximè cum πότια, vel ποῖα: ut ποῖα ἄττα διεπεζέστο; quenam perfecit? πότια ἄττα, quotnam?

Eadēm

Eadem vox est *verbocisnū*, id est, adulantis atque Reg. 20.
blandientis, quā minor majorem blandē appellat: quo *verbocisnū blandē*
sensu à veteribus quoque Romanis usurpata est, autho-
re Festo; ut *τέττα*, amici minores, seniores appellan-
do, dicere soliti erant.

CAP. III.

De Nomine.

SECTIO PRIMA.

De Nomine in universum: ac Primum de
Substantivo.

Notandum est apud Atticos, maximēque Regula 1.
Platonem, creberrimas esse casuum & nu-
merorū mutationes; imò etiam aliquando
generum; quæ sèpissime fallent, nili cautè
ac diligenter attendantur; quāque tyrones facile imi-
tari non oportebit. Demosth. pro Coro. cùm dixisset,
λέγεις ἀ διεῖ περὶ τῆς ὁμοτηᾶ, ὡσεράνδριάντα
ἐκδεκτῶς; καὶ συγγεγόλιψις: id est, ea commemoras, quæ in
homine populari esse debeant, perinde ut si statuam ali-
quam elaborandam ex syngraphis locaffes: Addit, ἢ λέ-
γω τὰς ὁμοτηᾶς, εἴλλ' οὐ τοῖς περίγυμασ τηνωκο-
μήσις, in accusativo, cùm præcedentia in nominativo
dixisset: id est, aut quasi populares homines, verbis, non
rebus ipsis agnoscerentur. ὥστε enim cum accusat, con-
strui potest.

Regula 1.
Casuum, mu-
nerorū, ge-
nerūque
mutatione.

Substantiva membrum eleganter aut periodum ter- Reg. 2.
minant, præmisso adjectivo, & verbo interposito: ut ἢ Substanti-
καὶ ἢ Ἐναίδα κυειολεξίαι οὐ πάσις ἔχειται ἢ φιλοπο-
τίαι, omni studio Graecæ dictionis proprietatem sectari:
sic, πόνους δεξιώματα ἢ φιλορρεσταῖς, omnibus bu-
manitatis officiis colere.

Reg. 2.
Substanti-
vum in fine.

Substantiva quadam, ac præsertim ὅδε via, γραμμῇ, Reg. 3.
linea, ureis pars, vel portio, μέρος, idem: eleganter Substantivus
qua subaudi-
sub- untr.

edēs.

subaudiuntur: ut ἐνδείας ἔστε πομίναι, vel ἐγειρέσθαι,
vel σταυρτεῖν, subauditur ὁδόν, à recta via aberrasse:
sic, τὸ ἅπλον μαζί εἶναι, supple ὁδόν, rectam ad e-
ruditionem τιαν insilere. Quod etiam uno verbo ἐν-
δυσθεῖν, vel ἐνδυποτεῖν dicitur. Sic apud eos creber-
rimum est, εἰντίας εἶναι, vel εἰντίας φέρεσθαι, sub-
intellecto substantivo μεσίς vel ὁδός, id est, contraria
viā ferri: à γενετῃ τῷ ἅπλῳ θάνατῷ, id est, ad mortem rapi.

Reg. 4.
dixi,

Subauditur etiam dixi in rebus forensibus, ut δί' ἐν-
θίας, vel καὶ τὸν εὐθεῖαν αὐτογνώσθει, candidè, sincerè,
cum adversario, & quasi recto pede contendere, quod e-
tiam dicitur ἐνδυθία χενσάσθαι, vel ἐνδυδίκειν, sic κρί-
τιδι τιὸν ὅπλῳ θάνατῷ, sup. δίκιον θάνατον, id est, capitium
causam dicere.

Reg. 5.
ημέρα.

Subauditur etiam ημέρα, dies: nam τῇ ἡμέρᾳ, id est, pridie, quod Plutarchus in Theseo dixit, μιᾷ
ἡμέρᾳ ημέρα, cum dignandi casu, τῇ Θεοῖσι, id est,
pridie festi in Thesei honorem instituti: & τῇ ὥστερᾳ, id est, postridie, cum dignandi etiam casu, quod forte
dici non possit, μιᾷ ὥστερᾳ ημέρᾳ.

Reg. 6.

Satis dici non potest, quodnam substantivum intel-
ligatur, in hoc Plutarchi exemplo, in Fabii maximi vi-
ta, τιὸν ἀττανὸν πημαθεῖς αὐγέλος, à τῇ ἐνθίᾳ ὃν ἔφερον,
id est, acceptam cladem nuncius, uti res erat, aperte in-
genueque non retulit: videtur tamen subintelligi ὁδός, ut
tota phrasis sit metaphorica; vel φωνής, λέξεως, διηγήσεως.

Reg. 7.
ἀδεμάρχη.
λαζίσ.

In dandi casu singulari ἀττέρα, id est, neutra, sub-
auditur etiam aliquid, ut χειρί, μελί, aut aliud simile,
cum verbali λαζίσ, capiendus, est enim αὐτόποτος ἀ-
ττέρα λαζίσ, homo tam soleris ac providus, ut neutra
parte, aut potius nulla, vel (quod melius) nulla ratione
capi possit. Themistius or. 10. καύπιστη πεσόντος εἰς χον-
ού ἀττέρα λαζίδι, tametsi patronum habebant, qui nullo
modo capi possit, id est, omni ex parte tutum, ac rectum:
Huic aliquatenus opponitur θατέρα λαζίσ, id est, altera ex parte, capta facilis. Eusebius Demonstrat. l. 4. c.
9. de Dæmons loquens, θατέρα τὸν ιθύνων απάντων α-
πηλίσσει

ivau,
isse:
d e-
cu-
per-
sub-
riā
api.
ēs-
erē,
d e-
npi-
itu
ia,
a
est,
ia,
ritè
tel-
vi-
av,
in-
i, ut
res
ub-
ile,
e-
tra
one
χα-
allo
m:
al-
c.
a-
226

τελίστης, θείρα λυτής ποιει τροβολίοις ἀνθρώπου εὑ-
εγγό, id est, at gentibus omnibus gravis minatus cum es-
set, alia ratione suis ipse venabulis capti faciles homines
reperit. Intelligit autem voluptatis ille cerebrum, de qua ibid.

Nomina quædam neutra multiudinis numero, sedem Reg. 8.
εἰλεπτικῶς utur pantur; ac potissimum cum sequenti- Neutra defi-
bus verbis junguntur, εορτάζειν festum celebrare, πανη- ciatim posita.
γωζεῖσθαι, conventu publico aliquid celebrare, & δύση,
sacrificare. Hujusmodi sunt, τὰ σωτήρια, id est, ea
que pro salute recuperandâ, vel recuperatâ sunt: τὰ χαεισθεῖα: que in gratiarum actionem: τὰ μετίχα,
& τὰ ιλασθεῖα, que valent ad placandum & conciliandum Numen: τὰ διαβατήρια, ad, vel ob felicem
transitum: τὰ δημιουρια, ob vicitoriā: τὰ εἰσιτήρια θύ-
ειν, ob felicem, Athenis, ingressum in ordinem Senato-
rium, sacrificium persolvere: τὰ εὐαγγέλια, que ob fe-
licem nuncium: τὰ γνωθλα, que in natalis diei memo-
riam; τὰ γαμήλια, que ob letiorem nuptiarum diem:
τὰ κατοικήσα, ob sedem aliquam primum ac feliciter oc-
cupatam: τὰ ἑτητα, anniversaria: τὰ κουρεῖσα, que in ejus diei memoriam quo inter juvenes olim Atheneenses pueri censebantur. Quæ postrema quinque con-
jungit B. Gregorius Nazianz. orationis 4. initio. Di-
cunt ergo εὐαγγέλια δύση, id est, viximam ob letum
nuncium immolare: τὰ σωτήρια πανηγυρίζειν, recuperata-
tam, aut conservatam salutem, publicâ solennique te-
titia celebrare, &c. similiter.

Genitivus etiam interdum apud Atticos, præcipueq; Reg. 9.
Demosthenem & Xenophontem, cum verbo activo Genit. cum
conjungitur accusativi loco. Demosth. 1. Olynth. verbo activo:
ταῦτα βαύειν τὸν εἰ τῷ χώρᾳ, aliquid ex regionis fru-
tibus decerpere. Xenophon. in Oratione de Age-
silao, τοῦ οὐρανοῦ ἀναλόπον τειχῶν, τῇ φιλαρέτρᾳ
τοῦ χειρογενεῖτο, pro τῷ τειχῶν αἰδίωτα: quod
affine est gallico idiotismo, il prevoit des villes par sa
courtoisie: nam particula, des. genitivi nota est. Idem,
τῇ φιλαρέτρᾳ τοῖς σεργγύλων πολέοις, il ne permettoit

pas qu'on enfonçast des navires rondes. Idem, *ἰεὶ τῷ μητρόν τοῦ Καλύβεντος*, ait; pro *eis* τὰ μητρόν, monter en de grands vaisseaux. Idem, lib. 3. luct. 61. ἢ ἐπιμέτρων ἐπὶ τῶν τετράκοντα ἵπποτον τον, id est, illi autem miserunt ex iis, qui sub triginta viris equites fuerant. Demosth. 2. Olynth. μὴ μόνον πόλεσσι, τόποι φαινεσθαι περιειδέσσι, non tantum urbes & loca illa palam negligere, ac perdere.

SECTIO II.

De Adjectivo, Comparativo, Superlativo, Numerali.

Regula 1.
Adject. pro
substanti.

Adjectivum neutrum sumitur eleganter pro substantivo feminino, ut τὸ σοφὸν, ἡ τὸ αἵματον τῆς ἀλάσσος, id est, dignitas & elegantia lingue Graecæ; sic, τὸ δεινὸν τὸ φρεγίσσων, vis distinctionis.

Reg. 2.
Adject. &
substant. di-
versi generis.

Aliquando Adjectivum diversi generis est à substantivo, cum significationis potius, quam vocis, ratio haberi debet: ut κόειον καλλίστη, pro καλλίστον, puella pulcherrima. Ita Synesius, μηχάνα εὐπυχεῖς, dixit, pro εὐπυχῇ, id est, beatos adolescentes. Quanquam interdum tota significationis ratio negligitur ut apud Xenoph. τέτο τὸ ἡμέρα, pro τεύτα τὰ ἡμέρα, bi duo dies. At hoc parcè tyrones imitentur.

Reg. 3.
Adject. sine
verbo sub-
stanti.

Adjectivum neutrum, intellecto fere verbo substantivo, eleganter cum omni genere numerique conjugatur, ut χρησιμώτατον ἡ μητεία τεχνῶν τοῦ σωρεγούντων, id est: jejunium ad conservandam temperantie virtutem potentissimum est: sic, ἐνεργηπιώτατον αἱ τεχνὲς διὸν εὐχαῖ, nunupratæ Deo preces potentissimæ sunt, pro χρησιμώτῳ, & ἐνεργηπιώτατῳ.

Reg. 4.
Genus plural.
pro nominat.
singul.

Genitivus, præsertim adjectivorum neutrorum in plurali, pronominativo singulari neutrō, Atticè usurpari solet. Demosth. 2. Olyn. ὡς ἐστὶ τὸ αἴχρων, μάλλον γέ τοι αἴγαστον, turpe enim est, *Ceu poliās turpissimum:* verbatim, est: eum turpium, subaudiendo, π' sic, ἐστὶ διὸ τὸ πάντα ταῦτα, ταῦτα, ἐστὶ τοῦτον αἴχρων τῆς πειδεῖας, id est, summam dignum

dignum est admiratione, tantos in doctrina fecisse progressus.

Quædam Comparativa laudem significantia, genus Reg. 5. aliquod involvunt excellentiæ vel difficultatis, ad quam id quod gignendi casu conjuncto significatur, aspirare non potest: ut πολὺ λόγις χρείων, oratione melior; id est, excellentior quam ut oratione celebrari pro dignitate possit: χρείων ὁργῆς, vel, ὀποδιαστικός, iracundia vel cupiditate melior, id est, moderatior, quam ut vel cupiditate, vel iracundia vinci possit: χρείων ἀπειλῶν, καὶ λόγις σεπότερος, id est, constantior, quam ut minis terri, aut verbis decipi queat.

Aliquando tamen Comparativum laudem sonans, Reg. 6. probro vertitur: ut apud Aristot. χρείων τὸ πυρεῖας, Comparatio eruditione melior, id est, in scelere constantior, quam ut laudis, in præceptis ullis inde abduci possit.

Contrario sensu usurpatur ἄτιτλος, & ἐλάτιτλος dicitur Reg. 7. enim ἄτιτλος πάθεις, calamitate minor, qui ab ea vinci Comparatur. Plut. Pompeio, τοιαῦτα λέγοντες, ἄτιτλος δόξης ἄτιτλος insinuatiss. να, καὶ τοῦτο τὸ εἶλος αἰδήσεις τὸν Πομπεῖον ἐγίνοντο· hac illi oratione Pompeium, qui hominum de se opinioni, si quoque erga familiares ac necessarios pudori, facile succumberet, populerunt.

Cæterum ea Comparativa, aliquando loco genitivi, Reg. 8. cum accusativo junguntur, & præpositione καὶ, vel τοῦ, Comparatio ut ἐλάτιτλος, οὐ τοῦ κατίρθωμα, νομίζων τοῦ τινος δέξας. cum proposū. pro τοῦ κατίρθωμato gloriā facinore minorem exhibimans: χαλεπώτερος οὐ καὶ, vel τοῦτο ἀνθρωπεύ, difficilius, quam ut humanis viribus ferri, vel obtineri possit: quo sensu male diceretur, ἀνθρώπους χαλεπώτερον, recte οὐ ανθρωπίνου δυράκεως, humanā facultate.

Aliquando idem genitivus, per infinitivum resolvitur: ut οὐτε ἔγνωσας χρείττος οὐτε τοῦ πλεύσεως, οὐ αἰλούντος, pro τοῦς αἰλούστως, id est, ut cognoverunt fortiores esse hostes, quam ut vinci capire possent.

Alius est Comparativi usus, à quo Latini prorsus Reg. 10. abhorrent, cum genitivus Comparativum sequitur, licet

alius

alius casus præcesserit: ut tuū ῥῶ μαλιστὴ τῷ φροντῖν
διαφέρειν τον, ἀταῦς φάσσοι περὶ κακὸν δὲ, οὐχ ἡτού
ῥῶ Στοθεῖξεων, ait Aristot. pro ἡ τοὺς Στοθεῖξεον id
est, nihilo minus est nudis Sapientum dictis, quam evi-
dencissimis argumentis adhibenda fides, sic Διογότερον
τὸν πετινὸν ὄντεις, τὸν ὄθυνον, pro ἡ τὸν ὄθυνος, id
est, aequius est domesticis beneficia conservere, quam alienis.
In his & similibus nē Genitus occurrens, et si à Com-
parativo paulum aliquando remotior, sensum pertur-
bet; videndum an præcedat Comparativum aliquod,
tumque Genitus ille reddendus erit per quam, & cum
casum quem verbum Latinum postulabit, ut patet ex
superioribus exemplis.

Reg. 11.

Accidit non raro, maxin ēque apud Atticos, ut Ge-
nitivus ille non nihil à Comparativo remotior, obscu-
riorem sensum efficiat. Ubi ergo talis Genitus occur-
ret, qui dubitationis aliquid afferat, vide continuò, num
Comparativum aliquod, aut etiam Superlativum præ-
cedat, quō referri possit. Demosth. pro Coro. ὁ γὰρ τὸτε
ἐνταῖς πόλευσι, οὐ νεὶς τοῖς καλύτεροῖς δοξαντίεσσιν, εἰ πᾶσι
τοῖς καὶ τὸν βίον αὐτονομεῖσι. οὐ, εὐνοτέρεσσι διήγαγον
ὑμᾶς, τῆς νῦν εἰρήνης; ubi τὸ εἰρήνης regitur à Compa-
rat. αὐτονομεῖσι. & εὐνοτέρεσσι. id est, Bellum enim
quod tum incumbebat, præterquam quid (id enim valet
αὐτὸς) illūstrem gloriam afferebat, in majore nos rerum
ad vitam pertinentium abundantiam, & annonae vilitate,
quam p. a. sens illa pax, constituebat.

Reg. 12.

Superlativus etiam usum habet Latinis ignotum, &
cum pronomine reciproco jungitur, ideoque per supe-
randi verbum Latinè redi solet: ut ταῦτα εκείνων τῶν
τερτίων ἐπιτελέσθω ταῦτα ἔχετο, id est, in eo ar-
gumento tractando. scipsum eloquentiā superavit: id quod
etiam per adverbium superlativi gradū, in & definens,
eleganter exprimitur: ut αὐτὸν τὰ χρήματα ἔδειψεν, id est,
seipsum cursus velocitate superavit.

Reg. 13.

De numeralibus sex præcipue notanda sunt. Primum
est, ἑνεῖψεν quadam Atticā, Genitivum absolute usur-
pari,

pari, alio nomine subintellecto, ut ἐν, vel διάπερα.
Thucydid. lib. 1. pag. 25. μηδὲ δύον φάσκου ἀμάρτω-
σιν, οὐ κακῶσι τίμας, οὐ σφᾶς αὐτὸς βεβαιώσας· ver-
batim, nec duorum occupare errant, id est, ne altero εἰ
duobus excidant; ubi δύον, pro δύον διάπερα ponitur,
neu calamitate nos afficiant, neu seipso tutiores effi-
ciant.

Secundum est, quod Latini exprimunt per *unde*, & *duode*, id à Græcis per participium verbi *δέω*, cum eo numero qui deest, significari, v. c. *unde viginti annos natus*, Græcè duobus modis exprimi potest; uno quidem per Genitivum absolutum, *ἐν γεννώσει εἴκοσι, ἐν δέοντος*, id est, *annos 20. natus, uno deficiente*, pro *unde viginti annos*; altero per Participium cum nomine conveniens, à quo Genitivus regatur numeri qui deest: ut *ἐν γεννώσει εἴκοσι, ἐν δέοντε*.

Tertium est, Latinum *semi*, quod numeros integros Reg. 14.
scitur, Græcè per numerum integrum exprimi, se- *Semi*, *μισητός*
quente nomine pecuniam significante, & cum *ημι* com-
posito: v. c. *duo talenta cum dimidio*; Græcè, *τρίτη ημι-*
τάλαντος; quod verbatim sonat, *tertium semitalentum*:
sic, *quatuor diachma cum dimidiâ, πέμπτον ημιδιαχ-*
ματον, quintū semidiachma.

Quatum est, numeralia in αιΘ, usurpari solita ad significandum dierum intervallum, quo quis aliquid fecerit: ut ἡστὸν τῶν Παροιών ὄργανον, εἰς τὸν Ρομαῖον τεττάνθρακα, Parisus profectus triduo Roto-magum pervenit.

Quintum est, rarius quidem, aliquando tamen, vocem numeralem secum involvere significationem adverbii *antè*, seu *priùs* quam res aliqua adveniat. Plutarch in *Alexandr.* 'Aut s' ἡμέρα τρίτη καὶ τοῦ ὕπερ
εἴδεν ὁ Κύρος ἀτόπων, ipsimet *Alexandro*, die tertio, id est triduo, *antequam* ab eo *clitus interficeretur*, in somnis fæda species *oblata* erat.

Sextum est, spatium temporis, seu numerum die- Reg. 17.
rum, mensium, annorum, quo aliquid fiat, in gignendi
casu

casu poni solitum. Demosthen. pro Coro. ἐξδν ήμερων δέκα, μᾶλλον δὲ τειῶν ή τεττάρων, εἰς τὸν Ἑλλήνων τοντον αριθμόν, id est, cùm liceat dierum decem, imo trium quatuorve spatio, ad Hellespontum pervenire. Ibid. ἀνέστρεψεν η τειῶν ή μερῶν, id est, audietis intra duos trésve dies. Ubi etiam obiter notandum est, dualem in numeralibus istis cum plurali posse conjungi. V. C. δυοῖν cuna μερῶν.

SECTIO III.

De nominibus Ἀποφέδεσ, ἀρετή, ἀρχή,
αιτία φαεγες.

Regula 1.
Falsi & nefasti dies.

Fasti Romanorum dies, à Græcis Αἰγαῖοις & ἔνθετοι nefasti verò ἀδικοι, & Ἀποφέδεσ vocabantur, voce compositâ ab ἡτο, sine, vel, procul, & φεγίζω, loquor, (quasi procul à verbis semoti,) quibus causæ non disceptabantur. Lucianus eisdem vocat ἀφράτες, quibus agitur nihil; ἐποδέτες, quasi execrando, μαρεγες, sceleratos, ἀπασίους, infastos.

Reg. 2.

Ἀποφέδεις, scelerati.

scelerati, qui & μάστρες, παλαιμάνοι, ἀλιτίειοι, ἀλάσσορες, κατέρευτοι, συαγεῖς, ἐξάγησοι, ὄπισθόπωοι, qui à Latinis sacrilegi, plerumque nuncupabantur. Ceterum vox ἀλιτίειος cum gignendi casu jungitur, ejus aut Numinis cuius sacer aliquis erat, aut rei cuius pestis esset: ut ἀλιτίειος τοῦ Διός, Ιονιοι sacer: ἀλιτίειος τῆς πόλεως, reipublicæ pestis: ὁ τοῦ Ἑλλάδος ἀλιτίειος, ὁ Græciae pestis.

Reg. 3.

Ἀρετή, apud Thucydid. maximè, usus aliquot observandos habet. Primo, sumitur pro benignitate, beneficentiâ, liberalitate, ut lib. 2. καὶ τὰ ἐς ἀρετών, ἐναντίον τοῖς πολλοῖς id est, præterea, benignitatem quod attinet, alia longè nostra, quam vulgi hominum, ratio est. Sequitur enim, ων προσόντες ἐν, ἀλλα διρῶντες, καὶ μέτρα τοῦ φίλου, id est, nec enim accipiendis, sed dandis ultrè beneficiis, amicos paramus.

Et

Et paulò pōst clariū, ὁ δὲ ἀντορεῖνον, ἀμελύτεος
εἰδὼς ἐκεῖς χάρειν, αὐτὸς ἐσ ὄρειλης τινὶ ἀρετῷ Σπο-
σιώνων id est. At referendae gratiae debitor, minus alacer
est; quod sciat eam se beneficentiam rependere, non cui
habendae gratiae sint, sed quā contractum nomen dissolvat.

Secundò, affini ad modum acceptione, humanitatem Reg. 4.
cum pietate conjunctam significat, quā laborantibus
ultrò succurrimus. Idem eodem lib. ubi diram luem,
quæ Athenis incubuerat, luculentè describit, καὶ μάλιστα
(sup. θεραπείας) ὃι ἀρετῆς πι μεταποιέωνται οὐχί-
η γένος ἡρείδειν σφῶν αὐτῶν id est, maximè vero, (sup.
interibant) qui humanitatis ac pietatis sensu ducebantur:
eos enim sibi parcere suppudebat. Sic lib. 4. Brasidas, A-
canthios ab Atheniensibus abducere dum conatur, me-
tum illis omnam amittendæ libertatis eximit: alioqui
enim, αὐτοὶ δέ, inquit, φανούμενοι ἐχθίσαται, (sup. αρ-
ετῶν) ή δικαίωσις αρετῶν, κατακλύσματος id est,
infectius palam imperium nobis paravemus, quamvis nullam
omnino virtutem (id est, nullum in conservanda vel
asserenda Græcorum libertate studium) ostenderunt. Pro-
fitebantur enī Lacedæmonii, se Græciam ab Athenien-
sium tyrannide liberare velle.

Tertiò, nominis celebritatem & gloriam significat. Reg. 5.
Idem lib. 1. ubi Coreyrae Athenientium opem efflagi-
tant, cuius ea sit opportunitas, η σέρπου ἐσ τοῦ πελ-
λᾶς ἀρετῶν, δις δὲ ἐπομισθεῖται, χάρειν, ιδὲν δὲ αὐτοῖς
ιηγόν id est, que cum apud homines gloriam conciliat, tūm
etiam eos, quorum desensionem suscipiet: obstringat bene-
ficio, vobis denique novam potentiam novisque vires ad-
junxit.

Quartò, quod minus rarum est, de bonitate cuiusq; Reg. 6.
rei propriâ dicitur, ut de bonitate soli. Thucydid. initio lib. 1. Μὴ γένος αρετῶν γῆς, αἱ δυνάμεις ποὺ μείζεις
ἐγγόνιαν, στρεψις εὐεπίσην id est, nam propter soli bo-
nitatem, opes nonnullorum autem, seditiones excitaunt.

Quintò, virtutis omnis & honestatis officium signi- Reg. 7.
ficat: ut apud eundem lib. 3. Mylenxi Lacedæmonio-

rum societatem expertos, τοις γράμμασιν, καὶ τοῖς ἀγε-
τησ περιπολοῦσιν πανούσιδι. *Primum enim de*
equi, & honesti officiis dicemus. Hoc modo proprium
cujusque officium, virtutis, mulieris, senis, adolescentis,
magistratus, privati, aperit optimè dicitur. Sic idem
Thucydid. lib. 2. εἰ δέ με δεῖ καὶ γυναικείας τοῦ ἀρετῆς,
οὐαὶ τοῦ ἐν χρείᾳ ἔστιτε, μηδὲντοι, id est, quod si de
mulierum officio, que viduae nunc futuræ sunt, mentionem
fieri abs me oporteat: ubi etiam notandum, οὐαὶ, perinde
ut cū, sequi post γυναικείας ἀρετῆς, ac si præcessisset
γυναικῶν, ut paulò ante observatum est in appendice 3.
ad articulum subiectivum.

Reg. 7. Τὸν ἀρχὴν, & τὸν καταρχῆς, significat *initio*. Quod
τὸν ἀρχήν. etiam ratiū dicitur, ἀρχὴν, sine articulo: Xenoph. 7.
expedit. οὐαὶ τῷ χαλεπώτερον, εἰ πλεύσει πίνυται γυνέων,
ἢ ἀρχὴν μὴ πλεύσαι. καὶ οὐαὶ λυπηρέτερον, εἰ βασιλέως
ἴδει τέλος φανῆναι, ἢ ἀρχὴν μὴ βασιλεῦσαι. *Quo gravius*
est, ex divite pauperem fieri, quam ab initio divitem non
fuisse: quantōque molestius, ex Rege privatum fieri, quam
Regem fuisse nurquam.

Reg. 8. Τὸν αὐτονόμον. οὐαὶ τῷ τὸν αὐτίκημα.
In flagranti delicto deprehensus, dicitur ἀδηματικός εἴ τι
αὐτοράρω, vel simpliciter αὐτοφαρθ, vel αὐτοφωρος, vel
ευπελφωρθ, à verbo Græco φαρθη, quod est *luce palam*
deprehendere. Conjunguntur autem tria ista cum verbo
τοῦ, vel γίνεσθαι ut ὁ φεύγων εἴ τι αὐτοράρω γνόμονθ, id est,
rens in flagranti delicto deprehensus: dicunt eti-
am αἴτικην ταρθ αὐτὸν τὸν αὐτίκημα.

SECTIO IV.

De nominibus αὐτοράρω, αὐτολημνός, σιργος, εὔρηκας,
επιδεξος, εργαρ, ετεὸν, ετοικος.

Regula 1.
ἀσφαρτη, vis
adversa fu-
giendi.

DE hac voce αὐτοράρω notanda quæ sequuntur. Pri-
mùm enim significat *vis naturæ quandam ad per-*
niciose fugienda; quemadmodum ὅραν *utilium appre-*
tentia est. Beatus Damascenus, cit Christum ostendit;
εἰ τοῖς οὐρανικοῖς τοῖς φύσεως, τὴν ὄργυλην, εἰ τοῖς φθαρ-
πησις,

πνοῖς, τίλιοις ἀφορμῶν, id est, in iis quæ ad naturæ conservationem pertinent, vim appetendi, in iis quæ eandem perimunt, vim aversandi.

Secundò apud Atticos idem est quod res familiaris, & domestica: imò & ars quælibet tolerandæ vita idonea, quam alii passim Græci, maximèque recentiores, προσολόννεις τὸ ζῆν vocant: ut μηδεμιαν ἀφορμῶν ἔχει τὴς βίου, id est, quod vulgo dicitur, il n'a aucun moyen de vivre. Hinc pro opibus, subsidiis, & commoditatibus sumitur. Cicero, *Amicitia*, inquit, *plurimas & maximas commoditates habet, in quâlia πλείστας ἔχει καὶ μηγίστας ἀφορμάς*. Itēmque pro occasione rei gerendæ, quæ inter præcipuas commoditates numerari solet: ut τοιωτας λαζῶν ταῖς ἀφορμᾶς τὴς τὸν δυτίδικον πρᾶdīos ψαπελίσαι, ejusmodi noctus supplantandi adversarii occasionses. Huc pertinet illud Demosth. Olynth. 2. πελὺς πλείστας ἀφορμάς, εἰς τὸ τίλιον ὡρέαν θεούς, ὅπως ὑμῖν ἐγένεται, οὐ μετ' ὧν, que vous avez beaucoup plus de moyens que lui, d'obtenir la bienveillance des Dieux.

Tertiò, usdem Atticis, pecunia erat, quæ ad mensam dabatur, vel inde sumebatur, unde, quod Galli dicunt, mettre de l'argent à la banque Græci ἀφορμῶν αὐτῷ παρεγνωδήσιν περ; τῇ γεωπλάνῃ quam Græci recentiores cordulū vocare solent; tametsi apud illos ἀσθέα sit etiam id omne quod reponitur, ac reconditum, ut sunt τὰ κειμένα, lautiōr, pretiosiōrque supellōr, & carior.

Quartò, idem penitus est quod ὄφην, ut cùm Flu- tarchus Homerum ait, πάντως ζώων ἀφορμᾶς οὐ διατέ- & ἀφορμᾶς, con- dico. τοξεγένεα, id est, omnium animalium affectiones & proprias conditiones expressissime.

Quintò, Budrus exultimat significare argumenta cū- juscunque disputationis: sed meo iudicio, ex locis iis quæ profert, intelligere quivis poterit, significare potius ejusdem argumenti, quas Græci Rhetores πειστέται, Latini adjuncta nominant. v. c. cùm Dionys. Halicarnassi. ait de Lysia Rethore, ὅτι τὸ μηδεμιαν ἀφορμῶν ὡρέα τὸ περιβολεῖον τοῦ τελείου λαζῆς sensus videretur hic,

Reg. 2.
ἀφορμή, res
familiaris.

ἀφορμή,
commoditas,
occasio.

ἀφορμή, pe-
cunia Tra-
peziarum.
ἐδίνη, pro
ἀφορμή.

ἀφορμή, con-
ditio.

ἀφορμή, cir-
cumstans.

*Ubi verò nullam ejusmodi ansam ex rebus ipsis arripere potest. Plutarchus in Homero etiam clariss., πάντας ἡ διηγήσις αἱρεμένη γίνεται, οὐδέσποτα, αἴτια, τόπος, χρέος, &c. id est, omnis autem narrationis circumstan-
tiae, sunt, persona, causa, locus, tempus, &c. verum ta-
men est ex illis adiunctis Rhetores novas argumenta
cudendi occasiones arripere.*

Reg. 5.
δεῖλη, μ. *me-*,
*vespere, me-
ridie.*

*Δεῖλη absolute quidem tempus significat, quo lux,
aut decrescit, aut paulo antea desit, aut nondum coe-
pit; ideoq; pro crepusculo sumitur, tam matutino, quam
vespertino. Sæpe tamen jungitur cum nominibus, va-
rias temporis differentias significantibus: nam δεῖλης
έως, est, *summo mane*, quod etiam ἀρχομένης έώς dicitur:
Contra δεῖλης ὄψις, id est *fero*, vel *sub vespereum*:
δεῖλης μεσημέριας, *sub meridiem*.*

Reg. 6.
δήλος, φα-
νεός cum
particip.

*Δήλος, φανεός, & alia significationis ejusdem, cum
Participiis cuiuslibet temporis eleganter conjunguntur,
tumque resolvuntur per accusativum, & infinitivum,
aut particulam ὡς, vel ἐπ., & indicativum: sic δήλος
δέ τι παρενούσις, pro δήλον δέ τινι αὐτὴν παρενούσιν,
certum est eum contra leges fecisse. Demosth. pro Cor-
ron. οὐαρεοὶ πᾶσιν ήταν, εἰναγαδηθέντοι καταφύγειν
ἐσθιοῦνται, id est, constabat omnibus, coactum eos iri ad
eos consilere: pro φανεόν πᾶσιν ήν, ειπούσιν αὐτοὺς παρενού-
σιν καταφύγειν. &c. Sic compositum & privatum ἀδηλος,
ut apud eund. Demosth. in Midiam, ἐστι δέ μηδηλος ἐφαντός,
dubius non est, quin dicturus sit; pro ἀκραδηλόν δέ τινι, ὡς ἐφείγειν*

Reg. 7.

*Δίκαιος, εἰ. *em* scie modo usurpatur, quo δίκαιον, vel
δίκαιος δέται, ut δίκαιος εἰ καὶ ἀπαξ αἰτοῦτον τὸν τούτον
πλάνας εὑρίσκεται. pro δίκαιον δέ τις, id est, *aequum*
est, cum tot ej. erga te meritis, unum saltēm beneficium
abs te compensari. Demosth. pro. Coro. τέττα τῶν αι-
τίων τότε δίκαιος ἔχειν verbat. Hujus causam hic est
justus habere, id est, *aequum* est in illum huius rei culpam
omnem conferri.*

Reg. 8.

δίκαιος κα-
τηγορεῖ.

*Δίκαιον κατηγορεῖν, Dem. in Leptinem, accipere vide-
tur, pro τῷ ἀδηλον ἐλέγχειν, injuritiam coarguere: sic enim
ille;*

ille; πάντας ἀγθοῖς αὐτούς, εἰ τὰ τοῦ μετροῦ διέχων κατηγορεῖ τὸν νόμον, ferrem admodum moleste, si hoc una legis hujus in justitiam coarguere posse viderer, vel, hoc solum jus, aduersus legem assertare: nam rā dīngua, sunt iura, & rationum atq; argumentorum momenta, seu defensionum capita.

Eξέλην δίκην, verbatim *expulsionis judicium;* Latinum, *judicium unde vi.* Sic vocabatur Athenis judicium publicum, in gratiam ejus constitutum, qui missus in bonorum quorundam possessionem, cā per vim à debitor pellebatur: à verbo ἐξέλλω, id est, ejicio; licet apud Suidam legatur, ἐξίλω, per simplex. Demosthenes in Midiam, πάντας τὸν πολέμου δικέαν μή επίστη, εἰ τοῖν τῶν ἐξέλην δικέαν ιδίαν. ἀλλὰ φροντιστὴν ἐπιτάξει πολέμουσι; cur tandem, si quis damnatus judicio, multam induitam non solveret, judicium unde vi privatum esse noluit (*Legislator*) sed eum jussit aerario publico solvere?

Metaphorice & eleganter Aristides in Panathen. ἔκεντος γε μόνοις ἡμῖν, εἴ δέον τέ δικαιοπεῖν, εἰδούσις λαζαροῖς τῆς γῆς, καὶ μᾶλλον γε οὐ τὸ μητέρες ποτε. Quare solis quidem nobis, si ita loqui fas est, nemo hujus terre causā, judicium unde vi iure intenderit, nibilo sanè magis, quam alicui matris sue causā. Loquitur de Atheniensibus, qui εὐτέλεσσες essent, nec aliundē primū eam in regionem immisisti.

Ἐπιδέξος, eleganter is dicitur, de quo vulgo aliquid Reg. 10. opinentur: adeoque cum infinitivo jangitur, non tantum in futuro, sed etiam in praesenti, & aoristo, sed tamen cum significatione futuri: ut ἐπιδέξος δέιται αἰλατέξεα τῷ καιρῷ, eum opinantur oblatam occasionem avidè arrepturum: ἐπιδέξος δέται δὲν οὐδὲν πειράτεν, πλάνως ἐπιχειρεῖ παθεῖν, illum existimant, plura adhuc atque graviora, quam que passus est, deinceps esse passurum.

Ἐργος, id est opus, aliquando sumitur pro lucro ex Reg. 11. pecunia sceneratitia proveniente. Demosthen. adversus Aphobum, τὸ δὲ ἐργον αὐτῶν (supple τυλάντων) εργον, *lucrum.*

παντίκον τα μέν, τὰ εὐλατύ ἔχεσθαι, id est, lucrum autem ex illis talentis proveniens, minarum quinquaginta est, in annos singulos. Vide cap. 5. de Verbo, Sect. 9. Reg. 10

Aliquando, munus, & officium est: ut τὸ λατόν δὲ ἐργον ήταν τεχνη, αὐδρίων κείμενον τῷ ὄλον: quod supereft, nostrarum jam partium fuerit, de summa verum fortiter dimicare: quo in exemplo notandum, elegantius sine verbo ὅσιν usurpari.

Aliquando, pro ἐργάσει, sumiter, ut opus apud Virgil. 6. Aeneid. hoc opus, hic labor est. Aristoteles 6. de Historia Animalium, ἐργον μὲ σωῆς ὄντι, καταγάδειν ταῦτα, id est, difficulte est rerum istarum insolenti, eas perdiscere, ubi cuam absque verbo usurpatur, licet verbum adjungi possit.

Reg. 12.
ἐργα, loca
cultæ.

Aliquando τὰ ἐργα in plurali, significant loca cultæ; & arva, Ita Xenoph. passim. In Κυπρῷ. τὰ μὴ ὄφη εἰσὶν ὅσι ταῦτα ἐργάσεις, περιτεῖν καταρπός ταῦτα ἐργα, διὰ τὰς τειχίδες, id est, montes & per vestigari, & transcurri sine offensione possunt: arva neutrum patiuntur, sed tramites limitesque crebros. Contrà ὄργας, ἀσθετική, terra inculta, qualis est saltus.

Reg. 12.
ἀργυρεῖα, ar-
gentii fodinae.

Ἐργα ἀργυρεῖα, vel ἀργυρεῖα apud Dem. de Cherson: sumi videntur pro argenti fodinis, cum ex Ulpiano loquatur, de Laurio, qui locus erat, ἐνταῖς ἀργυρῷ τίκτεται: quæ una voce ἀργυρεῖα Xenophonti dicuntur, 2. Memorab. & ἀργυρεῖα passim. Malè sumunt nonnulli pro vasis ac poculis argenteis, de quibus infra, Sectio 12. Reg. 7. ubi de nomine χρυσοῦ.

Reg. 13.
ἔτερον abuso,
dat in orat.

Ἐτερόν, quod ex se verum significat, adverbialiter sumptum, saepe παράληπται apud Poetas, maximè Comicos, explicari que potest per tandem, obsecro, gallicè, en verité, en bonne foy: idque ferè interrogando. Aristoph. Nubib. sub fin. Socratem inducens, Strepsiadi è summo tecto domum ejus incendi, loquentem, ἐτερόν, τι ποτεῖς ἐτερόν ἐπὶ τῷ τέργει, id est, Heus tu, quid agis rerum, obsecro, istic supra tellum?

Reg. 14.
ἔτοιμος, ?
paratus.

Ἐτοιμός, promptus, paratus; usum aliquem haber, quo

quo sumitur pro eo quod est *velut in penu repositum*, unde facile promi possit: idque duobus fere modis: primò sine ulla præpositione. Plutarch. in *Aemil. ag. De am. oī μαστὶ τὴν γυναικῶν*, ἔχ, ὡσπρὸς αὐγῆς, πλήρεις εἰπὲν ὀπρέοντες ἐπίμενοι λάκτος: quemadmodum ubera mulierum, non, uasorum inflat, plena sunt affluente ac velut reposito lacte. Ibid. οἱ πιδακάδεις τίπαι ἐν ἔχουσι κόλπος, ρεύματα ποτηρῶν ποστων ἐξ ἐπίμενοι καὶ πακεμένοις αφίεντας ἀφρῆς, scaturientia loca sinus aliquos non habent, qui tantorum fluviorum cursus, ex innato quodam interiusque reposito fonte profundant.

Secundò, cum præpositione & gignendi casu. Iso. ad εἰς τὰ μέν Phil. στρατιώτας ἐξ ἐπίμενοι λάκτῳ ποστων. i. tot milites, sc̄ tanquam ē penu expeditos, promptosque sumes.

Aliquando tamen ἐξ ἐπίμενοι, videtur esse spontē, ulvō. Xenophon. 2. Menip. ἐξ ἐπίμενοι τοῖς κελοῖς καὶ γαλοῖς φίλοις εἶναι, spontē & naturali quadam propensione, ionorum ac proborum amicum esse. Utrovis sentu illud Philonis, de legatione ad Caium sumi possit: ἐξ ἐπίμενοι τὸ διαθέτει τὸ πόσια σωρευτὸν κακληρονομητόν, id est, eum qui bona sponte, quasi unum in cumulum coacervata, hereditario jure obtinuerat: vel bona tanquam ex pnu facile consertimque promenda.

SECTIO V.

De nominibus Ἰττοῦ, ἴοῦ, καρδοῦ, κανδοῦ, κάκωσις,
ἐπαργάσας, κατέχρεας, κλοπὴ τὴν μητρούς,
κονδοῦ, κνεία, κνεῖοῦ.

Ἔπειτα fœminino Genere pro equitatū sumitur: ut *ἴττων* *τερσιήσατε μνειαρά στον*, id est, *infinitam vim* ἴττων fœmin. *equitatū immisit*. Eadem vox in competitione vim *nisi genere* agentem & amplificantem habet; sic enim *ἴττογράμμα* dicitur, qui *grandia flatuit & magnificè admodum dñe sentit*: sic apud Aristoph. *ἴττογράμμα* *ρήματα*, id ἴττογράμμα compositione est *grandia verba*, quasi Horatio *sesquipedalia*, quasi non nisi equo vecta incedere videantur. Hæc tamen,

ac reliqua id genus, poetica magis, quam oratoria sunt.

Reg. 3.
Iov, iow par.

Habet ἵσθι usus aliquot observatione dignos. Primum, quod Latini dicunt, *par pari referre*, Græci ἵσθι τῷ ἅπερτῃ· quod etiam dicebatur, μετέχειν τῷ ἕαντι supple μοῖσαν, quasi *equam portionem metiri*: vel τοῖς ἰσοῖς αἱματιδῖς, cum accusativo rei, vel personæ, ut ἐνέργεια, beneficium: vel τὸ εὐηγέτησα, beneficii an-

thorem.
τῷ ίσαι τῷ ίσαι
τῷ ίσαι, idem
τῷ ίσαι, idem
τῷ ίσαι, idem

Deinde quod Latini, *aquo jure*, Græci Ἀπό τῷ ἰσῷ: δοῦ τῷ ἰσῷ, vel ἀπό τῷ ἰσῷ: vel ἐπὶ τῷ ἰσῷ: adduntque nonnunquam huic feminino, καὶ τῷ ὄμοιᾳ. quo ferè sensu plurale neutrum, τῷ ἰσῷ καὶ ὄμοιᾳ, frequentissimum est: unde τὸ ἰσών πογχαρεῖς dicitur, *quocum agitur aquā, & pari conditione*; vel qui pœnam scelere, aut præmium virtute dignum consequitur. Similiter in dandi casu, cum præpositione ἐπὶ, ut ἐπὶ τοῖς ἰσοῖς καὶ ὄμοιοις παίτινεδῖς, id est, *aquis in republica conditionibus*, vel *aquo jure vivere*.

Reg. 4.
τῷ ίσαι μετέχειν
τῷ ίσαι &
μετέχειν.

Conjugitur etiam in eodem plurali, cum μετέχειν, vel μετέχεται, sed in gignendi casu, sequente dativo personæ. Demosth. in Midiana, ὁ μετέχει τὸν ἑδὲ τὸν μοῖσαν τοὺς τὰς πλευράς, τοῖς πολλοῖς, id est, non gaudet multitudo eadem jure, quo dirigit. Idem, τὸν ἰσών μετέχετοι ἀλλοις ἄλλοις, Εοδει μονος jure non gaudebat. Quibus in exemplis, duo breviter observanda sunt. Alterum est, si verbum impersonale sit, adhibet πέδης cum accusativo ejus personæ, quamcum sit comparatio, ut in superiori exemplo πέδης τοῖς: sicut verò personale, melius dativum ejusdem personæ usurpari: τῷν ἰσών μετέχω σοι, cadem quā tu conditione sum. Alterum est, peculiaris usus Pronominis ἀλλοθι, quo, nōce proslus Gallico, cum pronominibus *meis*, & *nos* *Allois* *nous autres*, conjungitur. Dixit enim τοῖς ἀλλοις *nous autres*, ut nos νοῦν, autrez, naculē, *a nous autres*: sic ἀλλὰ πάτεται ἔπικεν τοῖς ἀ-

Reg. 5.
Ἐν τοῖς cum
γενίτιοι.

λασθῆν, mais tout tombe sur nous autres.
Ἐν τοῖς cum gignendi casu, quod equaliter ad omes
iios

alios pertineat. Lucianus de judicio vocaliuit, initio: ὡς
ἐπίγου δεῖν, οὐχὶ αἰγαλέντα μηδὲ εὐ χάμψασιν αριθ-
μοῦς, εὐ τὸν γειδός τη φόβον. id est. ita dum quiesce-
rem, parum absuit, quin nullus mihi deinceps inter lite-
ras locus relinqueretur: atque adeo meus iste metus, ad
omnes literas æquatiter pertinet.

Præterea ἴστον & ἴστα cum dandi casu, maximè apud Reg. 6.
Poetas, significant perinde ac, æquè atque. Apud Ho- ^{ἴστον ἴστα cum}
merum Iliad. γ. de Paride,

"Ιστον γαρ σφιν πᾶσιν απίχθετο κνεῖ μελαίν.

Gallicè, car ils le haïssoint tous comme la mort. Quo
lensu dicitur apud Oratores εὐ ἴστω, sequenti dandi ca-
su; vel particulis εἰ καὶ, cum verbo neutro: ut εὐ ἴστω,
εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸτο, ac si nihil omnino sensisset: quod
etiam rectè diceretur εὐ ἴστω τῷ μηδὲν αὐτῷ φέρων, per-
inde, ut qui sensisset nihil: vel neutrum plurale usurpa-
tur, cum particula καὶ, ut, hanc artem perinde ac filiolam
carissimam deosculatur, τιμήσετε τούτῳ ἴστα καὶ τεκνίστον
ῆσθον καταφίται. Sic, Plerique ita respondent, ac si
nihil omnino audierint, πολλοὶ εἰ τοι πως ἀποκείνονται, ἴστα
καὶ μηδέσται, μήτε ἕτερον quo in exemplo cum infinitivo
jungitur.

Dicebant, ἴστη τοῖς λόγοις ἔργα καταστῆσαι. vel, ès Reg. 7.
ἴστη τὰ ἔργα δύοις, καὶ τὰς λόγους κατιστᾶσαι, cùm ver-
borum fidem operibus implebant; quasi, paria facere
verba inter & opera. Thucydid. lib. 1. αἱλλαὶ τὸ ἐστι
τὰ ἔργα δύοις καὶ τὰς λόγους, πειναστησάσθε, κατι-
στᾶσαι. id est. sed eum, qui ante disceptationem omnium,
verborum fidem factis impleverit.

Kαρποὶ, in plurali, maximè apud Atticos absolutè po- Reg. 8.
nuntur, pro commoda vel incommoda occasione, quasi ^{ραβεῖ} εἰσερχομῆν, in utramque partem. Thucyd. lib. 1. pag 26.
Ζειον ωρεσταῖσιν, οὐ μητὶ στον καρπὸν σικεῖσθαι, καὶ πε-
λευῖσθαι, id est, locum cum sibi adjungere, qui & summa
cum utilitate nobis conciliatur, & summo incommodo ho-
stilis fiat: vel momentis in utramque partem maximis
aut amicus reddat, aut hostis.

Reg. 9.

Ut *ἀρετὴ* de rebus etiam inanimatis dicitur; Sic εὐτέλη omnia, vel εὐδαίμων, hoc est, *vilia*, nulliusque pretii, κακά dici solent. Demosth. orat. de Cherson. ἀστολαμβάνειν τὸ Φίλιππον, τῷ μὲν αὐτῷ Θεράπηντες (πόλεις αὐτῷ τοι εἴ τι ποιεῖ Δεργύριον, καὶ Καβύλιον, καὶ Μάσσενσην, οἷς αὐτῷ ξέναρει, καὶ κατασκευάζει); τάπουν μὲν διαδυμένην ut existimat Philippum, vobis quorundam Thracie locorum: (quo enim alio nomine Drongilum, Cabylam, & Mastiram appellemus, ac cetera quae nunc in potestatem redigit?) borum, inquam cupiditate teneri.

Reg. 10.
κατασκευή-
παρχίας, re-
petundarum
crimen.
κλοπή τῆς
θηραπείας,
peculatus.

Quod Latinis *repetundarum* crimen dicitur, id est, *repetundarum* pecuniarum, quibus provinciam Magistratus spoliaverat, *Græcis*, κλοπής τὸν επαρχίας, quasi *vexatio Provinciae*. At *peculatus* crimen, κλοπή τῶν δημοσίων, supple χειραπότων, id est, *pecuniae publicae* fursum. Exempla passim obvia, maximèque apud Plutarchum, aliisque rerum Romanarum Græcos Historicos.

Reg. 11.
καταχείσι-
α, biens
hypothecū,
σοία φανε-
bona immo-
bilia.

Καταχείσι, καταχείσι, κατέχυσις σοία, *nexus obligata bona*; quemadmodum *soluta nexus*, αἰνεῖται θεσμός σοία, quæ postrema vox sœpe cum *τεροδίκη*, id est, *pignore* conjungitur, significatque pignus ab omni manus infectione liberum. σοία autem φανερά, videtur, *bona immobilia* significasse. Demosth. de pace, ἐπειδὴν διὰ τὸ εἰπεῖν αὐτοῖς τοιούτοις οὐδείσια ἀποκτητούσια φανερά, ταῦτα εξαργυρώσας: *Ille pacis beneficio securitatem natūras, quæ hic possidebat, immobilia bona cum vendidisset. Quare σοία αφανής, bona mobilis, quæque minus oculis patet, significabit.*

Reg. 12.
vupīx, vidi-
monium.

Quod Latini *vadimonium* accipiunt, pro die certo dicto, vel pro *spōsitione* conveniendi ac sistendi se dicto die: *Græcis* ferē, νυεῖα dicitur, intellecto substantivo νυεῖα, quasi dies dominā, vel propria dies: ut vadimonium promittere, τὸ νυεῖα ὄντος γεννήσην ad vadimonium venire, seu potius obire vadimonium απειπάνεται νυεῖα: sic vadimonium deferere, τὸ νυεῖα ἀπολείπεσθαι, vel ὑπεριδεῖ. Ceterum νυεῖα absolute ponitur, pro quo-
cunque

que die statu ac fixo, qui etiam ἀφεισμένη, τακτή,
τεταγμένη, νερομισμένη dicitur.

Eodem terè modo lumenet ἡ ωροθεοία: unde ωρή. Reg. 13.
Οτις ωροθεοία, dicitur, qui in morā est, nec di- ωροθεοία,
die aut sūit sese, aut rem judicatam facit. Is etiam idem.
οφειρθεισμός. Hinc apud Athenienses, dicebatur μόθος &
aliquis ωρημένη πραλατεῖ, quando mittebatur in ωρημένη
possessionem bonorum ejus, qui vel intra diem non
desuisset, vel rem judicatam non fecisset. & ωρ-
ημένη dicebatur, suprema dies alicui obeundo
meriti concessa: unde αὐτάλλεδαι ή ωρημένη,
diem illum prorogare: & μέλλει μοι ὕπηρη ωρη-
μένη, jam vegit illa dies, in quam judicatum sa-
cere debeo. Qui verò die dictâ se listit, ἐμπρόθεισμός
dicitur.

Τὰ κοινά, id est, communia; idem aliquando sunt, Reg. 14.
quod χάρετε: id est, morum congressusq; facilitas cuilibet
via, ut in præposit. Σαὸν diximus, Σαὸν πατῶν τῶν χαρι-
τοῦμεν. Plutarch. in Publicolâ p. 99.b. μάλιστι πως
τοῖς κοινοῖς καὶ σιδερώποις ἐπαχθεῖς τὸ ἀνδρός. id est,
οὐδιά hominis facilitate, ac morum suavitate maximē
conciliatus.

Ab eadem significatione non est alienum, quod ἐρήμη Reg. 15.
men, vel ἐρήμη simpliciter dicebatur, pro causâ & judi- ἐρήμη δίκη
cio, cui alterius præsentia desuisset; aut pro vadimonio
deserto. Hinc ἐρήμη λαβεῖν, aut ἐλεῖν Adversarius dice- vadimonium
batur, cum is, alero vadimonium deferente, causam vin-
abit, aut etiam judicatâ causâ damnabat, vulgo gagner
se cause, ou faire condamner sa partie par defaut. Uno ἐρημοδίκη,
quoque verbo dicebatur ἐρημοδίκον, in neutro, deser- idem.
tum vadimonium.

Χύειος νόμος, lex domina, id est, que vim ac robur su- Reg. 16.
m obtinet: unde populus τὸ νόμον τοῖς ψηφίσμασι κίρ- κύειος νό-
μον, vel νυρεῖσαι, id est, suffragiis suis sanctire di- μθος.
cebatur. Contrà verò ἀκυρεῖ, abrogatae, vel etiam εἰσόν-
τις νόμοι, non amplius existentes dicebantur: quemadmo- εἰκυρεῖ νό-
dum μθος.

*Nun m
ēm.*

ōixōφdēcō.

Cap. IIII. Sect. 6.

sum hū mī ḡta dñxu, sīs extincta peritūsque compositū.
"Akwēgi denique dñs ēawdñ, vel tōv περὶ αὐτὸς, illi d
cebantur, quibus jus & potestas in suas facultates ad
mebatur: cujusmodi erant ḡixōφdēcō. id est, qui patr
monium misere consumpſient, aut qui domum & famili
am perdissent: quod vitium ḡixōφdēcō dicebatur.

SECTIO VI.

De nomine λόγοι.

Reg. 1.
λόγοι αἴ-
τεῖν, &c.
dicandi lo-
cum poscere.

Reg. 2.
λόγοι διδά-
χαι, rationes
reddere.

Interroganti
locum dare.

Reg. 3.

Rem expen-
dere.

Reg. 4.
λόγοι παρί-
χει, appre-
hendere parler.

ΛΟΓΟΙ nonnullos habet significatus notatione
agnos. Primum enim λόγοι αἴτεῖν, est dicendi ven
am & locum poscere: cui respondent λόγοι διδόναι, dicere
difacere potestatem; & λόγοι λαβεῖν, sive λόγοι τυχεῖν
id est, dicendi facultatem accipere: hinc paſſim apud
Oratores, λόγοι καὶ λέπος δύνανται τε, καὶ λαβεῖν, hoc est
loqui vicissim, & vicissim audire.

Secundò, λόγοι διδόναι, idem est quod εὐθὺς αἱ χεῖν, id est, rationes reddere. Aliquando locum interro
ganti vicissim dare: ut ἐπειδὴν οὐρανὸς ἐρωτήσῃς, δίκαιος
εἰ λόγοι εὐ μέρει δύναι: id est, ubi abunde interrogaveris
a quinque est te alteri vicissim interrogaturo locum da
re. Aliquando denique est, colloqui cum aliquo: ut μηδε
ποτὲ ὅδοι, ὅπι μὴ επίρρω περιστολεσάτω, λόγοι ἔδωκεν,
est, cum nemine prouersus in via, nisi cum amicissimo soci
collocutus est.

At λόγοι διδόναι cum dativo casu pronominis recipi
ci, est rem diligenter expendere, ratiocinari, & argumen
to aliquid colligere: ut λόγοι ἔστω δίδει, τῷ τὸ πολυμαθεῖ
αἰχματικῷ, τῷ φιλοσοφίας απόκρισιν, id est, dig
itas eruditionis ab eo diligentius estimata, omnem ei v
luptatis cupiditatem excusse. Συμφερόντω idem sign
ficare potest: de quo infra.

Λόγοι παρίχειν, sequente ut plurimum ὡς, id est,
casione loquendi, aut ea dicendi præbere, quæ sequenti
bus verbis significantur: ut λόγοι παρίχειν, ὡς ἀποδ
δηματεῖς, καὶ καταπληγῆσθαι οὐκέτι κατίστασι, ημέραι
ημέραι.

οφίται εἰς ἀνέλαστο: dicitandi occasionem præbuit, se per-
li dīchli metu ac formidatu, diem ex die trahere.

Tullius ad Varronem scribens, propè verbatim ser-
nam dare dixit; Gallicè, apprestes à parler. Dabimus,
quit ille, sermonem iis, qui nesciunt, nobis in quocunq;
loco sumus, eundem cultum, eundem vultum esse. λόγοι
πάρεχουσι τοῖς οὐαῖς ων εἰδόσιν, ως τῶν αὐτῶν ὅπεραν
ημέρην, τῶν τε οὐαὶς, καὶ τῶν διάτας φυλακώντις
μετελθεῖσιν.

λόγοι in plurali, ferè significant, genus aliquod orati- Reg. 5:
ne dīcūs. Nam πάντες πάντες λόγοις λέγειν, id est, certo quo- λόγοι, genus
veni in orationis genere uti. Demosthen. passim in Orati-
onis pro Coro. ut τίνες ἐν ποσταῖς παρεῖ τέττα λόγοι τότε
χειρίστες; quenam ergo tum hujus hominum erat oratio?
apud turbam quinam ergo erant, ab eo sermones tunc dicti?
est in notandum, optimè hoc nomen cum verbis εργίis, &
λέγειν conjungi solitum esse.

Alias λόγοι eodem sensu; quo verba Latinis. De λόγοι, verba
Demosthenes passim, λόγοι ταῦτα καὶ σκηνής, vel οὐερά-
γος; verba ista sunt, vanique praetextus.

Eis λόγοις οἱ δέοντες, vel λέγειν, vel συνθέσει, vel συνθή- Reg. 6.
δανσίν, vel συνιέναι, vel ἀφίκεσθαι: in mutuum colloquium
nōn nōnire, ut ἐν μετοικούσιν ἐργάτεροι διωρατεῖσθαι. κατέ-
χεν, παρέει λόγοις, id est, ad utriusque regni confinia, in nīre.
sociorum de rerum summa colloquium venerunt. Herodotus lib. 2. Τῶν Ἑλλήνων, τῶν ἐμοὶ ἀποκριθέων (Io-
ipsoz, pro ἀφικούσιον) εἰς λόγους, οὐδεὶς γέρεγέτο εἰδέ-
μενος. Ex Gracis, qui mecum ea de re loquuti sunt, nemo
nosse professus est. Eodem pertinet, quod dicebatur,
λόγως εἶ, id est, in mutuo versari colloquio; idque εἰς λόγων εἴτε
in dandi casu personam significante. Gallicè, être en pro-
pos propos avec, quelqu'un, quemadmodum ciceronensis pos-
sunt λόγοις, entrer en propos.

At verò εἰς λόγοις εἶ, verbatim in sermonibus esse, Reg. 7.
est, hominum ore samaque celebrari: quo sensu ferè εἰς λόγοις εἶ
ditur πολὺς, ut πολὺς δέοντες εἰς πάντας τῶν ἐκδοξοτάτων
τοῖς, id est, hominum clarissimorum samā majorem
numore ver-
fari, in

in modum celebratur; vel, ut Latini Græco propriis clarissimerum hominum ore multus est.

Reg. 8.
λόγος
fama est.

Jam λόγος per se sumptum, significat idem quod λόγος est, vel λόγος φράση, fama est: quo semper præmittunt aliquando particulam ὡς, tuncque significat, ut fama est, ut sequuntur.

Reg. 9.
χατ' εμοί
λόγον, ut senti-
to.

At λόγος cum pronomine, opinionem significat, χατ' εμοί γε λόγοι, id est, quemadmodum sentio, ut senti sententia.

Reg. 10.
λόγος πε-
ρὶ, vulgar-
is oratio.

Λόγος πέρι, Stephano quidem est oratio sed longè meo judicio melius, oratio vulgaris, eius opposita, quam λόγον ἵπποθάμων antea nominavimus nam φράσηδιν εἰπεῖν, est propriè solutā orationis; quemadmodum εἴπειν οὐ λόγος, stricta oratione dicebatur. Hinc sermo pedestris, Horatio, λόγος ζῆς, id est, humilis. Sic enim in Arte Poetica,

*Interdum tamen & vocem Comœdia tollit,
Et Tragicus plerumque dolet sermonem pedestri.*

An solutā oratione Tragicus utitur? Significat ut præter morem accidere nonnunquam, uti & Comœdia graviori, & Tragedia humiliori dicendi nere utatur.

Reg. 11.
οὐδὲ λόγοι
μηδὲ εἶναι,
mentis con-
potem esse.

Quod Latini dicunt, mentis compotem esse, hinc Græci, οὐδὲ λόγοι μηδὲ εἶναι, vel φράση, quasi incarnationibus esse: Ita enim Basilius, εἰ δὲ ποτὲ οὐ ποτὲ λόγοι μηδὲ φράση, τινέτο την πεισται, id est, neque enim unquam id agerem, si mentis compotem esset.

SECTIO VII.

De nominibus μέρεσ, μείζη, μεῖδεσ, μεγαλη, μερέσ, καὶ μείζη, μεραίδης.

Reg. 1.
τὰ τοῦ μέρη,
singul.

DE Nomine μέρη, id est, pars, nota quæ sequuntur. Primo, quæ a Latinis singularia dicuntur, ea Grecis, τὰ τοῦ μέρη, vel τὰ τοῦ μέρης, vel τὰ τοῦ μέρη soleantur verbatim, quæ in parte, idemque omnino sunt quod τὰ φράση τοῦ μέρη.

Secundum

Secundò, εἰς μέρεις, vel κατὰ μέρεσ, aliquando significat, Reg. 2.
non tantum sigillatum, sed etiam vicissim: ut εἰς τὸν μέρη εἰς μέρη, vi-
per τὰ μέρη νομοντα πεπίσθις, vicissim munus suum abire: εἰς εἰσισμόν.
μέρει πάντα πεπίσθιται, omnia sigillatum percensere. Gal-
licè, à part.

Tertiò, μέρεσ eodem interdum sensu accipitur, quo Reg. 3.
pars apud Latinos, id est, pro loco: ut apud Tullium μέρεσ, locus.
Philipp. 11, mors in beneficij parte numeratur, Græcè,
οἱ θάνατοι εἰς εὐργασίας μέρεις τίθεται. Demosthen. O-
lymph. 2. παρεργάδες, καὶ εἰς δύο τοῖς μέρεις τὸν τοῦ πολέμου,
qui talis sit, eum negligi, nulloque in numero haberi. Sic
μέρεσ αὖ πατέρων γένοντο τῆς εὐστέλεχας, id ego pietatis
loco ducam. Ita ferè Virg. Aeneid. 7.

Tars mihi pars erit dextram tetigisse Tyranni.

Quartò, μέρεσ δicitur, vel πάρτη, aliquando idem est, Reg. 4:
quod apud Latinos, unus è numero, ut Virg. Aeneid. 2. πάλι μέρεσ,
pars magna.

Et quorum pars magna sui.

Græci, ἐν διῃ καὶ πλειστον μέρεσ γέγονε.

Aliquando etiam μέρεσ cum aliis quibusdam parti. Reg. 5.
culis, facultates cuiusque ac vires proprias significat. τὸ μέρη
Ac primum quidem Græci dicunt, τὸ μὲν γαμέρεσ, in- μέρεσ, pro
tellecta præpositione κατά, id est, pro mea virili parte.
Secundò, τὸ εἶναι, vel εἰς εἴπι μέρεσ, partem ad τὸν μέ-
me venientem, id est, quantum in me situm est: quod λογοτεχνικον, idem.
etiam dicitur μέρος, subauditio nomine μέρεσ, ut τὸ εἰς
αὐτὸν μέρος, quantum in se sit. Tertiò, dicunt etiam μέρη δι-
όστοις ἔμοιχα μέρεσ ἀποτάλει, eodem planè sensu: vel διόστοις, idem
brevius, τὸ μετα ὅμοιον, subauditur μέρεσ. Vide in-
fra de nomine διόστοις, Sect. 7. Reg. 7. & c. 5. de verbo,
Sect. 7. Reg. 1.

Substantivum οἱ μέρεσ, sape idem est quod μέρεσ, Reg. 6.
præsertim eā significatione, quā locum significat. Dicitur μέρεσ, locus.
cunt enim, εἰς ἑκατέρης ἐντυχίας μέρη ποτέται, θεῖα μέρεσ,
summa felicitatis loco ducere: tametsi vulgo fatum si- dratum be-
gnificet; quod enim Latinè, diuino quodam fato, hoc nesciunt.
Græci, θεῖα πνὶ μοίρα.

Mūndēs, cum μήτε, vel μηδὲ repetito, efferti Atticè
solet, μηδεῖς, μηδί.

solet, in ejus tantum substantivi genere, quocum proxime, conjungitur, licet alterius generis alia substantiva sequantur. Demosthen. *περὶ τὸν Καρπεῖον. Λύσιου μακάριον*, inquit, *μηδεμία μή τε χάρις, μή τε ἀνδρεῖα περὶ πλεονός, ὃ τὸ δίκαιον, καὶ τὸν ὄρκον, id εἰ, τοὺς omnes obsecrabo, nullam ut gratiam, hominēisque nullum, placis quam equitatem ac iusjurandum faciat: ubi μηδεμία respondet nominibus χάρις, & ἀνδρεῖα.*

Reg. 8.
*μηχανὴ,
modus, τέλος.*

Μηχανὴ, aliquando per se se pónitur, aliquando cum interrogativo τίς. Et quidem sine interrogatione, μηδεμία μηχανὴ, significat fieri non potest, vel cause nihil est. v. g. quod Latinus diceret, *nunquam efficies*, ut hoc in argumento *acquiescam*: Græcus ita redderet, *εἴδε μη μηχανὴ, τὸ μέστι τῷ διατρέψει σύντομα πατέσθαι.*

Reg. 9.

At cum interrogativo τίς, aliquando negatio conjungitur, significatque *quo modo fieri posset?* vel *quid cause esse queat?* v. g. τὸν ῥάδυμας καταπικόμενον, τίς αὖ μηχανὴ πολυμαθίσα τὸν ποτε γένεδ; qui fieri possit, ut qui vetero contabescit, *dοκτισμός* *μηχανὴ* evadat? quod exemplum Græcā negatione caret.

Contrà negatio adhibetur, in exemplo sequente, τὸ πάντα κανέντα λίθον, τὶς μηχανὴ, εἴδε ὅπεν αὐτὸν περιγραφεῖν, qui lapidem omnem moveat, qui fieri potest, ut nihil omnino promoveat? quo sensu duæ negationes sepe junguntur, ut μὴ εἴδε.

Reg. 10.
*μητέρα &
μέγα*

Μητέρα & *μέγα*, vel *μεῖζον*, *parvum* & *magnum*, vel *majus*, eleganter sepe conjunguntur, tam affirmando quam negando: & affirmando quidem reddi possunt, *fanda* & *infanda*. Sic apud Demost. in Midiana, εἰπεδὲ φρέσοι οὐρεχόσι, καὶ μητέρα, καὶ μεῖζω verbatim, probra in me assidue conjiciens. *parva* & *m.iora*, id est, *h.renda* & *infanda*. Negando significant, *nihil penitus* in argumento *proposito* *esse illius rei*, que negatur, v. c. εἴδε ὁ φόβος δέι, μή τε μητέρα, μή τε μέγα, nibil profusa utilitatis est. Galli Græcos fecerit; il n'y a aucun profit, ny petit, ny grand.

Idem

Idem Demosthenes pro Corona, *μεῖζον* & *ἐλαῖττον* *μεῖζον*, *ἐ-
conjungit*, id est, *majus* & *minus*: *εἰδὲ σίν*, *εἴτε μεῖζον*, *λαττόν*.
εἴτε ἐλαῖττον *ψήφισμα εἰδίτη*, *Αἰχίνη*, *οὐπὶ τῶν συμφε-
ρόντων τῇ πόλει*, *πες οὐλιτης εἴται majus, minus* *decretum*
(*id est, nullum penitus*) *de reipublice commodis*.

Μικροῦ, interdum abiolutè ponitur, *προ μικροῦ δεῖν*, *Reg. 11.*
id est, parum abest: & ὀλίγη, *προ διάγυς δεῖν*. Plutarch. *πικρὰ δεῖν*.
Pomp. *οὐσὲ ἀπαξ μικροῦ συντετινεῖν*, *καὶ τίνῳ σπανάν
ἀποβαλλεῖν*, *ut semel parum abfuerit, quin & ipse conte-
reveretur & exercitum amitteret*.

Μέγας & *πολὺς*, eleganter & Atticè, cum verbis qui Reg. 12.
busdam adverbiorum loco usurpari solent: v. c. *μέγας* &
αὐξανόμενος, apud Demosthen. in *2 Olynth.* qualis *μεγάλως πολὺς*.
αὔξανος, vel *αὐξανόμενος*, *id est, majorem in modum efferrī*,
vel augeri. Sic *πολὺς* *ρέειν ποταμὸς*, verbatim, multus
fluere fluvius dicitur, *id est* *vehementer*. Exempla pa-
sim. Demosth. pro Coro. *ἔχει μὲν τὴν Πύθαινην θεατου-
μέσω, καὶ πολὺ ρέοντας οὐκτὸν, εἰς εἴξα*. Evidem Py-
thoni, *καὶ audacius ac vehementius in vos invehere-
tur, non cessi*. Philo de Legat. ad Caium, ubi de invi-
dia loquitur, *πολὺς* jungit cum *ἄγαρ* *id est* *vehementer*,
& *πέντε* *spiro*: *Ιοσόλακε, inquit, τερψτος ἔργοτος φω-
λαύσει, βεργχέστην εἰςρπόσις χερίοις, αὐδρὶ ἐνὶ, οὐ δίκε
ἐνὶ, οὐ εἴποτε πολὺς ἄγαρ πέντε, πόλει μαφή, id est, ve-
nenati serpentis more latitat, angustis quibusdam adre-
pens locis, viro uni, uni familiæ, aut, si quando vehemen-
tius spiraverit, uni certè urbi.*

Νεανικὰ (*juvenileia*) eleganter dicuntur *σπαραγά* Reg. 13.
omnia, *id est acria, & vehementia*, ut *νεανικὴ ὄργη*,
vehemens impetus: *νεανικὴ φιλοποιία*. *vehemens ambitio*:
νεανικὴ απερδί, *acre studium*: *νεανικῆς ἐνίσιδαι*. *vebe-
menter obniti*: *νεανικὴ διαφορά*, *ingens controversia*. Plu-
tarach. in Numa, *εἴτε ἡ καὶ πρὶ τοῦ Νυμᾶ χρόνων, καὶ δῆ-
μος γένοντες, νεανικὴ διαφορά*. *ingens præterea de tempore*,
quo natus Numa fuerit. *controversia* *est*.

SECTIO VIII.

De nominibus ὁδῶς, ὁδοῖς, ὁργῇ.

Regula 1.

OΔὲς, non tantum pro via, sed etiam pro itinere sumitur, id est, ἀπὸ τῆς πορείας, vel ὁδοπορίας. Nam εἰς ὁδῷ ἔδι, id est, in itinere esse. Synes. epist. 54. ὄντος μετα τῷ το τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθηνας ὁδούς, id est, hunc fructum capiam ex itinere Athenias suscepto.

Quo sensu Eustathius Ἰλιαδ., 9. notat, εἰς ὁδὸν ἐλθεῖν (verb. in viam ire.) sumi, pro εἰς προσβάσαιν ἐλθεῖν, id est, Legationem obire: cujus nullum exemplum affert, nec mihi ullum occurrit.

Hoc certius, ὁδὸν ποιεῖν, & ὁδὸν ὁδοποιεῖν, esse propriètiam munire: quæ frequentissima sunt. Hinc ὁδὲς ὁδοποιεῦν, via munita, strata, unde summota sunt impedimenta: & ὁδοποιεῖν, unico verbo, id est, alicui viam munire, aut præire: cum dativo casu, vel etiam (quod familiare Xenophonti est) cum accusativo, ut lib. 3. de expeditione: ς, ὁδοποιεῖν γάρ αὐτούς, ς εἰ σὺ τε Θρίπποις βέλοιστο σπένας, id est, imo viam quoque illis præiret, etiam si quadrigis abire vellent. Dicitur & προσδοποιεῖν, ac ferè, cum dativo personæ, & accusativo rei: nam προσδοποιῶ σοι τῷ το, est, viam tibi hanc ad rem præeo, vel auctor tibi sum: & προσδοποιεῖσθαι dicuntur, quæ ad aliquid suapte naturā promptiora sunt, in bonam & malam partem.

Reg. 2.
περὶ ὁδῶν
opportunitate.

*Oδὲς in gignendi casu, cum præpositione περὶ, & verbo ἔδι, vel γίνεσθαι, idem est quod opportuum & commodum, vel etiam in promptu & obvium; ut αὐτὸν ἀν μᾶλλον τοι φιλομαθεῖς περὶ ὁδοῦ γνοίσθω, εἰς τὸ πολυκαθέδρον, nihil est quod magis ad eruditionem conferat, quam eruditiois studium.

Reg. 3.
ὁδὸς πάρρη-
γος, obiter.

Idem Genitivus cum voce πάρρηγον, videtur παρέκκειν nam idem penitus est quod πάρρηγον. obiter. Tullius ad Atticum: nam, inquit, ὁδὸς πάρρηγος, volo hoc scire. Sic: At hæc quidem obiter dicta sint, αἵλλα τὰ μὲν ὁδοῖς πάρρηγον εἰρίσθω.

Reg. 4.

In dandi casu, cum βασίζεται, προσίγαναι, aut similiter verbo.

verbo, significat, *recta viā & ordine progrederi*: ut *recta idem recte*^{re} *se perditum eunt, ὅδῷ τις ὁλέθρον θαῦται*, cum præpositione *ἐν*, ut *ἐν ὅδῷ βαθύτερον*, id est, *aller par chemin*: at *ὅδῷ βαθύτερον*, absolute, est *sese modestè sapiēre* & *querere gerere*.

Affinis est significatio accusativi, cum præpositione *ἐπί*, ut apud Lucianum in Dialogo de Gymnasiis, *καθ' ὅδον*^{καθ' ὅδον}. *ὅδον* *ἡ ἀνημένη λόγος μάθειν προχωρεῖν*, ubi Interpres pessimè, inter eundum uero nobis *in longum profluxit oratio*: Atqui Solon & Anacharsis sedebant eo tempore, non ambulabant. Verte igitur, *hoc enim modo, rectiore ac faciliorem cursum nostra tenebit oratio*. Sic *ἐποιήσαντες καθ' ὅδον μάθειν προχωρεῖν, τὸ περίσσια, sic enim res bene nobis felicitèque procedet, id est, κατερράσσουσι*.

Aliquando *λόχον* significat, id est, *insidias*. De Reg. 5.
mosth. advers. Aristocrat. *ἐν ὅδῳ καθελών*, id est, *cum ex insidiis conficiatur*. Quo sensu Poëtis frequentius est: dicunt enim *ὅδον ἐρχόμενον*, vel *ἴεναι*, (verbatim, *ire viam*) *pro insidias ponere*. Homer. Iliad. a. v. 149. *ὴν ὅδον ἐλέγειν, οὐ διαρράκοντες μάχεσσι, id est, aut insidias strenuere, aut cum hostilibus strenue dimicare*: quod ibid. v. 224. dicit, *λόχον δὲ ιέναι, in insidias ire*.

Eustathius autem observat, universè *ὅδον*, sumi posse, *προς θάσολην ἀντὶ περιπότητας παρατίθεσθαι*, id est, ut distinguitur à pugna, que instructâ & adversâ hinc atque hinc acie committitur. Itaque *ὅδον ἐλέγειν*, (*venire viam*) erit, *τὸ ἐπὶ λειψανοῦ πάθειν πάθειν*, id est, *præcausâ aliquò proficisci*; vel *ἐπὶ καταπομύσει, id est, ad explorandum*; vel *ἐπὶ τείχους αναμετρήσει, ad metiendos hostiles muros*.

"Οἰ Θεοί primū cum infinitivo eleganter jungitur, Reg. 6. *ἐλειπτικῶς*, idque sibi præcedat *τοις τοῖς*, sive reticeatur. Et quidem præcedente, ut *τοὺς τῆς αγγελίας πειστὸν δοτεῖν*, *διον ἀπασχούς εὐρεῖναι τῶν πολιτῶν*, id est, *eiusmodi nuncius hic est*, ut civitatem universam latitiā completere possit: ubi *εὐρεῖναι*, pro *εὑρεῖναι* dū.

ταῦτα ἀν. Demosth Olynth. 2. τοίστες ἀνθράκες, οἵτις μετυδέντας ὄρχεῖσθαι τοιαῦτα, διὰ ἡγεμονίαν ὅπερι πολέμους ὑμᾶς ὀνομάσσαι εἴσιστοι homines, qui ebrii eo saltatione genere mutantur, quod nunc apud vos referre me pudeat. Subintellesto verò eodem nomine, ut τὸ σερρόν ἔχει τῆς Φυχῆς, διον μὲν μεταβάλλεται, verbatim, robur habet animi, quale non mutare, id est, cā est animi constantia, quae mutari non possit.

Reg. 7. Hoc sensu eleganter cum nomine *χείρος* conjungitur, vel præcedente, vel sequente, tuncque pro iōis usurpatum. Plutarch. Alexand. ἐπειδὴ Ελλάδα κρατήσας της ὁ πλοιος ὁ φίλιππος, οὗ καταζεύξας, καὶ πιστύσας, *χείρον* ἔχει Nec Philippus, armis subaltâ Greciâ, satis habuit temporis, ad eam omnino pacandam atque cœcurandam: ubi ordo postulabat, *χείρον* ἔχει οἰον καταλ. id est, οἰον, vel ω̄ς, ut dicetur, Sect. 8. Reg. 9.

Rarum etiam illud est, quod habet idem Demosth. Olynth. 2. εἰ τὸ γέρα περιγέρειν εὐ αὐτοῖς, οἰος ἐμπηκτεῖς πολέμῳ καὶ ἀγώνων, ubi οἴος, vel omnino abundat, vel explicari debet per τοὺς τοις, οἰος ἐμπηκτεῖς τοῦ, id est, εἴσιστοι, qui belli ac certaminum peritus sit.

Reg. 8. Interdum per se sumitur, pro ω̄ς, ut αλλ', οἰοι πάντοις, pro ω̄ς. Τες γε ἀπράγματος, καὶ φιλοπράγματος τυγχάνουσι, id est, verū, ut otiosi sere omnes, curiosi pariter esse solent.

Per se quoque sumitur apud Atticos, subintellesto articulo præpositivo ejusdem casūs. Thucydides lib. 2. καὶ μόνη (sub. Ἀθηναῖον πόλις) ἔτε τῷ πολεμίφεπλοντι ἀγανάκτοισι ἔχει, οὐφ' οἴοιν κακοταθη, τῷ τῷ θεοῦ καταμεμψιν, ω̄ς ἔχει ἀξιον ἀρχαῖον id est, solaque (sub. Atheniensium civitas) ne hostii bellum inferenti indignationem movet, à qualibus male habetur: (id est, eorum ex conditione ortam: à quibus male habetur: quasi dicat, Athenenses ejusmodi esse, à quibus vinci neminem pudeat) nec sibi subditis querelam, (id est, querendi occasionem præbet,) sibi ab indignis imperari.

Aliquando significat promptum expeditum, ac suapte natura in aliquid propendentem: ut δέσμος παθών, οἵος ἦν ἐπεξέρευτῷ φεύγοντι, incommodo graviore suscepere, reum peragere vehementius cupiebat. Sic, ὅτε εἰ μη καί τόδι, πάντι τοτέ πατέρος κακῶνος κακῶνος εἴναι, paratus sum ipse quoque, nullum non pro patria subire periculum.

Affinis huic significatio, quā sumitur αὐτὸν τοῦ διαδέξαντος, nam & ὄντες τε δέσμοι, & ὄντες δέσμοι, sine τε, significat δύναμις, potest. Et in neutro, σ' χρήσιον τε δέσμον, fieri non potest. Herodot. διδούτε, dixit, πρὸ διοντος τε, ut lib. 2. Χορηφαῖς πολλαὶ ἔσται, δι' αὐτοῦ τοῦ δέσμου τε δέσμον, saxa multa sunt, per que navigari non potest: ubi δοκεῖ ὄντα, Ionicē, pro οὐχ δια.

*Οἷος πραecedente δύστην, vel μηδέ, absque ullo verbo, significat, nihil vetat: εἰδένεις οἷος μηδὲ τοῦ χρείης πορος ἀδέσμον, εἰλπίζειν, τὸν ἀλάπονος εἰς ἀποποχέντα, nihil vetat, quo minus qui minora consequutus sit, majora speret.

Quanquam videtur interdum significare quod gallicè dicitur, il, n'y a rien de tel. Demosthen. in Midiam, δύστην γιδον ἀκέντην μηδὲ τοῦ νόμου, car il n'y a rien de tel, que d'entendre la loy même. Alii minùs solerter, ut existimo, nihil vetat quo minus legem audieramus.

'Οὐχ οὖτις μηδὲ δίκον, non solum non, vel neandum. Polyb. ἡ χρήσις ὁ φελεῖν δύναται αὐτὸν τοῦ φίλους, αλλὰ καὶ διατητὴν τοῦ σωζεῖν, id est, non solum amicos juvare non potest, sed ne seipsum quidem servare. Idem lib. 5. μηδὲ δίκον τοῦ χρείου ἐπὶ τοῦ τοις χρείοις, αλλὰ τὸν τεντόν παρ' ὄλεγον κακῶνος δέσμον τῷ βίῳ, id est, non solum gratiam propterea tulisse nullam, sed contra vitæ ipsius ferè periculum adiisse.

*Οἷος per se solum, non raro significat, verbi causa, exempli gratiâ. Crebra passim exempla, maximèque apud Platonem, apud quem etiam reperitur, οἷος δὴ λέγω, vel φημι, eodem significatu. Apud alios, οἷος πλέγω,

Reg. 9.
οὐκ εὑρίσκειν

Reg. 10.
ἀδέσμον
nihil vetat.

Reg. 11.
μηδὲ δίκον
nihil vetat.

Reg. 12.
δίκον verbi
causa.

ēīor, pro
āēēī, quasi.

Denique ἔτοr, vel, quod frequentius est, ὄτοr, idem est quod ὠσεi, ὠσαreī, ὠσαfēī, ὠσαpareī, id est, tanquam, vel quasi.

Reg. 13.
ἔτα 24, vel
δύ, utpote.

Neutrum verò plurale ἔτα, vel ἔτα' δύ, vel ἔτα δύ, idem est, quod ἀπέ δύ, utpote, quippe. Sic intelligend. Herodotus lib. 2. pag. 111. b. cùm ait, οῖα δή εὐθαλόντος τῆς ὑδάτος πησος, μὴ δύραδεις καπελύλις κατατέξεινείλις βουαδιέραι, id est, utpote autem aquā in montes illabente, (vel, quod autem aqua in montes illabatur) demissam bolidem ad fundum usque pervenire non posse: ubi male Interpres, quemadmodum ē montibus precipitantis aquae.

Aliquando tamen δά, reddi potius debet per τιάδε, talia, vel ἔτω δύ, sic, ita: ut apud Aristidem Panathen. ἔτα τιώ ταῦ δει κύκλῳ τείχισται καὶ λόπον δαπά, id est, Ita navim istam, omnia ornamentorum genera, in orbem perpetuò circumfislunt.

Reg. 14:

'Οργὴ, vulgo, ira. Non raro ramen sumitur pro τρόπος, vel ἔδη, id est, mores, ingenium, indoles; vel ὄργη, id est, nativus quidam impetus & appetitus; vel διάρια, cogitatio, sensus: Gallicè, naturel, humeur, affectio. ὄργη enim, quasi ὄργη, ab ὄριζω, appeto, vel à πέζειν, id est, facere, cuius præter. med. ἔοργα. Thucydid. lib. 1. p. 97. κατέστιδες τοι ἀπόπτεις, & τῇ αὐτῇ ὄργῃ ἀπαπεισθεῖσις τε πλευτῶν, καὶ τῷ ἐργῳ πρόσωντας, licet probè norim, homines non eodem sensu & animo, ad bellum gerendum induci, & illud reipsa gerere, id est, non eodem sensu gerere, quo ad gerendum inducuntur.

Hinc ἔνοργη πας, id est, μεσίως, moderate, Idem ib. pag. 79. Εν ᾧ, ὁ μὲν ἔνοργη πας αὐτῷ πρεξομιλίος, βιβλιότερος ὁ δὲ ὄργαδεις τοῖς αὐτὸν, ἐκ ἐλάσσων πλαιτ. In quo qui tem, qui moderate se gerit, is firmior est: qui autem iracundius, is non leviter offendit: ubi ἔνοργη πας, & ὄργαδεις, opponuntur. Id. l. 3. ait, τὸ πλευτόν, πρὸς τὰ παρένθετα τὰς ὄργας διμοιτῶν, i. hominum mores præsentí rerum statui similes efficere. Eodem modo χόλος, i. ὄργη, sumitur: unde δίχολοι γνῶμαι, à Zenobio, Adagiorum Cent. 3. Adag.

Adag. 25. explicantur διχοῦ ἡ δύοποτος, homines duplicitibus moribus praediti, ubi male Erasmus reponit διχωλοι, quasi utrinque claudicantes.

Eadem vox in plurali maximaè, cum verbo δημόφερεν, Reg. 15. & dativo personæ; idem est quod Poetis, τὸ δῆμον φέρειν, de quo in verbo φέρω, id est, χαρίζεσθαι, gratificari, indulgere, oblectare. Qui tamen usus antiquorum Atticorum proprius videtur. Thucydid. lib. 8. pag. 610. πάγ-
των τὸ Ασύριον εἶναι αὐτοῖς, δημόφερεν τὸ δῆμος Τιαραφέρειν, θὰ ίδια κέρδη, omnium porrè causam, Atticorum esse, qui sese, privatis lucri studio, ad Tissaphernis voluntatem accommodaret. Ita Cratinus Comicus dicebat, τὸ Μουσικὸν αὐτοῖς δημόφερεν ὄργας έργοτοῖς σώμασι. id est, Musicam moderatis hominibus oblectationem asserere sine fastidio.

SECTIO IX.

De Nominis "Οστοῖς."

Adjectivum ὅστος perelegantes in omni genere significaciones habet. Primum ergo in plurali numero sumitur sære pro articulo subjunctivo, ut τῶν αὐτοῖς μὲν φίλοι τῶν Ἑλλήδων, ὅστοι μέλλοντι εἰς ἄκρον ἐλαύνειν τὸ γλώττινον, quotquot ex iis qui lingue Graeca operam dantes, ad ejus perfectionem aspirant. Quo sensu plerumque jungitur cum nomine collectivo, πᾶς, πᾶσα, πᾶν, ut πάντες ὅστοι, πᾶσαι ὅσται, πᾶν ὅστον, πάνθ' ὅστα. ut πάνθ' ὅστα θὰ παῦσαγε), quecumq; honori ducuntur

Solet etiam verbum substantivum omitti, ut πάντες ὅστοι φιλολόγοι, omnes eloquentiae & eruditionis amantes, supple, οἵσι, vel τοὺς χαρούσον. Eodem modo usurparunt, ὅποτος per omnia genera & casus plural. numeri; οἵποτοι, proled ratiūs.

Ex eadem significatione nata sunt quæ sequuntur, ἐφ' Reg. 2. ὅστον, ἐφ' ὅσται, παρ' ὅστον, καὶ τὸ ὅστον, id est, quatenus, vel εἰς τὸ ὅστον, &c. quid, ut antea diximus, ἐφ' ὁ, παρ' ὁ, καὶ τὸ ὁ. Quo sensu, quatenus, aliquid τοστοῦ cum eadem præpositione, quasi ex

adverso responderet : ut καθ' ὅσον ἀνέχειμ, καὶ τοσοῦτον
βοῶντος, quatenus mibi licebit, eatenus auxilium
seram.

Reg. 3.
παρ' ὅσον.
nisi quod.

Aliquando παρ' ὅσον, significat differentiam aliquam,
ac veluti exceptionem; ideo que recte verti potest, per
nisi quod, vel præterquam quod: ut παρτὸ πρὸς τὸν δὲ
πάτοντα. οὐ καὶ πρὸς ἔτερον, παρ' ὅσον τέττυράν απίλλα-
χα. Eodem erga eum, quo adversus alterum animo sui,
nisi quod me ad illo citius liberari.

Reg. 4.
παρ' ὅσον.
id est.

Significat etiam idcirco, ideo, quemadmodum &
παρ' οὐ, ut παυσανῷ ὠσαντο παρ' ὅσον καὶ παδίας μήδη
ὑπόσαρτο, exercitum in eum universum egerunt, in eo-
que facile ipsi os opprimerent: ubi notandus usus verbi
ωδεῖδαι, pro immissionem facere. quā in significatio-
ne ferè jungitur cum præpositione εἰς, & accusan-
di casu.

εἰς ὅσον, que-
sumus.

Nec absimiliter, εἰς ὅτον. id est, quatenus. Aristid.
Panathen. τιλὺ εἰς ὅσον αὐτὸς ἡ τι μαρτύρειτο,
nisi quatenus, vel nisi si quis ipsos testes appellavit.

Reg. 5.
παρ' ὅσον.
extra quam.

Est etiam παρ' ὅσον, extra quam, ut Loquitur Cicero,
vel contra quam, ut χρήμαται τις παρ' ὅσον, vel παρ' οὐ πέ-
extra quam. Φύκα, uti re aliqua extra quam ejus natura postulet. Quo
sensu addi etiam potest ei, cum optativo. & particula
ἄν, ut παρ' ὅσον εἰ τοιοῦτο ηγέροιτο ἄν, extra quam si
quide ejusmodi contigerit. Sic dicitur, παρ' οὐ vel παρ' ὅτον
δι, supra modum, vel supra quam oporteat.

Reg. 6.
ὅτι in iugis
pro viribus.

Ὅσον, & ὅτι in neutro, cum dativo & præpositione
ἐπί, significat, pro viribus: ut ὅσον ἐπ' ἑνοι, quantum in
me situm est ὁτι ἐπ' αὐτῷ, pro virili ejus parte, supple,
ἢτι, vel aliud simile. Eodem sensu jungitur cum verbo
ἵκω, & accus. quem regat ἐπί, vel εἰς: ut ὅσον vel ὁτι γε
ἴηται ἐπ' εἷμα vel εἰς εἷμα: vel εἰς ὅσον γίγω συνιέντως id est,
καὶ οὐ εἷμα δύναται, pro viribus meis. Vide supra in no-
mine μέρες. Sect. 5. Reg. 5. & infra cap. 5. de Verbo,
Sectione 7.

ὅτι ἡδ,

Licet ὅσον ἡδε aliquando significet potius, quod at-
quod anima, sicut. Dem, pro Cor. ὅτι τὸν φωκίων σωτερίας ἐπί^{της}

γιοὺς τρεσβεῖαν ἔχει πρὸς τρεσβεῖαν ἐπὶ τῷ τίῳ σωτηρίᾳ
τοῦ quatenus ea legatio Phocenisi ad salutem pertinebat.
verbati, quotquot Phocenium salutis in hac legationem veniebant.

Aliquando ὄντε & ὄντα παρέλκουσιν. & solius ornatus Reg. 7.
causa adhibentur, ut μυρίοις ὄντε, infiniti, πλεῖστα ὄντα ὄντε & ὄντα,
plurimaznisi substantivum verbum intelligas, ut μυρίοις abundant.

ὄντες τῶν τὸ σωτηρίαν, eundem in locum infiniti
confusere, subaudi eiō vel τυχαῖον. Quod etiam in
fine membra aut periodi eleganter usurpatur, ut περι-
μετριαὶ τῷ παρόντι μυρίῳ ὄντα plurimum ei facebit nego ii.

Similiter post enumerationem a iquam rerum vel
partium affinium, ita concludunt καὶ ἀλλοι ὄντε, & ce-
teri id genus, καὶ ἀλλα ὄντα, & reliqua ejusmodi: ut τε-
τινα δὲ περιφερεῖσθαι, καὶ ἀλλα ὄντα, bis atque aliis ejus-
modi excusationibus utitur.

Dicunt etiam θαυμασὸν ὄντον, mirum quantum, tam in
principio quam in fine periodi, licet in fine ratiū: ut
τὸ ὄντες τρούχωρον, θαυμαστὸν ὄντον, id est, mirum
quantum brevi tempore profecerit.

"Οντε & ὄντα, cum particula καὶ, accusativo & infini- Reg. 8.
tivo conjungitur, loco subjunctivi, vel operativi: ut ὄντα
καὶ εἰδίσαις, quod quidem sciam; ubi conjunctio καὶ,
vel παρέλκει, vel sumitur pro γέ, id est sicutem, quidem:
sc. ὄντα καὶ μοι δοκεῖ, ut mibi quidem videatur: ὄντα καὶ μοι
δοκεῖ, quantum possim.

Contra, nonnunquam ἐλάχιστος usurpatur, ut πε- Reg. 9.
ριεντες χρόνον, ὄντον κατασκοτα τὰ κινούμενα τῷ περι-
μέτρῳ, tamdiu expectavit, donec res turbari cæperas com-
poneret. verbatim, expectavit tempus, quantum compo-
nere, ubi subauditur ἐχειν, vel εῖναι, & particula καὶ
quidam, ut εἰς, vel ὡς: ut διγύλων δίσησον, ὄντον ἢν εἰς
σολοῦς φύεσθαι τὸ νοσον, id est, tanto spatio disjuncti
sunt, quantum ut extra celorum iactum esse possent, ne-
cessarium erat. Thucydid. lib. 1. ταῦθα μοι τὰ τὰ αὐτοὺν
ταῦτα, ὄντον λατήν, sua singuli colligentes, quantum
medicè vivere, id est, ὄντον εἰς τὸ λατήν μετρίως ἀν πε-
ριέστερ,

σφάλματει, quantum ad modicè vivendum satis effet. vid. Sct. 7. Reg. 4.

Reg. 10.
χέριον, ne-
dum. Aristid. Panathen. μή τα καὶ οαι τοῦ σύμβολον δὲ τὸ πρόσχειν εὐθὺς ἡδητὸς εὐχέσθαι λαυδάρειν, ingens ac perspicuum argumentum est, eam flatim ab initio exceluisse, nedum ut lateret.

Reg. 11.
στρατιώτας
στρατιώτης, circiter. στρατιώτης στρατιώτης φατίν, id est, milites ad due milia navigasse ferunt.

Reg. 12.
καὶ id est
πρότοις. Interdum sumi videtur pro μόνον. Plutarch. in Publ. liciola, καὶ διὰ δια τεττάριμον λαζανὸν, ὃσον τεττάριμον εἴ-
πει φράσιατρος αὐτοις, id est, faciem ardentem aliquis tantum sub-
jicit, mox eandem retrahit.

Reg. 13.
στρατιώτης,
πρότοις, τὸν ἕδη
γιανγιαν. "Οσον αὐτίκα, ὃσον καὶ πτω, ὃσον καὶ δέπιον, id est, jam jam et de futuro potissimum: ut ὃσον αὐτίκα τι πράσιατρος αὐτοις, jam jam me ad opus accingam. Interdum etiam de praeterito. ut ὃσον καὶ ἕδη αὐτίκα τι παρέγνητα πόλεμον, bellum futurum, ac penè jam præsens.

Reg. 14.
στρατιώτης,
fere. Eadem significant aliquando χειδὸν, id est, fere, pro-
pè, ut αὐτὴ δὴ ὃσον καὶ δέπιον τὸ παρέδητον αὐτογνωκότρο, cùm is fere jam omnino desperasset. Quod etiam dicunt
ὅσον καὶ, ut ἔσον καὶ αὐτόπτης γνῶματρος. verbatim, quan-
tum non oculatus testis factus, id est, fere oculis a-
surpavit: quasi dicitur, si hoc unum excipias, quid oculi
non viderit, tam præsen̄t̄ fuit, quād̄ qui maximē.

Reg. 15.
γειδόν ὃσον,
fere. Imò jungitur cum χειδὸν, tuncque παρέλκει. Euseb. Præparat. 13. eis αἱδόγκα καὶ ζόγκα χειδὸν ὃσον παρέζεοτι
περιτος, cùm propè in bruta animalia naturam degent
raret.

Reg. 16.
στρατιώτης,
μάλικος. "Οσον, μάλικος, & οῖον, ὅποῖον, in neutro genere, conveni-
unt pōtiūs cum præcedente substantivo neutro, quād̄
cum sequente alterius generis: ut πάχος ὃσον vel μάλικοι
οἱ δάκτυλοι, pro ποστον, vel παλικον πον, ὃσος, vel μάλικοι
δάκτυλοι: Crassifiles qualis unius digiti, vel digitalis.

SECTIO. X.

non. De nominibus ἔργος, πῶμα, πᾶντα, πλόιος, πλαστία,
πολὺς, περῆψα, περῆξις, περῆψα,
περῆτα.

Qui Latinis secundus ventus est, is Græcis vel sim- Regula 1.
pliciter ἔργος vel ῥεός ἀνέμος, dicitur; quas voces Reg. & Rec.
metiū plerique ad ὄπος id est, *incito*; derivare sole- Θεομυθ.

ant; fortasse tamen δῶν τὸ ἔργος derivare liceat. Nam
in navi, idem est quod πρύμνη, puppis: favē. que
phrasis gallica, quā ventum illum dicimus, *le vent en
puppe*. Ergo, κατ' ἔργον φέρεται, secundo vento ferri, qui
ab Homero dicitur, Δῖος ἔργος, vel etiam ἱκανος ἔργος. At
Oratoribus etiam φόρος, & ἐπίφορος: quod Virgilius
expressit hoc versu,

In Prosequitur surgens à puppi ventus eunt.

Dicebant etiam ἔργον κατασῆναι, vel σέλεψάντω χρή- Reg. 2.
σεις, vel ἔργα πλεῖν, intelligendo πλοῦς, id est,
souī flauī, vento, vel unicā voce, ἔργος πομεῖν, aut καταρρά-
ens. Aristophanes verò, ἔργα θεῖν, secundū currere, id
est, secundū navigatione uti. Hinc fit ἐπιρίζειν, secundū
aurā provehere: quod etiam metaphorice, de secundo
terum, & negotiorum statu dici potest. Imò etiam ἐπι-
ρίζειν Lucianus dixit eodem sensu.

Denique Polybius secundam & velocem navigatio-
nem describens; λαβών, inquit ille, ἔργον, καὶ λαμπρὸν
ἀνέμον. ἐκπέτασσις πάσι τοῖς ἀριθμοῖς, καὶ κατερίσσεις, εἰπ-
τὸ τὸ σῶμα τὴλειδός ἐποιεῖτο τὸ πλοῦν, ventum se-
cundū cùmq; vehementem natans, vela omnibus passis,
feliciq; vectus cursu ad ipsum portū oīium appulit: ubi
λαμπρὸς est vehementis & incitatius, πᾶσι verò πᾶσι ἀριθ-
μοῖς, vel ἴσιοις, id est quod Galli dicunt à pleines voiles,
quod etiā Græci unico verbo, ἴστροπομεῖν dicere solent.

Paulus, in plurali, cum genitivis, *Artifices, Populos*, Reg. 3.
aut certam hominum conditionem, ac possessionem si-
gnificantibus, pro nominibus ipsis, convenienti casu
positis,

positis, Hebreo more usurpantur. Sic, Ῥητόρων, Ιατρῶν, φιλοσόφων, Γεγένεων παιδεῖς, Rhetorum, Medicorum Philosophorum, Pictorum filii: elegantiū multò, quia Ῥήτορες, &c. Sic Κῆπων παιδεῖς, id est, Galli, θυσίᾳ παιδεῖς, miseri. Ita Psalmus 4. Filii hominum, usquequā gravi cordi: id est, homines. Al. Filii Prophetarum id est, Prophetæ.

Reg. 4.
εἰς πάντας,
en tout..

Πᾶντας præcedente eis, idem est quod πάντας, id est omnino, vulgo, en tout: ut Διακονίας εἰς χριστιανούς πᾶντας, milites ducentos omnes habebat. Plutarch. Pompeio, ὁ διάδειξ ὁ διάδημος, eis πάντας ἡδη παντούς εγένετο, id est, quo vorulus s' mel inescatus, uss se rebus in omnibus facilem deinceps & flexibilem præbuit.

Reg. 5.

Πλό̄ιμος vel πλώ̄ιμος, non tantum conjungitum substantivo. ut πλό̄ιμος θάλασσα, mare navigabile ναῦς πλώ̄ιμος, navis ad navigationem idonea: sed etiam in neutro ferè, vel masculino, τὸ πλό̄ιμον, & πλώ̄ιμον, vel πλό̄ιμος sumitur, vel pro tempore ad navigandum opportuno, vel pro omni loco, qui navigatione tali adiri possit. Idque duobus præcipue modis.

Primo, absolutè, in gignendi casu plural. num. cum particip. ὄντων Philo in Legat. Μαγγάροις ἐν δό, προσῆν φίλους, ἐπ πλοῖμων ὄντων, αρχὴ γὰρ λέπι μετοπάτευε. id est, itaque morbi ejus vulgariter fama cùm adhuc tempus ad navigationem opportunum esset, autumni enim initium erat. tubaudiendo vel καρπῶν, vel χοείων. Thucydid. comparativum usurpat lib. 1. καὶ ἡδη πλω̄ιμωτέρων ὄντων, id est, cùmque jam tutior esset navigatione. nullum enim ibi nomen exprimitur, quò genitivus iste referatur.

Secundò, πλό̄ιμον δὲ, dicitur; id est, tutta, vel opportuna navigatio est: & πλω̄ιμότερον δὲ, tutior, vel opportunior. Idem Thucydid. paulò post, καταστάθη τὸ Μίνων ναυπηγεῖ, πλω̄ιμότερον εγένετο παρ' ἀνθίλοσι. At postquam ē Minoë instruxerat classis esset, facilior deinceps ac tutior ultra citrōque navigatio esse oecipit.

Reg. 6.

Πολιτεία, non modò vel rempublicam, vel certam rei-

republicæ formam significat; sed etiam certum aliquem modum, quo quis in gerenda republica versetur. Demosthen. pro Coton. οὐ μόνον τὸ πολιτεῖα τὴν πόλιν, ἀλλὰ ταῦτας ἡ ἐμή, καὶ ἡ πολιτεία στηρεότατο, id est, non tantum ut civitas in honore esset, institutum illud meum, ac propria gerendie reipublicæ ratio, in causâ fuit.

Πόλις, præter id quod annotatum est in nomine μὲν Reg. 7.
πόλις, est aliquando idem, quod Δωδάκης πόλις, id est,
cum ingentibus copiis. Plutarch. de fortuna Romanor. Εὐρῶντος τὸν Πομπέιον ἀπέβη, καὶ πόλις ἦν τὸ γῆ, πό-
λις ἤ τος Δαλάση, ubi Pompeium invenisset, densis &
ingentibus copiis instructum, seu terresiribus, seu mariti-
bus. At Demosth. orat. de Cherson. Φίλιππος Δωδάκης
πόλις ἦρι Ελλήσσωντος ἦν, Philippus. qui circa Helle-
pontum cum ingentibus copiis versabatur.

De nominibus ἡγεμονία & ἡγεμονίς, hæc notatione Reg. 8.
digna & selectiora accipe. Primum, quod Latini di-
cunt, Nihil est molestia vel incommodi; Græci, οὐδὲν
ἡγεμονία δicitur. nihil refert; vulgo, il ne m'en chaut: ut
cum Demosth. ait, οὐδὲν αὐτῷ δίνει δεῖν εἰν ἡγεμονία περὶ
τὰς οὐρανικὰς ταῦτας, id est, quod eiusmodi paœta nihil
dam ad eum pertineant: Galli proprius, n'ayant plus qu'à faire de ces paœtes. Plato in Symposio, εἰπεν δέ οὐδὲν, ε-
πειδὴ ἡγεμονία, & encores qu' elles fussent fausses il n'
importeroit pas.

Secundò, quæ à Jurisperitis obligatio in solidum vo- Reg. 9.
latur, apud Græcos ἡγεμονίς est, ejus generis quod Gal-
li, estre obligé un seul par le tout, Græci ἡγεμονία δicitur
videlicet, à μονοῖ, v. rbatim, actionem esse ex uno & utroq.;:
Id est, duo simul, & utrumque seorsim integra obligacione
teneri.

Tertiò, ἡγεμονίς in malam partem sumitur, ut apud Reg. 10.
nos, pratique, id est, versutum fraudulentumque consi-
stium, quo adversarius circumvenitur; quæ calumnia Ci-
teroni dicitur. Et aliquando pro ipsa proditione sumi-
tur: unde ἡγεμονία πτυχα, dolo aliquem circumvenire.
Quod tamen Iepiūs cum locis iis jungitur, quæ dolo
capi-

capiuntur. Nam τὸν πόλιν περιβολῆς, est urbe
dolo & proditione capere: quo pertinet Gallicus Idio-
smus, pratiquer, de eo qui vel in urbe quam oppugnat
vel in negotio quod gerit, proditores aut promissis au-
muncibus comparat: quod Polybius dicit, πράξια
σηματων, vel κατακύρων.

Reg. 11.
περιβολή,
decus.

Quod Latini, decus & ornamentum dicunt, Gra-
ferè περιβολη, quasi περίχον γῆς. sic τὸν βασιλέα πε-
ριβολὴν πόλεως, id est, Senatum reipublice decus,
τὸν πόλιν περιβολην βασιλεῖα, urbem regni decus appelle-
lant. Plutarch. Alexand. ὡς καὶ Σάρδεις, τὸ περιβολὴν
τῆς ἐπὶ θαλάσσῃ τῆς βαρβάρων ἡγεμονίας παρελαβε-
itā ut ipsas quoque Sardeis, mariimi barbarorum Imp-
rī metropolim, sedēmque primariam, deditione accipere

Reg. 12.
περιβολη,
prætextus.

Eadem vox colorē sive, ac prætextū significi-
quam etiam Latini speciem aliquando dicunt; ut
ἀρσεῖον τὴν περιπτῆς περιβολην ποιησατ, id est, sa-
titudinē colorē temeritati prætendere, Galli faire sa-
blant. Thucydid.lib. 1. pag. 64. περιβολη γόνιον, ἀμφί-
θαι, ἀνταῦτον, (id est, κώνος, vel ἀνθ' ἀνταῦτον) δη-
τας τὸν βασιλέως χόρην, id est, Prætextus enim era-
quo ad vassallum Regis agrum utebantur, quasi acceptū
a barbaris ulciscerentur injurias.

Reg. 13.
περιβολη
μην, τὸ δ'
ἀλητής.

Quo sensu ponitur etiam ἀλειτητῶς, id est, aliqui
subaudiendo: tuncque ferè duo membra sic inter se op-
ponuntur περιβολη μὲν, τὸ δ' αλητής ut, specie quidem
vel per causam illi honorem exhibendi, re autem ipsa, i-
cum omni spe honoris spoliare, περιβολη μὲν, ὡς πυκ-
νοῦ τὸν, τὸ δ' αλητής, ἀπανταν τὸν αὐτὸν τιμὴν κατα-
ψει: ubi περιβολη μὲν, id est, περιβολη ποιέμενος, ν
κτι περιβολη. Iequitur autem ὡς, id est, quasi.

Reg. 14.
τὸ περιττα,
primus.

Tὰ περιττα, in neutro plurali. id est, ὁ πρῶτος, ὁ π
τυ, ὁ παρδοκαῖος, Princeps. Lucianus in Timone, u
Mercurius ad Timonem, Ιδη τῷ Αδηναιῶν τὰ πρ
τα, Elio Atheniensium Princeps. Sic τῶν συμμαχητῶ
των τὰ περιττα, Princeps condicopulorum.

SECTIO XI.

*De nominibus σημείον, τεκμήειον, ἀπόστεξις,
ράδιοργημα, τέλος, τίς.*

SHμεῖον indicium, τεκμήειον conjectura, ἀπόστεξις Regula 1.
demonstratio: sāpe nūcūm dānt periodis, idque ἐλ-
λεπτικῶς, id est, vocibas quibusdam subintellectis: Σημεῖον,
tūnque adjungit particula ἢ, & particula γά mem-
bri sequentis initio adhibetur. Quod ergo Latini dice-
rent, Cujus rei argumentum illud est, quod assidue cum
improbis versetur: Graci τεκμήειον, vel σημεῖον δέ οἶδος
γά δέσιν εὐ τῷ πᾶν μοχθηφῶν συνεσίᾳ. Itaque subaudiri
potell τέτταν εἰν τδέποικων, ejus sit quod sequitur, vel
λεχθησμάτων, quod dicitur, aut aliquid simile. Sic,
Atque hoc certò inde constat; Gracē, ἀπόστεξις δέ.
Eodem modo alia quoq; substantiva usurpari possent:
ut ράδιοργημα, ab Oenomao, apud Eusebium lib 5. de
Præparat. Evang. p. 220. novæ edit. ubi carpens o-
raculum Cnidiis editum, Τὸ δὲ ράδιοργημα, inquit, ἐπει-
δὲ εἰν τῷ βέβαιος ἀπορησῆ ὅρυξασι, id est, Versutiæ autem
ratio hæc fuit; quod cūm nē suffosso quidem Iſibmo, cer-
tum propterea receperant habituri essent.

Tὸ τέλος, propriè finis, interdum magistratum, & di- Reg. 2.
gnitatē significat: unde εὐ τῷ τέλει, supple ὄρtes, id τίς, ma-
est, qui magistratu funguntur, qui sunt in Republica
principes.

Tīs, (quod ab aliis in nominum, ab aliis in preno- Reg. 3.
minum classe reponitur:) sive interrogat, sive modinitē ὡς πό-
ponatur, varios usus habet. Ac primū quidem, cūm τίς
interrogat, jungi potest cūm Articulo præpositivo ante-
cedente. ut οὐ ποτὲ εἰπεῖτως τετράδος πότις; καὶ ποτίος;
καὶ πότερ; Tu id conatus sis? qui homo? qualis? unde?
tūnque accentum retinet, ac si solum esset.

Interdum sumitur pro πότιος, idque ἐλεπτικῶς, ut πότις Reg. 4.
ράδιοργημάτες supple, ἀν ἐξετασθεις εἰω; quis τίς pro πότιος
sum ego. si cūm tot ἐταντις conserar? Sic Latini, quid
enim unus inter tantos τίς γά τίς εὐ πότερις;

Eidem

Reg. 5. *Eidem interroganti læpe additur ἄρε, ποτέ;* vel utrumque simul, ut *nis αρεστότων εξεινθον;* quis *tandem usque adē te à solita morum integritate dimovit?* Aliquando alia vox interjecta est, ut *nis τέ ποτε γακάς υπός εποίστην, quis te οψεροτανηστή τραβατιν?* Quæ additio locum in omnibus casibus habere potest, Dicitur etiam *πί δέ πόλες & πί δύτα;* ut *πί δύτη σωλήν μάτιον οὐρεσπολεῖς;* quid *tandem tecum ipse somnias?*

Reg. 6. *Τί γάρ;* vel *πί γέ ἄλλο ί;* quid enim aliud quām? pronuntur ἐλληνικάς u: *πί γάρ ἄλλο ράδυμῶν, ή κανδυρεύεις ἀμυνος ὡν διατελεῖν;* quid enim aliud ex inertia mea expectare potes, nisi ut ignoras permaneas? Quæ dicuntur pro *πί γάρ* ἄν ἄλλο πάθος; vel trajectio verborum est: simplicius enim diceretur, *πί γάρ ἄλλο ράδυμῶν κανδυρεύεις, ή ἀμυνος ὡν διατελεῖν;*

Reg. 7. *Id ipsum aliquando fit cum particula ἄν, sine ί, in clausula periodorum: ut κανδυρεύεις ψηφανεῖν ταῦτα ποιάτις περιπτείας, πί γάρ ἄν ἄλλος, periculum est πέι η θα περdat audacia, quid enim aliud supple γενοίτο, accidere possit, vel περιπτείας, expelles?*

Reg. 8. *Eodem fere modo usurpari solet, τί γέ, vel πί γάρ, εἰ μή; ut πί γάρ, εἰ μή ἐγέλων ἄν, ητταζοτα δρών; pro πί γάρ ἄν ἄλλο ἐπαχον, εἰ μή, &c. quid enim aliud agerem, nisi riderem, dum se coram, puerilem in modum gereret?*

*At verò ἄλλοι, unicâ voce (quod propriè aliud quid significat) sequente particula ί, apud Platonem maxime, interrogando pallim usurpatur, pro *νυπ,* & *νυπ-* *quid,* quasi esset *πί ἄλλο ί;* *quid aliud, quām?* Plato in *Apologet. ἄλλοι ί τε εἰς τοιν, ἐποιεῖται έπατιστοι ινεώτεροι εσσονται.* id est, *πανquid hoc plurimi facis, quemodo junioris curdant quām optimi? quisi esset, πάλλι ί τε εἰς τοιν, quid aliud plurimi facissē?**

Sic Herodotus, lib. 2. "Αλλοι, ί ή ταῦτα οὐχισσοτει 'Αιγυπτιῶν, πεινόσσον; id est, *Νυν μιδεγύριοι πατειναὶ incolentes, fame laboraturi sunt?*

interdum ἄλλοι finib; eodem sensu; tuncque oratio
con-

converti non potest, dicendo τί ἄλλο. Idem Plato 1. de ἀλογο-
Repub. ἄλλον οὐ δέχεται, ἀλλὰ λαζάρος, καὶ δ' ὅσον λαζάρος, ^{lum, inter-}
τὸ τῷ θεατρῷ συμφέρειν σκοπεῖ, ἀλλὰ τὸ κέλυφον: id est, ^{rogando.}
Nunquid igitur inquam, nō medicus quidem, quā medi-
cus est, spectat medici utilitatem, sed agroti?

Tί interrogativum & π̄'c indefinitum, simul Atticē Reg. 9.
junguntur cum aliis vocibus necessariis, ad significan- ^{o quo te no-}
dum, o quo te nomine appellemus? Demosthen. pro Co- ^{mune appell-}
ro. ὁ τί ἄν εἰ πών σὲ περὶ δρόσως περγεῖ πνοι, verbatim, o
quid dicens quis, te recte appellest?

Tί μή; aliquando significat quidnam igitur, etiam Reg. 10.
præcedente ἀλλα, ut neganti se causam aliquam rei cu- ^{τί μή,}
jusdam, aut facti habuisse; sic instabimus, ἀλλα τί quidnam
μή; id est, quām igitur aliam? ut τύπο, μὴ Δία, τὸ αἴτοι
μηδέ γένετο, ἀλλα τί μή; ea tibi videlicet causa non fu-
it: quānam igitur?

Aliquando vocalē istae sunt concedentis, tuncque τί μή,
significant quidnam? plane, omnino; sed tunc ferè omitti- ^{quidnam}
tur ἀλλα: ut querenti, μῶν σὺ χαίρε πλοιοδότων τυ- ^{plane.}
πνοί; ejusne tibi consuetudo placet? respondeas, τί μή;
plane, omnino. Plautus Quippini.

Quod etiam dicitur cum his particulis, τί γάρ οὐ; vel τί γῆ οὐ;
ποὺς γάρ οὐ; De quo postea. ^{quidnam?}

Jam vero τίς, cùm indefinitè ponitur, primò elegan- Reg. 11.
ter παρήγει, additürque aliis vocibus ornamenti cau- ^{tis, indefini-}
sā. Aliquando cum interrogatione, ut ποῖόν πνεύμα; id est, ^{re possum a-}
τὸν ρευμάτων αὐτόν απόδημόν; id est, quem se tandem eā ^{bundar.}
probavit occasione? ποὺς ποὺς εἰπεῖ; οὐδὲ τὸ περφέ-
δοῦ τεττή γειδ est, quomodo de te ram aliena spem ullam
habere potuisti? ubi τίς indefinitè sumitur, & caret
accentu.

Aliquando sine interrogatione, μέγα ποὺς πεπάντον
περιέργημα, ingens plane ac divinum opus. Sic εἰδέν τι
πλεον ἔχειν, nihil affectus est emolumenti: φυσεῖν π
περιχώρησον, recede tantillum.

Tί, licet indefinitè aliquando tamen habet interro- ^{τί, etiam in-}
gationem. Demosthen. Philipp. 1. γένετο γάρ ἄν τί ^{definitè in-}
D ^{terrogat.}

κανότερον, ἢ Μακεδῶν ἀνὴρ Ἀθηναῖς καταπολεμῶν; id est, num verò aliquid magis novum fieri possit, quam ut Macedo Albenenses bello superet? nisi dicamus esse novam trajectionem, pro tī γάρ ἀν ρόνοτο, &c.

Reg. 13.
nōt., Gallic
us.

Idem nomen, cum optandi aut subjungendi modo, & particula ἀν, particulam Gallicam (*un*) commode exprimit: quam ferè Latini per secundam Optativi, vel Subjunctivi personam enunciant: ut, *on pourroit respondre cela fori jnlement*, τῦτο δὲ μὲν συχίσαντ' ἀν, καὶ μάλα γε εἰκότως: Latinè, hoc justè responderis. Quo sensu negationem sèpe adjunctam habet, tuncque idem est quod nemo, ut εὐ ἀν πεπόνισε, *nemo id unquam dixerit*.

Jungitur etiam cum imperfecto, & aoristo Indicatiivi modi, ut δικάιος εὐ ἀν πεπάτηρε, vel ἐγκρήροτε μοι τοτε: *nemo iunc me iure accusaret, vel accusasset*.

Reg. 14.
πᾶς τις, qui-
vis.

Πᾶς τις, id est, ἔργος, quivis, quilibet, nemo non: Julianus Apostata ad Jamblichum scribebas; Πᾶς μέ-
λος λιγυεῖν ἡχεῖν πᾶς τις ἐμσαιν, Pani argutum ali-
quid modulanti nemo non cedat. Quod etiam dicitur:
πᾶς ἔργος, vel ἔργος οὐ πᾶς. Basilius ad Domitianum,
ἐπει ἐλυτρα ἐπισολίν, καὶ πάντα ἔργα ἐπεξιλθού, ubi
epistolam resignavi, singulaque perlegi. Item αὐτὸς ἔργ-
αυτὸς ἔργος, dicitur; Pausanias in Messenic. αὐτὸς ἔργος πρό-
σος, idem. Τοῦτο δέ τις ἀρξα μάχε, id est, quisque pugnans in
choare gestiebat. Imò τις solùm, pro ἔργος: Plutarch
in Fabio, νῦν τις, ὡς σπάζω του, Μαρκίο Μινυκίο μα-
μημάχος, ἐπειγίδω, nunc agite milites, quisque Mari-
Minucii memor festinet, vel excitetur.

Reg. 1.

ΤΟΟΣ τοι interdum Atticè idem est quod τοστη μόνον
hoc dentaxat unum. Demosthen. passim, τοστη
ὑπηπάτη, id est, si hoc unum addidero. Herodot. lib. 2

τοστη

SECTIO XII.

De Nominibus τεσσάρων, φθόνος, χείρ, γέρων.

ποσόνδε eodem sc̄re modo usurpavit, pag. 111. ἀλλὰ ποσόνδε μὲν ἀλο ὅτι μακέταιον ἐπιθόμω, id est, at νῦν id quod sequitur, fusè admodum commemorantes audivi. Quod minus assequuti videntur Interpretes. Vide Cap. 5. Sect. 2. Reg. 7.

'Οὐδεὶς φεύγος, πυκη inuidia, id est, libenter verò, ac Reg. 21
ferè præcedente αἰλα, in dialogismis: ut obsecranti, τεξ's ^{ὑδεῖς φεύγος}
ἢ πάλαι φίλιαι μὴ φεύγονται καν τετο, per antiquam ami-
ciam, nē hoc etiam inuideas: continuò respondeas, αἰλα'
ἰδεὶς φεύγος, id est, ego verò perliberter ejus copiam fe-
cerim: posset etiam verti, hoc enim liberaliter fieri decet:
ut σοι μὲν εἴωχε μετακοινωνίων τοι περγυμαλος, οὐδεὶς
γὰρ φεύγος περγε τὸν γνωσίων φιλοδυτα, id est, rem equi-
dem tecum libenter communicabo, id enim cum amico sie-
ri liberaliter decet.

Xεὶρ aliquot elegantes habet significatus: primū Reg. 3.
enim ἐκ χειρὸς, vel χειρῶν καὶ χειδει, cominus pugnare ^{ἐκ χειδει},
est, vulgo, combattre main à main: unde, ἢ ἐκ χειρὸς ^{cominus}
μάχη, vel ἡ συστάσις, vel ἡ συστάσις, vel χεὶρ συστάσις,
Poetis αὐτόχειδε, & χειδεν apud quos ὁι αὐγχέμαχοι,
sunt cominus pugnantes.

Secundò, ἐκ χειρὸς, coram, vel continuò. Polybius Reg. 4.
lib. 5. τὰς κοινολογίας ἐκ χειρὸς πυρωδίης, id est, co-
ram habitu colloquio: sic ἐκ χειρὸς ἐχεδαι τὸν περγε-
μάχων, continuò rem urgere.

Tertiò, χειρῶν νόμος (lex manuum) est propriè Reg. 5.
manuum consertio, ardörque certaminis: unde ἐν χειροῖς νόμος
χειρῶν νόμος γνέδαι, id est, quod ἐν λαβῖσαι, Gal-
licè, venir aux mains, aux prises. Quod etiam di-
cunt, eis χειρῶν νόμον ἐλθῆν, vel ἀφκιδαι, vel eis
χειρεγες λέγαι. Plutarchus in Pomp. τὰς χεροὺς ἐμ-
φεῶσαι, καὶ συμπλακτῖσαι, quasi mutuis manibus im-
plicari. Ergo χειρῶν νόμος, est quasi manuum lex,
quod in manibus vis certaminis posita sit: unde
dicebant, ἐν χειρῶν νόμῳ ἀμύνεσθαι, verbatim, in
manuum lege propulsare, (ulcisci) oīste au fort du
combat, vel ἀποτείνειν, tuer sur le champ. Idem in

Thesco, eis x̄ēges & dñmām tōis ἀντίοις, manū
cum adversariis conserere.

Reg. 6. Quartò, eodem terè sensu dicitur, ἐπ χεροῖν, ut, eadem sensu, τὸς πτλεύμας, τὸς μὴ ἐπ χεροῖν ἀπίκτηναι, τὸς ἡ γῆντας ἐλασσον, hostes partim in acie ceciderunt, (Gallicè, sur la place,) partim viros ceperunt.

Reg. 7. Quintū, χιρεων αἰδί-
κοντας ἄρξαι. *Quintū, χιρεων αἰδίκοντας ἄρξαι, verbatim, injuriarum maxium incipere: id est, injuria autorem esse, laceſſere, rixam mouere, ut ὀκνησῃς αὐτὸν πᾶν αἰδίναιν ἄρξειν, autē τινὶ αἰμουριαν καταφορί-
σαι, id est, qui prior injuriam fecerit, cum perpe-
tuō mukare exilio.*

Denique eis χεῖρας ἔσται, non tantum de con-
gressu bellico, sed etiam de amico dicitur, ut idem
sit quod eis ὅμιλίαν, καὶ διξιάν τίσαι, apud Thu-
cydideum.

Reg. 8. Quas Latini novas tabulas, id est, *aris alieni remissiones*, Græci, *χειρὶς ἀποκοπῆς*, quasi *debitorum excisiones*, vulgo dicunt. Attici uno verbo *αποχθείαν*, quasi dicas *oneris excusionem*, mitiori quadam, & ὑπεροεισικῇ voce, atque id ex instituto Solonis, teste Plutarcho, in ejus vita. *Χρωστία* etiam dicebatur, unde verbum *χρωστήν*, debita remittere.

SECTIO XIII.

De Nominibus χρῆμα, χρυσός, χειρί, ὥντε.

Reg. 1. Σubstantivum, τὸ χρῆμα, ferè usurpatum ad significandum excessum aliquem, tam in bonam, quam in malam partem; sic μίσα τὸ χρῆμα, ingens quiddam: quo sensu Tullius ad Atticum, de Antonio loquens, Teucris illa, inquit, lentum sanè negotium, id est, tardus admodum est. Græcè, βεαδύ τὸ χρῆμα.

Reg. 2. Sæpe cum Genitivo singulare jungitur, ut ἡσπάλ-
χεῖρα, cum genitivo singulare λορ τι χεῖρα τοῦ Ιωνοῦ, id est, equus eximius, ἐξαιρετο-
χεῖρα τῆς μαρίας, egregius adolescens: Διατίσιον τι χρήμα

τῆς ἀγαθοῖς, τῆς ἐυφύλας, id est, *divinum ingenium, divina indoles*. Aliquando per appositionem usurpatur, ut ἡ ἔργη τὸν βασιλέα, θαυμάτων τὸ χρῆμα τοῦ ἀρχόντος, *Regem vidi, eximium sancti principis exemplar, ac specimen.*

Rariū sed tamen aliquando cum Genitivo plurali Reg. 3. copulatur. Eusebius lib. I. Preparation. Evangel. ipso ^{Cum geniti. vo plurali.} statim initio, τῶν δὲ σοι, (nemoe, αὐτόδειξεν) Ευαγγελίου τὸν Ἐπισκόποντος χρῆμα, σωματικὸν ἀποφείνει. *Eaudem tibi, (demonstrationem Evangelicam) qui sacrum Episcoporum decus & ornamentum es, adjunctis eum precibus consecravī.* Aristophan. in Nubib. Act. I. Ω Ζεὺς Βασιλεὺς, τὸ χρῆμα τῷ νυκτῶν, οὐν αἴπερτον! O Jupiter Rex, quid illuc noctis est, quānque infinitum! Idem in Rani, Act. 5. τὸ χρῆμα τῷ νόπων οὐσι! quanta laborum moles!

Aliquando reddi Latinè debet, ut qui maximè, vel Reg. 4. minimè, per omnia genera, cum particulis ὡς, & & dīs. Plato in Phædone, ubi Socrates ineptum se esse ait ad Physica: ὅτις ἐμαντῷ ἔδειξε περὶ εἰών τὸν σκέψιν αἴσθησιν, ὡς εἰδέν χρῆμα, ita mihi visus sum ad hoc studii genus ineptus, ut qui maximè, verbatim, ut nulla res,

Pecunia fœnore occupata, vulgo, *argent mis en rente*, Reg. 5. ἀργαρχαῖα, quasi operantes pecuniae: quemadmodum ^{χρήματα} ^{οὔτε τόπος, οὔτε} ^{τίτλος} *pecuniam*, ἀργαρχαῖα nominabant.

Lucrum autem ex fœnore proveniens, ἀργαρχαῖα, id est, opus, vel ἀργαρία, quasi operatio dicebatur; quanquam ἀραρία latius patebat, ac ferè genus omne quælibet ex mercatura, aliisque rebus profectum complectebatur. fors autem, vulgo, *Le principal*, Græcè τὸ ἀρχαῖον, Le principal. vel τὰ ἀρχαῖα, vel ἀρχαῖον θεατὴν, quasi antiquum patrum, vel ἀρχαῖον καρδάλαιον, quali antiquum casum, vel καρδάλαιον solūm vocabatur. Usura vero, Gallicè, *les intérêts*, Græcè οἱ τίκοι. Denique, quod ultra ^{Lis intérêts.} summam excurrit, vulgo, *le surplus*, Græcè τὸ περσόδην, vel τὸ περὶ, ut διχλιτα δραχμαι, καὶ τὸ περσόδην, vel τὸ περὶ, id est duo drachmarum millia, & quod ultra excurrit.

Reg. 6.
χρήματα
επί τιμής.

Χρήματα ἐπί τιμής, bona eorum dicebantur, qui criminis aliquo tenebantur, legum tamen adhuc munera præsidia, quæque proinde occupare nemini licet: ut ἐπί τιμος ἀνὴρ, qui integræ adhuc erat conditionis & famæ; & δητιμία, status illius & conditionis integritas: contrà vero ἀτιμα χρήματα, quæ impunè cuivis diripere licuisset; ἀτιμος, notatus infamia.

Reg. 7.

Aurum signatum, χρυσός εἰς νομίσματι, (verbatim, aurum in nummo,) vel ὡς νόμισμα, (ut nummus) vel ἐπίσημος, rude autem ἀσημος. Aurum factum, χρυσός εἰς καπακδάες, quasi aurum in superfluctili. Aurum infectum, χρυσός εἰς υλην, vel ὡς υλην, id est, in materia, vel ut materia: Gallicè, en masse, en lingots. Aurea vasa, χρυσός ὡς περγέστηκα, ad paſtūm. Quod autem de auro dicitur, de argento dici potest, Plutarch in Pompeio, Ἀνασφράτη εἰς τὸ θηριόστον τομεῖον, εἰς νομίσματα καπακδάες, ἀργυρεύς καὶ χειρός θηριώντα λαβαί, i.e. Referuntur in publicum aerarium, argenti & ari, tam signati quam facti, talenta viginti millia. Philo Legat. ad Caium: Ἀργυρον, καὶ χρυσόν, ἢ ὡς υλην, τὸ νόμισμα, τὸν δὲ ὡς περγέστηκα, δι' ἐπιπομφῆς τον, πατρῷ ἐτέρων: Argentum & aurum, partim infectum, partim signatum, partim ad csum & potum, poculis & aliis quibusdam comprehensum. Idem lib. de Providentia ἀργυρον καὶ χρυσόν distinguit in duo genera, ἀσημος & ἐπίσημος: quæ licet propriè rude, signatumque sonent, tamen latius pro infecto, factōq; sumi videntur: cum & rude in infecto, & signatum in facto concipi possit. Falli autem eos puro, qui argentum factum, ἔργα ἀργυρεά, vel εται, dici volunt; sunt enim potius argenti fodinæ, ut supra ostendimus in nomine Ἐργα.

Reg. 8. i

Xάρξ, in dandi casu sumitur pro τῷ μέρῃ, de quo suprà, id est, loco, vice, ac ferè cum particula εἰς, ut εἰς χρηματα ἐνεστείσθιος ἀλογα, insidiatoris loco captum εἰς, quod etiam dicitur per accus. cum verbo ἔχει, ut τις παρέργω αὐτογενεῖαιδέντα, οὐκ εἴστων ἔχει χρημα-

id est, que tumultuarie facta sunt, perinde ac si nulla sint, haberi solent.

Secundò, ἐν χώρᾳ κεῖσθαι, est, suo loco & ordine, sine Reg. 9.
ulla perturbatione consistere: cui opponitur, ὅπου εἴτε χειρ,
passim ac temerè, promiscue.

Tertiò, οὐταχόεσσι εἰσιν, vel μήτηρ, vel αὐτοί Reg. 10.
τρέμειν, suo loco manere constanter, & immotum; οὐταχόεσσι
quod etiam Ilocrat. & alii dixerunt, & εξεργάτες. Trans- suo loco.
fertur ea quoque significatio ad dignitatis gradum, unde εἴτε πνεύμα χώρᾳ χόεσσι, id est, loco aliquem non movere,
vel dignitatem ei suam defendere: verbatim, sinere ali-
quem, secundum locum.

*Ωρά per se, ac sine verbo substantivo, significat Regul. 11.
tempus est, decet, juvat: ut ὥρα διὰ τὸν χρόνον ἔτεσσιν ὥρα, tempus
τρέμειν λόγον, alteram nunc disputationem instituere est.
juvat. Quo sensu reddi quoque potest per Idioma Gal-
licum, ie peux bien, tu peux bien, v. g. tu i'en peux bien
aller maintenant: ὥρα στις νῦν αἰτίαι, vel ημέρα. *Ἐν
ὥρᾳ Σεπτέμβρῳ ὥρῃ, en sa saison, Latinè, suo tempore:
ut παρ' ὥρῃ hors de saison: sic εὐρωπαϊκά dicun-
tur, puellæ nubiles.

*Ωραι, denique in plurali, tempestatem, vel anni tem- Reg. 12.
pus significant: ut ad amicum suum quemque tempestatis
fructum mittere, μήποτε φέρεις τὸ γίλον δον φέρειν ὥ-
ραι, quae ferunt tempora.

C A P. IV.

De Pronomine.

Pronomina ēγω, ego, ἡμέτερος, noster, ὑμέτε- Reg. 1.
ρος, uester, ἕτος, hic; præ cæteris elegan- Pronomen
ter ac numerosè periodos terminare solent: periodum
ut πάντα πατεῖσθαι τοῦ πατέρος τε καὶ πατέρον claudens.
τέξαρχος εἰδομένως ἦγε: omnia ab initio reipublicæ cau-
sa facere, ferréque constitui. Sic, μηδὲν ἀντεδονιλια
τερος ἐμὸς διαδίκτως ἔγεγε τὸ ὑμέτερος, nihil unquam
D 4 recusarim,

recusarim, ob vestram erga me benevolentiam Demosth. pro Cor. oīμαι ἃ νόμος αὐτὸν ὁμολογῶσαι, καὶ τὸν τετοῦ τὸν αὐτὸν ἐμοὶ τὸν καὶ Κτησιφῶντι, καὶ μὲν ἐλάπον Θᾶξιον παθεῖς ἐμοί. Vos autem confessores ex illimo, causam hanc esse mihi cum Cetisiphonte communem, nihilque minore mihi studio defendendam. Ibid. ἵνα μηδέ τι μὴν, τοῖς ἔξωθεν λόγοις ἡγεμόντοι, ἀργετεύετε τῷ τῷ τῷ γεράτῃ δικαιονάκημα: ut nemo vestrum alienis adulteris verbis, me accusationi huic defensionis meae iusta opponentem, alieniore animo audiat. Ibidem, ωχ οὐτοῖς οἱ τοῦ ταῦτα ἔργα τοι; Ν' εἴσοιτε πας εἰς, qui teneoient ces discours? Sic ἡτοι apud Demosthenem lexius, cum præsertim insectandi causâ adhibetur, ut οὐ μάθω τὸ σχῆμα τοῦτο, id est, mercenarius iste, ac predictor.

Reg. 2.
μοι, & σοι,
abundans.

Dativus μοι, & σοι, quemadmodum apud Hebreos, Latinos, & Gallos, saxe παρέλκεσθαι, ut σφοδρῶς ἄπει μοι τὸ φρέσκα θέματο, rem mihi alacriter suscipe. Sic, τοργόν σοι καὶ δυσχερές ταῦτα, δι' ὀλίγων ἑταῖρων ποτελέων οὐκ ἴμερών. id est, opus hoc tibi, difficile licet videatur, paucis ego diebus absolvam.

Reg. 3.
νοι, id est,
meus.

Possessivum pronomen σοίς, ση̄, σὸν, novo more significat potius, aliquid tui erga alterum, quam alterius erga te. Sic Plato in Gorgia, καί μοι μηδὲν αὐχθεῖται, εὐροίσθαι τὸν τὸν ση̄, id est, at vide ne tu mibi succenseas, id enim dicam pro meā erga te benevolentia: cave enim vertas, pro tua erga me, sic apud Homerum Οδυσσεα. Anticlea Ulyssi filie,

'Ἄλλα' με σοίς τὸ πόδος, inquit, καὶ μιδέα, φαιδήμη'
'Οδυσσεὺς.'

ubi σοίς πόδος significat desiderium, non tuum, sed tui mens. Hoc imitatus est Cicero Philipp. 10. Pro tua, inquit, amicitia jure doleo, id est, pro ea qua mibi tecum est amicitia. Græcè dici posset, οἴκους τὴν μισθεῖσαί τοι, τὸ φιλίαν σύνεχο τὸ σὸν.

Reg. 4.
Possessivum
cum alieno
substantivo.

Solet etiam possessivum, maximè Poeticè, conjungi cum eo substantivo, cui minus quam alteri convenire

nire videatur. Sic Euripides in Phoenissis, πότερον ἐμὸν
αὐτὸν πένοι, verbatim, *meum partus dolorem*, id
est, *partus mei dolores*: ubi ἐμὸν jungitur cum
πένοι, licet melius ἐμῶν in genitivo plurali cum αὐτῶν
conveniret.

Idem possessivum jungitur cum Genitivo personæ, Reg. 5.
ad quam ipsum pertinet: ut ὁ Λαός τὴν τάμαντον διαπά-
σσον, τὸν κακοδαιμόνον, res ergo meas hominis infelicitatis
mi penitus ἕστι διριπεῖν. ubi τάμαντον cum genitivo κα-
κοδαιμόνον jungitur. Hoc sensu frequens est Ge-
nitivus pronominis αὐτῆς, ut apud Latinos prono-
minis ipse.

'Autēs spiritu leni, promiscuè significat, vel aliquem
alium, vel seipsum: ut cūm impetum in se populi anim-
adverteret, ὅρων τὸν δίκυρον ὄρυλον εἰπεν τον φεγγάρηλον,
pro ἑῳ ἔσωτρον. Euseb. lib. 6. Præparat. Euang. Ἰησοῦς
οἶς ἀν τῆς τῆς μελλοντος προφήσεως Στοιχείοις, καταφυ-
γεῖς αὐτῷ τῆς αλογίας τὴν εἰμηνδύλιαν ποείζετο, id est,
ut si res aliter, quād prädictum ab eo foret, eveniret,
ad fatum continuo per fugium sibi ac receperit pararet:
abi αὐτῷ pro αὐτῷ vel ἔσωτρῷ. Vicissim οἱ οἱ, & ἔσωτροι
pro aliis non reciprocis passim usurpatur, licet aliquanto
cautiūs: ut apud Latinos, maximēque Tullium,
sui, se, & simil. pro illius, illum, & similibus. Hac e-
nīm in distinctione, superstitionis nimium fuit apud
Latinos Valla, Gaza apud Græcos. Demosthenem ad-
verlus Androtionem. εἰ τὸν ὥρον δονταντὸν ποι-
εῖν, deiye, quasi licet ei quidvis agere, ubi ἔσωτροι
manifeste, pro αὐτῷ. Alibi passim.

Imō, quod mirabilius videri possit, ἔσωτροι, & reliqui Reg. 7.
casus ejusdem pronominis qui propriè seipsum sonant, ἔσωτροι de 1, 2
ad primam quoque secundāmq[ue] personam referuntur: & 3. personæ.
Xenophon, histor. 2. οὐτοι παλινεις τὰς ἔσωτρος φίλας;
sic amicos tuos instituis? ubi ἔσωτροι, pro σοις, vel σοῖς
usurpatur. Isocrates in Busiride, unde in ὀπτθεκτον τῷ
ἴσωτροι, nibil offendens verum mearum: ubi frustiā non-
nulli reponunt ἔσωτροι.

Reg. 8. Pronomen *αὐτὸς*, cum nomine ἑκάστος, idem penitus
ἀντίς τινα est quod ἑκάστος per se solum. Demosthen. τοι δὲ συμφορ.
εσθ. οὐ πρῶτον, inquit, αὐτὸς ἑκάστος ἐστῷ προσώπῳ
γίνεται, que sibi quisque primum expedire judicabat:
dicitur etiam unā voce αὐτόκαστος.

Reg. 9. *Αὐτὸς* cum praepositivo articulo præcedente, in o-
ō αὐτῷ, idem mni casu & genere, significat idem: nec vocem unicam
Græci habent, quā Latinam exprimant. Ergo, ὁ αὐτὸς,
idem, οὐ αὐτὴν, eadem, τὸ αὐτὸν, idem. Quæ saepe con-
junguntur cum dativo, ut ταῦτα σοι πάχω, idem quod
tu, patior: id est, eodem modo effectus sum, quo tu.

Reg. 10. Dativus uterque ejusdem pronominis eleganter po-
διτεῖ & δι-
natur, subintellecūtā præpositione σαι, ut μόνα τι τῷ π-
τοῖς, *sive* τῷ λεμίνων πλῆθος αὐτοῖς ὅπλοις ἔλαβεν, magnam partem
hostium cum ipsis armis cepit: sic αὐτοῖς αὐτοῖς cum
ipsis viris: αὐτῷ τῷ ἵππῳ κατεπονήθη, cum ipso equo
demersus est.

Reg. 11. Interdum substantivum aliquod intelligitur, quod
αὐτοὶ, sub-
stanciam
involvens. eidem pronomini respondeat. Cujusmodi autem illud
esse debet, ex adjuncto verbo conjiciendum est. Sic
apud Synesium, ἀπὸ τῆς αὐτῆς στειδεῖς, ejusdem men-
ſe cibis uti: subauditur enim τραπέζης.

Reg. 12. Idem pronomen in compositione vocem unicam ef-
ficiens, usum elegantem habet, cuius aliquot hæc ex-
compositione. empla sunt: αὐτεπάγγελτος, id est, qui sponte, nec
vocatus, operam commodat suam: qui etiam αὐτοπρε-
τός, & αὐτοκέλευθος dicitur; at αὐτοκέλευθος, qui se
ipsum in viam dat. Aliquando αὐτεπάγγελtos cum par-
incipio ἐθέλων (*volens*) conjungitur. Demosth. pro
Coro. ὥστε τῆς τῷ Ἐλλήνων ἐλευθερίας αὐτεπάγγελτος
ἐθέλοντας φρέσκωσι φιλίππων id est, ne Philippo
sponte Græcorum libertatem proderent. Αὐτοφρός, idem
quod αὐτοῖς αὐτοῖς, ut οὐ ναῦς αὐταριθμος κατεπεινότι,
ναῦς cum ipsis hominibus submersa est: quod etiam dicitur
αὐταρδεῖ adverbialiter. Sic αὐτοφρότος, cum ipsis etiā oner-
ribus, ut ἵππος αὐτοφρότος κατεκρημένος, equus cum clistel-
lis & oneribus præcepis alius est. Αὐτοξένος, qui sui juris
est;

uitus
uop.
drin:
at:
1 o-
cam
rēs,
on-
uod
po-
m.
em
um
quo
iod
ud
Sic
n.
ef.
x.
sec
et-
se
ar-
to
es
po
m
n,
ut
e-
is
;

ū; unde τὸ αὐτοῖς ἀντίκειν, liberum est arbitrium, quo quis
sui dominus est. **Aυτόκοος**, testis auritus. **Αυτόπην**, te-
stis oculatus: unde αὐτοῖς & adverbium αὐτοῖς. **Αυ-
τοῦλος** transfuga, vel qui sponte adveniat: αὐτορογες,
αὐτελὺς, & αὐτόλυς aicitur, qui ne descend ny relevé
de personne: αὐτοδιος, qui cuncto recens ab itinere, ali-
quid agit; ut αὐτοδιος πᾶς πολεμίος ἐπιβάλε, statim ab
itinere imperium in hostiles fecit: αὐτοχάτος propriè de
parasito dicitur, qui non vocatus in alienam se mensam
intrudit. **Αυτοδιάλος**, qui per se, ac nullius operā, do-
ctrinam consecutus est: αὐτοζόνος, αὐτοζάπος, αὐ-
τοζόρος, & αὐτοζέρηρ, qui seipsum occidit: αὐτοζέρηρ,
tamen, & αὐτοδιάλος, qui alium etiam suā manu in-
terfecit: αὐτοπρέσωπος, qui per se & coram aliquid agit,
nemine prossus interposito. Adjungenda sunt etiam ad-
verbia tria, αὐτοζέρημα, id est, reipsa, plane, omnino:
αὐτοζοὶ, primo imperiu, du prem̄er assaut: quasi clam-
re ipso, ut αὐτοζοὶ πλὴ πόλεν ἔλει, urbem primo impe-
tu cepit: αὐτοζερ ἀερ τὸ πρᾶγμα φέγγεται φωνή
ἀεὶ, res per se se lequitur. De quo in Adverbio, plu-
ribus.

Ceterissimum est, maximè apud Demosthenem, ut Reg. 13.
ὅπ post τέτο consequatur: que dictio Latinis barbara
videtur, v. c. *nōstis quippe, nōstis me vivo frustra il-
lum farere, īse γό δίτις, īse τέθ'*, ὅπ μάτις, ἐποδ γό
ζώντος, μάνελαι ἐτοι, verbatim, *nōstis hoc, quod fini-
fira*; que locutio à Latinis auribus repudiaretur. De-
molthen. Olynth. 1. ἡκ αὔροω μὲν, ὡς ἀνδρες Αἰγαῖοι,
τέτ', ὅπ πολάρις ὑμεῖς, καὶ τοὺς αἵτης, ἀλλὰ τοὺς ὑστέ-
τεροι τῇ περιγμάτων εἰπίντας. εὐ ὄργῳ ποιεῖτε. E-
quisdem non sum nescius. Athenienses, vos sapienter,
non malorum auctoribus, sed iis qui de rebus postremi di-
xerint, succensere solitos. Interdum vero, inter τέτο &
ὅπ, aliquid interponitur. Idem Philipp. 1. ἀλλ' ὅδε
τέτο γελῶς ἐκεῖνος, ὅπ ταῦτα μόρος ὅτιν ἀπαρτα τὰ
χωρία, ἀθλα τῷ πολέμῳ, κείμενα ἐν μέσῳ. At ille nim-
rum probè norat, loca hæc omnia, tanquam belli præmia, in
medio posita esse.

Insignius

Reg. 14.

Insignius etiam est quod sequitur, τῷ το εἰδεῖς aliquando παρέλκειν, id est, abundare; unde obscuritate aliquid suboriri videatur. Demosthenes pro Corona Καίτοις καὶ τῷ το, ὡς ἀνδρεῖς Ἀθηναῖοι, ἐγένετο λοιποῖς τοις τῷ το παρέλκειν τὴν εὐηγέρτειαν. Enimvero etiam huius Athenienses, equidem convicium bac ab accusatione differire arbitrari: ubi sane τῷ το solius ornamenti causum possum est. Nisi dicamus ἀλληπικόν esse, pro eo a vulgo diceretur, Il y a encor ceci, que je crois, &c. sed prior sensus facilior est.

Reg. 15.

Aliquando, sed rariū (quod ideo parcè imitandum:) pronomen, ac præsertim οὗτος loco movetur suo, cum aliqua orationis obscuritate. Plato in Apolog. Socrat. non longè ab initio, Ἐπιχειρήστεος ὑμῖν ἔξελέσθαι πώλη μιαζολίν, οὐ ύμεις δὲ πολλῷ χείρι ἔχετε ταύτην δὲ οὐτοί οὐλίγῳ χείρῳ· ubi ordo esset debuisset, Ἐπιχειρ. ύμ. δὲ οὐτοί οὐλίγῳ χείρῳ ταύτην ἔξελέσθαι τὸ μιαζολίν, οὐ ύμεις δὲ πολλῷ χείρῳ ἔχετε: id est, conandum est, tam brevi tempore, hanc vobis calumniam excutere, que jam diu vestris infudit animis. Credo Socrates μάλα ἀφελῆς, χρήστης, καὶ αὐτὸς ἄπυρος, id est, simpliciter, ac sine cura illa dicere videri cupiebat.

Reg. 16.

Neutrū plurale τῶν των geminatum, sic tamen ut inter utrumque, μὴ διὰ insleratur, significat idem quod Latini dicunt, *Ac de his hæcenus*, Kαὶ τῶν τῶν μὴ διὰ τῶν τῶν cum aliqua disputatio, vel pars orationis paulò longior concluditur. Exempla passim apud Demost. & alios, ac præsertim Historicos, & Oratores occurrent.

CAPUT V.

De Verbo.

SECTIO PRIMA.

De verbo activo, passivo & neutro.

ALiquando vox activa, significationis passivæ Regula 1. est. Quo in genere præcipua sunt: ἀλίσκω ἀλίσκον, etc. sed fere tantum in præterito perfecto ἐά- Reg. 2. πιον.
λων, & Aorist. 2. ἀλων vel ἐάλων, id est,
convictus sum, reus sum peractus, unde ἀλω-
ντος τῶν δημοσίων κλοπῶν, id est, peculatoris reum per-
actum esse.

'Ανακόμπειν pro ἀνακόμπεσθαι, id est, reflecti. Ari- Reg. 2.
stot. 1. Metaph. τὰ ᾧ εἰς ἄλλα ανακόμποται, id ανακόμ-
πειν, reflecti.
est, hec verò in se se mutuo reflectuntur ac recidunt, quo
eodem modo usurpantur ἀπανακόμπεσθαι, & ἀποκόμπεσθαι,
quod postremum tamen propriè est, per ambages cir-
cumagi fallendi causā, ut cùm lepores crebris in orbem
ultibus insequentes canes ludificantur.

'Αναλαμβάνειν, pro ἀναλαμβάνεσθαι, præsertim cùm Reg. 3.
significat, recreari ac refici. Theophrast. lib. 5. ὅτας αναλαμβά-
νειν, recreari.
τὸ κακοτροφίσαντα ἀναλάβει πάλιν, καὶ οὐδενίση, id est,
οἱ que alimeniū penuriā laborant, recreata ac confir-
mata fuerint: quod longè crebrius cum accusativo in
activa significatione dicitur ἀναλαβεῖν, & ἀναφέρειν
τινὲν, id est, φάγειν, convalescere.

'Ανταποδίδωμαι, pro ἀνταποδίδομαι, id est, vicissim Reg. 4.
respondere, & quasi respondeo in vicem alterius. Plato
in Phædone, εἰ μὴ δεὶ ἀνταποδίδοι τὰ ὄτερα τῶν
τελείων μηδέδηται, id est, nisi per multam generationem,
sequentia priorum in locum sufficienterint: sic χάρες dici-
potest ἀνταποδίδειν, pro ἀνταποδοῦμαι, id est, rependi
beneficium.

'Απαλλάσθειν, pro ἀπαλλάστεσθαι, liberari sen defungi: Reg. 5.
Idque per omnia tempora, tametsi rarius in Aorist. 2.
Aristoteles Problem. Sect. 5. Μα' τί τὰ σύμφερα τῶν
σοματών,

σπιάτων, κάμψει τε πολλάκις, καὶ ἀπλάτηι ὅροι; πατέται πάτηται, id est, quare que melius temperata corpora sunt, & laborant səpius, & facilius morbis defaguntur? sic ἀπλαχέναι τὰ καθίκονται id est, officiis disfungi: ἀπλαχέναι τὸ σάρχης, magistratu defunctum esse.

Reg. 6.
τέμη in
prater. &
adrist.

Istius, in Arist. 2. & præterito activo, ac præsens in conpositis, ut κατατῆναι οἱς αἴχλι, apud Isocritum, in magistratu confitui: τὰ καθέτηκατα, vel τὰ δέσμωτα λέπε, id est, τὰ νενομομένα, status, vel insinuata reipublice, aut absolute quæcunque de re quæpam constituta sunt. Ita συσῆναι πόλεμος, id est, συρρήγνυαι, à verbo συρρίγνυμαι. & συνυφοτεῖδω, constatum bellum: & νεστηναι ὁ κόσμος, id est, mundus conditus dicitur. Ita πειστηναι, adductum esse. Demosth. Olyn. I. τὸ πελέναι τὰ πράγματα φιλίππων, Philippi res conditae sunt: ubi esse, quam φιλίππων.

Reg. 7.

Μεταβάλλειν, (quod septimum esse debuisse) certum est, pro μεταβάλλειν mutari. Philo de Leg. ad Caium, αἴχλων μεταβάλλειν τοὺς τὸ σύνομον ὄμοιόντον, εἰπε ad vitæ genas transferri inciperent, γινεται communiose, ac mutua societate conjunctum. At voce passiva, səpius est, transfugarum more ad hostem eum παρολεῖν desicere. Plut. Alex. τοῖς μετεβαλλοῦσι τοὺς αὐτὸν, ἀστεῖον ἐμφύτευεν, id est, iis qui ad se defuerint, impunitatem preconis voce promittebat, & al. passim.

Reg. 8.
παραπλεῖ,
indecorè mo-
veri.

Παραπλεῖν, non tantum labefallare & pervertere sed etiam indecorè moveri, & furore præcipitem agi significat. Aristophanes in Rani, Ιδὲ, σκόπει πν με τακτισαντα ἴδης, pro παρεργόμενον, aspice, num tū videar indecorè moveri. Xenoph. 4. Memorab. πόλιν τὸν Ἀρχαγειπόλεων θασοτεργίαν, pro παρεργοντιών, multi ab hominibus furore percitis occiduntur. Sic παρεργοπιὼς ἔχειν, Plutarchus in Solon significat εξεπικέναι τὸν, mente dejectum esse. Nec alienum verbum παραπλεῖν, id est, insanire, ut ebrii solent.

Reg. 9.
στρέψει, con-
verti.

Στρέψει, maximè in Arist. 1. id est, conversus sum aut converti: unde ἀπαρτερέψει, quod idem est ac εἰταραγμένη.

προστίθεν, de quo paulò antē: & ὑπερβόην, redire:
quod etiam verbum militare est, significans repente à
fuga in hostem converti: quod etiam dicunt, ἐξ υποσpo-
ñis γαχεῖται.

Apud Rhetores autem est, reflecti ad id quod postre-
mō dictum est, oratione per quandam parenthesim inter-
ruptā: ut cūm Demosthenes pro Corona, dixisset, τοῦ
σωκῆ συγάντος πλέμεν, id est, conflato Phocensi bello,
subiungit, καὶ δὲ ἡμὲ, καὶ γένεται ἀποιειδόμενος πότοι.
non meā profectō culpā, qui ad Rem publicam nondum
accesseram: hęc verba, καθ' ὕποσεργὸν inserta esse, &
oratorem ὑποσέργατο, id est, in ea quę de conflato bello
ixerat, se reflexisse, docet Hermogenes: quam etiam
ὑποσεργὸν, ἐπιμελῶν idem appellat, quasi intercalati-
nem quandam.

Στειχεῖν pro **στειχεῖσθαι**, militare vocabulum est, & Reg. 10.
Significat καὶ στειχεῖσθαι, id est, aciem in variis **στειχεῖσθαι**,
ordines, & quasi versus distribuiti: unde **στειχεῖν**, ejus-
dem ordinis esse, & **στειχεῖν**, adversis opponi ordinibus.

Σωδεῖσθαι, id est, firmiter adharesco, & quasi colli-
gatus sum: ut cūm Theophrastus ait, τὰ τὴν φυτῶν ἐν
ἰώραις, & σωδεῖσθαι γῆ, id est, plantae que in paludibus
teruntur, terrae non admodum firmiter adharescant.

Significat etiam configere, seu committi, ut in præ-
cio fieri solet; idque cum dandi casu, ut τοῖς πολεμίοις
σωδεῖσθαι, vel cum accusandi casu, & præpositione εἰς,
adhibito tamen, vel intellecto personam significante
dative, ut apud Polyb. σωδεῖσθαι τὰς χεῖρας, Gal-
li, venir aux mains. Eodem fere modo ultrapatur ver-
bum περιμένειν, id est, propius admoveari hostibus, mu-
ris, urbi: quę περιμένειν, Gallicè non minus propriè, la-
mellē.

Τελεῖν, inter alia significata, sumitur pro τελεῖσθαι, Reg. 12.
id est, τάττεσθαι, ἐγκρινέσθαι, censeri, vel numerari. Pau-
lanius, Ελισκῶν i. d. eis τὸ Ἀχαιῶν τελέσαι πόλεις, i. τῇ
Ἀχαιῶν περινεμένησι, urbes Achaiæ contributæ. Sic τε-
λεῖν eis ἄνθρας, virus accenseri; quod Romani dicebant,
virilem

virilem togam sumere. Sic πέλως εἰς τὸν Ἀρβιλον τὸν
τελέσαι, Romanorum municipia dici potuerunt.

Reg. 13.
*Aorista in
glor. affectus
signific.*

Aorista, maximè prima, verborum in ομαῖς, quæ vocem activam non habent, activè ut plurimum significant, atque interdum etiam passivè, ut à verbo διαλέγουσαι, διαλέχθω, id est, differni; ab ἰδουσαι βασθη, id est, curans, vel curatus; à παρελθόμεναι, παρελθεῖσαι, qui exceptit, vel exceptus est, à διδουσαι, διδάσκων, contemplatus sum, vel instrutus ab alio.

*Præter. pass.
act. signific.*

Quæ observatio, Præteritis etiam perfectis eorumdem verborum accommodari potest. Dicunt enim διελέγουσαι, pro disputavi: imò quibusdam præterea, quorum in usu activum est, ut ἐνδίδημαι, pro ἐνδίδειχαι id est, ostendit, à δείχνουσαι, apud Demosthen. pro Coronā, & alibi passim παρέμπουσαι, pro παρέστησαι, sc̄ p̄fissime παρεξέπουσαι, pro ἐνδέησαι, instruxi, ab ἐνδεήζουσαι

Reg. 14.
*Verba interro-
gant. & re-
spond.*

Verbum activum, maximèque sensum, aut affectum significans, cum suo casu iungitur, licet casum aliud more Latino postularet: ut θαυμάζω σθ, δπ, vel εἰ εἰ τὸς, ὡν συντὸν ἀεὶ διατελεῖς, pro θαυμάζω δτι σύ, εἰ, est, miror te cui semper similem esse. Sic apud Xenoph. Memorabilium, γῆρ ὅποση δὲ τοι δέντρα, verbatim, terram quanta est noſſe: Latinè verò melius, noſſe quanti terra sit. Βιδέ στ, δτι μάποτε ήσυχοντος, verbatim, νι τε, quid nūquāt quiesces, id est, novi τε nūquāt quieturum. Ità, μέμνουαι σε. ὅπως ἀποκείνο, verbatim memini tui, quomodo responderes.

Reg. 15.4

Verba interrogationibus & responsionibus servientia, tum etiam cùm illa à tertio quodam referuntur, eodem planè modo cum sequentibus ordinantur, quo interrogatio & responsio fieret, potius quām narraretur Plutarch. in Alexandro, ἐπερωτῶντες Φιλίππα, τὸν ἔχοντον ὄμονοιας περὶ ἀλλήλων οἱ Ἐλλινες; pro πώς ἔχοντος; verbatim, querentes Philippo, quām bene Graeci inter se convenit? id est, convenirent.

Sic dum narrant quid nuntius dixerit, eodem modo loquentem illum inducunt, quo Dominus rem ipsam

mandaverat: ut in Evangelio, cum se illi a Pharisæis, ad Joannem missos esse dicerent, ut ex eo quererent, *Tu quis es? Græcè, οὐ τις εἰ, id est, ὅστις ἀρ πότες εἰν, quinam ille tandem esset?*

In responsionibus similiter, ut de eodem B. Joanne, dicitur, respondit, *quia non sum ego Christus, ὅτι εἰκεῖ με Ἰησοῦς, pro ὅτι εἰκεῖ με Ἰησοῦς, id est, se non esse Christum.* Quo loco, verba sonare videntur, responsum à Joanne fuisse, Nuncium ipsum, aut Evangelistam non esse Christum: proindeque hæc loquendi ratio, ad tollendam sensus ambiguitatem diligenter observanda erit.

Digna hoc in genere sunt, quæ observentur ex De Reg. 16.
mōsthen. exempla duo, Orat. pro Coron. *Kαὶ νῦν εἰ-
δέ τις, λέγων, 'Ο πτῶ Αλεξανδροῦ ἔπειτα ὄντος τοι·*
verbatim, *Et nunc dicebat, qui Alexandri hospitium ex-
probrabat mihi, id est, Et verò jamjam dicebat, sibi abs me
Alexandri hospitium criminis dari.* Nam ὁ πτῶ, &c.
phissima verba sunt, quibus Æschines adversus Demo-
sthen. usus erat. Ibid. Philippi literas explicans, *'Ακέ-
πτε, ὡς οὐαὶς δηλοῖ, καὶ διοιζεται, ὅπ ταῦτα ἐγένετο
μάντης αἰνεῖν τὸν Αθηναῖον* verbatim, *Auditis, ut aperte*
*declarat, ac profitetur, quod hoc ego feci, in uitio Atheni-
ensibus, id est, bæc abs se se facta esse: alioqui sensus es-
set, rerum illarum Demosthenem ipsum auctorem fu-
isse. Quo in exemplo, aliisque similibus, nota etiam,
conjunctionem ὅτι omnino παγκύρειν, hoc est, abundare.*

Singularis numerus à Poetis nonnunquam pro plura Reg. 17.
li usurpatur; quo tamen non nisi sobrie admodum Singulavis
imitandum. Pindarus, *μελιγάρψις υἱοις ὑστέρων ἀρχαῖ
λέγων τέλεται, προ τελονται, id est, melliti hymni po-*
teriorum carminum principia sunt. Quod interdum
etiam à solutæ orationis authoribus usurpatur; Aristoteles, *εἰκεῖσθαι τις ἢ αἱ τεῖχοι, τις ἢ τὰ στέγα,*
προ τεῖχοντο non innascebantur aliis pili, aliis penne.

SECTIO II.

De Id otismiss Indicativi, Imperativi, Optativi,
et Subjunctivi propriis.

Regula 1.
Indicat. praf.
pro subjunct.
vel optat.

Indicativus s^epe pro Subjunctivo & Optativo usurpat, idque per omnia ferè tempora, ubi $\alpha\tau\pi\mu\eta\pi$. $\mu\nu\pi\mu\eta\pi$ particula, commodè adhibita fuisset. Ac primùm quidem in præsenti. Xenophon Hist. 6. παρ' ἐμοὶ εἰδὼς μαδοφόεσσι, οἵτις μὴ ἵργεός δέντι τοι ποτεῖν ἔμοι, id est, mercenarius apud me nemo est, qui non idoneus est, pro qui non idoneus sit, eadem facere que abs me sunt. Quo loco verbum δέντι pro $\alpha\tau\pi\mu\eta\pi$, vel $\alpha\tau\pi\epsilon\eta\pi$, positum est. Philo de Legat. ad Caium, Διαγελείσθη τὸν ὅτι νοσή φύμας: verbatim, νυκτιά ἀγοράτι, quod agorat, famā, id est, vulgatā de ipsis morbo fama: ubi ὅτι νοσεῖ, pro δέντι, vel $\alpha\tau\pi\mu\eta\pi$ νοσών, positum est.

Reg. 2.
Item imper-
fictum.

In Imperfecto: Idem Xenophon 7. ejusdem operis, εἰδὲν εἴπω τοι ξεχαχύ δέντοι εἴρεσι ζόν, φέντεξιν δέλλιλαν, id est, nullum utrisq; tam breve telum erat, qui non se mutuò attingebant, id est, attingerent: ubi εξικνύτο, pro $\alpha\tau\pi\epsilon\eta\pi$ εξικνύτο sumitur.

Reg. 3.
Item prate-
ritum.

In Præterito perfecto. Demosthen. Olynth. 2. εἰδεῖς δέντι, οὐδενα τοι παρακίνει, nemo est quem non decepit, pro deceptor, ubi παρακίνει, pro $\alpha\tau\pi\mu\eta\pi$ παρακίσθει, usurpavit.

Reg. 4.
Item Aori-
stum.

In Aorist. Xenoph. Ἀθωνι. 2. εἰδέντι πάποτε αἱ τιλίντε εἴται, εἴτε ἐπίνται, εἴτε οὐχύνται. hoc est, nihil unquam ei, vel dictum abs me, vel factum est, qui erubuit, pro erubuerit: ubi οὐχύνται posuit, pro $\alpha\tau\pi\mu\eta\pi$ οὐρθεῖται.

Reg. 5.
Item fusi-
tum.

In Futuro s^epiissimè. Aristoteles 8. Histor. Animal. ή Κάμηλος, inquit, απὸ τῆς ποταμῆς τοι πίνει περέγνη, ή συνταράξη, id est, Camelus è fluvii non bibit, antequam eos conturbabit; pro $\alpha\tau\pi\mu\eta\pi$ συνταράξης, vel συνταράξη, conturbabit.

Id quod apud Atticos frequentissimum est, etiam præcedente $\alpha\tau\pi\mu\eta\pi$, significante, si quidem, si modò, si tem-

men. Quæ loquendi ratio etiam Ciceroni mirum in modum placuit. Demosth. Olynth. 1. εἰ ὅπερ τις ὑμῶν περιέχει τὸν τὸν, si quis vobis mentem adhibebit: quæ locutio satis obscura, clarior erit, si resolvatur hoc modo, εἰ μέλλει τις ὑμῶν περιέχει τὸν τὸν, id est, si quis de vobis cogitaturus est: quod idem est, ac si diceretur, εἴ τοι αὐτός βέληδε τὸς ἄλλος ὑμῶν περιέχει τὸν τὸν, id est, si alios vobis ludere voluerit.

Imperativus apud Græcos nudè usurpatur, ubi Latini præmittunt verbum, *noli*. Demosthen. passim, μὴ Imperativus γάρ οἴεσθε, nec enim putatote, id est, nolite enim existimare: ubi Græcè barbarus esset, qui diceret, μὴ γάρ οἴεσθε βέλεσθε.

Imperativo Poetæ nonnunquam utuntur, maxi- Reg. 7.
mèque in Aoristo, pro persona secunda futuri Indicati- Imper. pro 2.
vi. Euripides, διδόνει δράστον, pro δράστη, id est, scis futuri indicat. ergo quid fac, pro quid facturus sis.

Imò & pro infinitivo Oratores. Demosth. Philipp. 1. δεῦτες ὑμῶν ποστον, ἐπειδὴν ἀταρτα ἀκέσυτε, κεί-
τε, μὴ περπερον περλαμβάστε, id est, id à vobis
unum precatus, ut auditis solùm omnibus, judicium feran-
tis, nullumque præjudicium afferatis: ubi κρίνατε, pro
κρίνετε, & περλαμβάστε, id est, περλαμβάστε.

Optativus Atticè vicissim pro Indicativo passim u- Reg. 8.
surpatur, quod præcipue Xenophonti placuit: ut 2. hi- Optat. pro in-
stor. Græc. Λύσανδρος ἦ φιλοκλέα πρῶτον ἐργάζεται,
ὅς τε Ἀνδρίου καὶ Κορινθίου καταχρημάτων, τὸν εἴη ἀξιόπαθεν,
&c. id est, Lysander cum ex Philocle, qui Andrius & Corintios præcipites egerat, quæsisset, quā pœna
dignus esset? &c. ubi καταχρημάτων, pro indicativi
plusquamperfecto καταχρημάτων, posuit.

Sic Plato in Protagora, ἔλεγες ὅτι Ζεὺς τῷδε δικαιο-
τεῖν πέμψει τοῖς ἀνθρώποις, ubi πέμψει pro ἀπομέψει,
id est, à Jove dicebas immissam hominibus iustitiam fu-
isse: Atque hic usus crebrior est, præcedente una ex se-
quentibus particulis, ὅς, ὅς τῷ, ὅς ποιεῖ, ὅστις, ὅτι, &
τις. Exempla passim obvia.

Reg. 9.
Subjunct. &
optativ. sine
2o.

De Subjunctivo pauca hæc notanda: Primum est, ἃ in subjunctivo sèpius, quām in optativo prætermitti; ut ἐν δίδε, ὅ, τι τοῦ λόγῳ χρήσωμαι, καὶ ποῖ τράπομαι. Nescio quid diliturus sim, aut quam in partem me conversurus. Sic ἔσται βέλη, pro ἃ βεληθείς, qua cunque volueris. Prætermittitur tamen etiam cum optativo; ut reg. super. τί εἴη ἀξιό παθῶν, pro πίστι εἴη.

Reg. 10.
Subjunct. si-
necō ποιεῖσθαι,
ὅς.

Secundò, ὅπως, vel ἵνα, vel ὡς, non raro subaudiuntur in subjunctivo. Chrysoft. 2. de Fato, ἐπέρως λυμήνται, πειθεῖν δῆτα χρῆσθαι, pro ὅπως ἀντιμήνται, id est, aggressus ei suadere, ut alia quadam ratione naceret.

Reg. 11.

Tertiò, per se se aliquando suavitur pro futuro indicativi: ut τί λέγω; pro λέξω, quid dicam? & βέλει εἴπου; vis dicam?

S E C T I O III.

De idiotismis Infinitivi, & Temporum quo- rundam propriis.

Reg. 1.
Cum accusat.
pro also casu.

D E Infinitivo pluscula sunt observatione digna. Primo, interdum à Genitivo ad accusativum eo in modo transitus fit. Isocrates cum dixisset, Λεβηδεῖς οὐ μετ' ἐνοίδε αὐξεγά σαδῆς, addit, ἐνθυμηθέντας, pro ἐνθυμηθέντως, τοσον obsecramus, ut cum benevolentia auditatis, cogitantes, &c. Vide cap. 3. De Nomine, Sect. 1. Reg. 1.

Reg. 2.
Infinit. cum
nomin. &
accusat.

Secundò, nominativum in eodem modo, pro accusativo ab Atticis usurpari, etiam cum ὡς, & ὥστε. Xenoph. de Socrate, ὥστε πάνυ μακρὰ κακίημέΘ, πάνυ δίστος ἔχειν αρχῆντα, ubi κακίημέΘ, pro κακίημέσθ, id est, cum valde pauca possideret, facile tamen iis contentus esset. Demosth. cum artic. part. neutro nominativum etiam conjungit: ut pro Coron. σμηνύομαι, εἰ τοῦ γεραφῆς ἄπορυγεῖν, gloriior, non quod ab accusatione absolvetus fuerim.

Rariūs etiam quod ibidem sequitur, cum eodem artic. τὸ μὲν μελάκις μηρίς κακηρύχεις, οὐδελείπω, εἰ τὸ πολλάκις αὐτὸς ἐσεραῶνται πεῖται, id est, mittere fini.

finitos centies proclamatos esse: ac me ipsum antea sapius coronatum: ubi licet accusativus mugis præcesserit, sequitur tamen τὸ αὐτὸς ἐστραῶθαι, pro τὸ ἐμωτίν. Contrà, etiam accusativus pro nominativo eleganter ponitur, cùm aliquem citamus, ac ferè cum particula δὶ vel γα, ut φάντα δὶ, vel γα τὸν Πλάτωνα, id est, φησὶ γοῦδο Πλάτων, ut quidem ait Plato.

Tertiò, usurpatur hic modus, ubi Latini supino activo utuntur; ut ἔκποσιν ἀποτέλεσαι, veniunt salutatum: Qui Gallorum etiam idiotismus est, ils viennent saluer.

Quartò, etiam pro supino passivo ponitur infinitivus activus, οὐλός ἐστιν, pulcher videre: id est, visus; quod & Galli dicunt beau à voir; & beau voir. Lucianus ait paludem, βαθεῖας τῆς ποσὶ σταλαῖνται, verbatim, profundum superare pedibus; id est, profundiores, quam ut commode à pedite trajici posset.

Quintò, cùm dignandi casu articuli ponitur, præcedentibus εὐ καλῷ, καλλίσθῳ, δικαίῳ, δίοντι, τεγεσικούν, & similibus: ut εἴσιν εὐ καλῷ τῷ ποσὶν, verbatim, est in bono faciendi, id est, commodum fuerit hoc facere. Sic, optimum factu id fuerit, εὐ καλλίσθωσι ποσῖν, τεττὶ γένοιτ' ἄν.

Sextò, pro Participiis impersonalibus, vel indicati- Reg. 6.
vo, cùm ὡς aut simili: ut ἐμοὶ, vel ἐμοιγα δοκεῖν, pro
κοὶ δοκεῖν, vel ὡς ἐμοιγα δοκεῖ, ut mihi quidem vis-
detur.

Septimò, usurpatur etiam pro gerundiis in dum, ut Reg. 7.
Δέσμοις τὸ χρήσασθαι τὸ βιβλίον, librum tibi commodo,
verbatim do tibi ut librum, quod & Latini Poetæ imi-
tati sunt, ut Virgilius, cùm ait, Magnum dat ferre ta-
lantum.

Octavò, cùm particula ὡς sumitur pro indicativo, Reg. 8.
cum praesenti, quam præterito: ut ὡς ἴστιν τὸν ἐχθρὸν,
verbatim, ut vidisse inimicum, id est, ὡς εἶστε, ne vidit.

Nonò, interdum subauditur, ex sola dictionis con- Reg. 9.
sequens intelligendus. Demosthen. Olynth. 3. ἔτε
Θεληποτέ εἰσάρρεντά τους, εθ' ὅτοι φίλιπποι, id est, neq;

Philippus eos audebat, neque illi Philippum; supplicare cessere.

Reg. 9.

Decimò, cùm mandata dantur, vel leges feruntur, aut à legibus præscripta denuntiantur; infinitivus fert usurpatum pro subjunctivo vel optativo, cum ὅπως, vel ώς, aut simili partic. Exempla passim. Demosth. pro Coron. τὸ Φίλιου τε το γράφω πλεῖν ἐπὶ τὰς πίπεις ἐστιν αὐτὸν φίλια πάπθ, id est, hoc decretum edo, navigare ad ea loca, (id est, ut navigaretur) in quibus Philippus esset.

Reg. 10.

Jam ut de temporum aliquot Idiotismis dicamus. Primum quidem, Imperfectum; præter illud quod in conjunctione &c, instru monebimus; sepe pro aor isto sumitur, & cum eo simul conjungitur. Demost. passim, ἔχομεν τε περιεργόπλοπερῶς, καὶ πολλὰ κατ' αὐτὸν ἐπινοῦν: ubi περιεργόπλο, eum è πέμπει conjungitur, id est acerbè inimico usus est, ac multis eum affecit calamitatibus.

Reg. 11:
Aorist. pro
presenti.

Aoristum utrumque, aut præsentis sepe significat onem habet, aut per verbum soleo reddi debet, tam pud Oratores, quam apud Poetas. Demosthen. Olynth. 2. μηδὲν πλαισία δενεγένετο, καὶ διῆρε πάντα, id est exigua dellii offensio cuncta sepe retro flectere solet, atque dissoluere. Sic, ώς τὸ πλεῖστον, τῷ θεραπόλεις ὁ σύνεργόπλον, ut plurimum cogitabundus præcipitem superavit, id est, superat, aut superare solet. Quod etiam in Perfecto locum habet interdum, tametsi riorum.

Reg. 12:
Aorist. infi-
nit. & imp.
pro pres.

Eadem Aorista, vel activa, vel media, in imperativo & infinitivo sèpissimè pro præsenti usurpantur: πολινούν pro πολεῖ πολινού pro πολεῖ. Quod ratiùs in passivis locum habet, præterquam in verbis activa voce parentibus, in quibus hic etiam usus est creberimus ut περὶ τὸ διδύγεχθεῖσα, ad differendum, quia διδύγει usu non est.

Reg. 13.
Aorist. 2. ins.
dix.

Aorista secunda verborum quartæ conjugationis, & derivata inde tempora, vix in usu reperiuntur.

έργασθαι τοιμάζω, πάντος: ut præteritum etiam activum eorundem verborum in καὶ apud elegantiores authores. Quorum temporum in locum succedit særissimè, Aoristum primum longè usitatissimum.

Plusquam perfectum, pro perfecto quibusdam in verbis usurpatur, maximè apud Poetas, ut εἰσήκεν, pro ἐγένεται ήτεν, pro ἦτα, ab εἴη, εο.

Parciūs quidem aliquando tamen, Aorista eiiam, & Reg. 14.
Præterita passiva, pro activis aut mediis sumuntur: ut
δαπανθεῖσ, pro δαπανήσους, qui consumpsit: διαλεχθεῖσ, pro διαλέξασι, disputasse: ἀναβιβίσησ, melius
quād cυλαβησθεῖσ, pro consideratè, aut verecundè me-
gesse: ἰσθεῖσ, pro ἰστάθμος, qui sanavit: παρεδεχθεῖσ, pro
παραδεχθόμος, qui exceptit: ἐργασθεῖσ, pro
ἐργαστάθμος, qui fecit: διανοῦσθεῖσ, vel διανοντάθμος, qui
excoxitavit: δυνθεῖσ, pro δύνασθαι.

Quorum verborum pars maxima voce activâ caret; quedam Præteritum passivum eadem significacione habent, ut διέλεγυμα, παρεδίδιμα, εἴργασμα, imò &
πατοίμα, pro πατοίκα, διανούμα, & cetera, quæ
docebit usus, Monuisse sat est.

Futura verborum in εώ, quando gemina sunt, særius Reg. 15.
& elegantiū in εώ desinunt, quād in ηώ, cum tempore-
ribus inde derivatis, quæ ferē vocalem & retinent. ε-
πιτινέω, επιτινέω, νέκα, νέθλιο. ἑπίτηκω autem, licet ab
ἐπέω, ἑπίνω, habet & ἑπτηκα & ἑπτηνα, Aoristum
tamen passivum ἑπέθλιο habet per ε: indēque εὐρεῖνος-
μα: at verbum ἑπέω, licet habet ἑπήνω & ειπηκα, habet
tamen εἰράθλιο in Aoristo passivo.

Futura λέξαν, φρέσων, ἀφηγησόμμος & similia, Reg. 16.
cum verbo ἑρχουμα, ab Ionibus maximè conjunguntur.
Herodot. s̄epe, lib. 2. μακεδονέων δὲ τὸν τοῦ καὶ σερδες, αὺς
ἑρχουμα οργόνω, id est, ita longus & angustus, ut jam
jam dicturus sum. Gallicè. comme je m'è vay dire. Ib.
ἢ γ (supp. κόλπων) Ἀρεγγίον, ἢ (pro ὅν) ἑρχουμα λέξαν,
i. alterum autem, (fnum) Arabicum, quo de jam jam
dicturus sum. Ita Pausanias, ἑρχουμα ἀφηγησόμμενος,
jam jam narrantur sum:

Reg. 17.

Verba passiva utrumque Aoristum habentia, saepius utuntur secundo, ut πλήσθως ἐπλάγης, saepius quam ἐπλάγθης. Sic ἐρράγης fractus sum, ὑπτάγης captus sum, ἐτρέπης, conversus sum, vel in fugam versus: à verbis πάγνυ υἱος, αρπαχθοις, τρέπομαι.

Reg. 18.

Aoristum medium.
die.

Aoristum primum medium, utraque significatione cereberrimum est: at secundum longè saepius activè significat, quam passivè, ut οἰλόμενος, accepi, vel delegi; raro captus, vel delectus sum, ab αἰρέομαι.

SECTIO IV.

De verbis ἀγαπᾷν, ἀγειν, ἀπαντεῖν.

Reg. 1.

Verbum ἀγαπῶ duos præcipue usus habet obser-
vandos. Primum enim idem est saepissimè quod
αἴρεσθαι, id est, eligere; adeoque cum præpositione ἀπό, vel
ἀπότι, & gignendi casu, significat, alicui antieponere.
Demosthen. pro Corona, ἀγαπῶν τὰ δῶρα ἀπό τῆς κοι-
νῆς πάσοις τοῖς Ἑλλησι συμφερόντων, id est, munera com-
muni Græcorum omnium utilitati antieservire. Plutarch.
in Camillo, ἀγαπῶν τὴν πόλιν τῆς ἑλευθερίας, id
est, victoriae jacturam libertate patiorem ducere. Ita,
quod Demosthenes habet initio primæ Olynth. ἀπὸ πολλῶν τῶν χρημάτων ὑμᾶς ἐλέθης νομίζω, dicere potuiss-
et, ἀγαπῶν, pro ἐλέθῃ, id est, multis vos pecunias an-
tiquius habitueros existimo.

Reg. 2.
Contentum
esse.

Deinde sumitur pro contentum esse, aqui bonique con-
sulere. Qua in significatione, primum per se solūm ponit
sine ulla præpositione; at ferè sequente particu-
lā εἰ. Xenoph. 3. histor. εἰς τὸ μείζον ἡ κατίσαιεν, οὐ-
γάπτα ἦ, εἰ δύνατο ταῦτα τὸ χωρεῖν αδίκωτον διαφυλάτ-
τειν, id est, in campum non descendebat, sed contentus
erat, si modo regionem illam à direptione immunem ser-
vare posset.

Cum accu-.

Secundò, cum accusandi casu jungitur, ut ἀγα-
πῶ τὰ πάλαι νεομαρτύρα, antiquis institutis conten-
tum esse.

Tertio,

Tertiò, cum dandi casu, Lysias, ὁ τὸς Ἀπίδι Βασιλεὺς ἐν ἀγαπῶν πᾶς ὑπάρχων αὐτῷ, id est, *Aīsē Rex, qui bonis presentibus contentus non esset.* *Cumdativo.*

Quartò, cum præpositione ἐπί, & eodem dandi casu, ut ἐπὶ τοῖς εἰς τὴν πόλιτειαν κατίσθισιν αὐτῷ, contentum esse, vel acquiescere in iis, que constituta in republica fuerint.

Eadem in significatione propè synonyma illa sunt, *σέργειν, ἀγεμεῖν, ἡσυχάζειν, ἐναρμενίζειν.* Ac σέργειν *σύρειν, &c.* quidem omnibus modis constituitur, quibus αὐτῷ: ἀγεμεῖν verò, & ἡσυχάζειν, fere tantum cum ἐπί & dativo casu: *ἐναστραβίζειν* denique cum solo dativo casu.

Ἀποχρῆν etiam, cum dativo personæ, absolute ac per se idem propè significat. Demosthen. Philip. I. εἰ γὰρ ἔχειν ἀποχρήσην, μὴν χ' αὐτοῖς ἔχειν οὐδὲ λεγεῖν, *Ἀποχρῆν* εἰσὶ τοις οὐλῶν αὖ μοι δοκεῖ, si enim iis que jam cepit, contentus quiescere deinceps vellit, nonnullos vestrum a quo animo justius futuros existimo.

Ἄγειν, tres præcipuas acceptiones habet. Prima est *Reg. 4.* cum significandi casu, & præpositione διὰ, cuius significatio petenda est ex genitivo adjuncto, ut ἄγειν πνεύμα διὰ φρενός, curare; *ἄγειν* διὰ φρενός, mentionem facere; *ἄγειν* διὰ εὐχῆς, in votis habere; *ἄγειν* διὰ αἰδεσ, venerari.

Secunda est, cum dandi casu, & præpositione ἐπί, in *Reg. 5.* qua ferè significat *ducere*, id est, *habere, censere, numerare, ut τὸς φίλος* εἰς *ἀπελφοῖς ἄγειν*, id est, *amicos fratribus loco ducere*: vel cum præpositione παρά, & accusandi casu. nam παρά οὐδὲν ἄγειν πνεύμα, idem est quod παρά οὐδὲν οὐδὲν, *nullo loco aliquem ducere*: *ἄγειν* παρά πλευρā plurimi facere: *ἄγειν* παρά πλευρā pluris facere.

Tertia est, pro *existimare*, idque ferè tantum cum *Reg. 6.* accusandi casu. Xenophon de Agesilao, ταῦτα ἐπὶ ιδιωτῶν ἔγειν, existimari posse εἴησε, ταῦτα ἐπὶ αρχόντων μεγάλα τῆς πόλεως, id est, privatorum hominum peccata leviter fererat, Principum vero magna duciebas.

Rev. 7.

۲۷۵

Quarta est, cum verbo φέρειν, pro diripere, populari-
vastare; idque tam de personis dicitur, quam de re-
bus aut locis. Isocrat. in Archid. ἀγεντὸς φέρειν τὰ
πολεμίας, καὶ κατὰ γῆν, καὶ κατὰ θάλασσαν, hostiles terri-
mariique vexare, agitare. Demosthen. Philipp. 3. ἡ φί-
σις τῆς ἐκείνης χώρας, ἡ γῆ, καὶ φέρειν δὲ πολλὰν, καὶ
κακὰς ποιεῖν. Eiusmodi est regionis illius natura, ut ma-
gnam ejus partem diripere ac vastare liceat. ubi ἡ εὐστ.,
pro ποιεύτῃ φύσις δέ, & πολλὰν, pro πολλὰν μερίδα po-
nitur. Ita Livius non semel loquitur est, & Virgil.
Æneid, 2.

Alii rapiunt incensa feruntque Pergama.

Rec. 8.

Dornakow, cia
Pens. Tel.

*Cum genit.
personar.*

'Απολαύω, fruor, particeps sum, fructum aut detrimentum capio, in bonam & in malam partem variis modis usurparur. Primo, cum solo genitivo rei, τὸν παλλαγὸν ἀπολαύων, induciarum opportunitate frui: τὸν κοινὸν απολαύειν γενοῦ, id est, μετὸχον, communium malorum participem esse.

Secundò cum solo genitivo personæ, à deo s' èrds cu-
phos & locos & partes apostolau'ros, pro à deo s' èrds phugn'ias
unius hominis ex prudentia fructu universi percipiunt. Si
èrds μοχθερη πάσα ή πόλις ἀπολαύει, unius ex improbi-
tate civitas omnis detrimentum capit. Sic illa apud Sene-
cam, de Hercule, Irāque nostrā fruitur, id est, fructum
capit ex ira; & ille apud Juvenalem Marius, fructum
Dius iratis.

Reg. 2.

Cum nitroglyce
genis.

*Cum accusar.
rei.*

Tertio, cum utroque genitivo simul. Plut. in Antone. nio. ἀπέλαυσας τῆς φιλοπτῆτος οἱ πολέμοι, id est, ex illius ambitione commodum ipsi quoque hostes percepserunt.

Quartò, cum solo accusativo rei, non personæ. Isocrat. de pace. Αἰδίκα, μὴ πιστοὶ ἡμῶν οὐ μᾶς εὔργοιτε, εἴ τοις εἰ πολάκις πολάκις τοι. νερεοντες διανομης προδεσσεις θυσεος, δαμναι aliquid capiam. Sic εἰπήσεις εἰ γαρ οὐ πολακτικη, spero me aliquid boni consequiturum; Ille autem accusativus, boni aut mali aliquid per se significare debet: malè enim diceretur, πολάκειν οὐ σωκτέον,

pro fructum aut damnum ex consuetudine percipere.

Quintò, cum accusativo rei, & genitivo personæ, vel
rei; vel rei simul & personæ: ut φιλομαθῶς ἄρδε μετ- Reg. 10.
εγκίς μέτα τι πάντες οἱ συμμαθήτευοντες ἀπολαύσονται, & gen.
adolescentis unius ex studio, condiscipuli omnes fructum
maximum capiunt. Lucianus in Timone, ubi de im-
probis, fulmen Jovis iridentibus, μόνον τὸ τέτο διαδει-
κτολαύσειν τὸ τεραμαλος, ὃ πάντα λαίθησον) & ασθέας id
est, sed hoc unum se putens, ex eo vulnera incommodi per-
cipere, quod fuligine impleantur.

S. xtd, in qualibet ex his constructionibus additur Reg. 11. 1.
nonnunquam ἄρδε, & accusativus rei, ad quam fructus Cum ἄρδε
damnum ve pertineat. ut, τῷ φιλοπίνων ἄρδε οὐ μίμησον & accusat.
ἀπολαύσου, diligentium exemplis ad eorum imitationem
juvari. Plutarch. Alcib. Τῆς Σωκράτες τῷδε αὐτῷ εὐ-
ρεται, καὶ φιλίας καὶ μικρὰ πρόσδεξαι ἀπέλασται: Ex So-
cratis erga se benevolentia, & amicitia, haud parum ex-
istimationis & gloria consequutus est.

Septimò, cum genitivo præterea vel personæ, vel rei solo, est oblectationem capere ex aliquo, prendre son plaisir de quelqu'un. Plutarch. Pomp. πελών τῷ χρόνῳ επειτέρων ευτακτοῖς, καὶ ἀπολαύσατε τὸ αὐτότατο, cùm perdiū hominem ludificati essent, eoque sese oblectassent.

SECTIO V.

De Verbis γίνεται, θαχωρεῖν, θώκειν, φεύγειν,
ἐπέξερεν.

L Atissimus est verbi γίνεσθαι usus, qui que certis fini- Reg. 1.
bus haud satis includi possit: ubicunque enim γίνεσθαι, locutus esse
præsentia quædam significatur, τῷ γίνεται locus esse potest. Præcipue tamen notanda sunt quæ sequuntur, γίνεσθαι, latet.
præter ea quæ in participio γίνομαι dicturi sumus, & creberrimam acceptanceonem, quā pro eius sumitur; ut
cūm dicunt, ὅπερ τὸ γίνεται, γίγνεται, in ea opinione versa-
ri, γίνεσθαι ὅπερ τὸ ελπίδαι, spem concipere.

Primo, cum præpositione διὰ, & gignendi casu ele- Reg. 2.
gan-

ganter jungitur, ac per verbum illud redditur, cuius nomen significationem habet. ut γνέδη δια φέρε. id est, timere, φύεσθαι τὸν δί' ὄργην, irasci aliquis : γνέδης δι' χρόνος, inimicum esse.

Reg. 3. Γνέδης, cum præpositione ἐπί, & dandi casu, est ποιητής, & ποιητάς, inniti, vel confidere : ut γνέδης Θεός αὐτῷ σπουδεγίς, τὸν οντοτάτων κατέχει, fortiorum praesidio confisus, adversarios irridebat.

Reg. 4. Περὶ τοῦ γνέδης, τοῦς γνέδης, dicitur; id est, bene aut male aliquid cedere: ut τερψίς γνέδης τῷ περιζηματικῷ εἶναι, res mihi male cessit.

Reg. 5. Usicatissima est acceptio pro versari, cum præpositionibus τρέψι, ἐπί, ἐπί, & dandi casu ; vel τερψί, & accusativo casu : ut σφραγίς γνέδης τρέψι πράγματα, vehementer in negotium incumbere. Quanquam aliquando significat potius, res pro imperio administrare. Plutarch. in Theseo, ἐπὶ τοῖς πράγμασι τοῦ Αἰδίου γνέδης, i. cum rerum administrationem Ariadne suscepisset.

Reg. 6. Cum adverbiis γλώσσῃ & γλώσσῃ, significat bene vel malè se habere: & quidem vel impersonaliter, cum dandi casu personæ ; ut γνέδη μοι γλώσσῃ, bene mesum agitur. Personaliter autem, cum nominandi casu ; ut Plutarchus de Platonis convivio, cùm ait, οἱ παῖδες Πλάτωνος πνίγοντες, καὶ τὴν ὑσερπίδα γλώσση γέγονον, qui apud Platonem canaverunt, etiam postridie bene habent.

Reg. 7. Γνέδης οὐδὲ πράγματα, id est, rem aliquam paulò ante persecuisse, & quasi recentem esse ab aliquo negotio. Plutarch. Alexandro, οὐδὲ ιερῶν γενέδημά τοῦ βασιλεῖ περιτάσσεται, sacrificio jam jam peracto regem ad-euntes, vel regem à peracto sacrificio recentem ad-euntes. Ibid. ὁ δὲ Αλέξανδρος οὐδὲ τῆς πυρᾶς γενέδημα, καὶ σωματικῶν πολλὰς τὴν φίλων, id est, Alexander autem à busto illo rediens, convocatis amicorum quam plurimis. Idem Themistocles γενέδημα τοῦ Λαρηταίου πράξεων ēneisivit, simul aegre rebus illis perfunditus esset.

Reg. 8. Ex ποδῶν γνέδης, pro ἐπί, vel οὐδὲ ποδῶν vel ἀπὸ τοῦ ποδοῦ & σινετοῦ ποδοῦ, est ejici, quasi longe à pedibus removeri. Philo. Jud.

Jud. de Legatione ad Caium, ἡ βεργήν εἰπεῖσα χρόνον
Τιβέριον, οὐ μὲν ὀντοδύνη εγεγένετο Τιβίον, si modico
ad huc tempore Tiberius superstes fuisset, summotus qui-
dem esset depulsusque Caius, &c. Vid. infra, Sect. 9.

Reg. 12.

Γενίδαι εἴατο, vel ταχέατο, apud se esse, vel ad se Reg. 9.
redire, vel sui juris esse, vel suis viribus confidere. De-
mooth. Philipp. 1. ἦν γάλλον αὐτὸν ἐθελόντη γενίδαι,
id est, si modo apud vos ipsos esse volueritis. Contrà
γενίδαι πνέον, in alterius esse potestate; ut servi in domi-
norum potestate versantur, οἱ δέλτοι γίνονται τὰ δεσμοτών.

Διαχορεῖν, de nummis, id est, avoir cours. Lucianus Reg. 10.
dialogo de luctu, ubi eos ridet, qui mortuis obolum in
os injicerent. ἡ περίτερον ἀξιότερες ὀποῖον τὸ νόμονα
γομίζει, καὶ εἰ Διαχορεῖ παρὰ τοὺς γάτους, καὶ εἰ Δίνει
παρὰ εὐέργειον, id est, Qui non prius expenderint, cuius mo-
di nummus hoc in genere legitimus habeatur: (hoc enim
est νομίζει,) neque virum apud inferos admittatur, ac
valeat: ubi Erasmus, nimis leviter, ambuletque apud
inferos.

Verbum διώκω interdum non tam persecundi, quam Reg. 11.
festinandi, ac properandi significationem habet, idque
terè cum participio futuri temporis. Plutarch. in Pomp.
πρὸς τὰς πρεσβύτας ἀγγελίας, ἐδίκε τον Κονθίον, ad primum
ejus rei nuntium opem ferre continuò festinavit. Dicere
potuisset, ηλαυνε βοῶντον.

Idem verbum in re forensi, accusare significat, & ac- Reg. 12.
cusator οἱ διώκοντες, quasi persecuti dicitur: quod etiam
Gallicè dicimus, pour suijure sa partie en jugement. Er-
go, διώκειν παρὰ φόνον, id est, φόνος δικλινεῖ επάγειν πνῆ,
aliquem cædis reum agere. Vicissim φεύγειν, fugere, id
est, reum esse, causam dicere: & οἱ φεύγοντες, reus propriè
dicebatur: unde επιχείρει, & επιχειρεῖται τῷ φεύγοντι,
est reum peragere: id est, cum non ante dimittere, quam
damnatus fuerit. Αποφύγειν autem, est καταλύειν,
absolvī.

SECTIO VI.

De Verbo εἰμί.

Regula 1.
ἔστιν, τις
είπεις, ali-
quis.

Reg. 2.
ἔστιν ὅτι, ali-
quando.

ἔστιν ὡς, quo-
dammodo.
ἔστιν, οποιος,
fieri potest.
ἔστιν οποιος
alicubi, ali-
quando.

Reg. 3.
ἔστιν, omis-
sus.

Reg. 4.

Graeci dicunt, ἔστιν οἴπεις, vel εἰσὶν οἴπεις, pro nū
simpliciter: ut ἦν ἔστιν οἴπεις ἀν τετρὰς δημοκρί-
ων τῷ πράγματι, id est, nulli hoc negotium aggredie-
ac suscipere potuerunt. Sic ἔστιν ὁς, aliquis, ἔστιν ὁς, ali-
quis, ἔστιν οἱς, quibusdam, per omnes casus, numeros, &
genera.

Esītō, quod verbatim significat est quando, sumi-
tur absolute pro nomine vel εἰπότε, interdum, tam initio
periodi, quam in medio: ut αὐθιμάστιν ἔστιν ὁτε, οἱ σφι-
δατάτες αὐτὸς τῷ καπαρχός ἀποδέξατος: id est, in-
terdum animo concidunt, etiam qui se longè rebe-
mētissimos sub initium ostenderunt: tuncque ἔστι penulti-
mam acuit. Sic ἔστιν ὡς, cum accentu acuto in ὡς, id
est, quodammodo, & ἔστιν ὅν τε πτυ. Sic ἔστιν ὅποις, fieri
potest: ut ἦν ἔστιν ὅποις τόπος ἀν ποιήσεις, hoc facere no-
poteris. Sic ἔστιν ὅπε, alicubi, vel aliquando. Imo etiam
interrogando, ubi, vel, quando tandem? Demost. pro Co-
r. ἔστιν οὐ τῷ παρεύθυνσιν, ubi, vel, quando tan-
dem id te molestē ferre ostendisti?

Tertia singular. ἔστιν, aliquando Atticè, brevitatis
causā omittitur, cum quibusdam præcipue nominibus,
ut ἀνάγκη, ἐλπίς, δέος, λόγος, εἰκός, τῷ το, vel, ταῦτη
το, & aliis quibusdam lectione observandis, v. c. Σε-
τὸν γό τετῆν, (Supple δὲ vel ἀν τον) id est, grave inis
hoc est, vel fuerit: vel deinde solum. Demosth. pro Co-
rona; γέ τὸ μὲν δὴ φανερὸς οὐραζούσας Φιλίσπει
δεῖνδε μὲν γῆ, καὶ Θεοί. Enimvero, palam Philipp
studere, indignum, ὁ terra & Superi, facinus. μηδὶ^ν
εἰον τῷ το ποιήν, (supple δὲν,) verbatim, nihil quale
facere, id est, nihil vetat hoc facere. Vide sup. cap. de
Nomine.

Sic ἐλπίς αρχα μεγίστη, αὐτὸν τῷ πράγματι διαπρά-
ξασαι, id est, maxima spes est, futurum ut negotia con-
ficiat; ὡς λόγος, ut fama est: hoc autem in alias personas
convenit

convenire non potest, nisi forte in tertiam pluralem
sit, at longe rarius.

^{Reg. 5.} *Eis* ^{īstā dēc.} *initio periodi*, apud Oratores, sine alio adjun-
cto, absolute ponitur, pro *Eχει* ^{īstā dēc.} *τί πος*, *Atqui res ita se habet*. Demosthen. de Cheroneso, adversus eos, qui
dicerent Oratorem, absolute aut belli, aut pacis auto-
rem esse debere: *Eis dēc. ei πέντε χρήσιας Φίλιππος εγειν, &c. ὅτι δὲ λέγειν, αλλ' απλῶς εἰρωμένως αὐτέον.* Atqui ita se res habet: si Philippos quiescit, nihil ver-
bus opus est, pax simpliciter ineunda. Sequitur, *Ei* ^{īstā dēc.} *fin*
autem.

^{Reg. 6.} *Eis*, vel *lū*, cum pronomine *τί πος*, & substantivo ali-
quo, novum habet significandi modum. Demosthen.
Olynth. I. *ώς ἔστι μάλιστα τῷ το δέος, μὴ παντεργασθεῖν* ^{īstā dēc.}
τὸ δεῦρος ἀνθρώπος πράγματι χρῆσαι, &c. verbatim,
nam est maximus hic metus, id est, *validè enim hoc me-
teturūdum est, ne uaser, & in rebus tractandis acer*. Eo-
dem modo dici posset, *ἴστι μάλιστα τί πος ὁ φόβος, ὁ κίν-
δυος, αὐτη ἡ ἐλπίς, & similia.*

^{Reg. 7.} Imperfectum *lū*, aliquando pro *δὲτιν*, ut *ἐχρῆνται*, &
χρῆνται, pro *χρῆνται*, *δέται*, pro *δέται*, *οπορτεῖται*: *προσκηνεῖται*, pro
προσκηνεῖ, *convenit*. Sic apud Poetas ἄπλοο, & ἄπλετο sa-
pissimè, pro *ὑπάρχειται*, & *ὑπάρχεται*, *es*, & *est*. Exem-
pla passim obvia.

^{Reg. 8.} *Εἰν*, *tertia optativi*, maximèque initio periodi, vi-
detur interdum reddi debere per *utinam*, vel *optandum* *εἰν. uisitam.*
fuerit, sequente infinitivo. Plutarch. in Theseo: *Εἰν* ^{īstā dēc.}
*τὸ εὐηγελεθμόν λόγῳ τὸ μυθῶδες, γενεᾶς σου, καὶ λα-
ζεῖν ισοδεῖς ὁ θύτης. Atque uisitam quicquid fabulosum in-
est, oratione purgatum, votus nostris obsequatur, & ali-
quam bistorie (speciem) induat.*

^{Reg. 9.} *Εἴτε*, *tertia pluralis ejusdem optativi*, per se sola, ser-
vit transitioni, quā pars aliqua concluditur, & sequens *εἴτε*, *per se*
inchoatur, ut, *Εἴτο*, apud Latinos: *vel, Ac de his bacche- position.*
bus. Demosthen. s̄epe, ut Philipp. I. ubi absolvens
partem aliquam bellici apparatus *εἴτε*, inquit, *τί πος*
τέτοις εἰν; *Εἴτο: quid præterea?* Plato librum 8. de Re-
publica

publica sic orditur; ⁷ Ενταῦτα μὲν ἀμολόγηται
Hoc igitur maneat: Siquidem inter nos jam convenit, &c.

Reg. 10.
ἐξαύ, εἰραγ,
libenter.

In infinitivo ^{τὸν}, apud Atticos, praesertim cum voce
ἀκτινή, id est, libens, libenter, interdum abundat, ut ἐκάπι
τὸν τοπίον, id est, libenter hoc fecerim: quod
etiam in plurali locum habet, ut ἐκόπτεις τὸν ὅλον
τὸν κίρκυντον ψαυτῶν, libenter totum periculum su-
birent.

Reg. 11.
εῖραγ, cum
τὸν & τὸν.

Aliquando jungitur cum τὸν, & præpositione ἐπι.
Thucydid. lib. 8. καὶ τὸν πατέρος ἐπί ἀκριπε-
ᾶν, καὶ Καστόρες γεννηθέντες, id est, & quidem subil-
lorum imperio, vel quantum ad illos attinet, (l. διτυρι-
χὴ intelligit,) se cum indicata causa, cum etiam crude-
lius perituros esse: ἀκριπεῖς enim pro accusativo αἰχίτης
attice cum infinitivo conjunxit.

Reg. 12.
εῖραγ, fili-
um esse.

Significat aliquando filium esse, idque vel cum geni-
tivo πατέρος, vel sine illo. Cum illo quidem, ut apud
Iosephum, οἱ σωθικότες αὐτῷ, Σμαρροῦ πατέρος εἶναι φα-
σον τὸν Νικόσπατον, id est, qui eum defendunt, Smarri pa-
rentis filium esse dicunt Nicostratum. Sine illo autem:
Ibidem, φασὶ μὲν τὸν Θερσύμαχο Νικόσπατον, aut
quidem Nicostratum Therasymachi filium esse. Idque in
participium etiam redundat; Paulianas in Atticis: Ἀ-
γαθοχεῖ Λύσανδραν γυναικαὶ μάγετο, Πτολεμαῖον
“Ευρυδίκης γένεται, id est, Agathocli Lysandram uxorem
dedit, Ptolemai & Eurydices existentem, id est, fi-
liam.

Reg. 13:
εῖραγ, ser-
vum esse.

Per se quoque ^{τὸν}, significat, servum esse: ut τῶν ἡ-
μᾶς καλόν την πεποιηκότων, ὄμολογον ^{τὸν}, id est, eorum
a quibus aliquid beneficii accepimus, servos nos esse per-
sistemur. Contraria verò ^{τὸν} εἴωτον, id est quod αὐτοῖς
οντον ^{τὸν}, id est, sui juris ac potestatiis esse.

Reg. 14.
εῖραγ, licere.

Præterea ^{τὸν}, tametsi rariū quam ^{τὸν}, pro licen-
tia aliquando sumitur. Demosthen. in Timocratem, οὐ
αὐτῷ, οὐ ἀλλῳ τῷ ^{τὸν} ἐκείνῳ ἐγγυητῷ κατασῆσαι τῷ ὁπ-
λίματος, id est, licere ipsi, aut alteri ejus nomine, debi-
sponsores dare.

Per se, aliquando idem est quod *saluum esse*. De Reg. 15.
 mosthen. oratione de pace, loco admodum no- ^{eīvas, sal-}
 tando, ubi de natura sociorum in bello; ἐκ ἀχει τῆς
 ἰόνος ἔργος δέσποινται εὐρεῖς, καὶ οὐδὲ θογαίοις, αἱς εἰ-
 νεις, καὶ περιτείνεις ἀλλων, id est, nemo, vel nostrō, vel
 Thebanorum usque adeo studiosus est, ut eosdem pariter
 & *salvos esse*, & alios superare velit: ubi II, idem
 est quod σῶς II, & ἀχει τῆς ἰόνος, usque adeo, vel ex
 aequo. Id quod etiam Tullius Offic. 1. expressit, dum
 aut, Sic cum Celtiberis, cum Cimbris bellum, ut cum
 inimiciis gerebatur; uter eset, non uter imperaret. Atque
 id eo loco significare τὸ εἴραν, constat ex sequentibus.
 Addit enim Demosthen. Ἀλλὰ σῶς μὲν εἴραν αἴτιος
 ἦν βέλοιντο, ἔνεργος ἐπιτόντων χρειάσθωτος, οὐ τοὺς ἑτέρους
 δυνάτοις ὑπάρχειν αὐτῶν, ἀλλὰ εἰς, id est, Ατ σuada quidem
 causā, *incolumes esse* facile amnes patiuntur, aliis
 verò superatis, vel alterut: os autem superiores factos, sibi
 dominari, ne unus quidem: ubi quod antea dixerat εἴραν,
 explicat per σῶς εἴραν, id est, *salvos esse*.

Ἐίραν εἰς ἀρετῶν, id est, ἐμφέρειν, in Reg. 16.
 virtute proficere: quæ loquendi ratio nomine etiam mu- ^{εἴραν εἰς}
 tato locum habere potest: ut εἴραν εἰς παιδείαν, aut
 πολυμαθίαν, in eruditione proficere. Ita Gregor. Na-
 zianzenus oratione 26. οὐτε τοῦ καὶ μὴ αὐτοῦ ποσθετοῦ θογού
 εἰς ἀρετῶν, πόντας ἀρεταῖς την τοπικήν. id est, ut si
 quidem ipsis non tantum in *virtute proficiant*, *amnes*
tamen liberorum felicitate superarent.

Item verbum εἰμι, in tertia persona singulari præ- Reg. 17.
 sentis, vel imperfecti, vel futuri, non tantum indicativi ^{εἰμι, cum}
 modi, sed etiam optativi, & subjunctivi, cum dativis ^{dativo par-}
 participiorum quorundam, affectum animi signifi- ^{tiep.}
 cantium; pro verbis ipsis usurpari solet. Participia
 illa tria paxicipē sunt, βελούδος, πέλλεως,
 αὐχένιδος, quibus nomen ἀπεινός, adjungitur. Xenophon 4. Ἐλλων. Τί ἡντε πανδάνη, εἰ καὶ σκει-
 τῷ Κελούδῳ τεῦτα δέι; Quintus ergo sciscitaris, num
 hec illi etiam placebit? Plato in Phædone, δέιν γένεται,

λέπιμεν, ἐπιστέλθωσαν, εἴ σοι ἴδομέναι ὅσι. Jam eò redeamus, ubi sermonem abruptimus, si quidem id probas.

Xenoph. 4. προδ. ὅτῳ οὐκέτι μὴ ἀχθομέναι εἴη, cui vestrum id molestum non erit.

Homer. Iliad. 5. ἔμοι δέ κεν ἀσυμφένειν. Mibi quidem gratum fuerit. Ità Tacitus in vita Agricolæ. Quibus bellum volentibus erat. De infinitivo rariora sunt exempla.

SECTIO VIII.

De Verbis, εἰπεῖν, εἰρέχεσθαι, εἰρίσαι,
εἰπεῖσθαι, εἰχειν.

Regula 1.
εἰπεῖν, εἰ-
bundat.

Ininitius εἰπεῖν, sèpissimè apud Atticos παρέλαχι, id est, ornatùs solum causâ adhibetur. Ità Xenophon παντεῖς 1. τὸν τὸν Ἀσυάγλων σκάψατο, εἰπεῖν, οὐχ ὄρφες, φάνες, ὡς καλῶς οἰτοχοῖς; Non vides, inquit Abyages, hominem irridens, quām bellè quāmque elegante vinum fundat? ubi necellariò, vel εἰπεῖν, vel φάνει abundat. Imò, quod etiam admirabilius est, hic infinitius cum aoristo ejusdem verbi φημί conjungitur, maxime apud Dialogorum Scriptores. Ità Plato sèpe, καὶ δὲ εἴη, εἰπεῖν, μιθημᾶς id est, ille autem, nequam, inquit: ubi sine dubio, εἴη, satis fuisse.

Reg. 2:
εἰπεῖν sent-
tentiam di-
cere.

Ἐνώπιον εἰ-
πεῖν, aufto-
rem esse.

Sèpe hoc verbum significat sententiam dicere, vel statuere. Passim apud Demosthen. εἴπειν, id est, hanc sententiam dixit: quod etiam γνώμην λέγειν, & εἴπαι sententia dicebatur.

At γνώμη εἰπεῖν, sèpius est authorem esse alienius sententie. Plutarch. Pomp. ἔως ἔστων αὐτῷ τὰ ἀπέχλω, Λευκίς Φιλίππη γνώμην εἰπότος, id est, donec imperium ipsi decernerent. authore L. Philippe. ubi male Interpres, Philippe referente. Nam v. c. quod Latini dicunt, Senatusconsultum in Ciceronis sententiam factum est, Græcis diceretur, δόγμα τῆς βελῆς εἴρεν, Κικέρωνος γνώμην εἰπότος. At referre seu rogare, Græci, γνώμας προβείσανται, αναδιέργαστην εἰπέπειν. Quod aliás,

alias, etiam dicitur. *προσέναι*, vel *προσλαβεῖν τῇ βελῃ*,
vel *χρηματίζειν* εἰς τῇ βελῃ vel τῷ βελᾷν προθεῖναι. Et
Latinæ dictioni propriis, *ἀναφέρειν* πρέστες τὸ σύγκλιστον
nec male εἰσηγεῖσθαι, maxime ad populum. Dicunt
præterea, ὅπλοιζεν εἰς τὸ βελῶν, ac ferè cum infinitivo;
ut ὅπλοιζεν εἰς τὸ βελῶν τὸ πόλεμον αὐγεῖν,
id est, de suscipiendo bello ad Senatum referre.

Eξερχεσαι & ἐξιέναι, absolutè polita, sunt verba Reg. 3. militaria, quæ significant ad bellum proficisci: vulgo, *sortir en campagne*: Demosth. Olynth. 2 ἐξαναυσό-
των ὑμῶν ἀξίως τὸ πόλεως, *vobis ad bellum probujus ur-
bis dignitate profectus*, id est, eo modo, cōque apparatu,
quem *urbis dignitas postulet*. Paulò polt. *ei σφροτας*,
ξιοτας, ἀπαντα πειρουντας ἐπίκαιος, id est, *contribuen-
do, ad bellum exeundo, omnia promptè faciendo*.

^{Rég. 4.} **Eoīng**, præter vulgates acceptiones, quibus significat *similis sum*, *videor*, & *similia*; *conjunctionum cum infinitivo, maximeque futuri temporis, deliberatam aliquid jamjam faciendi voluntatem ostendit*. Lucianus in Charonte : "Eoīga δὲ καὶ πῦν υπερσταθέντας, εἰς μᾶλλον Κάτωμι, καὶ ἀκούσαιμι, id est, ie pense que ie m'en vay descendre tout belement, afin de mieux voir & entendre : Loquitur Charon, qui è lummo monte, quæ infra vel fiebant, vel dicebantur, minus commodè videre, vel audire posset.

^{Reg. 5.} *Eoix, cum dandi casu, s^ep^e verendum videtur, con-
venit, consentaneum est: atque adeo, tribuendum est: i^{ona, con-}
quod postremum & ratiū est, & præcipue observan-
dum. Demosth. Olynth. 2. *Suspiria mī, x, dīa mar-*
td p^orov eoix euepyresiq^s, fortunato cnidam, planeque
*divino beneficio tribuendum fuerit.**

*Ως δοκει, non tantum significat, ut videtur, ut pars est, Reg. 6.
& similia; verum etiam sumitur interdum pro utique,
planè, & similibus adverbii, Plutarch. in Theseo, ὅτι
χρόνος οὐ καὶ τὸν αὐτούς, χρόνον τὸν
εργασίας, καὶ ποδῶν τὰ γενά, καὶ σωματοῦ φύσεως, οὐ δοκεῖ,
ταπεινεῖς καὶ αἰσχυλατες, id est, tempus enim illud boni-*

nes serebat manuum operibus, celeritate pedum, & corporum viribus eximios planè atque invictos. Amiorus verit, grandement.

Reg. 7.

Aliquando commode reddi possit, videlicet, nimirum, quippe. Idem Plutarch. ibid. Πάιων γδ, ὡς ἔοικε, κυναλῆ τὸς ἐπογχίουτας ὁ Τέρμερός, ἀπόλλων: Videlicet, aut quippe, Termerus enim ille incusso capite occurrentes perimebat. Quas ibi voces addidit Plutarch. ut ostenderet, quām justē à Theseo simili mortis generē occisus interierit. Demosthen. pro Corona, ἀλλ' εἰ λοῦ ταῦτα, ὡς ἔοικε, τοῖς Αθηναῖοις πάτραις, καὶ δὲ ἀνεκπά, καὶ δὲ ἐμφύτα. At hæc, nimirum, Athenenses à majorib; non didicerant; nec omnino, vel serepta, vel morib; suis consentanea existimabant.

Reg. 8.¹

Alias vertere mallem, ut perhibent, ut fama est, ut aiunt, aut simil. Plurarch. Ibid. λέγεται γὰρ περὶ Χειρώνειαν ἐπέργαστον ('Αγαζόρας) ἀποδινεῖν γὰρ ταφῶν περὶ τὴν φυλαῖν πορ, ὃ πάλαι μὲν, ὡς ἔοικε, Θερμώδων, Αἴμων γένονται, id est, serunt circa Chæroneam alias etiam interiisse, ac secundum eum rivulum sepultas esse, qui olim, ut perhibent, Thermodon, nunc vero Hæmon vocatur. Interdum, ut credo, ut mihi persuadeo. Demosthen. pro Coro. μίλλων γένονται Κιον πατρός, ὡς ἔοικε, λόγον Διόνεα τίμεσθον, cùm autem privatæ totius vita reddenda, ut credo, mihi bodie ratio sit. Interdum significat, ut video: Plautus, ut hoc natum intelligo. Platonis in convivio, cùm unus diceret aliquid se puer factum esse, Infert alter, πάνταν ἄρα πάλαι, ὡς ἔοικε: Per verusstum id quidem, ut video: quo modo etiam superius illud Demosthenis reddi posset. Idem Demosth. ibid. Καὶ. ὡς ἔοικεν, ὃ σύμβολός γάρ ἐστι πάντων, τὸ βουλεύεσθαι, πεσχθέντων, ὅπερις αὐτῷ συνάπτεται εἶναι δοκεῖ. Atque, ut video, consiliarius ego cùm sim & orator, nibil ipsa tamen ad ea, que vel oratione, vel consilio meo perfecta sunt, consuluisse video.

Reg. 9.

Verbum ἔχω, notandos habet usus, qui sequuntur.

Primo

Primo, cum his præsettim adverbii, πῶς, ὅπως, ὡς, ἵκεν ad.
υπός, εἰ, καλῶς, κακῶς, & genitivo casu, eleganter
Atticèque conjugitur: ut ἔτος ἔχει τὸ γνώμην, ejus
sententiae sum. Plutarch. Camillo, ὡς ἔργος ἐμπόθη-
τος, ἢ βουλῆσθως ἔχει, ut quisque peratus, aut amatus
fuerit, verbatim, ut quisque promptitudinis, aut voluntatis
habuerit. Sic εἰ ἔχειν τὸ πάντα, aut τὸ συνέτως,
robore aut prudentia valere. Sic ὡς ἔχει τὸ μῆκος ἔργος,
ut babebat quisque celeritatis, id est, pro sua quisque ce-
leritate; licet cum εἰ, καλῶς, & κακῶς sæpe accusati-
vum adsciscat.

Secundo, cum præpositionibus ἀμφὶ &c. πρό, postu- Reg. 10.
lat accusativum, & significat θιασίων, versor occupor:
ut ἀμφὶ τοῦ νῦν ἔχω, nunc quidem in eo sum, aut
versor.

Tertio, cum participiis quibusdam, maximèque aο- ἔχω, cum
temporis, explicatur per aoristum Indicativi, & participi-
verbii, cuius participium adjunctum habet: ut μαθὼν
ἔχω, id est, εὐαγόρ, didici: συλλαβὼν ἔχω, id est, συρέ-
λαγον, comprehendē: ποιήσως ἔχω, id est, ἐπίσηται, ut
Gallicè dicimus, I' ay appris, i' ay fait. Demolthen. in
Leptin. πάς πὲ καθ' ἕκαστον ἔστω, μίαν δὲ, ἢ συλλαβοῦσα
τὸ ἄλλας ἔχει, δίειπι: id est, singulas omittam recen-
sere, unam illam, quæ ceteras omnes comprehendit, ex-
ponam. Rarius cum participio præsentis temporis. Ae-
lian. lib. 4. Ἰκαρὸν εἴναι πίθην, εἰ τοία δὲ παρεγ-
ήσῃ, σὲ καθ' αὐτὴν στήνωντα ἔχειν, satis meo judicio tum
fuisse, in tanta ejus temulenta, quietum se ac silentio
tenere: se tenir cey.

Quartò, ἔχειν περὶ, vel ἐσ, id est, respicere, spettare, Reg. 11.
pertinere ad; ut ὅδε ὁ λόγος ἔχει περὶ σε, id est, hec ad
te spectat oratio. Sic ὅστος ἔχει περὶ εἰς τὸ τοῦ ποίησον,
id est, εἷμον γε ἔρενται, meā quidem causā, hoc facito; id
est, per me licet hoc facias. Quo sensu eleganter de ora-
tulorum explicatione usurpari solet. Pausanias Helia-
con 1. Κρεσφόντες ἢ συμφερόντες, ὡς ἐσ τοῖς τοῦ ἀ-
δεξιᾶς ἔχει τὸ ψάντυμα, id est, cīnque Cresphontes, refe-

cum expensâ, conjectisset. ad istum hominem oraculum pertinere. id est, de illo intelligendum esse: ubi obiter notandus usus verbi συμφέρειν, pro diligenter secum expendero, vel conjicere de sensu oraculi, ac quo infra, Sect. 10. Reg. 3.

Reg. 12.

ἐχειν i. m.

Quintò, ἔχειν est παρέχειν, cum dandi casu perso-
νæ, & accusativo rei, ut πολὺν κινδυνὸν ἔχει τετο τὸ
πόλει, verbatim, multum hoc periculum habet civitati,
id est, civitatem in magnum discrimen addusit: πολε
ωργία ματα ἔχειν την, vel παρέχειν, aut παρέχεσθαι plu-
rimum negotii alicui facessere: ευτοις ἔχειν την, aliquem
benevolentiâ prosequi: συγγράψων ἔχειν την, id est, ab-
cui veniam dare.

Reg. 13.

ἐχειν: Cum
participio tem-
pus signific.

Sextò, cum accusativo temporis conjungitur, sequen-
te participio praesentis vel aoristi, ad significandum in-
tervallum temporis, ex quo res aliqua facta sit, vel in-
fecta; ut πολὺν ἄνδρα ἔχειν την ἐχειν, μὴ τεῖς αὐτὸν ἐπ-
seila, à longo iam tempore ad eum non scripsi. Ita Chry-
soft. loquitur in Epistol.

Reg. 14.

τὸν ἔχειν
τεστίον.

Sep: imò, τὸν ἔχειν non tantum significat, non possum
ut ἔχειν, sape loco τῷ περιουσιν usurpatur; sed etiam nescio
idque cum ὁ, πλ. vel ὅπος, interdum solo, interdum
una cum verbo χρήν, sequente infinitivo: ut τὸν ἔχειν
πλέον ἐν τῷ παρόντι, in praesentia quid dicam, nescio
Plato de Rep. 2. οὐ τε γάρ ὅπος βούλειται ἔχειν, οὐτ' εἰ
ὅπος μὴ βούλειται ἔχειν, nec video, quemadmodum open-
feram, nec rursus quemadmodum non feram, intelligo Sa-
ύκτον ἔχειν ὁ, πχρὶ ποτίν. Quid agendum sit, nescio.

Reg. 15:

ἔχειν

Cum multis accusativis jungi solet. Rarior illa est
cum accusativo φύσιν, conjunctione, quam habet Demosthen.
Olynth. . ἀλλ' οὐτ' ἔυλογον, οὐτ' ἔχειν δὲ φύ-
τον την. At hoc quidem neque rationi consentaneum est:
neque habens naturam, id est, neque cum natura congruit:
præter naturam est. Herod.l. 2. ἔντα οὐτα, καὶ (pro πόσ.)
φύσιν ἔχει πολλας μυριάδας πορσύτας; Quomodo veri-
simile sit, eum, unus eis est, multa millia interfecisse?

SECTIO VIII.

De Verbis ἡκώ, λαρδάνω, μίλω, νιργίω, νομίζω,
δίδω, ιδτ, δίμαι.

PRÆTER ea quæ attigimus cap. 3. de Nominis, Sect. Reg. 1.
5. Reg. 5. & Sect. 7. Reg. 7. Primum, "Ηκώ Atticè quemadmodum ἔχω, jungitur etiam cum participio præsentis, præteriti, & futuri temporis. Præ-

ηκώ cum
particip-

sentis, ἡκώ φέρω, *venio afferens*, id est, *affero*. Isæus, οὗτος περιχθίστων χρισματεῖον ἡκει φέρων, *verum* *nunquam* *gestarum* *schedulem* *affert*. Præteriti, Demosthen. ήκεινος πρεπεῖς, id est, αὐτέρετος *redit*. Idem Olynth. 1. initio, εἰ π χρίσμον ἐσκευάσθε ηκει τις: Si quis *hic* *veniat*, *ut* *le quid* *meditatus*. Futuri, Demolthenes sæpe, ἡκώ *συμβελεύσοντος*, *buc*, *consilii dandi causā venio*.

Secundò, cum πέρρω, ἐν, & ἐπὶ πελὸν, gaudet genitivo, ut πέρρω τῆς ἡλικίας ἡκον, *admodum* *etate* *pro-*
vultus: πέρρω, vel ἐν ἡκειν, vel ὅπῃ πελὸν τῆς παιδείας, *verbatim*, *longè*, *benè*, *ad multum* *venire doctrinæ*: id est, *multum* *in doctrina* *profecisse*: *estre bien*, ou *beaucoup* *avancé*. Sic ἐν ἡκειν οὕτος χρημάτων, apud Herodotum, *pecuniiis abundare*.

Λαρδάνω, cum participio jungi solet, tuncque Latine per adverbium *clam* explicatur, ut ἐλαζειν ὑπεκριγάσθαι, *clam aufagit*, Aliquando per nomen *imprudens*, ut ἐλαζειν *eis* *uiosces* *ἐμποτῶν* *τὰς* *πλευράς*, id est, *imprudens* *medios* *in hostes* *incidit*. Imò per Particulam καὶ cum alio verbo conjunctam, redditur etiam *clam*; ut ἐλαζειν *καὶ* *πλινθεῖν*, *clam interfecerunt*, *verbatim latuerunt*, *καὶ* *interfecerunt*.

Aliquando **λαρδάνειν** *ἐμπότην*, *absolutè*, *est sui*, *minus* *sique sui*, vel *orationis*, & cæterorum id genus, *oblivisci*. Eusebius Præparat. 3. de Porphyrio loquens, ὁ δὲ ταῦτα, *Αἰγυπτίας μαθηλογίας* ἐπὶ *ἀσφαλτος μετατρέπει* *διωδμεῖς*, *λαρδῶν* ὁ στροφήτας *αὐτὸς* *ἐμπότην*, id est, *Ille autem* *Ægyptiacas fabulas* *ad naturas corpore va-*

Reg. 2.
ηκώ, *cum*
πέρρω & *fi-*
mili.

Reg. 3.
λαρδάνω
cum *particip.*

cuas transferri; in quo suimer ipsius homo consultissimus obliuiscitur.

Reg. 4.
μέλλω, cum
infinit.

Μέλλω, in vulgata significatione, nunquam nisi cum infinitivo jungitor, licet reddatur per futurum Participii Latini: ut μέλλω ποιεῖν, non παίω, facturus sum: quod moneo, quia tyrones plerique omnes cum participio conjungunt, quod Græcos φιλοῦσι. Χρει esse audierint. Infinitivus autem, aut præsentis, aut futuri, aut Aoristi esse potest.

Reg. 5.

Secundò, idem infinitivus aliquando retinetur, ut apud Josephum, 2. in Appionem, τί γάρ εἴκε μελλον, ὅπό τε οὐδὲ ὁ φρισθύτατος ἐμώντη ὀποχεῖν τὰ ὄρμα; id est, Nam quid facturi non erant, cum omnium natu maximus impetum cohibere non posuerunt ubi post ἔμελλον, vel παθεῖν vel ποιεῖν intellige. Demosthenes in Leptinem, Φημὶ τοίτων ἑρῷ (χρήσις Διὸς, ωραῖος Αἰθιοῖς, μηδεῖς φέρον τὸ μέλλον αἴσθησι) οὐλλ' αὖ σ' αἰλαντὸς ή, σκοτεῖτο· ubi τὸ μέλλον significat τὸ μέλλον λεχθῆσθαι. id est, Dico igitur (ac nemo per Jovem, Athenienses, cum invidia quis abs me dicetur, audiat:) sed utrum illud verum si attendat. Idem pro Corona, Τοὺς τοίνυν, τὰ μέμελλεν, οὓς ἔδοκεν, τὸν δεινῶν, τὰ δ' οὕτω πάρην, id est, Atqui iunc ex calamitatibus, uti videbatur, imminebant aliae, aliae jam præsentes erant. Post ἔμελλen supple γνέστωσαν, συμβάπτου, aut aliiquid simile, id est, eventura erant.

Reg. 6.

Tertiò, idem infinitivus ex alio verbo præcedente subaudiiri debet. Isocrates in Helenæ Laudat. τοῖς μέπερθεν, τοῖς δὲ ἔμελλον, τοῖς δὲ ἀπειλεῖν τὸν πόλεων, m̄bes alias vafabant, alias vafaturi erant, alias denique minabantur; ubi post ἔμελλον subaudi *μερέστεν*, et præcedente verbo *έπερθεν*.

Reg. 7.
μέλλω, debet. etiam Latinis inusitatum non est. Hom. Iliad. §.

Taὶ δὲ μέλλεται αἰκενεῖν, οὓς ἔπειν φέρει.

vulgò. vous devez desir avoir entendu cela: Latinis di-

cerent,

cerent, *hec vos jam audiisse mibi persuadeo, aut verisimile est.* Ita etiam Lucian. usurpat. Sic ἐμέλλεν ἀεὶ εἰς ποτεῖς ἡρὶ τῷ μεῖζῳ αὐτοῖς συδει, ὃς γὰρ καὶ τὸ μητέριον εἰς ὄχην μαρτύριον. *Verisimile admodum est,* cum majoribus non mediocrem operam daturum fuisse, qui non dubitavit in longè minoribus studiis collocare. Hoc ipsum Tullius imitari voluit, epistolā quadam ad Lentulum: dum ait, *certorum hominam, quos jam dices suspicari, sermones referabantur ad me: τὴν δεσμῶν ἀπόφασιν, οὐ γάρ οὐδὲ τὸν θεονοίας ἔχειν οὐδὲ μέλλειν.* Eodem pertinet illud Demosth. pro Cor. cum futuro conjunctum, τι ἐμέλλον καλεύσειν, οὐ τὸ συμβελεύσειν αὐτὴν ποιεῖν; *quid me jubere oportuit, quid me eidem consiliū dare?*

Quintō, apud Aristotelem potissimum, ὁ μέλλοντες Reg. 8. opponuntur τῆς ἐξέλαυδόσ quemadmodum apud Rēg. 8. μέλλοντες, designati magistratus opponuntur magistratu jam perfunctis. Dici ergo potest, ὁ τοιούτος ἀρχαιν ἐξέλαυδότες, καὶ ὁ μέλλοντες, tam qui magistratus abierunt, quam qui magistratus designati sunt.

Sextō, passim apud Demosthen. & alios Atticos, Reg. 9. pro βέλεσαι velle aut ἀποδυκεῖν, cupere: ut χρὴ φίλοι μέλλων, εἰ τέ τοι τὸν κίνδυνον πόσσων μέλλεις, si de amolioendo hoc periculo cogitas. Tale illud Solonis ad Periandrum, apud Laertium; εἰ μέλλεις ἐπιθέσαι πάγκας ποιήσαται, εἰ δὲ φέρεσθαι τὰ φρέγγατα, si omnes expellere statuis, nunquam usi compos eris.

Hoc sensu μέλλω, etiam inanimatis tribuitur: ut ei Reg. 10. μέλλεις ὅρθως δοκεῖς θανάτοις, verbatim, si recte administranda est res publica, id est, ut recte administretur. Quanquam saepe tum adhibetur dativus personæ: ut ei μέλλεις καλῶς εὑμῖν φέρεσθαι τὰ φρέγγατα, si res feliciter nobis cedere cupiamus.

Contrà, ἐδέλειται velle, interdum pro μέλλειν usurpat, ac rebus etiam inanimatis tribuitur. Herodot. s. p. ut

ut lib. 2. 'Ετ τὸν δὲ ἐθελόντην ἀμβέλιον τὸ βέβαιον ὁ Νέας, Καὶ διὰ aliquando Nilus cursum alio velis avertire, id est, si avertire contingere: vel, si quando avertet. Idem ibidem, εἰ σφι ἐθελόσιν καρπον, οὐ ἐργάζεται Μέμφις, οὐδὲ ὑποκαρπάνεται verbatim, si eis voluerit regio infra Memphim, in altum attollī, id est, si quando regio illa in altum attolleretur, εἰ μέλλει αἴρεσθαι.

Reg. 11.

Postremo, μέλλει significat existimari, vel, i. tū se gerere, ut meritō existimari possit. Homerus Odyss. 5'.

Καὶ γένετο ποτὲ ἔμελον τὸ αὐθόποιον ὄλευσις οὐδεῖς.

Eiusmodi eram, qui jura beatus esse videver posse.

Reg. 12.
νίκαν γνώμην
μελλ.

Nīkān, quod universē vincere est, ac propriē, in iudicio causam vincere: quatuor præterea usus habet obseruandos. Primus est, ut cum accusandi casu, sententiam aut decretum significante conjungatur: hoc modo, νίκαν τὸν γνώμην, vel τὰς γνώμας φέρεις, verbatim, vincere sententiam, vel sententias de re aliqua, id est, sententiā vincere, aut superiorē evadere. Sic Φίσιονα νίκαν, decretum vincere: is dicitur, cuius sententiam populi voluntas & decretum consequatur. Plato in Gorgia, ὅπερι διὰ πάπρες τοῖν διαμελεύοντες, καὶ διὰ πολλῶν τὰς γνώμας φέρει τοῖς; vides, ut Oratores ita sunt, qui his in rebus, & confluum dant, & sententiā superiores evadunt?

Reg. 13.
γνώμην νικᾶν

Secundus usus est, ut eadem in significatione, dicatur sententia ipsa νίκαν. Thucydid. lib. 2. λωγός Πτερελέας γνώμην περέτερην νικηκούσι: Prius enim Periclis sententia vicerat.

νικᾶν, cum
infinito.

Tertius, eadem item significatione, est, ut absolute cum infinitivo conjungatur, qui loco τὰς γνώμας, & euiscunque nominis usurpatur: ut, σύντονος τὸν Πομπεῖον θελάσας κύειον ἀναγορεύεσθαι, id est, vicit u sententia, que Pompeio maritimum imperium deservi jubebat. Plutarch. Pomp. pag. 650. ὡς δὲ ἦν εἰδα φύγειν εἰς τὸν Ἀιγυπτόν: Cū ergo sententia illa viciisset, que fugam in Aegyptum snadebat.

Quartus

Quartus usus est, ut simplex *vixit* & composit. *environatus*, sumatur pro *invalescere*, vel *obtinere*: idque duabus modis.

Reg. 14.
vixit invalescere.

Primo, casu precedente nominis ejus, quod invaleuisse vel obtinuisse dicitur; nō s̄t tūdī ἀπίληπτο, vel ἔξιντος, hic mos obtinuit: nō φέμι, nō δόξα εἰκνοτε, fama, opinio invaleuit. Quo sensu jungitur etiam cum Infinitivo: Aristid. Panathen. De Atticā regione, ὅπερ πάσι τοῖς ὁμιλοῖς δῆτα οὐ πάσαι γε, τῷτο οὐδὲ νείκησαν τὸ τέλος αὐτῶν πάντες μάτηρ καὶ προσδε κατέν: id est, Quid terrenis omnibus terra est universa, id ipsum ut hominum generi terra haec esset, mater communisque nutritrix, obtinuit.

Secundò, absolute, ac verborum impersonalium more. Pausan. Messenic. καὶ δὴ δὴ χρὶ ἀπὸ Ιαίω. (sup. πόλεμον) καλθῆναι Τρωτὸν χρέος Ἐλλωνον ἔξιντος. Quemadmodum invaleuit, ut bellum, quod apud Ilium gelatum est, Trojanum diceretur, non Graecum. Sic, εἰναντίον ἐτόπου οὐδέποτε γνέσθαι τών πανήγυεων. Invaleuit, uti quotannis certo die, solennis ac publica celebritas fieret. Quod hāc reg. de verbo *vixit* dictum est, id de verbo *χρατεῖν* dictum putetur.

Verbum, νομίζειν, præter vulgarem acceptiōnem: Primò, sumitur, pro *vixit* dñs *χρατεῖσθαι*, aut *χρατεῖν*, Legis instar constitutere vel observare; unde τὰ εὐπόλει νεομοσιέα, id est, τὰ νομίμα, instituta Reipublicæ, vel mores ac ritus in ea observari soliti. Thucydid. lib. 2. ὡςτε χροῖσθαι Ἀθηναῖοι Ιones ἐπειδὴ νομίζεσθαι id est, quemadmodum ipsi quoque Iones ab Atheniensibus oriundi, bodiēque celebrare solent; prisca scilicet Bacchanalia.

Reg. 15.

Rariū quod sequitur, ac parciū imitandum, cum solo dandi casu, Ibid. αἴστοι οὐδὲ χριστιανis νομίζοντες, Ιάναις ἢ νεανικευτες εὐπρεπεῖσθαι id est, patrō more nos exercentes, cū ludis & sacrificiis annuis, tum etiam privato, sed honesto apparatu.

Rarum etiam illud Herodoti lib. 2. Λαυράντοι, ἔορ-

715

τις Ἀργυρίων τις, καὶ Αἰδίοπος ἀπεκούσῃ, φαντα μελέτη μετόπερνον ρομίζοντες, id est, Ammonii, quippe qui Aegyptiorum atque Æthiopum coloni sunt, ac linguam uniusque cum populo communem aliquid habentem instituerint.

*νεκυομάται.
de jussiis suo
meb.*

*τοιμέζεσσι.
lustrī opinio.
me esse.*

S eundō, propriè, de iussis exequiarum dicitur: ut vocantur à Tullio: hæc enim absolute vocantur, nō vernaculæ, hoc est, τὰ ἐναγήσματα.

*Tertiō, ρομίζεσσι, est illustri exequiatione præditum esse. Plato in Gorgia, Ἀρ' ἐν δοκοῦσι τοις, καὶ κέλευχοι τῆς πέλετ φάλλοι, τομίζεσσι οἱ ἀγάθοι Ρότορες; (in enim distingendum est, alioqui pravus omnino sensus existaret.) id est, *Num ergo tibi videntur, ut solent nequam assentatores in civitatibus, ita boni Rhetores, clari & illustres haberi?**

*Reg. 16. De verbo οἶδα, duo præcipue notanda sunt. Alterum οἶδα, pro οἴδη, est, illud magis in usu esse, quam præsens οἶδω, ut novi, apud Latinos, quam *no/so*: unde illud tam frequens οἶδα γό οἶδα σαρᾶς, *noſi* enim, *noſi* planè: & compitum σύνοιδα, pro συνείδω, vel συνείδουσι, quæ vis unquam usurpantur.*

*εἰ οἶδεν εἰπεν. Alterum est, idem præteritum sequente οἴπη, & prædente εἴη, parentheli sepe includi, ac tum, aut vacare omnino, aut verti posse, *sat scio*. Demosthen. οὐδὲ τὴν πραγματεῖαν, Βέλουατ, inquit, ὥρη πάντων ὅν μέλλω λέγει πρηγονεῖοντας, εὐ οἴδη οἴπη τὸς πολλὰς Σατρηπῖας, id est, antequam ea, quæ ad rem meam pertinent, dicere aggreditur, eorum vos admonito: esse velo, quorum tamen opinione, *sat scio*, meminissim.*

*Rarius est exemplum quod sequitur, ex eodem petitum, εἰς ἄντες, εὐ οἴδη οἴτι τέτον τὸ λόγον ακηκόατε, nam vos omnes, *sat scio*, aliquid hac de re jam audiisti, quæ phrasis ita ordinanda esset, εὐ οἴδη οἴτι ἄντες, &c.*

Reg. 17. Eodem ferè modo usurpatur, εὐ ιδι, verbatim, bene εὐ ιδι, mibi scito; ut apud Lucianum, αἰγγυρούλῳ ἦρ, εὐ ιδι, εὐ αὐτῷ, id est, hujus causâ erubescere mutique: nam εὐ ιδι, verti debet, proscelto, utique, enimhero, mibi crede, ut apud

apud Tullium in Verr. *suit tanti, mibi crede: Græcè, ποστον, εῦ λιτρονός, aut particulæ istæ omnino vacant.*

Oīμας, inclusum parenthesi, non minus Ironicè, Regul. 18. quam fieri usurpari solet: ut *credo*, & *opinor*, Latinè. Cujus exempla passim obvia.

Secundò, verti potius debet, *utique, nimirum, plane,* ^{οἰμαι ut q} profectò. Demosthenes de Cherson. *εἴτε οīμας, συμ-*
βάσις τῷ μὲν ἐφ ἀστι ελθει, ταῦτα ἔχειν. Ita sit plane,
ut ille quidem, quæcumque in loca veniat, eadem occupet. Sic Olynth. 2. *ἄστρον γένος οīμας, δίμας, καὶ πλούς, τὰ γε-*
νητὰ ισχεῖτα τῇ δεῖ, id est, prorsus enim, quemadmo-
dum & domus & navigii fundamentum firmissimum esse
debet. Ibid οīμα τικῶν, οīμα, οīμαν ναν μικρὰν διωι-
μαν, πάτερ οīμειν, videlicet, cuiuscumque parti vel exi-
guas vires addideris, eam summopere juveris: id enim
est, πάτερ οīμειν. Gallicè, vous l'advancez du tout.
Ibid. αλλ' οīμα, τὸν μὲν ἐπικοτεῖ τέτοις τοκατορθῶν,
sed nimirum, hec omnia nunc quidem felix rerum succe-
fus legit.

Secunda persona verbi ejusdem, ^{οīμειν}, cum aliis modis Reg. 19.
 quam infinitivo, maxime que cum indicativo futuri ^{αιτη, obsecro.}
 temporis; aut abundat, aut verti potest, *obsecro, tan-*
dem. Plato 6. de Republica, αὐγόντα γένος πονῶν, οīμειν αὐ-
γόντα γένος τελευτῶν, αὐτὸν τὸ μαστίν, καὶ τὸ τοιμήτιον
αρρένειν; Qui autem rebus inutilibus vacat, anno-
nus, obsecro, tandem aliquando & se, & ejusmodi occupa-
tionem edisse cogetur? Communiter diceretur, πονεῖται
οīμειν αὐταῖς αἵτιναι; non coallum iri arbitraris?
Gallicè, ne pensez-vous pas qu'il soit un jour contraint?
 Idem lib. 7. *οīμειν, οīμειν, ηγένετο γένος οīμειν γενέσει*
ταῦτα αἰτη ωστε τοις, καὶ εἴδαμεν εἴδεν παρειλάτην;
Nonne absurdum, obsecro, eum arbitraoitur, qui haec eo-
dem semper modo fieri existimet, nec levissimam incli-
natiōnēm subire?

SECTIO IX.

*De Verbis καταγινώσκεν, ὄφλισκάντιν, παεισάντι,
πάχειν, πειθέσθιν, πειθοράν.*

Reg. 1.
καταγινώσκεν
εῖναι, ὄφλισ-
κάνειν.

Verba, καταγινώσκεν & ὄφλισκάντι in propria significatione αὐτίցεσθα sunt. Nam illud cum genitivo personæ, & accusativo rei, est *dignum* aliquem flattuere eā, vel *opinione*, vel *re*, vel *pánā*, quæ accusativo exprimitur: ut καταγινώσκω (καὶ πολλῶς ἀμφίβια), *dignum* te *judico*, qui admodum *imperitus* habeare: ὄφλισκάντι autem significat cum accusandi casu, eā ipsam pánāne *dignum esse*, vel *damnatum*. Ita Chrysostom, τοσετῷ πλείῳ τὴ γέλωτα ὄφλισκάντι παρ' ἡμῖν, verbatim, tanto majorem risum à nobis debent, id est, tanto digniores sunt, qui à nobis rideantur. Sic πολλῶν ἀνων ὄφλισκάντις, verbatim, multam stultitiam debes: *dignum es* qui *stultissimus* habeare.

Reg. 2.
ὄφλισκάντιν
damnatum esse judicio: ut ὄφλισκάντι μάταν, ab
ἀδίκη.

Ablolutè ὄφλισκάντιν, vel ὡφλικάτας δίκην, id est,

Reg. 3.
ὄφλισκάντιν
τῷ δημοσίῳ, verbatim, debentes publico, qui à Roma-

nis postea *Ærarii* sunt appellati: & πειθομέντῳ δη-
μοσίῳ, dicebatur *Judex*, qui *damnatum reum* multam
æratio publico solvere jubebat.

Reg. 4.
ἀφείλω, Aor. vel solum, vel cum particulis εἰ, εἰδε, εἴδε, & εἴς: & so-
2. οὐτισμοί. - lum quidem, Plutarchus in *Bruto*, ὥστε γὰν *Bρετόν*,
debuit vivere *Brutus*, id est, utinam *Brutus* vivet. Demosth. pro *Coro*. ὡς γένεινς σωθῆνται μάλιστα θη-
φεται. οὐτός καὶ παθόντων αἱ μάτιατον ὥστε εἰδε-
των λύπης πλεῖστον μετένθη, id est, cuius enim maximū
intererat, salvos illos εἶσε, οὐ, passi cùm essent quæ
nunquam debuerunt, (id est, quæ utinam passi nunquam
essent, omnium maximè eorum vicem doluit).

Reg. 5.
Cum particula εἰ, Plato 4. de Republica εἰ γένειν

λορ, τὸν verbatim, si enim debui, inquit, id est, utinam εἰ ὄφελον.
verò, inquit.

Cum Particula αὐτε, Iliad. 10.

"Αἴθ' ὄφελος παρεῖ νυνὶ καθίστητες χειρόποιους

"Ηδαι— utinam in navi sine lacrymis, ac sine incommodo
cessitare.

Cum Particula ως, Iliad. γ.

ως ὄφελον.

"Ως, ωφέλεις αὐτεῖδ' ὀλέθραι,
Utinam ibi periisse. Synesius Epist. ad Joannem,
ἀποχεῖς μὲν ἀερα, ἀλλ' οὐχ αἰσκεῖς, ως ωφέλεις μηδ'
ἀποχεῖν. Id fortunæ quidem potius, quam tuā culpā
contigit: utinam tamea ne fortunā quidem ipsā tam ma-
lā uterere.

In exemplis allatis valde notandum est, numeri si- Reg. 6.
mul ac personæ rationem haberi: malè enim dicere-
tur, ως ωφέλεις μηδ' ἀποχεῖν, pro utinam, ne malā qui-
dem fortunā uterere: licet apud Latinos, utinam omni
personæ numerōque conveniat.

At verò ὄφελον per omnibus promiscuè numeris
personisque servit. Greg. in Julianum, οὐ περὶ τοῦ θύμου,
ως ὄφελόν γε καὶ ημεῖς πεπο-
λαζόντες σοφίας ψαύδεγμα, id est, Apis mel suum re-
tundit in cellulis. Atque utinam nos ipsi, qui ejusmodi
sapientiae exemplum accepimus. Denique Suidas exili-
mat, ὄφελος eadem significatione usurpari, quod tamen
superioribus longè rarius est.

In verbis παίσιν & παίσιματ, pauca hęc obser- Reg. 7.
va. Primum est, παίσιν, in voce activa, ferē sumi
pro sistere: ut τοῖς διηγεῖσι τὸν φεύγοντα ὕδεσσιν, ju-
dicibus reum sistere: τῷ ἀναβάτῃ τῷ ἵππῳ παρα-
sas, seffori equum admoveare.

Secundum est, pro afferre, præbere, movere: ut λόγον παίσιν,
παίσιμα, sermonem, vel loquendi occasionem prædere: afferre.
ὄργια

ὅργην παρεῖσται, iram mouere: ψευδα παρεῖσται, suspicionem præbere: θυρεῖσται παρεῖσται, opportunitatem præbere.

*παρεῖσται,
mentem in-
jucere.*

Terrium est, pro mentem injicere, aut persuadere idque vel absolute, ut παρέστω μοι τότο πολεῖν, hoc ut agam mihi persuasit: vel cum accusativo δέξαται, & similibus. Χρησμωτάτης αὐτῷ παρέστω τὸ γεώμετρον, id est, ἔργατος, εὐπόίητος, utilissimum ei mentem injecti. Demolthen. pro Coron. initio, ὅπερ ἡ μάλιστρος ὑπὸ οὐκέτη, τότο παρεῖσται τὸν Θεόν οὐκέτη, quod uestrā maxime intereat, hanc ut Dii voluntatem injiciant.

Reg. 8.
*παρεῖσται,
producere.*

Quartum est, παρεῖσται in voce media, sumi ut plurimum pro in medium producere, tam in judicio, quam extra judicium: ut, παρεῖσται τὸν μάρτυρας, idem quod προσάλλεται, testes producere.

Aliquando, pro adesse, præstò esse, favere, patrocinari. Sic Apparitores dicuntur, τοῖς διηγήσοι παρεῖσται præstò esse Iudicibus: & ὃι σωματεῖτες τοῖς φεύγοντας παρεῖσται, patroni reis adesse, opitulari.

*παρεῖσται
in mentem
venire.*

Aliquando, pro ἐπέρχεσθαι, ἔμεναι, παρεπομπάντι! est, in mentem subire, aut venire. Dicunt enim, πείσαται μοι τὸ το πολεῖν, venit in mentem hoc agere: unde ἐν τοῦ παραπομπῆς λέγεται, idem est, quod ἐν τῷ περιχρήστῃ, ἐν τοῦ παραπομπῆς, ἐν τοῦ παρεπομπῆς, αὐτοῦτον, ἐν καιρῷ, id est, ex tempore dicere: vel τὸ ἐπέρχομενον, τὸ παραπομπάντον, τὸ εἰσεῖν εἰπεῖν.

Reg. 9.
*παρεῖσται,
præsenz animo
esse.*

Aliquando, pro fluenti ac præsenz animo esse, actio cum dativo φυγῆ, θυμῷ, aut aliquo simili; ut, ὅπερ παρέστη τῷ θυμῷ, ὡς καν αὐτῷ τὸν πολέμου ὄχη. Ceterum tam fidenti amō constituit, ut bohem aspectu inserviceret. Hinc τὸ παρεῖσται, id est, τὸ φεύγοντα, vel λῆπτα, animi fiducia, atque præsensia: & παραπομπή, id est, ὁ φεύγοντας, & ὁ πρὸς τὸ παραπομπήν πρόδυος, ἐπικουρος, πρακτικός, εὑρυπολός, βολεύκος, id est, in omni casu acer, vividus, ac soius.

Aliquando, in ditionem redigere, dictione capi-

hac

hoc est, γεράσασθαι, πάποχείειον ποιεῖσθαι, τὸ χεῖρας παρίσασθαι, ποιεῖσθαι, οὐ φέδαν ποιεῖσθαι ut ὁ πέλας αὐτοκράτερες subiugere. ἔργον εποιεῦντο, τὸ δικαιόθια παρασήσασθαι. Prisci Imperatores id agebant, ut orbem terrarum in ditionem suam redigerent.

De verbo πάχειν notentur sequentia. Primo, cum adverbio ἐν, aut neutro ἀγαθὸν, significat beneficium, Reg. 10. πάχειν ἐν, &c. aut emolumenntum accipere, opponiturque, τῷ ἐν ποιεῖν. Aristoteles in Ethic. ἐλάττων, inquit, ὁ παῖς ἐν, τὸ ποιησαντος, id est, inferior est qui beneficium accipit, eo qui fecit. Lysias, τίς ἐλπίς τὸ τέτταρας ἀγαθὸν παίσθαι, que spes ullius emolumenti, ex eo capiendi? Sic ἀντιπατεῖσθαι, viciissim beneficio affici; opponitur, τῷ ἀντιποιεῖσθαι, viciissim beneficium facere.

Secundo, affici animo & voluntate, vel aliquo sensu: idque cum adverbio, aut neutro, ac ferè præpositione περὶ. Plato in Gorgia, ὄμοιστατον, inquit, πάχειν περὶ τὸ φιλοτοφεύτες, ὡς τῷ περὶ τὸ φιλοτοφεύτες, καὶ περὶ οὐτας, eundem adversus Philosophos animum & sensum experior, quem adversus balbutientes, & paucorum more insistantes: ubi obiter notanda etiam est conjunction neutrius, τοῦ ὄμοιστατον, cum ὡς τῷ quod etiam dicunt, ὄμοιστος, ὡς. Latini, perinde ac, velut, quasi.

Tertiò, eadem propè verborum constructione manente, significat potius facio, quam patior: quemadmodum apud Latinos, contra, facere interdum pati significat, ut facturam facere; Sic ὄμοιστον πάχειν, id est, perinde facit, verbatim, simile quid patitur.

Hinc Attica illa & elegans locutio. ἀλλὰ τί ἀν πάσους; vel τί ἀν καὶ πάσοις; id est, quid enim agerem? quod Galli dicerent, quā y serois je? Galenus. O. Se-
γεσθειν. πί ἀν τις πάσοις, inquit, περὶς ἀνθρώπους, μήτε ἔργῳ, μήτε λόγῳ πεισθῆναι. Iuventūbus; id est, Quid feceris huic hominum generi, cui nec reipsa, nec oratione persuaderi possit? Sic ἀνοπτατίον πάχειν absurdissimum quid passus est, id est, ineptissime fecit.

Reg. 13.
ταῦται πι,
aliquid hu-
manus ac-
cidero.

Quare, παθεῖν, aliquando significat, quod Latini dicunt, aliquid humanitus accidere; vel aliquo quid fieri; hoc est mori. Tunc in Philipp. ut si quid mihi humanitus accidisset, hanc vocem testem relinquere me egregie voluntatis; ira ab τη πάθοις, πλούσιο φωνή ορ-
γανώσας αὐτόν, τούς αἰξιπάντας προσάρσοντας μάρτυρες γνωστοί ἦσαν. Ita pro lege Manilia; si quid eo factum esset, in quo spem essetis habituri: Grace, εἴγεν τη πάθοι, επὶ πνευματικούς επαγγέλτες; Dicunt etiam ei παθεῖν τι μοι συμβείν, vel ei τη πάθοις ανίκαντο, si quid patiar insanabile. Quod etiam in rebus inanimatis usurpatur, ut ei τη πάθοις ναυαγίου, id est, si navis naufragium fecerit. Quæ phrases ἀποκορεῖσθαι sunt.

Reg. 14.

Quint. Attica loquendi formula, & forensis est; οὐ τι χρὴ παθεῖν, οὐ λατόσας. verbatim, quod oporteat parti, aut solvere, id est, quid aut poena, aut multa subiundum sit. Nam καὶ ερεδαι δι, τι χρὴ παθεῖν, οὐ λατόσας, est judicium subire hanc formulā, quid aut poena luendum sit, aut pecuniariæ multæ subiundum. Sic εἰδεῖν τινα, οὐ τι χρὴ παθεῖν, οὐ λατόσας, est multam pro ratione criminis interrogare, seu poena luenda sit, seu pecunia tantum persolvenda.

Reg. 15.

Παρισθεῖν, & αἰσιοφανῶν, verbatim, circumspicere, vulgo & eleganter sumuntur pro, negligere, habere susque deque, aut sinere aliquid impunè fieri, ac ferre cum accusativo participii. Cujus idiotismi exemplis nihil frequentius. Iosicrat. Panegyr. ποστέτες τῶν συμμάχων περιῆργον τοῖς διδεῖσθαις, id est, tot socios permittere illorum servitutem oppressos teneri. Herodian. lib. 2. τὸ τῶν Ρωμαίων ἀρχῶν μὴ πελεῖν ἐρριμμένων non permettere, ut Romanum imperium prostratum jaceret.

Rariū, aliquando tamen, cum infinitivo, loco participii conjugatur. Thucydid. lib. 1. ἀλλαχεὶ λατόν παθεῖσας αἰχῆς δύναμιν προκλατεῖν πειθόμενος. Si etiam ex vestra ditione vires sibi comparare patiemini.

SECTIO X.

De Verbis πτεῖν, πτεῖσθαι, πρόπτειν, περιπτοιεῖσθαι.

PRIMÒ. πτεῖν & ἐπράζεσθαι, significant *beneficio*, aut Regula 1.
Damno afficere, tuncque vel cum adverbio & accusativo personæ; vel sine adverbio, cum duobus accusativis, altero rei, altero personæ, conjunguntur: ut κακοῦς, vel πολλὰ κακά, vel καλὰ τὸν ἐχθρὸν ποιεῖν, vel ἐπράζεσθαι, id est, *multū vel damnis, vel bonis inimicum afficere*.

Ποτῶς cum adverbiiς καλῶς, δικίως, ἐκόπως, δέος Reg. 2:
 τῶς, & si quæ sint eisdem significationis; sequente participio, verti debet, *jure, merito*: participium autem sequens, per verbum eisdem participi reddendum est; ut, καλῶς ἀπὸ ποιεῖς, τῷ ἀδικηθόντος προστάτης id est, *Jure omnino eos qui injuriam patiuntur defendis.*

Quod autem rariùs est, interdum neutrum, τὸ καλῶν, aut aliud simile, adverbii loco ponitur, sequente τὸ cum infinitivo. Demosthen. pro Corona, καὶ ποικιλὸν τὸ ἐποίησατε. οὐ, τὸ σῶσαι τὸν νῆσον πολλῷ δὲ τὴν τέλλουσαν, τὸ. &c. Et quidem cum insulam illam jure defendisti; vel cum defendendā insulā, justè praeclarèq; fecisti, cum hoc etiam multo praeclarius, quod, &c. Vide cap de Particip. S.ctione 5. Regula 4.

Ἀργυρον ποιῆσαι, cum gignendi casu, est *spoliare frumentum* Reg. 3.
 eis rei, quæ per genitium significatur: verbatim, utilitate carentem facere. Demosthen. pro Corona, εἰ δὲ αὐτας αἴπατο τέτων δέσι, πάντων τῶν αἴσασιν αἴσιν τὸν με ποιῶσι. id est, *Sin autem crimen ei falsum impingo, cum vero nisi me bonorum onussum fructu spoliare velint*. Est enim ὄρασθαι, cum gignendi casu, fructum ex aliqua re capere: ut, ὄρασθαι τὰ τέσσερα τὸ ἐυφυῖας, id est, matre præstantis hujus indolis.

Secundò, διαδραστὸς ποιεῖν, est *judicium constituere*, Reg. 4;
 aut rem in disceptationem & *judicium vocare*. Demosthen. aduersus Timocratēm, εἰ τὸ διαφοροβούτη τὸ π, διαδραστὸς ποιεῖν

ποιεῖν διαδικοσίας: id est, *Sin autem controversia erit aliqua, judicium ut de eā constituatur*: quod simplicius dicitur, *κείσιν ἐπὶ τούτῳ ποιήσουσι*.

Reg. 5.
*ποιεῖν διαδικοσίας
adoptare.*

Tertio *ποιεῖν διαδικοσίας*, significat *adoptare*; idem enim est *παιδεῖν*, vel *ύιδη ποιεῖν διαδικοσίας*, quod *παιδεῖν θέσας*, id est, *filium adoptare*. Quod etiam de patre ac matre dici potest, qui nonnunquam à viris principibus adoptantur. Plutarch. in Alexan. loquens de Leda, *ην ἐποίησις*, inquit, *μητέρας, καὶ Καλλιάναν απόδειξε*: id est, *quam in matrem adoptavit, & Καλλιάναν reginam creavit*. Dicunt etiam *εἰς ποιεῖν* eodem sensu. At *ἐποίησιν*, est *in adoptionem dare*. Sic enim Iosephus Rhetor, *καὶ τῷ πατερῷ μήποτες οἴκω, καὶ εἰποίησιν*, id est, seu paternis *in εὐδημονίᾳ* seu *adoptandus alteri detur*: hinc *ποιητὸς*, & *εἰς ποιητὸς γένος*, filius à nobis *adoptatus*: *εἰποίησις* verò, quem *adoptandum tradimus*: hinc etiam *εἰς ποιησις* idem quod *ύιοςτα*, *adoptatio aktiva*; *εἰποίησις* verò *passiva*.

Reg. 6.
*ποιεῖν διαδικοσίας
οργῆ.*

Quartò. *ποιεῖν διαδικοσίας ἐν οργῇ τινα*, verbatim, aliquem in *ira facere*, id est, *alīcui succensere & irasci*. Demosth. Olynth. 1. *τὰς ύστερες μειῶτας ταχεῖαν εἰπότας οργὴν ποιεῖσθε*, id est, *iis qui de negotiis postremi dixerint, succensetis*.

Reg. 7.
*πίστις ποιεῖν -
δεῖ.*

Quintò, *πίστις ποιεῖν*, idem quod *πίσσις*, vel *πίστις διδόναι*, vel *τῷ δεῖται*, id est, *fidem suam alteri, alterum obligare*: quo sensu jungitur potissimum cum præpositione *τῷ*, & accusat. casu. Athenaeus lib. 8. de Iphiclo quodam, qui nuncium promissis ad munus exemplidum adducere conabatur. *πίσσις*, inquit, *τῷ τοιούτῳ πίσσῃ*, id est, *eum obligat*, postea quam *suam ei fidem certā mercedis paucimissone obligasset*. Ità Polybius lib. 5. ad Leont. verbum *πιδεῖν* usurpavit, *εἰπειν*, inquit *τὰς Σπονδύους τὰς πίσσις τοῖς τὸν Αντιοχοῦ*, id est, *nonnullos summisit*, qui certis conditionibus cum Antiocho rege paciscerentur, ejusque *fidem obligarent*.

Reg. 8.

Sexto, *ποιεῖν διαδικοσίας κίρσις*, quod *Latinique sum* facient,

Gal-

Galli, faire son profit. Plutarch. in Cicerone. *oī vī sūv ē* παντὶ Σ.
ποιῶσα τὸ κέρδος. id est, *quorum nihil omnino privatam* *κέρδος*.
in utilitatem convertit: ubi notandum est, id etiam
quod compendii fiat, in accusandi causa, quemadmo-
dum & ipsum *κέρδος*, à Græcis collocari.

Septimō, γνῶμον ποιῆσαι, idem est quod γνῶμα. Reg. 9.
σκηνή, statuere, ac ferè cum infinitivo jungitur: ut apud
Thucyd. γνῶμον ἵποιεν τὸ κυρίγυμα τὸ γένος δημι-
σθεός, id est, opportunis preconis uti paruebant.

Ostatò, **χάριν** τοῖς δε, id est, **μετ' εὐχαριστίᾳ** ὡδή- Reg. 10.
χαρᾶς, idem propè, quod **χάριν** εἰσίσται. Cui opponi-
tur **ὅργη** τοῖς δε, id est, **τὸ ὅργον** εἰχειν. vel **εἶχεν**.
Demosthen. Oratione, σὲ μὲν οὐδὲ προσβεῖται, utrum-
que conjungit; Καὶ **χάριν**, inquit ille, **αὐτὸν μὲν εὔχον-**
τι, **καὶ τέρατον ὅργην**, **αὐτὸν τελεῖται εὖλος** πεπονιάς, πε-
πονιάς: id est, **enique gratiam habere**, **si ea dignus erit**; **contra vero succensere**, **si quid ejusmodi perpetrarit supp-**
chi debetetur iracundia.

Nonò, ποιητας ὑφ' ἐμπὸν, vel ὑφ' ἐμπῶ, id est, in Reg. 12.
potestatem redigere. v. c. Τὸν πόλιν, πλὺν χωρίου, τὸν δρόμον. ποιητὴς ὑφ'
Αἱ ποιηταὶ εἰς ἐμπὼν, idem est quod ἀνατέχεται, in se-
se recipere. Demosthen. μέντη αὐτοτεχνοῦσι, καὶ εἰς ἐ-
μπὼν ποιέισθαι τὰ τέτονα μηδέποτε, cum illorum
peccata in se recipiens.

Decimo, ἐπειδὴν vel ἀπὸ τὸ φέας ποιεῖσθαι πνε, id Reg. 12.
est, aliquem nostrum conspectū summovere, expellere. Χω
εἰς ποιεῖσθαι τὸ κυρίου, periculo liberare. ἀρχὴν ἐπὶ π-
νη ποιεῖσθαι, imperium in aliquem transferre. Plutar-
chus in Theseo. Ἀντὶ ὅπερ νόος καὶ ξένῳ παύσι τῶν α-
γράμματοι μηδὲ Θ, qui in spurium quendam, alienumque
suum imperium translusisset.

Undecim^o, ἔργον ποιεῖσθαι, verbatim opus facere, id est, aliquid studiose conari, se mettre en grand doivoir. Plutarchus in Theseo. τότε παρέπειν (supp. λέγεται η Θεοία) ὁ φημι γραμμίσων ἡ Ηρακλέα, ποιητάμενον ἔργον που χειν αυτὸν τεί Τερψίχορα. Tum primum aitunt Theseum de vulnus Herculem novisse, cum jam eum circa Tra-

chinem convenire studiosè conatus esset. Plato in Tim. Tīμαιον σεὶ φύσις τὸ πνεῦμα εἰδέναι, μάλιστ' ἐργον πνεον δέον, id est, Timaeum, qui proprio ac singulari studio universi naturam nosse conatus erat: Gallicè qui auoit pris à tasche..

Reg. 14.
ποιεῖσθαι, in-
terpretari.

Duodecimò, ποιεῖσθαι, idem est, quod Latinè interpretari, id est, existimare dicitur; quo sensu cum duabus accusativis hinc conjugatur. Gregorius Nazianzen. de invictissimo quodam Martyre, ποιητή. inquit, ὅτι ἐσυμφοράν τὸ περάγμα ποιεῖσθαι. id est, rem eam, non calamitatem, sed honorificam pompam interpretatus. Plutar. Pomp. οὐτε καὶ Ποιητῶν εὐπρόσθια ποιεῖσθαι μίζα, η τὸ πολιτεύωνται. id est. Ita ut Pompeius eum rei gerendæ occasionem summa felicitatis loco duceret. Sic, η τὸ πολεμίων ἀκολαστα, εὐπρόσθια ποιεῖσθαι τὴν ημέτερα, id est, Tempus bonis importunum opportunitatem nostram interpretari.

Reg. 15.
Σχάλη &
περράλη ποι-
εῖσθαι.

Decimo tertio, Σχάλη καὶ περράλη ποιεῖν, funditus aliquem perdere. Demosthen. pro Coro. Extrem. ver. τέττας Σχάλης καὶ περράλης εἰ γῆ καὶ θαλάτη ποιησατε, eos funditus terra marique profigetis. Σχάλης ab Σχάλημα, ut περράλης ab περράλημα: dicunt etiam Σχάλης Στολοίμα, funditus intereant.

Reg. 16.
ποιητή:
λόγος.

Decimo quartio, ποιητή πι τὸ λόγον, id est, alieni orationis argumentum dari, vel aliquem ad dicendum excitare. Aristid. Panathen. εἰ μὲν ὁ δικαῖος τὸ τέλος τὸ τέττας ποτοντος μοι τὸ λόγον, επιμνεύοι illud ipsum est, adeoque solum, quod me ad hoc orationis genus excitavit.

Reg. 17.
περράλη,
dare diligenter exquirere.

Περράλη, primò verti potest, dare operam, satagere, diligenter exquirere. Thucyd. lib. 4. ἐπειδοντες δια περράλη τὰ γράμματα τοῖς μηδὲ ξυμβίνεις, οὐδὲ τὸ αὐτολλόγον: id est, diligenter ac studiosè videbat, qua ratione cum aliis celerrime conveniret, ab aliis disideret. hic enim futurum indicativi pro optativo vel subjunctivo, ξυμβίνεις, pro ξυμβίνεισται ἄν, vel ἄν ξυμβίνεισται, & αὐτολλόγον, pro αὐτολλόγονται ἄν, vel ἄν αὐτολλόγονται, usurparit. De quo jam. sup.

Secundò, occultè moliri, practiquer. cum accusati. Reg. 18.
vo. Demosthen. Philipp. 1. μῆλος λαχεῖσμανίαν φασὶ^ν
θίλισσον πράττειν τιῷ τῷ Θηβαίων καταλυσού.
Philippum aiunt nācum Lacedaemonis Thebanorum
eversionem moliri. Affine illud Plutarchi in Ci-
cerone, sed in bonam partem, πράττειν κέδοσον τῷ
Καιρῷ, Ciceroni redditum moliri, id est, id agere, ut
rediret.

Tertiò, πράττειν πρόσδει τῷ Θ., est aliquid ab a- Reg. 19.
lquo impetrare, vel conari impetrare. Iocrat. ad πράττειν.
Nicoclem. πράττειν πρόσδει τῷ Θεῷ εγαθεῖν, boni ali- ppetere.
quid à Diis impetrare.

Quartò, πράττειν πρέστειν πνεον, est aliquem certa de πράττειν,
re convenire, vel agere cum illo de talire, vel transigere. convenire.
Thucydid. πρέγεσσαν πρέστειν τιῷ λιγέντι πόλεως,
qui cum illo de capienda urbe egissent, vel transigissent.
Quod etiam rarius licet, dicitur, πράττειν πνεον. Se-
pe autem, πράττειν πρέστειν πνεον τῷ Θ., ut πολέμει,
εἰπόντες & similibus.

Quintò, πράττειν, & eius πράττειν, cum duobus ac- Reg. 20.
cusatibus, uno rei, altero personæ, est. exigere al quid πράττειν,
ab aliquo. Demosthen. in Leprin. πράττειν τὸ πρᾶπτον αὐτῷ exigere.
τὸ πρᾶπτον τοιαῦτον, id est. ab iis qui suis ex pro-
vinceis frumentum exportent, trigesimam exigit, supple
partem.

Sextò, πατέρεγκτο, absolutè pro actum est; præce- Reg. 21.
dente nominativo calu. Plutarch. in Fabio, πατέρεγκτος
(Annibal.) αἵ τε στρατοὶ τοῖχοι καὶ βίᾳ κινούται πατέρεγκτος
καὶ ἀντίπολις, οὐ πατέρεγκτος. Statuens omni arte ac vi pertrahendum in certamen Fabium, aut de
rebus Carthaginensium actum esse: Gallicè, ou autre-
ment, que les affaires des Carthaginois furent faites: vel
que c' estoit fait des affaires des Carthaginois.

Verbum πρεσπονεῖσθαι, id est. simulare, ἐπαπτίμας Reg. 18.
nonnunquam usurpatum; ita ut quod subauditum, De-
mosth. pro Coro. εἴη, μὴ τὸ των μηδὲ εἰχθεῖσθαι, εἰποῦ
πρεσπονεῖσθαι. (supple, εἰχθεῖσθαι,) ex antecedentibus in-

telligi debeat. id est, *vide tu, ne horum verè sis inimicus, dum mihi te inimicum esse singis.*

Idem ibid. adversus Ætchinem, qui à liberalibus doctrinis imperatus cùm esset eruditionem & famam ambiebat: *τοῖς δ' ἀπόλειτοῖσι μὴ ὡς προσωπεῖδοις τὸν ἀναδροῖς τὸ τές αὐτοῖς ὕγειν ποιεῖ οὐ πον λέγοσιν ἢ τὸ δοκεῖν τοῖς τοῖς ἐι) φέγεσιν.* id est, de relictis autem, (id est, ab omni doctrina imperatis,) cuiusmodi es qui tamen eā instruisti p̄e stupore videri volunt, unum hoc superest, ut auditoribus suis, dum ita loquuntur, molesti sint, non tales esse videantur.

SECTIO XI.

De Verbis συγκρίτειν συρρήστηναι, συμφέρειν, τιθέναι, πθεῖναι, πυχατεῖν.

Reg. 1.
συγκρίτειν
conflare,

ΣΥΓΚΡΙΤΙΩ, quod propriè est complodo, usus aliquet notandos habet. Primò quicunque in unum coeunt, ac veluti compinguntur, atque constantur, συγκρίται dici possunt. Ità literæ plures syllabam in unam coentes, συγκρίταινται. Ità consensus, quem Tullius vocat conspirantem atque constatum, συμπνέεται, καὶ συγκρίται οὐδένα δονονται dici possit. Ità διώαμιν, aut spartici συγκρίταιν, exercitum constare. Ità σωματία συγκρίταιν, conpirationem constare.

Reg. 2.
συγκρίτειν
exercere,

Secundò, qui comparantur, instruuntur, & in aliquo diligenter exercentur; συγκρίται quoque dicuntur: Ità συγκρίταιν τὸ πόλεμον, bellum instruere, aut constare; συρρήσται verò committere est. Hoc sensu dictum est à Demosthene 2. O'ynth. δέξαρ εχοσι, ὡς εἰσι δαμαστοί, καὶ συγκρίταινται τὰ τέ πολεμούν, vulgariter egregii quidam milites, atque in re bellica plurimum exercitati.

Sic τὸ πότον συγκρίται, egregie convivium instruere, simulque ad hilariter bibendum invitare: quod postremum s̄epius dicitur, πότος Κυρρηνίας.

Huc pertinet illud Philonis, de vita Mosis, συγκρέολου

ἄλλοι ἄλλον, μὴ θεούντεν, id est, sese mutuò, ne deficerent, conjunctis vocibus excitabant.

Συμφορής. ut obiter suprà monui, cùm universè Reg. 3. significet, aliquid secum animo reputare, aut etiam, ratiocinando percipere: tūm verò peculiariter est, ex certo rerum ac mīsticarum concursu, de vera oraculi sententia probabilem ducere conjecturam, cùm anè incertus omnino dubiusque penderes. Vide sup. Sect. 6. Reg. 11.

Plutarch. in Themistoc. ὡς καλευδεῖς (Diodor. 20 quodam oraculo) τεργέστης ἐποίησεν τὸ Θεῖον βασίλειον, εὐμεγένοτες τεργέστης ἐκεῖνον αἰαθερπόντα, id est, quomodo jussus cùm esset ad aliquem Deo cognominem profisci, re tandem expensâ inellexerit, se ad illum mutari.

Dicebant etiam συμβάλλειν, & συμβάλλεσθαι πρὸς λόγον, vel τὸ μάρτυρια, oraculi mentem conjicere, vel percipere. Pausanias in Messenic. οἱ μάρτυρες ἀπίστας εἰποῦσιν συμβάλλεσθαι τὸ εἴρημα. Vates oraculi mentem agerque non poterant. Vide Reg. 15.

De verbis τιθέναι, & τιθεσθαι, notanda sequentia. Reg. 4. Primo, τιθέναι, cum dat. casu, idem est, quod περιτίθεναι, vel κατατίθεναι, vel οὐσιατίθεναι, id est, assentiri. Chrysostom. 2. ad Thessalon. 2. οἱ δὲ τὰ στούπατος τὸ χάρεν φασί, οἱ δὲ τὸ Ποντικὸν αρχῆγοις ἵνα μάλιστα τιθέναι, i. alii spiritus gratiam esse volant, alii Romanum imperium, quibus ega maxime affectior.

Eodem sensu accipi videtur τὸ καταχωσμένον cum præposit. quod propriè componi ornarique significat. Plut. in Fabio, p. 191. οἱ δὲ ἄλλοι περιτίθεντο, καὶ καταστέντο πάντες εἰς τὸν ἐκείνου γονίλιμον, τὸ μεγάλου ἄντε τὸ συνδυμένον, i. ceteri verò, summā ejus auctoritate, potentiaq; compulsi, ad ejus sese voluntatem adjungebant.

Secundò, τιθέναι, cum accusativo, est moderari ac Reg. 5. regere, μεταχειρίζεσθαι, vel διατίθεσθαι. Xenoph. Mem. tab. 1. οἱεσθαι χρὶ τὸ φεύγοντα, τὰ πάντα, ὅπος δὲ αὐτῷ ἐλύτη, επει τιθέναι, id est, existimandum est prudentialia, universa, prout ipse libuerit, moderari. Hinc aurescere, vel αὐτοκατεκτεῖν, τὸν πόλεμον τιθέναι, id est, summa cum potestate bellum administrare. Ter-

Reg. 6.

Tertiò, πέμπειν, vel πέμπειν, apud Dialecticū idem ferè est, quod λαμβάνειν, sumere, vel ὑποθέσαι, quod barbari supponere dicunt, nullus verò ponere, i. quasi pro confessio sumere, sed τιθέσαι ferè adiectum habet εἶναι, quod πέμπειν respicit: ut οἱ τὸ κέρδον εἴρηται δίδειν, vel οἱ τὸ κέρδον τιθέμενος qui vacuum esse volunt.

Quartò, πέμπειν τὸ αγόνα, certamen inservire vel edere. Gregorius de Martyr. εἰ πηλὶ τὸ χρηματών, διὰ τὴν τελέσης τὸν δὲ τὸ αγόνα τιθέμενος, non pro pecunia, sed proprietate hoc certamen edens, aut committens.

Reg. 7.
τιθέσαι,
ducere.

Quintò πέμπειν, est existimare ac ducere: qua in significatione aliquando jungitur cum παρα & εἰδὲν vel πλάνῳ, nam παρεἰδὲν πέμπειν τινα, est aliquem nihil facere: παρὰ πλάνῳ verò, id est, plurimi. Aliquando cum solo accusativo: ut δεύτερον σε τίθεμαι τὸ φίλων, i. secundum tibi locum inter amicos tribuo. Quomodo si pēt̄ τοις sequitur genitivus, τύνεις δεύτερον τίθεσαι, est probabere ut δεύτερον χρὴ πέμπειν τὸ φρεγίστως τὸ ύγιεινον. posthabenda est prudentia corporis valetudo. Sic μέρη vel συμφόρη τίθημι, vel πέμπεις τὸ δέ τὸ κέρδος, magnum vel exiguum hoc lucrum duco. Frequentissime cum praepositione εἰ, & dandi calu: ut εἰ εἰδήδε μέρη, vel εἰ εἰδήδε λόγων, vel ἐπολόγω πέμπεσθαι, nullo in numero vel loco habere. εἰ καλῶ, vel αἰχρῷ πέμπεσθαι, bonestum vel surpe ducere. εἰ σπερδῇ πέμπεσθαι, studio dignum ducere.

Reg. 8.

Sextiò, πέμπειν, vel πέμπεσθαι, est tribuere, assignare qua in acceptione duobus ferè modis usurpatur. Primum cum accusativo rei, quam tribuit, & genitivo rei in personæ, cui tribuit. Demosthenes Olynth. I. τὸ ποιδίον παραλεγόμενον καὶ τὸ πόλεμον, τὸ μητέρας αὐτείδει τὸ δεῖν διηγίων, id est, quod multa hoc bello amiserimus id incertae nostræ jure ac merito tribuatur.

Secundiò, cum duobus accusativis. Demosthen. ibid. consequenter; τὸ γε μητέρας πάλαι τὴν πατερίδας, παρατείνειν τινα ἡμῖν συμπεριγένετο τὸν αὐτόρροπον, τὸ πεκείνον ευροίς ευεργήτην ἀντέρωτες: id est, quod autem nec idem antea nobis evenerit, & quendam

belli societas his calamitatibus equalis subito extiterit; id vero ipsorum erga nos amoris beneficio tribuendum censeo.

Octavò, *τιθέναι*, cum præposit. *εἰς*, & accusativo Reg. 9. casu, redditur per verbum affine huic accusativo. Nam *τιθέναι εἰς ὅργον*, id est, *ὅργοθετεῖν*, *ιτάσκει*: *τιθέναι εἰς μίμην*, id est, *μεμινόθεται*, *meminisse*: *τιθέναι εἰς τὸν νοτίον*, id est, *ἐνθεῖν ὑπάρχειν*, *bene velle*. Demosthen. pro Coto. *ἀλλὰ τὸ δένειν ταῦτα πάρα μᾶλις εἰς ἀριθμὸν μηδὲν,* id est, *verum ista vos diligenter re-curdationem quāq[ue] par effet iracundiam non prosequimini.*

T. I. *ταῦτα vel οὐδέ ταῦτα ὄπλα*, verbatim, *ponere arma*: Reg. 10. (quâ de phrasî apud Lexicographos vix quicquam re-
τίθεσθαι
periatis) nonnulli sumi posse putant, pro *ὄπλα κατατίθεσθαι*, *ταῦτα vel ἀποτίθεσθαι*, Gallicè, *mettre bas les armes*. Quam acceptiōnem ipse quoque Thucydidis Scholastes probat. Mihi nondum locus occurrit, in quo ita propriè sumi credam, nisi qui armati consistunt, nec tamen recipi pugnant, ii propriè arma dicantur ab-
jicere. Quatuor p[ro]ximè modis usurpari reperio, quo-
rum tres postremi communi quodam ex fonte manant

Primus est, pro *ταῦτα vel ταῦτα θεται*, id est, *aciem* Reg. 11. *instruere*, vel *instrui*, Gall. *mettre ses gens en ordon-* Aciem in-
nance, ou, *se mettre en ordonnance* : non tam ad *struere*, certamen incundum, (quod potius *ταῦτα θεται*, vel *αὐταὶ παρετάθεσθαι*, vel *παρετίθεσθαι*) quâm vel *τρέπειν ἐπίδειξιν*, pour faire monstre, (Plutarch. in Pomp. *ἔξοριζεν*, καὶ *δια-ροτεῖν* & *δύναμιν*,) vel ad securitatem, dum verbi causa bellicum habetur concilium, aut urgente hoste milites Imperator alloquitur. Xenoph. expedit. lib. 7. pag. 395. *Εἰ γέτετον επιδυτίτε, θέσθαι ταῦτα ὄπλα το τάξει* & *ταγμα*: *Hæc si expetitis, jamjam armati ordine confisiile*: ubi Xenophon Imperator vagos & inordi-
natos milites alloquitur. Et paulò post, *τὰς ἄλλας ἐκ-
θετεος ταῦτα παρεγγυᾶν*, καὶ *τιθεσθαι ταῦτα ὄπλα*. Alios (Duces) jubebat eadem ad suos cohortationes, ac mili-
tibus

μάτοισι τὰ
όπλα.

tes ordinare. Qui sensus ex sequentib. elicitor; subjungi enim de militib. ὃς αὐτὸς οὐφέται ταῦθεν ταῦθεν, &c. Illi autem sese ultra ac sponte ordinantes. Tum inferi ἐπὶ ἔκμητο τὰ ὄπλα; verbatim. postquam arma jacuerunt id est, postquam ordinata aries, & quieta constituit Thucydid. lib. 2. καὶ αὐτοῖς ὁ χώρας εἰ τις βέλεσμον καὶ τὰ περιστατὰ τῶν Βοιωτῶν ξυμμαχήν, τίθεσθαι παρὰ αὐτὸν τὰ ὄπλα. Edixitq; Præco, qui ex patruis Baetorum omnium insitutis, in bellis societatem venire vellent, ii ut secum in armis consenserent, qu' ils se vengeassent avec eux en armes: non ut Interpres. apud ipsas arma poneret. Melius Scholia st. σωματικοῖς ὄπλοις θεᾶται. Idem lib. 8. Σέμερος τὰ ὄπλα, ιξενηλασίασιν. id est, *armis instruiti, & ordine collocati, concionem habuerunt.* Imminebant enim hostis.

Affini admodum sensu dicitur *καθίσθας, sedere*, id est, interquiescere, subsistere, faire alte. Thucydid. lib. 2. καθέδρας, έπειτον, τρώγοντο μὲν Ελευσίνα: id est, ibi subsistentes. vel *castris positis, ποσὶ populari cœperunt, primum Eleusinem: tēpere*, enim, vastare est, populari diripere, idem quod δηνῶσι, κακῶσι, ἀγνοῦσι, φέρεται. Idem ibid. paulò post. καθέδρας οἱς αὐτῷ (id est, παρατάτο. sub. *χωρίον*) σεργόποδον ἐποιήσατο ad illud (supp. oppidum) subsistentes, castrametati sunt: unde καθέδρα, obſidio. *le siege*, vel *mora que in obſidione trahitur*. Ibid. ἐν ὅρῳ σεργόποδον ἡ Αρχίσταυρον οὐ τῇ καθέδρᾳ (id est, id ἡ καθέδρα) εἶχεν. Archidamo iratus erat exercitus, obligarem obſidionis moram.

Reg. 12.
Castrame-
tari.

Secundus usus est, pro *σεργόποδεύσθας*: vel *κατα-*
σεργόποδεύσθας, castra metari: (quod etiam *σερ-*
γόποδεύσθας τοισθαται, καὶ *εργαζάντες*, aut *καταβάλ-*
λεσθαται, aut *τίθεσθας*: παρεμβάλειν, aut παρεμβολὴν
ποιεῖσθαται:) Qui usus, inter ceteros, Dionysio Halicarnassi. perfamiliaris est. Lib. 5. pag 311 Σέμερος ὃ (Sa-
bini) πάντων αὐτὸν τὰ ὄπλα, id est, *juxta eos castra-*
metati, Thucydid. lib. 2. de Thebanis, qui Platæam
invaserant, Σέμερος ὃ εἰς τὸ σύρραν τὰ ὄπλα: id est,

cum

cum in foro armati constitissent, castra posuissent. Quis ibi vertat, arma ponere, cum hostilem urbem invaderent? Scholia stes reddit, οὐδέποτε, id est, arma induere: sed iis jam induti erant.

Tertius, præcedenti affinis ac germanus, pro castra munire potius, quam metari: Gallicè, sè fortifier. Idem Dionys. lib. 8. pag. 549. ὁλίγον σιρόθ, εἰς ὅρης κορυφὴν την αἰρεσθαι, καὶ θέμενον ἐνταῦθα τὰ ὄπλα, την ὅπλων νύκτα διέμενε: Exigua manus, consenso montis jugo, & castris eo in loco munitis, sequentem ibi noctem exegit. Et alibi Thucyd. lib. 4. pag. 282. οὐδέχαλενται πρεστος τὸν λόφον, καὶ έδειπτο τὰ ὄπλα, in collum se receperunt, ibique castra munierunt, ubi Scholia stes perperam explicare videtur απίθεντο. Idem lib. 8. pag. 920. εὐδὺς ἐχώρην ἐς τὸ ἀστον, καὶ έδειπτο ἀπό τὰ ὄπλα, id est, urbem continuò patiere, ibique castra muniere: ubi Scholia stes adhuc απίθεντο.

Quartus usus est, cum secundo tertioque conjuncti: Reg. 13.
οὐν τοῖς πολιορκεῖν, obfidere: Gall. planter son
camp devant place. Quo sensu Thucydides lib. 8. pag.
573. præpositionem cum accusativo adhibuit, πρεστος
αὐτῶν τὰν πόλιν τῶν Μιλησίων, κρατεύετες ήδη, τὰ ὄπλα
ηὔπειροι, id est, περιεμμένοι τῇ πόλει. Ad ipsam Mi-
lesorum urbem, jam victores castra ponunt. Herodotus
lib. 1. ubi de Pisistrato ab exilio redeunte, atque Athe-
nas invadente, οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον, ἀπικένοι, δῆτι Πλή-
νικίδης Αθηναῖς ιερὸν, καὶ αὐταὶ έδειπτο τὰ ὄπλα.
Pisistrati exercitus ad Pallenidis Minervae templum per-
venit, illudque castris positis obfidere cœpit: ubi minùs
recte Interpr. altrinsecus arma posuerunt.

Eo iem modo explicare possit, quod Dionysius Halicarnass. ait, πλησίον τῶν πολεμίων ὄπλα πέθεοτε.

Kataπίθεδαι χλίοις, δόξαι, ἐυθεξίαις, & simil. glori-
am sibi comparare, καταπίθεδαι πυλών, aut ζημιας, mul-
tam persolvere: καταπίθεδαι χειρατες, vel χάρεν πυλί, est
τραχεῖς ὄπισθεν, vel ἡρα φέρειν, de quibus suprà, id est, se
ad alicuius voluntatem accommodare, vel ab aliquo gra-
tiam

tiam inire. At cum præpositione & accusativo, κατανήσαις, vel περί την τινα χάριν, aut τινα εὐγένιαν, beneficium in aliquem conserve. Sic κατανήσαις ὄφυτος ηγεμόνα, Xenophonti, est iram in aliquem effundere. At πουστίν περί την τινα κατανήσαις, flussum in aliquem conserve.

Reg. 15.

Tuyχάρειν inter alias, quandam fortuiti significatiōnem involvit, in qua, primò, cum participio conjungitur. Herodot. lib. 8. εἰπεν τοῖχεν τόπε τοῦν ἀριθμού Δημο. πίτω· id est, dixit se tum sortē cum Damareto fuisse.

Secundò, cum variis particulis: v. c. cum ei οὗτος in Aoristo 2. Indicativi, Aristoteles Ethic. 3. 8. καὶ οὗτος ἐπιχάρι, ἐκάρι νοσεῖ, id est, quodd si aliquando contingat, tum verò pone morbo laborabit.

Tertiò, cum ei solo, in Aoristo 2. optativi: nam εἰ τοχοί, est si ita ceciderit, aut cecidisset, vel contingere.

Quartò cum αὖ, & Aorist. 2. optativi vel subjunctivi. Demosth. Olynth. 2. ἀλλὰ τὰ τοιωτα, εἰς μὲν απαξί, οὐ βενχύν χειρον αὐτέχει, καὶ σφόδρα γε λιπαρού ἐπὶ τοιων. αὐτούχοι. At que hujusmodi sunt, semel (pour une fois) ac brevi tempore consilunt, & verò magnam fortasse de se spem concitant.

Quintò, cum ἡτίκα, & αὖ, in eodem Aorist. 2. Demosth. Olynth. 1. τὰ μὲν εἰκαν, ἡτίκας αὐτούχη, τὰ δὲ απειλῶν, id est, nunc quidem cedens, si res ita tulerit, nunc verò minitans.

Reg. 16.

Sextò, cum ὅ, η, & αὖ, in eodem Aoristo 2. nam ὅ, η ἢ αὖ τούχη, est quicquid fortè contigerit, vel prout si aliquid fortè obtulerit, vel quicq. id in manus, aut in mentem venerit.

Septimò, cum ὅπε, ὅπτη, ὅπτη, & αὖ, in eodem Aoristo 2. utriusque numeri, id est, ubilibet, quoconque in loco, ac sine ullo delectu, ut εἰχεπει τὸν τούχοι, πρᾶτος διέτερον, non facile quovis in loco promiscue morabatur. Dicitur etiam ὅπε, & ὅπτη τούχη, vacante particula καὶ

Ottavò, cum ὅπιδερ, id est, undelibet, ut τοὺς οὐδέχεταις ὅπιδερ αὖ τούχη συνεργότασσι, socios undelibet, undecunq. potuit, collegit.

Nono

Nonò, cum partic. ὅπτος, in Aoristo 2. indicativi, id est, fortitò, ac temerè, ὅπτος ἐπιχειρεῖ.

Decimò, cum ὅπτοπερ, vel ὅπτοπερ, in Aoristo 2. indicativi; significat, id quod aqñē potest esse, ac non esse; aut vice versa, maximèque apud Philosophos.

Aliquando, tritum aliquid, commune, obvium, ac vi- Reg. 17.
le, significat: tuncque sàpissime participium usurpatum, vel simplex, vel compositum ex præpositione ḡmī, v.c. ἵκεσθαι τῷ τυχόντω, vel ὅπτου τυχόντω. hoc est, τὸν εὐτελῶν, καὶ αἰπέριμον: non est unus è populo, non vili: & contemptus aliquis. Rarius dicitur eodem sensu, ὁ τὸν τυχόντων. Demosth. pro Corone, ἔ γαρ ὁ τὸν τυχόντων, nec enim erat unus è vulgo.

Τυγχάνειν, cum genitivo est fertiri, tam in bonam, Reg. 18.
quam in malam partem. In bonam, ut τυγχάνειν τὸν δικαιῶν, ius suum obtinere. Quod etiam dicunt ἀλλεπάλι-
κας sine genitivo expreso. Dionysius Halicarnass. lib.
3. Ira undēτέρευ πόλεμον ἀρχη, (Albanorum & Roma-
norum urbes intelligit) ή ἦ γεγαλῆσα ὁ, πόλις αδικη-
μα, δικαιοπται παρὰ τοῖς αδικοῦσιν εἰ ἤ μὴ τυγχάνει,
τίτε τὸν ἐξ ανάγκης διπλέρη πόλεμον. Ut pentra bel-
lum incipiat, sed utravis acceptā qualibet injuriā quere-
tur, ea judicio apud injurię authores experietur; que si
iūs suum non obtineat, tum necessarium denique bellum
infierat. In malam verò partem: dicunt enim τυγχά-
νειν τῆς ὄργης, iram subire alterius: τυχεῖν φθίνει, in
invidiam adduci: τυχεῖν ζημίας, multam subire: τυχεῖν
piaceias, penā multāri: Plato in Gorgia, αἴδηστε-
ρες μὲν, εἰδὼ μὴ διδώ δικιώ, μὴ δὲ τυγχάνειν πιaceias ὁ
δικιών: miserior quidem fuerit author injurię, si penas
non dederit, atque omne supplicium effugerit. τυγχάνειν
μημένως, & καπηφίας, reprobandi, & accusari. Vide
quæ suprà diximus in ἀπολαύσα.

Ἐπτυγχάνειν, absolute sumitur, pro τυγχάνειν, id Reg. 19.
est, conjecturā affequi, rem tangere, vulgo rencontrare.
Plutarch. in Pericle, 155. a. ubi loquitur de ostento
quodam explicando, οὐδέλας δὲ εἰδή, καὶ τὸν φυσικὸν ὅπι-
τυγχά-

τυχάνειν, καὶ τὸ μαρτυρίου τὸ μὲν πλεῖστον, τοῦ δὲ τὸ πι-
λαργοῦ καὶ τὸ σκληρούς οὐλαμβάνοντας. Fieri autem poterat, ut
Physicus, & Vates rem attingerant: (Gall. recon-
trassent bien:) altero rei causam, altero finem assignante. Est enim hic σκληρόν, accipere, id est, interpretari,
assignare. Quo modo etiam δέχεσθαι & εἰδέχεσθαι, ali-
quando sumuntur. Ex quo illud Polybii citatum à
Suida, ἐκ ὅρθος τῆς ἡμετέρης ἐκδήχη λόγους, id est,
νοεῖσθαι, σκληρούς οὐλαμβάνειν, uno verbo, θεάκεντες. Galli ad
verbum eleganter, Vous ne prenez pas bien nos paroles.

SECTIO XII.

De verbu στέρχω, & στροσίλλομαι.

Reg. I.

Τέρχω, præter vulgatam acceptionem, nonnullas
habet obleratione dignas. Primum enim sumunt
absolutè, pro authorem esse, incipere, initium dare, tam
in bonam, quam in malam partem. Quo in sensu,
quinque ferè modis usurpatur.

Primo, per se solum, ac sine ullo casu. Demosthen.
contra Neoxram, στέρχω, αὐλακώπιλος, αὐ-
νίζειν τὸν αὐτῶν τετον: Ego non author, sed ultor in-
jurie, hac in causa & actione versabor. Itaque τῷ
στέρχειν, in malam partem opponuntur, τὸ αἴματεῖν,
τὸ τιμωρεῖν: in bonam veò, τὸ αἴτηπιεῖν, αἴτη-
πεῖν, id est, beneficium reponere: in utramque, πέ-
μησθαι, τὸ αὐτημεῖσθαι. Thucydid.lib. 2. in malam
partem, θηριῶν τοῖς αὐτοῖς αἴματεῖαι, διεσφέ καὶ
Δακεδαιμόνιοι στέρχειν, id est, aequum statuentes inju-
riam eodom modo reponere quo Lacedæmonii priores fe-
cerant.

Reg. ii

Secundo, jungitur cum genitivo, beneficium aut in-
juriam significante, & præpositione τῷ· vel εἰς, cum
accusativo personæ. Plutarch. Pomp. πάλαι δέσμοις
χρείας τῷ στέρχειν, καὶ σιλανθρωπίας περὶ τῷ, id est,
cum pridem optaret, cum sibi priore quadam operâ benefi-
cioque demereret.

Tertio

Tertio, cùm genitivo rei, & dativo personæ: ut ὑπάρχειν τινὶ τῆς εὐργεσίας, aut ὕφεσι: aliquem vel beneficium, vel injuriā provocare.

Quarto, cum duplii accusativo; uno rei, altero personæ, cum præpositione περί, vel εἰς. Demosthen. de Falsa Legat. οὐδὲν διὰ τὰς εὐργεσίας, οὐδὲν τὸν εἰς υἱούματα, περὶ δὲν καὶ εἰς τοινόντας πατέρες, id est. quos propter beneficia, quibus vos priores officerunt, libationum & poculorum participes esse voluistis.

Quintò, cum accusativo rei, & dativo personæ: οὐδὲν τῷ φιλίππῳ πατέρι, id est, beneficia quae priores in Amyntam Philippi patrem contulisti.

Sexto, cum participio beneficium aut injuriam significante, Xenoph. lib. 5. de Cyri expedir. οὐδὲ γάρ μης υἱούματα εἰδέν παποτε ὑπάρχαμεν κακῶς πατέντες: nec enim ullā vos unquam injuriā priores affecimus. Sic ὑπάρχει κακῶς, vel εὖ πατέντες. Beneficio fricr affecti. Potiō, quicquid hic de ὑπάρχω dictum est, de composito τε; οὐ πάρχω dictum puta.

Secunda acceptio τοῦ ὑπάρχειν, est favere, adesse, Reg. 4. flare à partibus alicuius, cum dativo casu. Demosthen. de Falsa Legat. Σὺνδέσιν, ἐάν τοι ὁ καρύγγη νωῶ, καὶ σ' favore. ιμᾶν ὑπάρχω, σκείω, id est, liquet eum. si hoc iudicium effugeret, contra vos illi adjutorum esse. Xenoph. lib. 5. de expeditione Cyri: ubi i matio milites alloquens, & profectionem illis saadens, οὐδὲν ὑπάρχει υμῖν (inquit) οὐδὲν πόλεις, έκδυται γάρ με δέξοται: vobis etiam præstolo erit civitas mea; siquidem me libenter excepti. Gallicus idiotinus non abludit, ie suis à vous.

Tertia acceptio, αἰτίᾳ τοῦ οὗ, que cùm vulgaris est: tun præcipue notanda cum gignendi casu. Xenoph. lib. 5. Memorabilium, sub fin. m. αἴτια καὶ μαστίχαις δέονται τῷ ταῦτα μέλοντι διωνίσιον, καὶ qui τοις αἴτιοις ὑπάρχου, id est, sed etiam εἰ, qui ea posse valuerit, cùm disciplinā opus esse, tam bona indole p. editum illum esse portere.

Reg. 5.
ἀπόργει,
am personali-
zat.

Quarta acceptio hujus verbi, est ἔξεστι licet; συμβά-
τη, contingit; αράγει, necesse est, in qua nonnunquam
absolutè ponitur sine ullo casu. Plutarch. τὸ πέρι ἀνα-
λαβεῖν τὸν σπατὸν καὶ διαταχῖσαι, οὐχ ὑπῆρξε, cum ex-
ercitum recreare, οὐ quiete reficere non licuit. Thucyd.
καὶ οἱ μὲν τὰς νεκρὰς ἀνέλοντο, καὶ διὰ τὰχες ἐδιπλοῦν, οὐ-
στὸν ὑπῆρχε: mortuos extulerunt, ac subito sepelierunt,
prout licuit. Sæpius cum dativo jungitur. Plato in
Sympos. ὡς ὑπάρχειν μοι χαρεῖα μέρος Σωκράτη, πάντα
ἀκέσται ὅσαι ἄπος ἥδει, tanquam liceret mihi, ubi hoc
Socrati dedisse, quacunque novit audire. Aeschin.
ὑπῆρχεν αὐτῷ ἡ φεύγειν, ἡ πειθάρα, id est, ipse necesserat
aut fugere aut mori. De participio hujus verbi, vide
cap. de Participio.

Reg. 6.
ἀποστέλλεται

Verbum ὑποστέλλομαι, tribus præcipue modis usur-
patur: Primo, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι, timere, cum solo ap-
pusandi casu: Dinarch. τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγκυ Σελῆς, ἐπ
τούτῳ Δημοσθένεις, ἢ τε τούτῳ Δημοσθένειον ὑποστέλλει-
ται: Areopagitico Senatu, neque Demosthenis, neque Demade potentiam formidante.

Secundo, pro submittere se, aut subsidere, absque ullo
casu. Philo de Mole, ἀμα τῷ ψυχὴν εὐλαβῆν ᾧ, ὑπ-
στέλλετο, cùm animo modestus esset, ultrò se submittebat.

Reg. 7.
ἀποστέλλεται

Tertio, ἀντὶ τῆς ὑφίσθαι, vel καθυφίσθαι, id est, re-
mittere aliquid de contentione, levius aliquid facere, οὐ
remittere. Quo sensu ali-
quando jungitur cum accusativo, idque duobus præ-
cipue modis.

Primo, ita ut solus sit accusativus, ut Isocrat. de Pa-
ce, εἰ δὲν ὑποτελάμεθα, μέλλω πατεῖσθαι τὰς λόγια.
Ita dicam ut nihil omnino remittam, aut dissimilem.

Secundo, ita ut sequatur περὶ, quæ modò significet
contra, vel cum, modò κατ', vel ἐπ', contra; ut Demosth.
de Falsa Legat. ὡς περὶ περιεχόντας ἐπιτέλες, καὶ ἀνο-
ντάτες ἀνθρώπους, μηδὲν ὑποτελάμεν, utpote adver-
sus homines, qui seipso vendidissent, adeoque sceleratissi-
mos, nihil omnino remittente. Kata, vero idem adversus

Midiam,

Midiam, ἡνὶ ἔστι δίκαιον, τιὼ τὸ παθόντος ἐυλόγησαν;
τῷ μηδὲν ὑποτελασθεῖσι περὶ ὕστερον, μετὰ εἰς τοπεῖ=
αν πάρχει. Μεντοντον εἶναι, ut ejus qui injuriam passus
est modestia, ei qui nibil in eadem inferenda remiserit, ali-
quid ad salutem conferat. Hoc modo Patronus in cau-
la prævaricans, atque ἐθελοργκῶν, ὑποτελεσθεῖ di-
citur.

Aliquando cum solo genitivo, περὶ ποτέλλεσθαι τῆς Reg. 8.
παρένοιας aliquid de fiducia remittere: ὑποτελεσθαι τῆς Cum genitiū:
ὑπέρεσται, minus atrocem in injuria facienda se præbere. ^{το.}

Aristot. in Problem. θεατὴ ὑγιεὺς, περὶ τερψίης ὑπο-
τελεσθαι, quare ad sanitatem conductit, cibi parciorēm
esse? Sic Gregor. Nazianz. dicebat, apud Hæreticos,
τὸν γάρ ὑποτελεσθαι τοῦ Πατρὸς, Filiū Patre infe-
riorem esse: Iēmque, τὸ Πνῦμα τοῦ Υἱοῦ, Spiritum
sanctūm Filio.

Aliquando denique cum præpositione ἀπ. & geni-
tivo casu: Demosth Olynth. 1. 8' μὴ διμαί γε δοῦ
τιὼ ἴδειν αὐτούλατον συντελεῖθ', ὑποτελεσθαι περὶ αὐ
τοῦ συμφέρειν ὑγιεύσαι, sed maxime decere arbitror, pro-
prie salutis causā, quicquam in ius, que vestrā interesse
putem, prævaricari.

Tertiò, quemadmodum ὑποτελεῖν, aliquando est
subducere, aut detrahere: ita ὑποτελεσθαι subducēti, aut
detrahi: tuncque conjungitur etiam cum gignendi ca-
su. Sic apud Aristotelem, ὑποτελεσθαι ἡμί ιγαδῶν,
aliquis dicitur, cui bonorum aliquid subtrabitur. Sic
ὑποτελομαι τῆς αἵρετος, aliquid mībi de mea dignitate
detrahitur: quanquam ita quoque reddi potest remittē
aliquid de mea dignitate; ὑποτελομαι τῆς δυνατῶν,
potentia mea remittitur, vel remitto aliquid de pos-
testate.

SECTIO XIII.

De Verbis φάνομαι, οφέω.

DE Verbo φάνομαι, duo solum tyrones moneo. Al- Reg. 1.
terum est, non minus s̄xpe verbo illo significari, li- φάνομαι
querere, confitari.

quere, constare, manifestè competriri, ac teneri, quām ap-
pare, aut videri. Apud Demosth. paſſim, ut Olynth.
2. τοῦτο ἐκεῖτον, ὅπῃ καὶ ἀληθὲς; οὐ πάρχει φῶλον εἰ-
νέως, id est, tum ut illum nequam esse, quod utique ve-
rum est, omnes perspicue videant. Idem pro Corona, εἰ
δεῖ τέτων πώνα πωλυτὴν φανῆναι: Σιν aliquem exiſ-
te, qui hæc impediret oportebat. Idem ibid. εἰ διπλῶ
ὑγίν, ὡς γέ μοι φάσιεται, id est, non quodd fidem vestram
suspectam haberet, ut mihi omnino conſtat.

Affinis est significatio τὸ ἔξεταζεῖσαι, id est, certis
argumentis deprehendi, tam in bonam, quām in malam
partem. In bonam, Demosthenes pro Coron. χ' λέγω,
καὶ γέρεων ἔκπαλον τὰ δίορτα ωρῷ σύμμετον. εἰ αὐτοῖς
πολεμεῖσι: videbant me omnes, in mediis etiam
periculis, quæ effent ē republ. dicere tum atque decernere.
In malam vero, idem ibid. ὅπῃ διαφωλότατος ποι-
σεται, τὸ ποτομικὸς ἐπὶ ποῖς συμβαθν ἔξι τουτοι: qui
peſſimus quisque faceret, id te maniſtio rerum exitu fe-
ciſſe conſtat: id est, ἔχει λεγέσαι.

Reg. 2.

Alterum est, peculiari quadam ratione apud Pla-
tarch, in Aristide dici, φαιρεῖσαι τὰ ἵερα, pro καθηγορεῖ,
id est, litare. Locus est pag. 329. e. τῶν ταῦτα τοῦ Παυ-
νίου θεοκλυτεῖν Θ., ἀμα τοῖς εὐχαῖς ἐφάνη τὰ ἱερά, οἱ
τίκτυοι μάντεις ἐμιλῶν: Cūm ita Numen Pausanias ob-
ſecraret, λετα cum precibus exta simul apparuerunt, οἱ
victoriā aruspices predixerunt, qui videlicet pluribus
ante sacrificiis litare non potuerant. Cætera dabunt
Lexica.

Reg. 3.

De verbo φέρειν, observa quæ sequuntur. Primo, u-
ſurpatur interdum pro pertinere, aut intereffe: ut apud
Platonem: πάντα τὰ περὶ συδαιμονίαν φέρεται, que-
cunque ad beatitudinem peritinent, aut etiam ducunt:
Nam Tullius quidem ita vertit, omnia quæ ab bea-
tē vivendum feruntur. Sic apud eundem Platon. 5. de
Republica: μέχα καὶ ὅλον φέρειν εἰς πλεισταί: id est,
πάντα καὶ πάντας τὸ πλεισταί φέρεται, plurimum aut om-
nino, reipubl intereffe: Μήσα γάρ τι φέρειν, inquit, οἴμηδι-

καὶ οἱ εἰς πολιτείαν ὄρθως οὐ μὴ ὄρθως γυνόμονος, i. id est. nōm. seu bene, seu māle fiet, permagni arbitramur, imo penitus interesse reipublicæ: Gallicè: qu'il importe de beaucoup, voire du tout.

Secundò, ut Latinī dicunt, molestè ferre, & simil. sic Reg. 4. Græciς χαλεπῶς φέρειν: hoc discrimine, quod tunc Molestè ferre cípēny, non tantum jungatur cum accusativo ut Latinè, sed etiam cum dativo & præpositione ἐπί, Plutarch. Pomp. ἐπί τύποις εἰσιν χθεῖσιν εἰς τὸν πολλὸν, χαλεπῶς ἐφερεῖν οἱ τεχνῖται, id est, hæc in vulgus emanasse vi-ri principes molestè sceribant. Imo, quod rariū videtur, cum solo dativo. Xenoph. lib. 1. de expedit. Cyri. "Ἄρδες σπανῶ θ, μὴ θαυμάζετε, ὅπ χαλεπῶς φέρε ποὺς παρὰ ταχίγυμασιν. Nolite mirari, τη presentem rerum statum molestè ferre. Idem histot. Græc. 5. τεχνῆ γυμνα δέχονταις, καὶ παρέχουσις, χαλεπῶς ἐφερεῖν τῷ πλεύμῳ, id est, cum vicissim & vexarentur ab aliis, & alios vexarent, bellum illud molestè sceribant.

Tertiò, φέρειν νόκτα, vel ἡμέραν, noctem diemne ferre, i. traducere: θάνατον ήραν διανορθύειν. Plut. in Alex. post Cliti cædem, ἐπὶ τοῦ τε νόκτα νοκτῶς κλείαν δι- μεγνε, καὶ τοῦ ἐπικειμένης ἡμέραν· ubi autem & noctem illam, & diem consequentem sarto ejulatu traduxisset. De Participio φέρων, vide cap. de Participio.

Quartò, imperativus φέρε, adhortantis est, ut age, apud Latinos. idque vel solum, vel cum ἀγε, vel cum aliquo ex sequentibus particulis, pro sensu diversitate usurpandis, θη, θε, τοίχω, igitur: ἤ verò, γέ, enim γυν νοῦ, & similibus, ut φέρε ἤ, ἐπανεργώμενά πάτε, ἔθετε ζεβηθειώ, Age verò, tandem cō redcamus, unde digressi sumus.

Quintò, idem imperativus cum infinitivo εἰπεῖν, red- ditur, verbi causā, exempli causā, ut ita dicam, quod a- lias uno verbo dicitur ὅς: tuncque si sequitur nomen aliquod, in eodem casu ponit debet quo præcedens, si ad illud utrumque referatur: ut οὐδὲ οὐ γνῶμεν πάντων ἀεροῦ Φιλοσόφων δοῦν, φέρε εἰπεῖν, τοῦ Πλάτωνος εἰ-

Reg. 5.
cīpēny.

Reg. 6.
cīpēny.

Kερτύλη, haec sententia Philosophorum planè omnium est, *verbi gratiâ*, Platonis in *Dialogo*, qui *Cratylus* inscribitur. Alias pêre eîmîn, absolue periodum inchoare posset, ut apud Litinos, exempli gaatia, vel enim verò: ut pêre eîmîn οὐσίαν ἵστι φιλομαθεῖς ἐπειδὴ πολυμαθῆς: id est, exempli gratiâ, studiose propè omnes docti evadunt. Atque ita pêre eîmîn, per modum adverbii usurpatur: nec ulla ratio accusandi calus habetur, qui verbo activo alioqui deberetur.

Reg. 8. Sextò, eadem voces, pêre eîmîn, initio periodi, ratiū quidē, aliquando tamen transitionibus serviunt, redique possunt, at enim, at fortè, sin verò, & simile, ac ferè cum ἀντί. Dionysius Halicarnass. lib. 4. ubi Servius Tullius, refutatis criminibus aliis, quæ sibi à Tarquinio objici potuissent, ita pergit, pêre eîmîn, ἀντί Καρόνος εἰμι, καὶ διὰ βαρύτατα ἐπιχθίσ, &c. At fortassis arrogans sum, & propter monum acerbiam gravis ac molestus: vel an verò? an fortè?

Reg. 9. Septimò, quod non minus rarum est, pêre solum, accipi nonnunquam videtur, pro pêre eîmîn, id est, *verbi gratiâ*. Sic omnino sumitur apud Euseb. Præpar. 3. p. 120. novæ editionis, tit. 8. ἐυλέγως τὸν αὐταιρίας ἀπομεμάθεισθαι τοῖς, pêre, τὸν λίτιον αὐτὸν τὸν τὸν Ἀπόλλων, καὶ τὸν τὸν Ηεραλέα, καὶ αὐτὸν τὸν Διόνυσον, καὶ τὸν Ἀπλυπὸν ὁὐαίων ἀπομεμάθεισ, id est, jure homines istos impudentiae argentes, qui unum eundemque Solem, verbi causâ, (vel, ut hoc præcipue feligam) non Apollinem modò, sed etiam Herculem, & Bacchum, & Aesculapium esse statuerunt. Rursus lib. 6. pag. 247.b. καὶ νῦν εὐμάθεισ, καὶ ἀπειτεῖσ τὸν Καράβαλέσταις, pêre, σώματος αρρωστίας, id est, & mens illa, cuius propria prudenter est, aliquo perspècasu delirat, dum eam, exempli causa, graviores corporis morbi suâ de sede movent.

Reg. 10. Pâssum érogues, cum adverbii καλῶς, κακῶς, & similibus, id est, bene, aut male tecum agitur, ut Gallicè dicitur, *ie me porte bien, ie me porte mal*. Plutarch. Alcibiad. *Ἐκ τῆς τέττας, κακῶς φερε μήτε τῷ Νικίᾳ, παῖσι*

πρῶτος πρέσβης ὁπός τὸ Λακεδαιμονίον Θ. Εξινδε Nicie ad-
versa utenti fortunā, sūlunt se legati ex Lacedemone.
Thucydidi, εὐ φερόμενον Θ. εὐ φερόμενον dicitur, cui mu-
nus imperatorum bene cedit.

SECTIO XIV.

De Verbis φθάνειν, χωρεῖν, & ἐγχωρεῖν:

Verbum φθάνειν, fere cum participio jungitur, quod Reg. 1.
infinitivi loco est: Ac primò idem significat, quod
significaret verbum illud solum, cuius participium an-
nexum habet: ut ἔρθηται καλλίστον τὸ δρόμον θεατραμώ, id
est, θεατρον, praeclarum cursum absolvi.

Secundò, significationem suam retinet *occupandi* &
antevertendi, sic ut reddi possit per adverbium prius, Reg. 2.
vel nomen prior: ut ἀξέπαντον, ὅστις τὸ φθάνειν τὸ φίλον
ἐνθυμήτων, id est, laude dignus est, qui amicum beneficio
prior afficit. Quo sensu interdum, at raro cum infinitivo
jungitur. Sic Livius lib. 1. *Fidenates occupant
bellum facere, φθάνειν πολεμοῦντες*, vel πολεμεῖν.

Tertio, cum infinitivo, significat ut plurimum, idem Reg. 3.
quod ἔχει, id est, θύματα, possum. Philo de Legat. ad
Caium, ἡ γῆ φθάνει προστατεύειν τὸ λόγος περὶ τὸν ἄ-
λιον, καὶ αὐτῷ πάντῃ Θεῷ: id est, nec enim potest ra-
tio (vel oratio) ad Deum, qui nullā ratione tangi queat,
aspirare.

Quarto, præcedente negatione οὐ, & sequente καὶ, in Reg. 4.
alio membro, significat idem quod ἀμα καὶ, in diversis
membribus, (de quibus postea dicemus in adverbio) id
est, ut *primum, continuo*: ut οὐ οὐδὲν εἰσθῶν, καὶ τινὰ φε-
λοτούς εὐεργέτεις, id est, ut *primum venis, continuo*
honoris cupiditatem, quam flagrabat, ostendit: Quo item
sensu, rariū licet aliquando tamen cum infinitivo
conjungitur.

Quinto, in optativo præcedente eadem negatione, Reg. 5.
cum particula εἰ, significat aliquando, planè id futu-
rum, quod participio significatur; idque affirmando,

licet constructio sit negativa: ut ἡνὶς ἀπόστολος τὸν εργαζόμενον ἀποπέμψει, id est, nunquam effugiet pœnam sceleri suo debitam. Sic ἡνὶς ἀπόστολος Στριμόνων, id est, mortem non quam effugiet. Dio Chrysostom.orat. 22. εἰ δὲ τοῦ πατρὸς εἰμὶ τὸ χριστός, καὶ νεοδάροις Οὐαὶ γε τεῖτε εἰς χαλεπῶς ἔχοντες. Quod si ejus forma causa, (sup. quā Iovem expressi, Phidias enim loquitur) reus apud vos fuerit, prius omnino vos Hemero infensor esse oportebat. Quā constructione reddi aliquando potest jamjam illucorū ἀπόστολος ακούει, i. jamjam audies.

Reg. 6.

Sexto, cādem significacione, quā res omnino futura significatur, interdum subintelligitur participium ex priori membro repetendum: ut obsecranti alterum, οἱ τὰ λαθῆς εἰπεῖν ἀπόλοιτο, id est, verum ut dicere velit: Respondere alter possit, εἰ καὶ ἀπόστολος, id est, in verò id omnino faciat: ubi subintelligendum est, τὰ λαθῆς εἰπὼν.

Reg. 7.

Aliquando, ēκ ἀπόστολος, contrariā significacione est, nunquam uti compos esse potero: ut ēκ ἀπότολος ἀπόστολος τίῳ Ἑλλάδα μεμαθηκάς: id est, nunquam hoc modo linguam Græcam perdiscevere poteris: ubi aliquando etiam subintelligendum est superius aliquod participium: ut εἰ μέλλεις ἀπαντεῖν εἰπεῖν, εἰ καὶ ἀπόστολος, supple εἰπεῖν: id est, si omnibus placevere conueris, nunquam uti compos eris.

Regul. 8.

Verbi χωρεῖν, &c compositi ἐγχωρεῖν, hi potissimum usus observandi sunt.

Primus est, simplicis χωρεῖν, cum præposit. διὰ, & gignendi casu: idque vel propriè, ut διὰ ξιφὸς καὶ σὸν χωρεῖν, per ferrum ac cædes viam moliri, erumpere: vel metaphorice, ut apud Philon. de Legat. ad Caium. διὰ ἀπὸ πολεῶν ἐγχωρεῖν τὸ διοικητήριον, si τὸ φέρον καὶ χωρητικὸν ἀντικέντων: summotus ac depulsus Caius fuisset, qui gravissimas in suspicione venerat.

Secundus cum præposit. ἐν, & accusandi casu, id est procedere, succedere: ut, ἐν τῷ βελτiori χωρεῖ τὰ τρελλὰ, res latiore cursu seruntur. Quo sentiu crebro jungitur

cum

cum πλεῖον, πλεῖστον, ac ferè genitivo sequentes ut
ēπι πλεῖστον τὸ πλεῖστος χαρέν, plurimum in eruditione
proficere: χαρέν στὸ πλεῖστον δυναμεως, ad maximam po-
tentiam peruenire.

Tertius est, militaris ac bellicus, pro in hostem ferris, Reg. 9.
vel cum præposit. ἐπὶ, aut ὡς, & accusandi casu: vel
cum adverbio ὅμοιος, & dandi casu, ut ὅμοιος χαρέν τῷ
πλεῖστῳ. Plutarchus in Romulo, jungit cum ἐναντίος, &
εἰς πλάξ, ubi de Romulo, ἐγέλετο πᾶς εἰς τὰ ὅπλα χα-
ρέν, τοῖς οὐρανοῖς ἐναντίος, id est, cupiebat fugientibus
ex adverso armatus occurere. Quod etiam metaphorice
dicitur, ὅμοιος χαρέν τῷ κυδύρῳ, objicere se periculi:
ὅμοιος χαρέν τῷ ἐναντίᾳ ερποῦσι, cum eo qui contrarie
opiniois est, collato pede contendere: vel ὅμοιος ἔρει,
εἰρηνει, γίνεσθαι, αἰδεῖσθαι.

Quartus usus est pro *capacem* esse: idque vel cum ac- Reg. 10.
cusandi casu, ut apud Philon. de Legat. ad Caium, μηδὲ
τὸ ἀνικανός χαρεύουσα ἐξεληφθεῖσα τοῖστον, id est, cùm ne iſſa
quidem etas eijusmodi crimen caperet: vel (quod rarius
est) cum infinitivo; tuncque χαρέν, est possum; ut
ἐχικαρώ τὰ θεῖα νοῦσα χαρεύειν, id est, divina satis
intelligere non possumus.

Quintus est, cùm impersonaliter sumitur, ut εἰ χαρέ
θέων τόπο, id est, εἰν τὸν εὔχεται, εἰν τὴν φύσιν, id est,
non potest, aut non sol. t hoc fieri. Quo tentu ferè cum
dandi casu jungitur, significatque locum, aut faculta-
tem non esse, ut εἰ χαρέι μοι πειπατήστε, mibi satis ad
ambulandum loci non est.

At εἰ χαρέν, longè sapientius impersonaliter sumitur: Reg. 11.
idque, vel absolute, ut καθόστοι ἐγχαρέν, quatenus li- ^{εἰ χαρέν, im-}
cuerit: aut cum infinitivo, præcedente accusativo, vel ^{personale.}
dativo, vel utroque simul. Plato 3. de Republ. εἰς, εἰ-
πεις, σώματον σῶμα θεοποιόντος εἰς τὸν αὐτὸν (meli-
corum corpora) εἰσερχεται τοιαὶ ποτε, καὶ φύεσθαι
εἴλατο ψυχὴ σῶμα. Η εἰν εἰγχαρέι τοκίν την γενομένην τε, καὶ
τοσαν, εἰν τι θεοποιόντος σώματος δέ γε ψυχὴ ψυχῆς αἴρ-
χει, η εἰν εἰγχαρέι ὅπεράς εἰν ποιεῖται ψυχῆς

τερπίθαι, &c. id est, nec enim (Medici) opinor, corpore corpus curant (alioqui mala, hoc est morbis obnoxia corpora, nec habere, nec habuisse deberent:) sed animo corpus: qui si malus fuerit, & est, (malum autem intelligit, vel improbitatis, vel ignorantiae) recte aliquid curare non poterit. At Iudex, animo imperat animo, quem proinde non oportet à juventute, cum improba animis educatum esse. Quem locum meo judicio, Interpretes male habuerunt.

C A P. VI.

De Participio.

SECTIO PRIMA.

De Participio in universum.

Regula 1.
Participium
pro opt. aut
subjunct.

Purimos, eosque per elegantes, participium usus habet, apud Græcos. Primò, si cum particula ὡς conjungatur, vicem optativi gerit, aut subjunctivi: ut τις ἀνδρας κρύβεται ὑπαφυγεῖν μηχανῶν, quasi homo se seclam subducere molitur, aut moliretur, pro ὡς ἀ εὐηρε μηχανῶντο.

Reg. 2.
Particip.
impersonalia.

Secundò, sine particula ὡς, accusativus in neutro participii verbi impersonalis usurpari solet, ἐλειτήριος, deficiente χῇ, ut τό γέ δοκοῦν ἔμοι, ut mihi quidem videtur: δόξαντος οἱ χωρίοις αὐτολέπεσσον μεταβῆντας, cùm securiorem in locum me recipere statuissim. ubi tamen δόξαντος, pro genitivo absoluto ponitur.

Idem est usus trium istorum, ἄξοντος, ἄξοντος, παρόντος, cùm liceat, vel liceret: ut ἄξοντος αὐτῷ περὶ τὸν τίκτην αὐτὸν τὸν αὐτοκαταδεινόν, cùm ei liceat, vel liceret aequi viribus de victoria contendere. Aristid. initio Pauathen. subobscurè, ἄστρας ἀνταράς προτέρης ὑμῶν ἄγοντος,

(δοκοῦντος)

(δοκεῖν γε δύπος τις Ελληνες πελεῖν) καὶ πάλιον ἐυρεῖν
quos vobis priores nutritios habeat (qui quidem Græcus
inter censeri possunt) non facile quisquam inveniat.

Eodem modo usurpatus diatēges, cum interset, vel Reg. 3.
interset; ut πολὺ γα διατέγεται τῷ στρατίων, τῷ στρατοῦ διατέγεται,
πάτης εἴσαται εἰπεῖν ωρῷ τῶν κοινῶν οἰδεῖσθαι. Cum cum interset.
exercitu, plurimum interset, vel intercesset, imperatorem
saluti suæ reipub. causâ parcere. Eodem quoque modo
εἰσχόμενον accipitur. ut εἰσεχόμενον, τὸν γε μὲν ἐρδυμέν-
το, τὸς πολυμαδιας πάσιος εὐ πίκεν. Cum fieri soleat,
vel possit, ut qui minimè piger & ignarus fuerit, is fact-
lē ad magnæ eruditionis ludem perveniat.

Similis est usus participiorum ἔγχωρῶν, παρεγχῶν, & Reg. 4.
παρετυχόν, quo pro eodem ferè sumuntur: id est, ubili-
cat, cum liceret, si quando res tulerit, & simil. ut ἔγ-
χωρῶν δι' ὀλίγων αἰσθάνεται τὸν ἡμερῶν, cum liceat, vel lī-
ceret, paucis diebus pervenire. Sic παρεγχόν απλαχέ-
ται τοις κανθαρίσις, si, vel licuerit hoc liberari periculo.
Thucyd. lib. 1. pag. 77. jungit ēu παρεγχόν, id est, si res
faustè successerit: ἀνδρῶν γδ̄ σωζέσθων μὴ διπλάσιον α-
δινούτο, οὐκ χαλέπινον αἰαστῶν δι, αδικειμένων, ὃν μὲν εἰ-
πλήν πολεμεῖσθαι δι παρεγχόν, ὃν πολέμου πάλιν Συμ-
βούλιον, id est, Hominum quippe moderatorum est, ubi la-
danur nihil. quiescere: fortium vero, si injuriam pa-
tiantur, ex pace ad bellum se convertere; tum ubi res
successerit, iterum ex bello in gratiam redire.

Sic παρετυχόν αἰνοτῆτα εγέδει τιμὴν, id est, Reg. 5.
cum liceat victoriam sine pulvere consequi. Idem Thu-
cydid. lib. 1. p. 51. τῷ δικαίῳ λόγῳ τοῦ χρῆσθαι, δι εἰσ
παρετυχόν ιχύτη πικ्तοσθαι παρεγχόν, τοῦ μὲν πλέ-
ω ἔχειν απτράπετο. Nunquam equi boni rationem obſici-
tis: quam quidem nemo adhuc (cui modò liceret, ut ali-
quid obtineret) ita potiorem duxit, ut propter eam ab au-
gendi possessionibus abstinuerit.

Usurpatur etiam participium pro gerundiis in do, Reg. 6.
vel pro auferendi casu, præsertim participii vocis
passivæ: ut apud Xenophonem de Agesilaō, αἴρει-

αἰρεῖσθαι θέλοντα μᾶλλον, ἢ ταῦτα γεγονότα μάχεσθαι αὐτῷ,
id est, malle cum eis dimicare, expeditionem adversus il-
lum suscipiendo, quād illius fuit nōnō. Sic παραγέ-
γόντες ἀνθρώπους πονήσεις πονεύντα τοὺς ἐνικατέστη, τὴν
ἐυσημαίαν, ἢ καὶ τὰ πλείστα φρεσκεύντα, πυρηναίας Σω-
λαῖον id est, προστιθήνας omnino fuerit, paucis annis labo-
rando (vel paucorum anno um labore) gloriam, quād
multis otiosè traductis, ignominiam reportare.

Reg. 7.

Participium aliquando jungitur cum nomine τι, interrogante, in omni genere, numero & casu, more Latinis parum usitato; v. g. τί: ὁν, καὶ πότερον ὅτι χρημα-
τεῖον; quis exīens, id est, qui homo, & unde hoc aggre-
deris? Sic τί βελόνη οὐτὸν λοιποῖς; quid volens
ipſi conviciaris? quid sequeris eum conviciū afficiendo?
Sic, τί ποιήσεις κατεργάσαι διδασκαλον; quodnam ob faci-
mus morte damnatus est? Sic, τί παθῶν, εἰς τὸ τοῦ σ-
ταύλου πλάνεται; quid passus id est, quo animo, quo sensu,
veli quo affectu, incommodo, eō devenit impudentia?
Demosthenes eum illo τί, genitivum absolutum par-
ticipii conjungit; Olynth. 2. τί ποιέντων ὑμῶν εἴπει
Χέρος διῆγαντες εἰσται; Quid facientibus vobis hoc
tempus omne consumptum est? id est, quid egistis tunc
hoc tempore? aut qua in occupatione vestrā, &c.

Reg. 8.

Sic apud Atticos maximē, subjunctivus articulus,
aut vox ei significatione respondens, ut ὅτι, ὅτοι, ἵσται,
πραemittitur participio, in eo casu, quem partici-
pium exigit, præcedente ut plurimum aliquā præ-
positione, ita ut vix Latinè phrasis reddi possit.
Demosthenes pro Coron. οὐδὲν τία πεποιηκότων
αὐτοῖς πονεύστε παλαιότεροι, nec reputantes
ipſi vobiscum, quidnam egiffent illi, quorum causā peri-
culum adireatis. Ita enim hæc locutio resolvi debet,
τία πεποιηκότεν αὐτοῖς αὐτοῖς πονεύστε.
Sic, λόγον ἔσατο διδός, πρέψεος, vel ὅτι πατερό-
κότα σπατηγόν ὁ πόλεμος δοτῶν, secum diligenter effi-
mans, quād multa feliciter peregisset Imperator, quo-
cum id bellum gerendum esset.

Par.

Participium, in oratoriis præsertim interrogationi- Reg. 9.
bus, respondens præcedenti nomini, vel pronomini eodem in casu; resolvi debet per verbum, cuius participium est. Demosthenes sæpius, ut orat. pro Corona, 'Εγώ οὐτοίς ἀλεξάνδρος πότερον οὐ πως αἴτιος εἰσίν; Ego ut tibi hospitalem cum Alexandro necessitudinem objiciam? (subauditur enim δρειδίζω) unde tu tandem eam tibi parare, vel eā dignus esse potuisse? ubi πότερον λαβόντι; pro πότερον ἀντίτιον οὐ τοις αἰδοῖσι; Gallicè, Et ou l'aurois tu pris? Sic, πῶς αἴτιος εἰσίν; pro πῶς ἀντίτιον τοτερός αἴτιος εἰσίν. Idem ibid. οὐδὲ τοῖς αἴτιοις, εἰ καὶ πραπτα, οὐ τοῖς αἴτιοις, τοῖς μετροῖς; οὐ μὴ τοῖς αἴτιοις, τοῖς δικυρωτοῖς πότερον λαβόντι; οὐ πῶς αἴτιος εἰσίν; Tisi autem οἱ labi, vel etiam tuis, quodnam esse possit cum virtute commercium? aut qui tandem eos, qui tales non sint, designare posses? &c. Ubi hoc etiam notandum, πότερον λαβόντι; & πῶς αἴτιος εἰσίν; ad pronomen οὐ tantum referri, licet interjectum sit; οὐ τοῖς αἴτιοις.

Participium cum verbo λαβόμενον conjunctum, per Reg. 10: verbum explicari debet; verbum vero λαβόμενον, per adverbium clām, & occulte, ut ἐλαύη τὸ σκαλοπίου λαβόμενος, fēse clām ē concione subdixit. Sic ἐλαύητες λαβόμενοι Θ τοὺς ἐν τῷ τέλει, clām se ac fuitim in magistratum benevolentiam insinuabat.

Participium masculinum, nulli iudicis numeri, cum Reg. 11. nomine singulari & feminino, sed multititudinem significante, jungi potest: ut apud Lucian. οὐ πέλια αἵματα καχύπτεις αἴρεται, pro καχύπτα αἴρεται, urbs universabitibus audit auribus.

Aliquando, sed ratiū, participii casus in accusati- Reg. 12. vum mutatur, licet præcedat nomen, aut pronomen, aut aliud participium in diverso casu: idque vel cum particula ὡς, vel sine illa. Cum illa quidem: Aristot. οὐδὲ τοῖς συριακοῖς εἰ τὸ αὐτοχίον, αἴτιοι περιέσθε, ὡς ἐξαπατῶνται, pro ἐξαπατῶνται nec ius, qui simul in calamitate versantur, fidem habendam putant, quasi fallent-

fallentibus. At sine illa, Demost. Olynt. quad. ~~προστιθέντες~~, τέον ύμιν τοῖς τέτων λόγοις, εἰδότας, &c. pro ἐσθιν, nam præcessit ύμιν, id est, negligenda vobis illorum gratio est, cùm sciatis.

Reg. 13.

Participium aliquando pro infinitivo usurpatum, ut apud Isocrat. ~~τοῦτον τὸν θεόν~~. Σκοπέλης, inquit, εὐεργεόν γένεται αὐτῷ δικαιοδότης. id est, Diligenti maturoque judicio reperi, me non aliter rem illam esse conjecturum: ubi διαπεριέλθεις, pro futuro sumitur. V. cap. 8. sect. 2. Sic Demost. de Falsa Legat. ~~τίτλῳ~~, inquit, οὐαὶ ὑποχρεούσι, αρχόμενοι τὰ λόγια, δεῖξο πεπονισμένοις, pro πεπονισμένοις: id est, ut quæcumque vobis sub initium orationis promisi; ea me perfecisse demonstrem. Sic, cùm audissim, nullo alio modo eum in gratiam cum hoste redditurum esse: κατημαθὼν ἡ δέσμως αὐτῷ αὐτολαβεῖς, τὰς τεράς τὸ εχθρὸν διδηματάς παντούμενον, pro παντούμενον αὐτόν, vel ποιήσεδαι, sine particula αὐτόν. Sed firmando usu hæc regula, ne Tyrones dicant, ut solent, βέλοι μοι ποιῶν, pro ποιεῖν, & simil. quæ mera solœcta sunt.

Reg. 14.

Sæpe participium, ac præsentim in Aoristo, Latinè per verbum elegantiū redditur, additâ conjunctione, &c. ac simili verbo sequente. Demosth. pro Corona. Ἀλλ' εἰςαύτες καταψήσασθε ήσθι, sed consurgenties, condemnate jam: Elegantiū, sed consurgatis, ac me jam damnatis licet.

Reg. 15.

Idem Aorist. activ. participii, cum suo casu, elegantiū verti Latinè solet, per ablativum absolutum participii passivæ vocis. Demosthenes pro Coro. ποσέτοις ὑπερεγκέντοις, εἰ τοις, καὶ σκολιατα, καὶ λοισθείας συμφόνους, ιστοκρίνει, id est, tanto post, criminibus, dicteriori, contumeliisque congregatis, bistrionem agit. Græcè, vix dicitur, σκωματῶν συμφορκθέντων.

Reg. 16.

Participium, cum verbis aliquem animi sensum significantibus, usurpari potest, in nominativo casu: ut μέμνυας ποιήσας, memini me facere: αἰδούσας διαμῆτῶν, scutio me aberrasse. Si tamen alijs casis præcessis-

præcessisset, ob verbum adjunctum, tunc participium cum verbo affectum significante conjunctum, in eodem, quo præcedens casu ponetur. Demosthen. pro Corona, συμβέβηκε τοῖς προστιχόσι, περίτεις ἔωντο παθεαχόσιν γάνδαι. *Iis qui præerant contigit, ut sese omnium primos vendidisse sentirent.*

At cum præterito medio σύνοιδα, poni solet participium, vel in nominativo, vel in accusativo, imò etiam in dativo, si nomen aut pronomen in eo casu fuerit, e. g. σύνοιδαί μοι δι' ἔλε ποὺ ἔτες διλεκάς προσηλωδεῖς, vel προσηλωθέντη πής βιβλίοις. *Conscius tibi sum, quād toto anno libris affixus fuerim.*

Participium aliquando, pro optandi vel subjungen- Reg. 17.
di modo, cum particula οἱ, usurpatur: ut τὰ πεῖ τὰ λόγια, πῖς ἐρρωμένας πεσεῖχεν βελομένοις, εὐπόεισα φάσοιτ' αὐτ., id est, *literarum cognitio*, si qui modò confranter in eas incumbere voluerint, satis ad parandum facilis videatur. ubi πῖς βελομένοις, pro ei πεῖ βέλος-
ν. Exempla passim apud authores omnes, ac piæser-
tim Atticos.

Interdum apud Atticos maximè, participium neu- Reg. 18.
trum accusativi casus, ita pro verbo ipso usurpatur, ut omnino sensus pendere videatur. Thucydid. lib. 1.
pag. 27. τεία μὲν ὄντα λόγια ἀξία τοῖς "Ἐλλησι ναυπι-
κοὶ, τὸ παρ' ὑμῖν, χ, τὸ ἡμίπτερον, χ, τὸ Κορινθιῶν τέ-
ταν δ' εἰ πειθαρεῖ τὰ δύο εἰς τὸ αὐτὸν ἐλέγειν, &c. id
est, cùm tria sint apud Græcos digna memoratu nava-
lia, vestrūm, nostrūm, & Corinbiorūm, ex iis si duo in
unum coire patiemini. Hic, τεία μὲν ὄντα, pro τεία μὲν
δοῖ quod etiam dici posset, τείων μὲν ὄντων. alioqui,
ἡ sequens post τείων, aut omnino vacat, aut sumi-
tur, pro δύ, ut infrà observabimus. Hæc, & similia,
intelligenda potius, quād temerè imitanda.

SECTIO II.

De Participiis quibusdam in oratione abundantibus.

Regula 1.

Participia quædam eleganter in oratione *παρέλθουσαι*, atque uni de coro serviantur. Ejusmodi sunt *ἀντίστηται*, *ἀπέστηται*, *ἔχεται*, *λαβέται*, *φέρεται*. Hinc illud frequentissimum, *ῳχεται απέστηται*, *abiit discedens*, id est, *discessit* satis enim esset *ῳχεται*, live participio.

Reg. 2.
*ἀριστος, cum
imperat.*

Ἄριστος, Aorist. 1. particip. verbī *ἀριστω*, *perficio*, cum imperativo tantum, sic abundat, ut tamen aliquamē promptitudinem addere videatur; tuncque vel adiunctum habet *τι*, vel eodem caret. Aristophanes sape. In pace, *ἄκετη δῆτ' ἐκ Λαχεδαιμονος μέτεις αριστας τι* est, ergo *age*, & alterum *quantocuyus affer*, vel *adhuc Lacedemone*. Nec enim video, quemadmodum eo loco *τι*, interroget, & *αριστος*, pro *ηρυστας*, positum sit, ut inuit Scholia stes.

Idem in Ranis, sine *τι*, usurpavit: *Ἴδι, πιεῖται οἱ Αἰχυλοί*, *αριστος*, id est, *Age Heschyle, ad alterum traxi quantocuyus*.

Lucianus in Reminiscientibus, *ἀκεν*, *ῳ Τέρματι ιχετας μοι τις ασθενεις, αριστοσα, καὶ οὐλίγον το χειρικόν*. Ego, Sacerdos, cedo aliquot mihi caricas, & pauxillar auri, sed propera.

Reg. 3.
ἐξοι, abundans.

Participium *ἔχων*, sæpiissime jungitur cum verbis *παιζειν*, id est, *jocari*, *φλυαρεῖν*, id est, *nugari*, *ληπεῖν*, id est, *delirare* aut *somniare*. Exempli causa, *παιζεις εχον* ait Lucianus, *Jocaris*, inquit, *επιμνεύο*. Sic apud Platonem in Gorgia, *πιτια ψεσθιματα φλυαρεις εχον* quos tu mihi calceos blitteras! Demothen. orat. contra Leptinem, cum alio verbo participium hoc conjunxit, nimurum: *παραπλεσθει, in acie opponere*, dum ait, *ἢ περ πέτρην υμας εχων*, *αρδεις απει τη πελοπονησε παρετεχεται* quo modo vos cum universis Peloponnesiis commiseratis nisi malumus, *εχων* eo loco, idem est, *quod vulgo dicimus, vous ayant en sa conduite*.

Reg. 4.

λαβων, apud Demosthentem *maxime*, non secundum abundans.

abundat, aut vertendum est, cape sis, prenez moy, & ante imperativum præcedens explicandum. Pro Corona, καὶ μοι λέγε τοι χρεῖον λαβὼν, pro καὶ μοι λαβὲ τὸ χρεῖον καὶ λέγε, prenez moy teste accusation, & la-
tis. Similia paucim exempla.

Φέρων, eodem queque modo usurpatur, ut apud *Ael.* Reg. 5.
nem contra Ctesiphontem, εἰς τὸν φέρων περίστην τὰ
πράγματα, eò res adduxit nostras: toile, φέρων, idem
sensus integer remanebit. Hoc tamen notandum est,
Participium illud, nescio quam verbo significationem
addere, aliquando voluntarii, aliquando præcipitis, ali-
quando fatalis impetus: ut apud Plutarchum in The-
mostole, ubi de eodem loquens, μᾶλλον, inquit, εἰσι-
δεῖς οὐ γένεται, καὶ περισσαντες φθόνον, ὄργης παλαιᾶς καὶ βα-
σιλικῆς, ταῦτα φέρων ταράχης εἰσιν. Nam vehementius
civilem ac recentem invidiam metueret; quam antiquam
& regiam iram, huic sc̄e prudens vo'ensque submisit.

SECTIO III.

'De Participiis γιγόμενοι, & ἐργούμενοι.

Participium γιγόμενοι, variis & elegantibus modis Regula 5.
reddi potest.

Primò enim significat iustum, aut legibus quasi con-
stitutum: ut γιγόμεν τινι, iustum pretium, & γιγόμενοι legitimus.
nunca, mulcta legibus con- ituta, vel justa legis estimatio.
Sic γιγόμεν χαεις, justa & quasi debita gratia. De-
mosthen. pro Corona, Εκ τοῦ ἔργου σώματος, τὸ γιγόμενον,
καὶ τὸν κότειν ἔργον τιθάσαι, id est, legis autem meae vi,
vel ex præscripto legis meæ, quod equum & iustum est
singulos pro facultatibus suis pendere, vel contibuere.
Sic ἀγῶνες γιγόμενοι, ludi solennes, & certo quodam
solemniisque tempore recurrentes.

Secundò, naturalem, aut proprium; quo pacto Ath- Reg. 2.
enium civitas ab Aristide, in Panathenaico dicitur, τὸ γιγόμενον
γιγόμενον ταξιν ἔχειται πρώτη περὶ τοὺς ἄλιον αὐγούστα, prop. ms.
prima Graecarum urbium, naturali quedam & prop. iofsi-
tu, ad solem orientem conuersa.

Reg. 3.
2120100000
germanum.

Tertiò, verum germanumque, non fictitium, & adulterinum, ut ibidem, dicitur, àrditas, inquit, xpcatissim, q̄ tñs γεγονότας αρπάγης ἐπὶ πάτερον ἀκούτας ἤνεγκε: id est, quare viros etiam ferre vulgo solet, cùm robustissimos tum eiusmodi, qui maximos in vera germanaque virtute profectus faciant.

Reg. 4.
2120100000
germanum.

Quartò, γεγονότος αἰγύειος, pecunia non modo proba, sed etiam integræ summae, & nulla ex parte decurta: nam τὸ γεγονότος αἰγύειος ἀποτίνει, est integrum jussāmque pecuniae summam persolvere. Quid Tullius dicit, rectè dare: Titus Livius, rectè restituere: Ulpianus, rectè prestare.

Reg. 5.
2120100000
germanum,
usura.

Quintò, τὸ γεγονότος, absolutiè, id est, τὸ ἐκ τοῦ αργεῖος κέρδος, usura creditæ pecuniae legitima: qui etiam τέκοι γεγονότος dicebantur. Quanquam etiam justa mercede sumitur: ut γεγονότος φέρεται, justam auferre mercedem.

Reg. 6.
2120100000
germanum,
abstulerunt.

Sextò, τὸ γεγονότος in universum, est id omne, cui nihil omnino ad perfectionem & integritatem defit. Sic Aristides loco citato ait, τοὺς δρομίας τὸ γεγονότος τηλερχέα, cursores justum & integrum curriculum abstulisse. Quo sensu eleganter sumitur, αὐτὸν τὸ καθηκόντα, pro officio omni ex parte cumulato: ut unde ēt τὸ οὐροῦ, τὸ δέσις τὸ γεγονότος μεθαυμᾶς ἔχει φέρει. Conscius mibi sum, nihil à me penitus officii erga te mei prætermissum fuisse.

Reg. 7.
2120100000
germanum,
facultas.

Septimò, idem est, quod τὸ μέρος τὸ ἐπιβάλλον, de quo in capite de Nomine supra diximus: non tantum rata portio, sed etiam virilis pars & facultas: ut πάτερ ὁ κανογόνοι τὸ γεγονότος ἐποίειστο, id est, sum quamque partem heredes omnes abstulerunt. Sic τὸ ἐπί ἑποὶ γεγονότος, διαπεζεῖσθαι περάσσουσα, id est, quantum in me erit, rem perficere conabor.

Reg. 8.
2120100000
germanum,
coherens.

Octavò γεγονότος, est coherens & consentaneus, vel etiam cum decoro & dignitate conjunctus: unde oppositum, & γεγονότος significat absurdum commentarium, inanem, & indignum, v. g. εὔπολες φαίνεται γεγονότος

γυναικῶν ἐλπίδων, spes inaneis absurdisque fozet: quæ etiam ἐλπῖδες μὴ θοι. spes nulla dici possunt.

Hinc sit, ut τὰ γιστόμητα in neutro, dicantur, ea que decent, atque debentur: ut apud Aristidem loco ci-
tato, πρῶτοι γεννομένοις τὸν πόλιν, dignos civitati honores persolvere: nisi malis significare; proprios ac peculiares fructus, qui tamen ad singularem istius civita-
tis rem conditionēaque pertineant.

Nonò, τὰ γιστόμητα, proprias commoditates signifi-
cant, quarum amore ac studio quisque ducatur: ut apud Reg. 9.
Démosten. Philipp. 2. ubi de Philippe Rege loquitur;
τοὺς Θηβαῖς νῆστο, inquit, ἀντὶ τῆς αὐτῆς γιστόμητα,
τῷ λοιπῷ ἑάστεν ὁ πτως Κάλεσαι πράττειν αὐτὸν, id est,
Thebanos existimabat proprias commodius conciliatos &
alleatos, integrum sibi liberānsque reliquorum omnium
potestatem esse permissuros.

Participium èdiximus, primò idem ferè est, quod Reg. 10.
τεζήσεος, promptus, ad manum, cujus copia nobis est. èdiximus
Hinc apud Antiphontem, τοῦς èdiximus, ènōdastar promptus.
πυνθανεῖσι, quibus licet affecere suppliciis. Ita contrario
senso, πρωτεύειν τοὺς èdiximus, τοῖς αὐτῷ κρ-
ηπτῷ μέσοις, id est, quibus potuerunt honoribus res ab eo
præclarè gestas prosecuti sunt.

Secundò, aliquam facilitatis ac probabilitatis signi- Reg. 11.
ficationem habet: ut èdiximus in misce, fides quæ sati èdiximus
facile ac probabiliter adhibeat, apud Herodianum probabile.
lib. 2. initio. Sic èdiximus πέρισσοις, color, & præ-
textus verisimilis: èdiximus ἐγκλημα, crimen proba-
bile: èdiximus ἀπολογία, defensio bene fidei, vel digna
que utcumque probetur.

Tertiò, jungitur etiam eleganter cum superlativo, Reg. 12.
idēmque tum ferè est, quod aī vel ὡν, quād apud La- èdix.
tinos. Aristot. 7. Politic. ἡ πόλις κοινωνία τοῖς ὅσι τῷ οὐρανῷ. cum superlat.
ων, ἔρεται ἡ ζωὴ τὸ èdiximus ἀείσης. Civitas quedam
similium communitas est, ad vitam quād optimè fieri potest
instituendam comparata. Sic τὸ περιουματικὸν èdiximus τὸ
èdiximus σασινα τὸ τέλον, constantissimam alacritatem
offendere.

Reg. 13.
Ἐργαζομένων, facultatis.

Quia itò, τὸ ἐνδεχόμενον, de quo jam superius ali-
quid accipi, est perficiendæ rei facultas qualiscunque,
ut καὶ τὸ ἐνδεχόμενον, pro virili parte; quod etiam ef-
ferri solet per adverbium ἐνδεχόμενος, ut apud Polyb.
lib. 5. ὁ Βασιλεὺς περὶ τὸ παρόν ἐνδεχόμενος ἔσταιεν-
ται. Rex opportunum pro tempore consilium cepit: vel
per genitivum pluralis numeri, sed neutrius generis,
cum præpositione ἐπι: ut εἰ τῷ ἐνδεχόμενῳ τοῦ πο-
λευτῶν ἤκουετο, quā potuit ratione hostes propulsavit.
Thucyd. ferè dicit: ὡς εἰ τὸ ἐνδεχόμενον.

Reg. 14.
Ἐργάζομενος, coniungens.

Quintò, apud Philosophos illud est, quod *contin-
gens* dici solet; quod nimirū tam fieri, quām non
fieri ex sece potest: ut in bello vincere, aut non vince-
re, εἴ τον ἐνδεχόμενον vocatur: quo sensu opponitur
τῷ τε ἀναστρέψι, id est, tam rei necessarieς καὶ τῷ εἰ ἤκαν,
quām ei, quae in nostra potestate sita est; καὶ τῷ καὶ τοι-
απέντι, id est, & ei, quam sponte ac deliberatè susci-
pimus.

S E C T I O I I I I .

De Participiis verborum ὄνομάζω, παρέχω, πρέχω,
ποιῶ, παχάνω, παράφχω, εἰμί.

Regula 1.

Notandus usus participii ὄνομάζων, præcedente ad-
verbio. Demosthen. pro Corona, de Æschine,
qui dixerat δικαιότητας, necessitudines, non tam verbis,
quām communi utilitate βεβαιώδη firmari: addit,
μελλεῖ σημᾶς ὄνομάζων, admodum graviter nominan-
tans, id est, specioso admodum nomine, vel etiam ora-
tione usus.

Reg. 2.

“Ο παραχών, & τὸ παραχότερον, rariū quidem, aliquando tamen, idem videtur esse, quod παρόν καὶ γένες, præcessus
occasio: sic enim intelligo illud Aristidis in Panatheneica: εὐαργῆ, inquit ille, καὶ διανυσά της αὐτοῦ ὄντη-
ναι καὶ σημεῖα εὖλοις γράφει, εἴ περ τῷ παραχότι, illustria
prosfas, atque egregia aequitatis sue documenta dederunt,
quoties se dedit occasio. Vide Sect. 1. Reg. 4.

Participium

Participium πείσχων, id est, *continens*, cum articulo junctum, s^ep^e pro aere sumitur, quod is inferiora omnia complectatur. Plutarchus in *Alexandro*, λέγει, ^{aer-}
inquit, οὐδὲ δέ τι πνον, οὐδὲ ὡρῶν καὶ ράστων τὸ πείσχον-
τό, λόγων ὄντων. Ferunt, cūm aliquando super eanā, ^{Reg. 3.}
de tempestatum varietate, deque aeris temperatione sermo incidisset. Ibid. πάλιν φύσειν Ἀπολεῖαι τῷ αὐτοῖς
καὶ δυσκαπίαι τὸ πείσχοντό d^rμηράστω τῆς σπα-
νίας, id est, stragem exercitus maximam, cūm rerum
necessarium penuria, tum cœli gravior temperies e-
diderunt.

Participium activum verbi ποιῶ cuiuscunq^{ue} tem- ^{Reg. 4.}
poris fuerit, junctum cum adverbio γαλῶς, significat ^{ραῦ;} πιλῆ-
jure ac meritō, idque vel continuatā oratione, vel non-
nihil etiam disjunctā. Et continuatā quidem, ut γαλῶς
δὲ ποιῶν αὐτῷ συγγενέσις εἰνέχεται, τὸ παρεγγένετον δὲ
μερίτην, meritō sane, peccati prater voluntatem ad-
missi veniam ei dederis: quod vulgo satis feliciter dici-
mus, vous serez bien de lui pardonner. Sic apud Demosth. oratione 1. ἵνα οὐδὲ πολλῶν, ὡν, γαλῶς ποιοῦ-
τες, εχετε, μηδὲ ανελίσκοτες, τὰ λοιπὰ παρποῖοι εἰ-
δῶς, id est, ut eorum, quae jure obtinent, plurimorum lo-
co, paucis quiōusdam impensis, reliquorum fructu securè
potiantur.

Distinctā verò, ut τὸν δρός φιλίαν αὐτὴν παῖς οὐ εἴλογτο
τὸ χρημάτων, καὶ μάλα γαλῶς ποιήσατε, id est, homi-
nis amicitiam divitiis omnibus potiorem habuerunt. Et
meritō quidem: quod s^epⁱius dicunt, καὶ μάλα γε εἰκό-
τες: Vide cap. 2. de Verb. Sectione 9. Regula 2.

Secundō, hujus idiotismi usus est, adjuncto etiam, il- ^{Reg. 5.}
lustrioris significationis gratiā, καὶ τὰ δικαια, vel τὸ δι-
καιον, vel τὰ καθήκοντα, vel τὸ καθῆκον: quæ voces ius,
officiumque significant: dicunt enim γαλῶς γε, καὶ τὰ δι-
καια ποιῶν, eodem planè sensu.

Tertio, negationem aliquam præmittunt, vel conti- ^{Reg. 6.}
nuatā, vel disjunctā similiter oratione: ut, τὸ αὐτορρά-
τεγ, τὸ γηράσκεις ἔστιν αὐτον τῆς ἀνταγγίας γηρόντεον, τῆς

πατεῖσθαι καὶ γαλῶς ποιῶντες, ἔξειστο : Imperatorem, cuius virtute pars Reipublicae felicitas magna fuit; è patria per summam injuriam expulerunt. Vehementior autem oratio distincta esset, hoc modo, τὸ πατεῖσθαι ἔξειστο, καὶ γαλῶς ἀετοποιῶντες, εἰ μά τις πολεως σωμένου, id est, ejecerunt, & injuria certe quidem, per ipsam Reipublicae salutem.

Reg. 7. αοριστ. 2. participiu[m] *πυχώνω*, ferè significat ob-
tinxerū, vul-
gari. vium ac tritum aliquid; aut abolutè, fortuitum quid-
libet. Sic *πυχόντες* αἱ θρωνεῖ, homines ex trivio: οὐ πυ-
χώντα ζητά, πατει quelibet, aut vulgaris: τὸ πυχώ-
ντα σμα, quelibet offendit. Demosthenes epist. ad Philipp. μηχαὶ τρόπωντος, καὶ οὐ πυχώντα σμα, ἀ-
παντα δίστησε. καὶ δέλυτο, *levis praetextus*, & quelibet
offensio cuncta succutere ac dissipare solet: quod ipsum
dixerat, Olyath. 2. ἡ τρόπωντος ἀπαντα δίστη-
σσα, καὶ δέλυτο: Est enim αἱ παρατίχει, arrepto quasi
capillo retrabere.

Reg. 8. Aliquando οὐ πυχόν, in neutro, significat casu, fortè,
ποτε πυχόν, fortuna: cui opponitur, οὐτοι περιοδος, quod certo con-
casu. filio. & providentia sit.

πυχόν, feriē. Aliquando, idem est quod *ἴσως*, forté. Synes. E-
pist. ad fratrem: πυχόν δ' οὐ καὶ τὰ πρωτηῖα οὐ γέ-
φεται νῦν, id est, quin & primæ quoque partes nobis for-
tè concederentur. Quo sensu, apud Atticos dicitur con-
junctim, πυχόν *ἴσως*.

Reg. 9. De participio verbi *ὑπάρχω*, pauca hæc notanda:
Primo, præter vulgarem acceptiōnem, quā τὰ *ὑπάρχε-*
τα ponuntur &c. οὐ τὸν πόντον, vel τῆς ροτᾶς, id est pro bonis
& facultatibus: Idem neutrum plurale, sumitur loco
τὸν διωκτῶν, καὶ ἀστραψί, vel ἐνδιχθυμῶν, id est, sub-
fidi: & opibus. Thucydid. lib. 6. ὅρατε ἀπὸ τὸν *ὑπάρ-*
χόντων, ὅτε τρόπω κάλισα ἀμυνεῖτε αὐτές. videte quā
ratione pro viribus, opibusque vestris, eos quām optimè
propulsare possitis. Cui loco inest etiam significatio pre-
sentis rerum statū. Sed clariū lib. 7. præmissis ὡς &
έκ, pro ἄπο. ὅρᾳ γένοντο Νικίας οὐ σπάτευμα ἀδυμοῶν,

νις ἐν τῷ ζεύχοντων ἐδίπομέ το, καὶ παρευσθεῖτο.
Nicias exercitum videns animis confernatum, eum
tamen, prout serebat præsens rerum status, confirmabat,
atque solabatur. Et lib. 8. sub initium, ὅμως δὲ,
νις ἐν τοῖς ζεύχοντων, ἐδόκει χειρῶν μὴ εὐδόκεια.
Sed tamen, ut in præsenti rerum statu, vel prout præ-
sens rerum status patetur, cedendum ac remittendum
nihil visum est.

Secundū, idem neutrū plurale, non absimili sensu, Reg. 10.
sed constructione dissimili, pro Deo ipso, vel fortunā,
vel alio quovis ponitur, quo auctore, talis aut talis sit
rerum nostrarum status. Demosthen. Olynth. 2. cùm
dixisset Deos, & fortunam populo Atheniensi facere,
cum ne sibi desit cohortatur, μὴ χείρες τῇ δοξώντες
οὐκ ἡμᾶς αὐτοὺς τῷ ζεύχοντων, ne deterius nobis,
quād Dii ipsi, à quibus ea habemus præsidia consulere
videamur, aut simplicius, deterius quād præsens rerum
status exigit.

Tertiū, οὐ πάρχει πιν, eadem significatione dice- Reg. 11.
batur quā γένοντι πιν i justarei estimatio: ut ἀπόδογ
τι τῆς οὐ πάρχειον; τιμῆς, vendere aliquid jūlo prelio.

Quartū, οὐ πάρχει καιέσ, non tantū pro præsenti
statu, vel tempore, sed etiam pro illo quod tempus præsens
erat, cùm aliquid fiebat. Demosth. pro Coro. elegan-
ter, ἀνασκαφῶν οὐς κατ' ἔμείνεις τοὺς ξεῖνους εἰς τὰ
περιγύματα, ἀναψηστούμενα, ἵνα τῷδε τῷ οὐ πάρχοιτε
καιέσν τὸντα δεοπότε: necesse est, quomodo tunc se se
res haberent; vobis in memoriam revocare, ut suo quaque
tempore spectare possitis, id est, de singulis pro suo cuius-
que tempore judicare; hoc est, habitâ ratione temporis,
quo fiebant.

"Ων, participium verbi εἰμι, (quo de superius aliquid obiter aspersimus) primò significat ζῶντα, viventem; & οὐ μὴ θν, idem est, quod θανὼν, mortuus. Thucyd. lib. 2.
τὸ οὐκ ζῶντα εἰσαγεῖται ζεύχοντα, mortuum enim
laudare omnes solent. Et, τὸ οὐκ ζῶντα λύστην οἱ θεοί ζεύ-
χοις τιστι ζεύν, mortuorum oblitio, qui postea nascuntur,

*quibusdam erunt, id est, futura foboles extinctorum libe-
rorum obliuionem afferet.*

Reg. 13.

Idem participium significat aliquid *ad ipsam* eum quod
poterit, *florens adhuc ac virgins*. Sic dicitur, *de genere*,
magistratus, aut *principatus existens*, id est, *florentis*
adhuc vigoris ac roboris. Sic etiam *dicta causa*, vel *lis*, quae
de *re ipsa* disceptatur, vel *nondum judicata*, vel *compo-*
sita. Sic *omnes* vocant, hoc est, *rubet*, ut ante diximus,
teges, *quazum integra vis est*.

Rec. 14-

Contrà, negatione p̄missâ, *extinctum aliquid*, vel
annegit, & abrogatum significat. Nam a p̄xi ex eis, sub-
latus, extinctusque magistratus, aut falsus: ex ortis vo-
nuos, arricatae leges uis eis suam, transacta controve-
ria vel iudicium nullum, id est, nullius auctoritatis ac
momenti: quod etiam n̄ uis eis, tantum dicebatur, sine
nomine s̄kyn. Hinc uis p̄d eis ex a vñaz x̄dren tui, a-
pud Athenienses ille dicebatur, qui priore judicio, vel
arbitrio damnatus, quod se tempore non statuerat, inter
duos mentes, actorem in ius vocabat, & priorem se-
tentiam nullam esse debere contendebat:

Reg. 15.

Eodem pertinet, quæ dicitur, ἵνα τὸν λόγον τοῦ θεοῦ ver-
batim, non existens argumentum vel materia. id est. a-
lienum, minimèque ad eum pertinens argumentum. D.
molthen. iustio Olynth. 3. ἡδὲν ἐπειδὴ μηδεκῶν οἱ τη-
τοιοῦ τα λέγοντες, οὐ τὰ λόγον τοῦ θεοῦ οὐδὲν
χειρὶ τὰς παρατίτινες ψήφους, ἀλλαγήσαντες. Quæ oratio
nonnihil Attico more tractata, sive ordinanda est,
οὐ παρεστάτες ψήφου τινὸν λόγον, εἰδὼν τὸν, οὐδὲ οὐδὲν
βελεύεται id est. Qui hac utuntur oratione aliud nibi
agerent nihil videntur, quām alienum à vestra deliberatio-
ne argumentum vobis obtrudendo, aberrare. Quo sensu
dici potest, εἰ τὸν λόγον τοῦ θεοῦ λανθάνει. μεταχε-
ιζεῖσθαι, ai enim, aut commentitium tractare argu-
mentum.

Reg. 16.

Eodem ex fonte oritur, ut $\tau\bar{\imath}$ $\delta\bar{\imath}$, & $\tau\bar{\imath}$ $\sigma\bar{\imath}\tau\bar{\imath}$, verum si-
gnificant, ut $\alpha\mu\bar{\imath}$ $\chi\bar{\imath}\tau\bar{\imath}$ $\sigma\bar{\imath}\varepsilon$ $\tau\bar{\imath}$ $\sigma\bar{\imath}\tau\bar{\imath}$ $\sigma\bar{\imath}\varepsilon\bar{\imath}\nu\bar{\imath}\sigma\bar{\imath}\tau\bar{\imath}$, id est fa-
cilitatem omnem superat veri investigatio. Sic enim $\tau\bar{\imath}$ $\sigma\bar{\imath}\tau\bar{\imath}$,
vel

vel τὰ ὄντα λέγεσθαι οἱ πάντη που φιλοσοφοῦντες, id est,
si tame: verum dicunt, qui hoc modo philosophantur.
Alias τὰ ὄντα, id est, η̄ οὐσία, vel τὰ υπάρχοντα, id est,
res familiaris. Hinc & dativus singularis τῷ ὄντι,
idem est, quod ὄντως, ἀπόχρως, verè.

C A P. VII.

De Adverbio.

SECTIO PRIMA.

De certis aliquot Adverbiorum terminationibus.

Adverbiorum quidem, cum inter se se, tum ve- Reg. 1.
rò cum aliis orationis partibus implicata
sapè ratio est. Quæ tamen eorum propria
magis, ac singularia videbuntur, seponere
conabor: ubi verò plurium concursus erit,
tum illua feliciter cuius præcipua vis in quolibet idio-
tissimi genere fuerit.

Ac primùm quidem, Adverbia quæ proprium gen- Reg. 2.
ris idioma significant, in sī acutum fertē desinunt, ut
'Εβρϊσι, Hebraicè, 'Ενδυσι, Greccè, 'Επωασι, Rō-
manè, Κῆπη Gallicè: melius quam 'Εβραικῶς, &c.

Secundò, præcipuæ venustatis & elegantiae sunt, quæ
in sōn, acutā ultimā terminantur: ut ἀγελᾶδōn, gre-
gatim, ἀναλαδōn, scansim, βοτεύδōn, racematim, & in
uice morem, ἐπαναβλᾶδōn, obvolutim: ut ἐπαναβλᾶδōn
τέλητα σοπῆr, velle obvolutum esse, διοδυναδōn, uno
consensu, σοιχδōn, ordine in versus quasi distributo: ut
δέδαε σοιχδōn περιτεμένα, arbores in versus digestæ:
αναδōr, communis, (de quo in capite de Nomine dixi-
mus, ubi de νόμῳ γενέσιν,) σωρεδōn, cumatiani, ve-
ρεδōn, nubium instar.

Tertiò, nec minoris elegantiae sunt in n̄, vel in ē Reg. 3.
desinentia. Prioris generis exempla sunt, ἀλοντ̄,
fine

sine pulvere: *ānspatū*, sine sudore: *stornū*, sine labore: *āutaspernū*, nusquam respectando, sans tourner la tête: *ālophū*, sine illo, vel tenuissimo strepitu: *ānakdāmuknū*, vel *ānakdāmuknē*, vulgo, sans sifflet: *ākēpuntē*, sine præconis voce: *marspanū*, & *marsegatū*, cum tanto exercitu.

Reg. 4.

Posterioris, quæ sequuntur: *āxlausēi*, vel *āxlausī*, sine fletu: *āutōcōtēi*, id est, primo clamore, vel primo impetu: ut *āutōcōtēi* & *πέλιν ἔλειν*, primo impetu urbem capere: *πέλοτσι*, primo, vel proprio intuitu: *παρουσi*, vel *παρουσi*, apud Thucydidem maximè, idem quod apud Poetas *παρυδίν*, viribus omnibus, omni que im- petu: *παρηγει*, publicè.

Reg. 5.

Quartò, notanda præterea sunt, quæ in dñsi, acutâ penultimâ terminantur: quorum ego, saltēm præcipiorum, brevem, nec inutilem seriem hic attexo. Primum est *āpslū*, quod aliquando significat *μετεώρας*, sublimè, ut *āpslū φέραται*, sublimè ferri: Aliquando *funditūs*, malam in partem. id est, ut Græci loquuntur, *āναρτικῶς*, vel *āφανιστῶς*, ut *πόλιν ἀψlū ἐξαθρεῦται*, urbem funditus evertere.

Reg. 6.

Secundum, *āeisivdū*, quod nullâ voce Latinâ reddi potest: significat enim *optimos quosque deligendo*: *virum ē viro lectum*, dicit Tullius pro Milone. Sic apud Polybium, senes Lacedæmoni *āeisivdū* *άρρενες* dicuntur ita deligi, ut non nisi optimi quaque capiantur.

Reg. 7.

Tertiū, *βάdū*, quod propriè sensim ac pedetentim, reddi potest; idem fermè quod *ηρέμα*, hoc est, tranquillè ac placidè. Inde compositum *āracađū*, (quod tamen paulò *ποιτικά τέρροι* videtur,) Aristophanitum, in Comœdiis, ac potissimum in Acarnensibus; est pedibus sursum versus extensis, pendente ac supino capite. Unde etiam negligenter & perfunctorie significat, non autem (ut nonnulli perperam) studiosè, & quasi totum aliquā in re occupari. Euripides certè quidem ab Aristophane carpi videtur, quod *āracađū* ē *ποίηται*, hoc est, carmina sua pedibus sursum porresta, ostendit,

oīe, negligentēque scriberet; eiq; καταβάσιν opponitur, id est, corpore honestius composite, quodque liberaliorem animi contentionem ostendat, tametsi per ἀναβάσιν, locum superiorem; per καταβάσιν, locum inferiorem intelligere possumus.

Quartum, ἐπιγράψιν, quod idem est, ac λίστην, Reg. 8. ἐπιλύδιν, ἐπιθυμίν, & ακεραιός, sibi sim. obter, & quasi αἴσθουσιθως, id est, perfunctionē: ut ἐπιλύδιν ποτέται τὸ Ελλαϊδό, sibi sim linguam Graciam attingere.

Quintū, ἐπιποχήν, hoc est, cursim, vel expeditē: Reg. 9. quo Poetæ quidem saepius, aliquando tamen Oratores utuntur.

Sextū, κρύβεται, idem est, quod κρύψα, & λαζαρόν. Reg. 10. τως, clam & occultē: junctūmq; cum verbo substantivo, adjectivē sumitur: ut apud Demosthenem, εἰ κρύψατε οὐ φέρετε θεόν Φίλον, λύτε τοὺς Θεούς, suff. agium, et si obscurum est, Deos tamen latere non potest. Quod etiam Latini dicerent clam esse, ut κρύψαι τιχανουργίας, clām scilicet aliquid moliri.

Septimū, ψεύσονται, magis Poeticum, & ab Homero saepius usurpatum: ut ψεύσονται φοβέσθαι, fuit à vau de route.

Octavū, παράδοται, sparsim, hic illuc, passim, ac temerē: Reg. 12. παράδιν ἔχειν τὸ ἀντί το πεδίον σπαστῶν, sparsim fusi per campum milites jacebant.

Nonū, φοράται, de eo dicitur, qui aut lecticā, aut ali- Reg. 13. enis manibus efficeratur: ac ferē cum verbo κομίζεται, jungitur: ut τὸ μάχης τραυματίαν φοράταιν ἐκκομίζεται, ē pugna manibus alienis vulneratum auferri.

Decimū, φύεται, i. mixtum, seu promiscue: quod etiam Reg. 14. πεπυριθέως, à verbo φύω dicitur: de iis propriè, que simul subiguntur, & quasi macerantur: tum metaphorice de iis, que distingui cum deberent, perturbantur & contunduntur. Cui non absimile χύθη, & ναχυμένως, hoc est, temere ac sine delectu, ὡς ἐπιχειρεῖ, ut χύθη λέγεται, γράφεται, id est, temere dicere ac scribere.

Jam proprios Adverbiorum quorundam, tum singulorum, tum etiam cum aliis coniunctionorum idiosimos, alphabetico, quantum fieri poterit, ordine prosequamur.

SECTIO II.

De Adverbiosis ἀρπίστως, & ἄμα.

Reg. 1.
ἀρπίστως
severe.

AKeiῶs præter notam significationem, pro exquisitè, & accuratè; significat etiam Primo, ἀνευδι-
tros, id est, severè omnino, ac veluti summo jure;
idemque, quod Tullius ait, ad vivum resecare: ut δια
ἀκειῶς ἔργα τὸν ἡμαρτημένον ἐξατίζειν, id est,
quosvis errores nimis ad vivum resecare.

Reg. 2.
ἀρπίστως
justement.

Secundò, quod vulgo dicimus, justement, autant qu'il faut & non plus, cuius significationis insigne est exemplum illud Plutarchi, in Alexandro: ubi de Alex-
andri galea loquitur, τὸ δὲ πράνθι, inquit, οὐδὲ τὸ πληγὴν ἀκειῶς. καὶ μόλις αὐτίχειν, οὐτε τὸ φρέστων
φυλακας τειχῶν τὸ περυζα τὸ κοτῖδι, id est, Galea vix
quantum opus erat, isti restitit, ut suavos ei capillos
securis alastrinxerit. ubi Interpres ἀκειῶς, certò redi-
dit, minus ap è, meo judicio; περυζα verò, mucrone-
num vertit, cùm sit alz, id est, pars latior ejus instru-
menti ad secundum apta, & in alz morem expansa.

Reg. 3.
ἀρπίστως
parce.

Tertiò, parce; quæ significatio superiori affinis est:
parce enim est, vix tantum, quantum necesse sit: ut
ἀκειῶς τὰ οὐρανά βιον ἀναγκαῖα χρηστεῖν, parce res
ad viatum necessarias suppeditare: quo sensu ἀρπίστως
quoque Plutarcho dicitur in Pericle, ubi Xantippus
adolescens profulus, χαλεπῶς ἔχει τὸ πατέρος αρπί-
στων γλίχει καὶ καὶ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦται, nimirum
patrus, sordide ac minutatim pecuniam suppeditantis par-
simoniam agre ferbat.

Reg. 4.
ἄμα cum
dative.

"Αμα, cum dandi casu, tempus significante, elegan-
ter conjungitur: ut ἄμα τῷ καρπῷ, id est, commodè,
vel, ut primum se dedit occasio: ἄμα τῷ οὐρῇ,

id est, *summo diluculo*: ἀμα τῷ ἀπόρᾳ, *sub primam ve-*
speram: ἀμα τῷ ἔρι, δέρει, χειμῶνι, *primo vere*, *primā*
estate, *primā hivemē*.

Non absimili modo, cum infinitivo, nominis instar Reg. 5.
 jungitur: ut ἀμα τῷ συγκινεσθῆσαι, vel σύρραγλων
 πράγματα, ut *primū certamen commissum est*: ἀμα τῷ
 οἰδητοῦ τοῦ σκύρου παῖς, ut *primū fraudem sensit*.
 ἀμα, cum infinitivo.
 Quo sensu jungi etiam solet cum Indicativo, sequente
 particula καὶ, & verbo rem factam significante: ut ἀμα
 ιέντι χειρὶ τῷ, καὶ πιεῖ περὸν τῷ πεισθέρετο, ut *primū*
 in eum *incident*, *continuè gravius ipsum appellavit*. Tum
 vero particula τέ sēpe huic adverbio postponitur: ut
 ἀμα τῷ τε γλυκύμνον ακήκοα, καὶ βοῶντας εὐλόγα, *simul*
 atque rem audivis, statim ad opem ferendam equum ad-
 misi.

Potest & cum duplice participio jungi, sequente καὶ, Reg. 6.
 μέντα τῷ γράφων, καὶ λέγοντας αὐτούς, *simul* & *scribens*, *έμεται*, cum
 dicentem audiens: vel cum uno tantum participio, *participio.*
 sequente verbo, sine καὶ: ut ἀμα γάρ τοι τῷ αἴτελῶν,
 πληγλων ἐπείνατο πικράν, id est, *hac enim interminando*,
grave simul inflixit vulnus.

* *Αμα ἐπΘ*, *ἀμα ἕργον*, verbatim *simul dictum*, *simul opus*; quod Latini brevius adhuc, nec minus eleganter, *έμεται ξΘ*, *dictum*, *sabulum*: Gall. aussi *tost fait*, que dit.

SECTIO III.

De Adverbis ἀμέλει, ἀνπικρῷ, & ἀνπιχρῷ.

Αμέλει, factum ex imperativo verbī αἱμέλεσαι, quasi Reg. 1.
 dicatur *securus esto*: Primo, eleganter ponitur, con-
 firmandæ & illustrandæ rei gratiæ: quo modo Latini,
 certè, profectò, utique, plane, omnino, usurpare solent: *ἀμέλει*,
 ut τε τοῦ γδ., *ἀμέλει*, τῷ γὰ τῷ πλακίαι περιεβούτι
 αἱμέλεσαι τον φαινοτ' αὐτόν, *id enim profectò homine jam*
ateate maturo indignissimum habeatur.

Secundò εἰρωνικῶς ponitur, ut *nimirum*, scilicet, vi- Reg. 24.
 delicit, apud Latinos: exempl. gr. ἐτῷ γδ. *ἀμέλει*, *βε- ἀμέλει, in-*
πικρός, *βεβηκός*.

Geūwācēi καὶ ἀτακαλόπων θέσις τετράν, συμφέρεις καὶ
γούμια τὸ περίγμα, ita enim videlicet datus fluctus
continuò, dumque procrastinas, rem ex animo conficiēs.

Reg. 3. Tertiò, etiam initio membra aut periodi, est enim
accidens quippe verò, & quidem, quippe, enim, ut dicitur, tis γέρανος
μόρος τοιοῦ τὸ τίταν πάθος ἀν; enim verò, quis enim ha-
negligenter, ac dissipatè ferat?

Reg. 4. Quartò, non absimili modo usurpari potest, cum no-
dus, si-
ducia index. strā ipsi fiduciā dubitationem alteri omnem eximintus,
ut tī ὅρθωδεῖς τὸ νυνί; tī ἡ ἀποκύεῖς αὐτέται, δεῖς γ
καὶ περίτερον συμπεσεῖν ἐχθροῖς μέλλοντο. Quid metus
nunc? quid bæsitas? nempe cum iussim nobis, quibuscum
ante, hostibus futura res est.

Tale videtur illud Aristophanis in Nub. actu primo
ubi cum ex Strepsiade quodam, ridiculo ac joculari
homine quereretur, quomodo tandem aliquid disser-
posset? respondet ille fidenter, αὐτέται καλῶς, Ego re-
vō præclarè scilicet: tametsi Scholiastes velit αὐτέται πρ
έλθειν, vel αὐτόν esse, unū αὐτόμενi, nè labores, solutus
animo, nè vous en meitez pos en peinc, laissez moi faire
quo modo Imperativi significationem retinebit.

Reg. 5. Quintò ac postremò, cum exemplo rem illustra-
dūt ad verbū causā. mus, idem ferè est, quod ἦ, quali dicas, exempli
causa: ut si quis dixisset naturam, αὐτήν γάρ τι
χρῆστα φέρεται, superari non posse; dicti hermāndi
causa subjungeret, αὐτέται, τὰ ἐξ απαλῶν διεσπα-
γμένα ἦσαν πέριπορ, εἰδημία υποχαῖν ὄρδεν τὸ λοιπὸν
ἀποτάσσειν, id est, Exempli gratiā, pravas ab te-
nerioribus usque radicibus arbores, nullā deinde vi-
erigere possis.

Reg. 6.v. De Adverbīis αὐτικρί, acutā ultimā, & αὐτικρί,
acutā antepenultimā, notandum primò, tametsi αὐτι-
κρί, sæpius è regione, vis à vis, significet: αὐτικρίus verò
palam, & aperte: namen alterum pro aliiero usurpan-
apud Oratores simul & Poetas.

Reg. 7. αὐτικρίus,
de part: &
part. Secundò, utrumque apud Homerum, sæpe idem esse
quod vulgo dicimus, de part en part: tametsi αὐτι-
κρί,

κρύς, potius quam ἀντικρύ, hoc modo usurpet: unde
creberrimum illud ἀντικρύς δί' αὐτόν Θηλέων ἀκακῆ,
id est, *stāμπάς*, & *stāτεῖς*: cùm significat teli cuspi-
dem alicujus cervices *omnino penetrāsse*.

Ita videtur accipiendum illud Thucydid. lib. 2. ubi
de Thebanis qui Platæensium in urbe male habiti, in
muri arcem subierant; cujus portas extra murum, exi-
tum aperire putarent: ὅθιδων πλάς (τοδὲ τούτος, vel
τὸς πόλεως) τὰς δύες τοῦ ὀκηνοῦτος τοῦ, καὶ ἀντικρύς
θέοντες τὸ ἔξω, id est, rati fores hujus aedificii, (muri
aut urbis) portas esse, atque ulteriorem & apertum extra
urbem exitum dare. Scholiast. etiam annotat, hic τὸ
ἀντικρύς, esse ἐξερανίας, non alio sensu.

Tertiò, ἀντικρύς in acie potissimum & certamine est, Reg. 8:
ἢ πεζοστρατον, à fronte, opponiturque τῷ ρυτῷ, à tergo.
Dionys. Halicarnass. lib. 3. διὰ ἀντικρύς ὅποιτες, διὰ
γράπτην, ἵτε σὸν πολλῷ ρυτοφεγγίστε ἐπ' αὐτός: id est,
alii à fronte, alii à tergo invadentes, ite perīd, atque il-
los omnino contemnite.

Quarto, ἀντικρύς, aperte eleganter aliquando reddi Reg. 9.
potest, per id quod purum putumque, vulgo dicimus, ut ἀντικρύς,
ἀντικρύς διαβολὴ τῷ τῷ, supple δὲ, hæc vero purapucca palam.
calumnia est: Gallicè, c'est une pure calomnie que cela:
hoc est aperta, & perspicua. Sæpius palam, & γνωμὴ κε-
ταλῆ. Dionys. Halicarnass. lib. 7. de Coriolano, s'
κρυψα, καὶ διὰ κυλασεῖς τῶν ἑαυτοῦ γνώμων σ' πορφυρό-
μος, αλλ' ἀντικρύς καὶ θεοσίως non elam ac verecum-
dē sententiam dicens, sed palam ac fidenter.

Quinto, ἀντικρύς apud recentiores, (vix enim an- Reg. 10.
tiquiores sic usurparunt) aliquam habet comparati-
& proportionis significationem. Cujus hæc duo præci-
pua exempla sunt: Alterum apud Aristidem in Ex-
ordio Panathenaici, τὰς μὲν ἀλλας χάρετας, inquit ille,
εἰς τὸν περιγραμμὸν τοῦ ἀντικρύς εἶδον συμβέβηναι, id est, alia
gratiarum genera, vix rebus paria, vel coherentia, vel
congruentia fuerint: loquitur autem de Athenis, quas
oratione potissimum, tanquam orationis parentes cele-
brandas esse putant. Alte-

Alterum apud Themistium, Orat. 9. Αλλα, inquit, τινες γη, ανπικρυς της Σωκρατης μεμαλοφυχιας, και χρησιμη την καιρην βελικων: quem locum eleganter, ut omnia, Interpres ita reddit; sed ut in presentia se egerit, plane Socraticam illam constantiam, atque animi robur expressit: non enim occasionem illam temporis arripuit, quamvis gravis eum fames urgeret. Brevius tamen Tyronum causa, ita verti possit; At nunc quidem, Socraticam animi magnitudinem emulatus, urgente lucte fame, non statim occasionem arripuit: ubi το ανπικρυς, instar significat.

Reg. 11.
Ανπικρυς
verē.

Sexto, sumitur etiam ανπικρυς, προ τῷ ὄντι, vel ανηγόως, id est, verē, propriè, plane. Eusebius Pr. parat. 11. παρεγένθη ἡ τὸν Θεὸν μόνον ανπικρυς ἀντα, εἰς της Deum unum ex omnibus verē ac propriè esse declarare. Idem Demonstrat. lib. 1. πιστὸς ἡ καταγραφή, (de Enoch loquitur) ανπικρυς Χειστικῶς, αλλά ἐχει λεῖψικῶς ζῶνταν οὐτε νεογένη, non Judaico, sed plane Christiano more vixit.

Reg. 12.

Septimo, reddi potius debet disertè, vel conceptis verbis. Deinosthen. de Falsa Legat. Καὶ ταῦτα διστοιχοί λέγονται, τοῖς πίνακοις ὑπό τοις ανπικρυς, quod ego decretum, idem plane, quibus nunc dico verbis, conceptum edidi. Dionys. Halicarnass. lib. 5. Περι τοις Δατικοῖς διπλεῖσι πίνακοιν ανπικρυς επεξέχονται. Rutili autem se auxilia Latinis missuros disertè proferunt. Idem lib. 5. οπίστους ανπικρυς τῶν αἰτίων τῆς διηγήσεως τὴν διηγήσεων id est. Hanc disertè accusationis causam proferens, quod populum violarent.

SECTIO IIII.

De Adverbis αερετως, απεικα, ατριμας, απισ.

Reg. 13.
αερετως,
summis.

¹ Αερετως (quod Adverbium à vulgatis Lexicis, atque omnium amplissimo Stephani thesauro abesse miror) à praeterito med. αερως, id est, summis atque compatis, firmitatis etiam atq; constantie significacionem

nem habet, maximèque militaris. Dicunt enim Græci, μάστιχ, ἐπινίκαιος, σκύλος αραεῖτως, gradum figere, & quarti τὸν ἀροβολῆν, in procinctus stare. Plutarchus utrumque junget in Pompeio: οὐδὲν εἰπειν, inquit, ποτε ποτεταῖς υἱοῖς ἐδύκει, ἐστάται τὸν ἀροβολῆν, καὶ πλευταῖς αραεῖτως, δικέδαιοι τοὺς πολεμίους, in mandatis Pompeius dederat Antesignanus, ut in procinctū stantes, presoque vestigio, hostem exciperent. Eadem repetit in Cesare. Ita Diodor. Siculus lib. 3. de quodam ferocissimi tauri genere, quod aliás quidem cornua, perinde sique aures moveret, καὶ τὰς μάστιχας, inquit, ἵσταται αραεῖτως, at ubi pugnandum, fixa cornua immotique tenet.

Ἄτερμα, & ἀτέρμα, idem ferè sunt; nec enim tantum significant absque motu, aut sensim & placide, sed etiam πάντα πάσιν αρμόσοντας, καὶ αἰκεσθῶντας, convenienter omnino & accurate, nihil ut non suoloco & ordine positum sit. Plutarch in Themistocle, τοῖς ξενομάσι δοκεῖ μᾶλλον Θουκυδίνος συμφέρει, καίπερ ἡδὲ εὐτελεῖς ἀτέρμα συντταχθεῖσι. id est, magis Thucydidi cum annalibus convenienter videtur. tametsi ne secundum ipsi quidem in omnibus omnino consentiant: vel, tametsi non satis exquisitè ac diligentè conselti sint. Ubi meo iudicio Stephanus male vereit, sensim & placide: nisi (quod tamen ipse reprehendit) placide factum id dicatur, quod non tamul uariè, sed otiosè diligenter factum sit. Melius Amiorius, encor qu'elles mesmes nesoient guevres bien faites.

Dicitur etiam ἔχει ἀτέρμα, Homero & Aristophani: vulgo, ne vous bougez, ne vous mettez point en peine. Quomodo usurpavit etiam Lucianus in Charente, cui descendere cupienti, quodd eminus non videbit; Mercurius, ἔχει ἀτέρμα, inquit, καὶ τὸ τοῦ θεοῦ ιδευατεῖ, id est, mane modò, nam huic etiam incommodo probè medebor. Dixit eodem sensu Xenophon, Institut. 9. ἀτέρματα ἔχει, ubi equites aliquot jubet s' aliquam speculam protectos, αἵδης τοῖς πλευτοῖς

Reg. 2.
ἀτέρμα
επινίκαιος

Reg. 2.
ἔχει ἀτέρμα
τηνίσσει

*μίσια τρεμίτως ἔχειν, efficere ne ab hostie conspicerentur,
ac tantisper immatos ibi consistere.*

Reg. 4.

'Autīq; præter communem acceptiōnē, quā *mox*,
vel *statim* significat; in qua, vis majoris gratiā, non
nunquam adjunctas etiam habet particulas, sūmū *μέλα*,
vel *γέ μάλα*.

Prīmō, interdum cum articulo præpositivo, &
nomine, significat *præsens*: ut ὁ *ապից φόβος*, *præsen-*
telus; τὸ *ապից δέρδη*, *præsens calamitas*; *այսպից*
նմուռալ, *præsentes voluptates*: quo etiam modo compo-
situm *παρεγνήται* usurpat: Imo ē τῶ παρεγνήται, si-
gnificat etiam *in præsentiarum*.

Reg. 5.
արեցա, τէ-
րալ.

Secundō, cum particulis *τε*, & *καὶ*, sumitur eo-
dem sensu, quo adverbium *ձաւ*: ut *ապից τε τὸ εἰ-*
ρρόν ἐνεցκα, *καὶ* *φρὸς τὰς διαλαյած ὥρυσιν*, id est,
simil atque *inimicum vidit*, cum eo in *gratiam redire*
woluit.

Reg. 6.

Tertiō, apud Thucydidem sepe opponuntur, *և*
մինչ ապից, *ով չ մելլօն*: ut τὸ *μὲν ապից*, *մ'օր-*
շօր τὸ ի մելլօն, *չ բարայնիսօն անյանտո*, *in præ-*
sentia quidem, այրէ superari queat: *in posterum tamen,*
facilius expugnabitur.

Reg. 7.
արեցա չէ-
րա, անու-
թուալ.

Quarto, *ապից*, & *ապից γέ τοι*, & *ապից մ'ու*,
initio fermè periodi, significant, ac *primū quidem*,
vel *Atque ut inde ordiar*: *præsertim*, ubi res exemplo
confirmanda est. Sic apud Lucianum, *ապից յօ*, *օ մի-*
նլաօս չ ոտք, *չ մ' ծով խնոսածու ու եւ*, (*օգան*) *ջօլն ձ-*
շար: *Ac primū quidem*, *ut inde ordiar, sol*, *qui*
tantillum quidem vacat, *ut aurem scalpat*. Ita sepe,
'Autīq; *յօ Principio enim*, cūm primam confirmatio-
nis nostræ rationem allaturi sumus.

SECTIO V.

De Adverbiiis *an*ter, *in*tra, & *em*pla;

A *Tn̄ter*, præter vulgarem significationem, pro, ex Reg. 7.
Aeodem loco, aut tempore. Tertio, sæpe idem est, ^{autem} *tempore*.
quodcumque *in* *promptu*, *ex tempore*. Her-
mogenes, εὐ *πρότερη* *ιδία λόγος*, καν *ἐσκευασθε* *πρό* *τη-*
προσόντι *τοῦτον* *λέγεται*, id est, *in forensibus causis*,
at maximè paratus venias, finge tamen ex tempore te di-
*gere. Sic autem *πρότερη* *οὐδεμία*, omnia que tumultuaria o-*

rrā *sunt, aut nōdē fieri dici possent.*
Secundo, non prorsus absumili significatione reddi
potest, è re nata, vel per se, vel ex iis que sunt ad ma- Reg. 2.
num, que oculis tenentur ac manibus: quomodo Tullius, ^{autem} *è re*
rem ipsam per se se loqui dicit. Ita Chrysostomus
tom. 5. ubi de sancti Babile miraculo, τύτος αὐτότερος,
inquit, ἐστιν γε τοῦτο, ὅτι διαμόνων ἦν ἡρά τὰ τελείωμα τῆς
ἡδης ἀπάτη, καὶ τὸ θυσίας αὐταῖς, ubi vocem hanc In-
terpres omisit. Sensus autem est. Tum vero dæmonum
opera esse, que fiebant, res satis ipsa, cum aliis fraudi-
bus, tum sacrificiorum genere loquebatur, id est, αὐθω-
ριστιας.

Ita sæpe Eusebius: ut primo Præparationis, *αὐτό-*
τερον *ἐν Τρο*, καὶ *ἐν μακρῷ θελέγεοντι. Atque hoc co-*
nvenit *promptis* *obvius*, *non longius accessitis ratio-*
nibus refellimus. Ibidem, καὶ τὸ *αὐτότερον* *περὶ* *εὐζωτα-*
τῶν *ἀπρότεττος περὶ βλαψίου*: id est, jam *verò* illud
ipsum, quod omnibus per se hominibus ad benè beatèque
vivendum propositum est.

Tertio, interdum idem est quod manifestè, sine lar- Reg. 3.
uz, ultrò, ac de industria. Ita sumere videtur Plutarch. ^{autem} *per*
in comparatione Solonis & Publicolæ: cum enim di-
uisset Solonem πολίτας *τι πελταφει*, πεστοίνα μαν-
ιαναλαβόντα, jacto & quadum furoris simulatione, ad
templicam accessisse; de Publicola subjungit.
τὸ αὐτότερον αὐτοπίλος τὸ ἐπί μετίστον πίνδυον, ἐπα-

Cap. VII. Sect. 4.

148

vīsa Tarquinīo, Ipse autem ultro, sine larva, ac simulacione, jactā de maximis rebus aleā in Tarquinium surrexit. Tametū Latinus & Gallicus Interpres, illico, vel ipso statim initio, reddere maluerint: sed meo iudicio, non ita hoc sensu Publicola Soloni opponeretur.

Reg. 4.

εἴτα, quid ergo.

Εἴτα, quod propriè deinde significat. Primo, ab Atticis oratoribus, initio periodi εἰδουμεναίτης, id est, argumentis premendo, usurpatum; ac ferè δρυπτικόν iracundè; præsertim, ut rei alicujus indignitatem aggerent: iūnque reddi potest, quid ergo? ergone itaē vero? & tu ē nunc demum? an vero? Exempli passim apud Demosthen. obvia: ut pro Coronis in Aeschinē, ea sibi tum objicientem, quæ cūm forent, ipse rasebat; εἴτα, inquit, (οὐ πάντα εἰπώσειται;) εἰσιν οὐτικού παρών, τηλιχωτίων φέγξιν δέοντων αφαιρέμενόν με τὸ πέλεος, ἡγαδίκης. Quid ergo, vel, an verò tunc, (οὐ quo te nomine appellam?) tu ne, inquam, præsens cūm es, cūm abs tantā commoditate rem publicam spoliari videres, significationem indignationis ullam dedisti? Ibi dem, cūm eo quæsiasset, sibi ne, an ubi hollis esset, ac sibi posuīs esse responderet; subdit, εἴτα, οὐδὲ λιγόποιον ρεόποτον λαβεῖν, Σχέλιπες οὐδὲ έγω αὐτοῖς πατέσσιν, εὐταῦρα αἰπεύθεας; Quid ergo? vel, Ita verò? ubi penas horum abs me criminum repetere patuisse, dissimulaisti: ubi nullus in me culpe locus esse potest, tum me demum aggredieris? Quo loco Gallus invertetur, Et cependant.

Regul. 5. Secundò, eodem ferè sensu in medio membro usurpi ri potest. Demosthen. ibid. εὐθεότης, εἴτα νῦν γε; homo stupidiſſime, nunc demum hos dicas?

Tertiò, sine interrogatione, initio periodi reddi potius debet, Et tamen Gall. Et cependant. Demosth. ibid. Εἴτα τοῦτο μὲν γέλεις τὸ ψιφισμα τις, &c. Et tamen de hoc decreto, nihil dicit: quodd autem, &c.

Reg. 6. Quartò, etiam cum interrogatione, periodorum initio, paulo interdum mitius est, vertique potest, Ag

egit

γό: Gall. *Et bien.* Demosthenes ibidem cùm ostendat, Athenienses omnia semper pro salute Græcorum, & egisse libenter, & fortiter sustinuisse, concludit, *Ἐτα, ἵνῳ πεθωριώς, οὐ πούτοις καὶ τούτοις τοῖς
πληροῦσι, τοῦτο τοῖς ἀλοις συμφέρει τοις ἴδελκοις αἴσιοις.
Ιεποιειν τοῦτο τοῦτο πιά τὸ συμβελὺς ἔσται, τοῖς
μεταλλοῖς καλεύσειν;* &c. *Age ergo, cùm viderem hanc uram, tot atque hujusmodi occasionibus, aliorum causā
imlicationem adire voluisse: cùm ejus ipsius gratiā
accepta esset deliberatio, quid me jubere oportuit?*

Ibidem, cùm διατί, commodius redderetur; cur erat? *Ἐτα παρὼν, ὅτε με εἰσῆγον διὰ λογισμοῦ, διατί ἡ γε-
ρήσεις; Quidnisi ergo, præsens cùm esses, quo tempore
rationibus exigendas præpositi ad eas reddendas siste-
rent, me accusabas?*

Ἐπειτα compositum, eundem etiam usum habet, Reg. 7.
meti ratiorem. Demosthen. ibid. *ἐπειτα, ὡς γετά-
πτη, οὐ τὸ τῆς παρεγγειαν τοιοῦτο τοῦτος ἐμὲ ἀποσερῆσαι Σε-
λήνη. Θεοῖς πολλα καὶ μάχας, καὶ παλαιὰ ἔργα ἔλεγες. Σε
homo execrande, quid me civium honore spoliavas, το-
ια, pugnas, antiqua facinora prædicabas!*

SECTIO VI.

De Adverbiiis ἐπειὶ, & ἐπεικῶς.

Ne, quod propriè vel postquam vel quandoquidem Regula 1.
significat: sepe tamen significantiūs redditur,
n: idque vel per se solum, quod usitatissimum est,
cum particulis τοῖς γε. Demosthenes Philipp. 1. *ἐπει-
γε, (unicā voce) εἰ πάντα ἡ περισσὴ περιτοτοι,
εἰ γε, nam si, cùm ea vos que oportaret omnia præ-
retis, res tamen ita se baberent.*

Idem adverbium tres alios potissimum usus habet Reg. 2
tertiatione dignos. Primus est, ut cum adverbiiis ἐπει-
γε, τοῖς γε, & aliis similibus, reddatur Latinè, cùm
nam, vel, simul atque: tametsi ἐπειδή, pro ἐπειὶ, hoc
non non raro usurpetur. Exempla apud Xenophon-

tem præcipue obvia: ut ēτεὶ τάχα υπέλαβον, id est
cūm primum suspicari cœperunt: ēτιδὺ ἐνδέος ὑπό^τ
simulāque senserunt, vel subodiorati sunt. Quo etia
modo, iæpe adverbium utrumq; cum infinitivo mod
conjungitur, ut ēτεὶ, vel ēπειδὺ ἐνδέος ὑπότης.

Reg. 3.
ēτεὶ & ve
nuntiamen.

Secundus est, Plutarchi fætè proprius, ut sequens
particula ἢ, significet ἀλλά, id est, veruntamen: alio
qui sensus heteret in plerisque. Sic accipe locum illud
in Theseco, p. 1. ubi cūm dixisset tempora soprall
eurgum & Numam fabulosi esse ἢ subdit, ἐπεὶ ἢ
αὐτοὶ Λυκέργοι. καὶ Νεμᾶ λόγον ἔκθετες, ἐποκύψα
ἀν διλόγως τῷ Ρουλῷ πεγκαραζίναι, id est, verun
men, vulgata jam à nobis Lycurgi Numenque histori
visi nobis sumus, non abs re ad ipsum usque Romam
aspirare. Quo loco si veritas ēτεὶ, postquam, pendit
omnino sententia. Obiter quoque hic nota, Latinus
Interpretem malè reddidisse, αν πεγκαραζίναι ερα
σε; cūm significet evadere, seu pervenire posse, ob pa
ticulam αν.

Reg. 4.

Tertius, eidem Plutarcho familiaris, & in Stephi
notis observatus, est, ut initio periodi pro ἔστα,
est deinde, absolute sumatur. Sic in Publicola, ἐπεὶ
Ταρκυνίοι, inquit, μανῶν ὁ δῆμος, αρχὴν ἀποδε
ῖλασε τὸ Λυξενίες πόλος, id est, deinde verò, vel di
ceps, perosus Tarquinium populus, defectionis ansam
Lucretiae casu arripuit. Quo loco Interpres Latin. qui
ēτεὶ vertisset postquam, ne hiaret sententia, particula
consequentem unam alter, alter alteram omisit. An
tus longè consultior, dum verit: Si adiunt, que Ta
quinius fut si hay & mal voulut du peuple.

Quod si ἐπεὶ significaret postquam, mallem ego
mūm καὶ consequens, vertere tum: qui usus est his
particulae non insolens. Item in Pompeio, ἐπεὶ ἢ το
Κίνναν παρδεῖς, καὶ αἰτίας πόλες ἐσεῖστε, καὶ ταχὺ
δώρ επιπλόντες εἰσιντεῖς id est, Deinde profectus
Cinnam ob crimen aliquod in se conjectum, me here
pit, ideoque sese ex ejus oculis sursum subduxit: ubi
vera

vertas postquam, particula καὶ initio consequentis periodi expungenda erit: nisi, ut antea jam monui, reddere malis ἐτεῖ postquam, & καὶ tum. Eodem modo sumi videtur apud Herodot. ut cum ait lib. 2. p. 144. Ετεῖ τὸν νεαρίας ἀποπιπομένος, λέγει τὰ πεπάτα τὸ διά τὸ οὐκεπόντος, &c. id est, *Inde, vel, tum igitur dimissos adolescentes primū quidem cultam regionem peragabat;* ubi oratio, nisi ἐτεῖ, eo modo sumeretur, esset prorsus αἰσαπέδοτες.

Ἐπεικῶς, præter vulgatam *equi bonique*, atque adeo, Reg. 5. moderati significationem; Primo, sumitur interdum, Ἐπεικῶς ^{Ἐπεικῶς} quo modo probè, apud Latinos, ut probè intellexi, ἐπεικῶς ἔμαστον^{probē} probè mihi conscient sum, id est, δημιουρὸς τούτῳ, καὶ δύσθατον χρειον, id est, *augustus enim admodum locus is erat, accessuque difficilis.*

Secundo, reddi potest, *admodum*, ut apud Xeno- Reg. 6. phonem^{τὸν} Ἐλληνικὸν 5. ubi de Thebanis adversus La- δημιουρὸς cedemonios castrametantibus, καὶ τὸν σερὸν ἐπεικῶς ταῦτα, καὶ δύσθατον χρειον, id est, *augustus enim admo- dum locus is erat, accessuque difficilis.*

Tertio, significat *commodo omnino*, seu *belle*. De Reg. 7. mosthen. Olynth. I. καὶ μὲν ἄλλα ἐπεικῶς, τετραδέκατα δημιουρὸς δημιουρὸς δομαχώτατον δέται τὸν φιλίππων τετραδέκατον, καὶ βέλ- ποντον ἥματα sed *commodè omnino* accedit. ut quod ex conmodè. Philippi rebus ad vincendum maximè difficile est; idem quoque nobis sic utilissimum: vulgo dicereimus, *cela va- le mieux du monde.*

Aliquando, satis *commodè* potius, quam *admodum commodè*: Idem ubi de Philippo convalecente, ἐπεικῶς αἰέλαστεν ἔσωτην, inquit, καὶ ἐπεικῶς ἔγει τὸ σῶμα, id est, ubi se recreare cœpit, & corpore esse firmo satis ac valente.

Quartò, reddi potest *satis*, absolue: Plato in Phæ- Reg. 8. done, τὸ μὲν σῶμα ὡν ἐνδὺς ἐδὲν πέπερσεν. ἄλλα δημιουρὸς δημιουρὸς εὐχόντον ἐπιμήδιον χερόν, id est, *corpus nihil quicquam satis. istorum continuo subire solet: sed potius satis multo tempore incorruptum manet.* Quo loco istud ἐπεικῶς, &c. Gallicè reddi potest, *un affer bone space de temps.*

Reg. 9.
Επιπεργεσθε
εντεινεται.

Quintò, significat etiam circiter, quod tamen Lutini per admodum exprimere solent. Polyb. lib. 6. de sociorum equitatu, ejusque distributione loquens, ἐκ τοῦ πονηραυλέρων, inquit, οὐ μὲν εἰς τὸν ἀπλέκτην, ἀπειλῶς τὸ τείτον μέρος id est, *Ex ea sociorum multitudine, sumunt equitum in extraordinarios partem admodum terriam.* Gallicè, bien la troisième partie.

Quam eandem sententiam aliter expeditie Plutarchus in Lycurgo, particulis usus (τοῦ, & μελίσση) ἔπειτα περιτελλόντων καὶ ἐκπατέντων Λυκεργού, id est, annis post Lycurgum admodum triginta supra centum.

Reg. 10:

Sextò, ac postremò, reddi potest, bona fide, ex animo, serio, ac si se suco; eodem fere sensu, quo εὐγράφων. Plato in Alcibiade 1. ἐξέν τεσσερού δὲ ἡμέρας τὸ περιστερόν πεπέρασθαι, διότι τὸν ἀπειλῶντα, id est, habentem igitur id à nobis effellum est, ne quidnam simus sincerè à nobis ac bona fide statueretur. Sic, quod ait Plautus in Captivis: *Bonā fide, tu mihi isthac verba dixisti!* Græcè reddi posset, μῆδος σὺ γέμεινας, vel ἐπιπεργεσθετος τοῦ δὲ τοῦ λόγου εἶσεν.

SECTIO VII.

De Adverbis: ἐπίπεργσθε, οὐ, οὐτι, cum aliis particulis.

Regula 1.
Ἐπιπεργεσθε
εῖναι luminib
bus offi
cere.

Ἐπίπεργσθε τό, cum dativo, idem est quod verbum εἰπεργεσθείν, id est, *luminibus officere*. Plutarch in Pericle, ἕπειτα πέμπτη χαλεπέν τό, καὶ μαρτύρεστον ἴστεις τὸν αἱδηδές, ὅταν οὐ δὲ ὑπεργεν γεγενθετες, τὸν χερόντον ἐπίπεργσθε δύνται τὴν γνώσην τῆς περιβάστων εχειν. Quæ postrema verba male accipit Latinus Interpres, dum reddit, antequam res cognoscant, preveniuntur tempore. Integrum locum sic vertere, *Ægypti omnino potest historia verum investigare & consequi, quod posteriorum cognitioni, ac veluti luminibus, quo minus res gestas intelligent, elapsum tempus officiat.*

Particula

Particula **ñ**, cum accentu acuto, præter vulgaria signata, **ñ** **m**, & **ve!**: Primo sœpe reddi debet, **an**, cum dubitatione, quando diversa orationis, & opposita membra propoantur. Demosthen. pro Corone, **τις μερις οὐδέποτε πόλιν ἐβούλετο;** **πότερον** **συναντίας** **ἢ συμβεβηκότων της** "Επινοια κακῶν; **ἢ** **πειραιώνιας** **τοῦτο γιγνόμενον;** **νίνις** **partis urbem hanc** **fuisse vellet?** ejusne, que conjuncta quedam malorum, que Græcis evenerunt, causa esset **τι** **an** illius quæ mala ista fieri negligenter permisit?

H, cum particula ἀν, significat aliqui. Plato in Reg. 3.
Phaido, πῦρα Λυχὴ φύσει δράμει τὰ ὄντα, οὐκέτι ἀν ἀν, alio-
ιδιον εἰς τὸ θεόν τῷ ζωον id est, omnis animus res suopte
καθέτη contemplatur, aliquis nunquam hoc in animali-
tu genus venisset. Quo sensu additur interdum γέ, post
aliquid aliud interjectum. Demosthen. τοξος Bowit. οὐ
δελέγεται εἰν, aliqui grave sanè id fuerit. Interdum
etiam additur γό, non tantum absolute & seriò, sed
etiam per ironiam: ut apud Lysiam, τοξος Σικελία
ἀπολογία, ubi cùn dixisset, exilium indictum esse, non
tantum adversus mutua certamina, rationem cidi
reddens subjungit, οὐ πάντες γό ἐξιλασσον id est, alio-
qui multos videlicet exilio damnavissent.

^{Reg. 4:} H 8, tam initio periodi, quam in medio, significat, nonne? ut apud Plat. οὐχ ὅπερ, οὐαντογενεῖς; nonne τάδες; nonne vides quantum, & quam difficilern rem imberes?

Idem quoque significat ἦ γέρ, cum accentu circumflexo. Plato in Hippia minore, ἦ γέρ, εἰς Ἰππία, οὐ τοῦ-
την ἦ ἀλλαγή; nonne, mi Hippia, eiusmodi erant que
dicebas? responderet ille, ἔγωγε, id est, πλανὴ ιστορία ipsum
dicebam.

Idem sit præmissâ præpositione, cui assensum impre-
trare volumus: ut ibid. δεινός, inquit, ὡς θορέα, εἰστι,
καὶ τὸ σου λόγον, καὶ πλάτερον, οὐ γάρ; id est, versu-
ti, ut videtur, illi sunt, atque, ut ex oratione tua colligo,
versi & versipelles, nonne?

Tertio,

Reg. 6.
n° 8 27.
alioqui.

Tertiò, ἢ γὰρ ἀν, significant etiam alioqui. Chrylōstomus 2. de Providentia, ταῦτα μὲν ἐφανερῶς περιέχει. Σπέκαι τὸ ῥῆματα ἢ γὰρ ἀν, ὑπεπτεύσαντες διπλὸν οὐνούσιον. Εὔχοντος His quidem verbis palam et aperte non utebantur; alioqui suspellum eum tanquam inimicum habentes, pretinus ausus erant.

Reg. 7.
ἕκου, enim
vero.

⁷ H̄τες, circumflexâ penultimâ, initio periodi, significat primò utique, enim vero, hercle, nimirum, idq; ferè sequentibus particulis ὅπε, i.e. quando quidem. Plato in Phædone, ὅπου χαλεπὸς ἀν τὸς ἀλλοις ἀνθρώποις μάστιψ, ὅπε μηδὲν μᾶς δύναμαι πλέον, id est, aegrè enim vero, vel utique, aliis id persuaderem, quando ne vobis quidem persuadere possum.

Reg. 8.

Secundò, in media periodo, eodem sensu accipitur, præcedente ēi, & sequente γε; idq; ferè post aliam partculam. Demosthen. in Aristocratem Η τοι τὸν αὐτόροις τον, τὴν κακοπίων ποσὺ τη σπεδούγετε, ητοι τοι τὸ μή τε ἔαλωνός, μή τε κατεργασμένη, πάρεν γράφειν id est, si de homicidis jam damnatis usque adiudicatum est, profectò longè indignissimum fuerit, hoc de illo sancirez qui neque convictus, neque condemnatus fuerit.

Reg. 9.
ἕκου, multo
magis.

Tertiò, eodem loco reddi potest, multò magis; dum ait, εἰ τὸ διάλυτον δένεσθοι ἐδόσιον ἐδ ν ακετον πότῳ, τὸ δραπετὸν γέντα, αἴσιον καὶ δεινόν, τὸν λόγον γένητον, i.e. si nefas est inanimatum quidpiam legitimo iudicio spoliare, multò sane magis impium as sceleratum fuisse hominem indictā causā atque indemnatum dēdere.

Reg. 10.
ἕκου, ἀποτ.

Quartò, eodem aliquando sensu, absque partieula γι, respondet præcedenti ἀποτ., quod si, vel quandoquidem significat. Isocrates de pace. ὅπου γδοικησαι πόλεις ἐστι γεγόνασιν, ητοι βουλανθέντες ημεῖς πολλὰς ἀν πότις τιέτες δυνατούμεθα καταχεῖν, id est, si urbes edificare potuerunt, multò magis, si modo voluerimus, loca ejusmodi plurima tenere poterimus.

Reg. 11.

Quintò, in media quoq; periodo, vel solum, vel additī

tis particulis γε, & οὐ, contrarium significat, id est, *multὸν* ἥπτῳ, *minus*, vel *nedum*, χολὴ γε. Plutarchus in Politicis præceptis, ὅτε τῶν επιμελητέον δὲ παρέργως ἥπτου τῶν πειθαρίσιων, id est, *ne horum quidem perfunditorie suscipienda cura est*: *multὸν minus* que ad vitam pertinuerit negligenda. ubi particula οὐδὲ verti debet, *ne quidem*, quemadmodum & alibi tæpe. Dicere autem poterat, ἥπτον γε οὐ τῷ πειθαρίσιῳ επιμελητέον.

Id etiam sit, præcedente ἥπτῳ. Plutarch ibid. ἥπτῳ, Reg. 12. inquit, τὰν δὴ τὸν αἴλα θευματιόν, μηδέ τὸ φιλαθρώπιον παρεχλεισθὲν, ὑπερφίας ἡρεγκα δόξαν, ἥπτον ρολούων ἀντὶ αἰγίων σωάρχονται επεικῆς αὖτε κατέν. id est, si *viro alias planè singulari*, *omissum tam exiguum humanitatis officium*, *arrogantiae suspicionem attulit*; *multὸν sane minus*, qui *college dignitatem infringat*, *vir bonus ac civilis habetur*: ubi alterutrum αὐτὸν abundat, de quo infra.

Aliquando vero τῷ ἥπτῳ, additur χολὴ γε, tunc, Reg. 13. que vel χολὴ abundat, vel ἥπτον affirmat, significaque ἥπτον σχετικὴ profectio. Sic supra dici posset, ἥπτον χολὴ γε κατέστη.

At ἥπτον acutā penultimā, significat, εἴτε, id est, *sive*, Reg. 14. quemadmodum ἥπτον, & aliquando tantum, ή, *quām*. Exempla passim obvia.

SECTIO VIII.

De Adverbis μᾶλλον & μᾶλλον.

MAΛΛΟΝ, ut plurimum adjunctam habet conjuncti- Regula 1. onem δὲ, nec tamen verti debet, *potius* verò; sed μᾶλλον δὲ Latinā phrasī, *seu potius*, *vel potius*: quod nunquam vel potius. Græcè dicitur, ή μᾶλλον.

Idem adverbium junctum cum αἴτιον significat *magis atque magis*; vulgo, *de plus en plus*, ut *περιχώρει καθ' ή μᾶλλον αἴτιον*, *μέγετη*, αἴτιον μᾶλλον, i. e. *indies magis magisque proficiat*. Quo sensu τῷ αἴτιον, non raro additur encliticā 71.

Reg. 3.

μᾶλλον, Jungitur interdum comparativo, ut apud Isæum,
cum compa- πολὺ μᾶλλον ἐπιμότερον, longè promptius. Apud Iso-
rati- crat. κρέπιδον ἔναι τεθράσα μᾶλλον, id est, præstare mor-
ras. Ita Tullius non semel ait, potius malo, cùm malo
 satis esset.

Reg. 4:

περιτές
μᾶλλον.

Jungitur etiam eleganter cum genitivo περιτῶς, ad
 exprimendum singularem aliquem excessum: vulgò di-
 ceremus, plus que tout autre: ut περιτῶς μᾶλλον παρ-
 τεροῦ τίκη μὲν ηὐων γένοιτο id est, hoc modo facilius,
 quām alio quolibet, vīctoriam consequi poterimus.

Reg. 5.

μᾶλλον,
subintelle-
ctum.

Postremò, saxe μᾶλλον subauditur, in verbo βέλο-
 μα, sequente tantum ἥ, id est, quām, cùm tamen ver-
 bum illud cum ea particula verti debeat, malo quām,
 ut βούλομαι σε αἴτιον ἥ περίτη φανυμέν, id est, abire
 te malo, quām præsentem otio languescere.

Reg. 6.

τὰ μᾶλι-
sia, præser-
tim.

De adverbio μᾶλισα, quatuor notanda sunt. Primo,
 saxe jungitur cum articulo neutro plurali τὰ, tumque
 significat præsertim, aut maximæ ex parte; ut ὁ σόλος
 τὰ μᾶλισα discēdēn, classis maxima ex parte consumpta
 est. Sic, ὁ ἀλλοι τὸ ιών, τὰ ἢ μᾶλισα, τὸ διαδυμέν
 ἡμῖν ἐρρε τὰ περιγματα, id est, cùm aliis plerisque de-
 cansis, tum inertia maximè res nostræ pessum eunt.

Reg. 7.

μᾶλισα
admodum.

Secundò, idem ferè est, quod ὅπερας, id est, admo-
 dum, vulgò, bien jusques; apud Atticos præsertim, ut
 apud Thucydidem, Xenophont. & alios. Sed tunc fe-
 rē, cum numeralibus jungitur. Thucydid. 2. εὐ τετα-
 ρακοντα μᾶλισα ἡμέρας, diebus admodum, vel omni-
 bus quadraginta. Quo sensu non raro adjunctas habet
 particulas τῷ, τῇ, aut πῷ, aut πῷ, encliticas.

Reg. 8.

μᾶλισα
μέν, εἰ δ
μέν.

Tertiò, μᾶλισα ἦ, sequentibus postea, εἰ δὲ μέν, redi-
 di potest, principio, vel ante omnia. Sic Terentius in
 Andria, Te per amicitiam obsecro, principio ut ne du-
 cas, (uxorem scilicet.) Græcè reddi potest, μᾶ-
 λισα ἦ εἰ γῆματ. Sequitur, sed si id non potest, Græcè
 tribus his voculis, εἰ δὲ μέν, hoc est, sin minus. Ita ut
 per μᾶλισα ἦ significetur, id quod omnino velle-
 mus fieri, si quo modo fieri posset: tum per εἰ

et h̄is μᾶλιστα subjiciamus id, quod saltē ejus vice fieri cū-
pimus: vulgō, *au defaut de l' autre*. Itā planē accipien-
dus Platonis locus in Menexeno, ubi præclarā illam
ad liberos superstites, defuncti parentes exhortationem
habent, πᾶσαν πάντας περιέχει, ὅπως
μάλιστα μὲν ψεύσαλεῖθε, οὐδὲ μὴ, ἵστος ἡμῖν ἀνίκητον εἴησιν· id est, omni studio contendite, principio
quidem uti superetis; sīn minus, intelligite, hanc nobis
victoriam probro futuram.

Quarto, μάλιστα cum verbo φάσκω, & similibus, vi- Reg. 9.
detur significare παρόποστας quandam: ut vulgō dicimus, μάλιστα φά-
bant & clair. Plutarchus in Alexandro de Clyto indi-
gnante, quod Macedones in convivio deriderentur, ἡμα-
ρτίλει, μάλιστα φάσκων, & καλῶς ἐν βαρβάροις ἴστιζε-
du Maxēdōνας, ubi μάλιστα cum sequente φάσκων, non
cum præcedente ἡμαρτίλει jungit etiam Amiotus, di-
sant tout bant, que c' estoit une grand' honte d' injurier
les Macedoniens. parmy ies Barbares. Itā Lucianus in
Charonte, ὅτι δεῖ πνον, δίμας, κληθεῖς, εἰς τὸν ὑπεραιών,
μάλιστα, ἥξω, ἔφη ad cœnam, opinor, invitatus, magnâ
vace, eras inquit, veniam: nisi quis μάλιστα jungat cum
ἥξω, tunc autem significabit, omnino, libentissimè; vulgō
sans faute.

Quinto, præcedente vel sequente, ὁμοίως, cum dandi Reg. 10.
casu, reddi potest quām, vel ut quis maximē. Demosth.
de reditu suo, Εὔρυν ἐμὲ ἐπίστρετε τῷ πλάνθει, τῆς μά-
λιστα ὁμοίως· id est, me tam populi studiosum reperierim,
quām qui maximē. Contrà dici posset, τῆς μάλιστα ὁμοί-
ως, vel ὁμοίως τῆς μάλιστα, quam qui minimē· quod su-
prā cap. de Nomine dicebatur, ὡς ἐδὲν χρῆμα.

SECTIO IX.

De Adverbiiis μεταξύ, μέχει, διγε, ὁμε.

MΕΤΑΞΥ cum participio eleganter conjungitur, eo in Reg. 1.
casu quem sententia postulat; ut inter apud Latini- μεταξύ cum
nos, cum gerundiis in dum; ut μεταξύ σειμαζει, τῷ particip.
ἔχθρῳ

ἐχθρῷ ἐότι χειρί, inter ambulandum in hostem incident: quod dici posset, uel a ἑταῖρον απλικήσει ἐχθρὸς inter ambulandum ipsis hostis occurrit.

Reg. 2. Aliquando, sed ratiū sumi videtur pro ut, cum, ut
μεταξύ cum. apud Plutarch. in Theseo, καὶ μεταξὺ τῆς Διωνοσίου ἐν τοῖς
ἔργοις, prudentiam cum potestate conjunctam habentes.

Reg. 3. De adverbio μέχει adverte sequentia. Primo, μέχει
μέχει τίνος vel ἔχει ante consonantem, ut μέχεις vel ἔχεις ante
quousque. vocalens; cum interrogativo τίνθ., vel πῶς, significat
quousque; ut μέχει πῶς, vel τίνθ., πῶς πράγμασι ε-
γειρόμενοι χρηστήθα; quousque tandem res negligenter cu-
rabimus?

Reg. 4. Secundò, μέχει πε., & ἀχει πε. sine interrogatione, cum infinitivo jungitur, significatque, ut etiam; ut μέχει πε. καὶ δημάρχου, τάρδει πεγμέναις, tanta cum cepit hominis commiseratio, ut ejus quoque malis illacrymaretur; vulgo jusques aux pleurs, jusques à en pleurer.

Reg. 5. Tertiò, additur etiam *περι*, quemadmodum Latiní
μέχεται περι dicunt, usque ad; μέχεται περι τὰς ὀκτώμηνς ἐγαπάτες θη-
σφότητες ή φύμα, ad ultimos usque orbis fines ea fama
pervenit.

Reg. 6. Quartū, cum aliis adverbīis & particulīs jungitur,
uixit tēdi, ut mēχρις ēταῦ ἡτα, halleinus, vel hucusque, uixit tē-
balleinus. το, vel uixit dūeg, hucusque, balleinus, eaterus; cūm
de oratione vel disputatione aliquatenus progrellā lo-
quimur, uixit nippō, longē, vel diu: uixit tē iūv, id
est, uixit tos παρόντος, in præsens usque tempus: uixit
tūusegn, jusques à aujourd' huy: mēχρις ēχ̄s. jusques à
hier: uixit πρόλυ, quod Latine vix exprimi potest,
jusques à auant hier. Synes. à πρότης uixit πρόλυ θα-
γκόνδωθ, verbatim, cūm usque ad nudus tertius luctu
caruisset.

Reg. 7. Quinto, cum genitivis quibusdam, ut μέχρι τοῦ Αἰ-
μέχρε λόγων, γνών, vel τῆς λέγεται, verbis tenus; μέχρις ή μέτωπον, ad nos
verbis tenus. usque, id est, ad nostram usque etatem: μέχρις ή, donec
vel quoad; μέχρι τῆς γνώσης, id est, ηλία βίε, per totam vi-

iam: ut, μέχεις ἡμίς ἀρχων διετέλεσσε, totā vitā in magistratu fuit; μέχεις εἶχοι ἐπῶν, id est, ab anno 20. & infra. Demosth. Olynth. 3. Ἐψηφίσασθε, τὰς μέχεις πέμπτε καὶ τεττάρακοντα ἐπῶν, αὐτὲς ἐμβαίνειν. Decrevitiss ut qui essent intra quintum & quadragesimum annum in naues concenderent: quo numero comprehendebantur, qui annum illum 45. attigerant, quique infra illum erant, modò ætate militari essent.

Sextò, apud Herodotum maximè, & alios Ionicos, Reg. 8. μέχεις, simul jungitur cum alio signandi casu; particula εἰς, prorsus abundante; ut μέχεις εἰς τῶν διδηλογίων, usq; ad gratiæ reconciliationem.

Oἴη, interdum cum verbo βλέπω, aut alio simili, Reg. 9. verbatim est **quò l'quidem respicio**, vel **spelto**: Sicque οἴη. apud Atticos, impeditam efficit orationem, & significationem habet subsequenti aliqua voce pendentem. Aristides in Panathenaico, οὐ μέλι, αλλ' οἴη βλέπων, τὸ δίγυον ἐποίειν, καὶ τοῖς οἴχοντος τερρῆς εἰπεῖν, Quo loco Interpres, *Jam*, inquit, ejus alimenti, de quo cùm eò tenderem, & in animo habebam dicere. Quis hoc intelligit, cùm eò tenderem? Deinde, τὸ δίγυον ἐπειργεῖ omitt. Fortè ità reddi possit: *Jam* verò illius alimenti, quo, dum in illud intuerer, hujus orationis exactatem maximè nisi arbitrabar; de quo etiam mibi propria discendum esse statuebam. Qua in oratione, οἴη, pendentem significationem habet ex sequenti voce, τερρῆς.

Όμης, propriè **simul**: aliquando tamen **circiter**, aut Reg. 10. sive significat; ut apud Dionys. Halicarnass. Όμης περί οἵμης, **circiter** τυχόστα ἔτη, anni circiter quingenti. Quo sensu dicitur οἵμη. etiam οἵμος π. Apud eundem οἵμη οἵμη περιτυχόστα πορ. quod Thucydides, aliisque Attici per adverbium σύγγεις, efferte solent.

SECTIO X.

De Adverbis ἐπι, ὅπε, ὅπως, ἕτος, ρᾳδίως.

Reg. 1.

ἐπι δι πρ
εἰργια

ΟΠΙcum verbo παρέκοι, in tertia persona optativi, vel etiam subjunctivi, & particulā ἀν, significat propriè quocunque, vel loco, vel tempore, vel modo licet: ut ἐπι ἀν παρέκοι, ἀφομι τὸ περιγματό, ut primū licebit, vel quomodo cunque licebit, rem aggrediat: ubi παρέκοι est impersonale, quemadmodum per se est etiam apud Atticos, sine particula ἐπι, tuncque significat promptum, facile, integrum est. Plato Legum. Βελόμων ἡδίως ζεῖ, εἴτε παρέκοι ἔχει τὸ αὐτάσως ζεῖ: id est, qui suaviter & jucundè vivere volet, & non tam facile, aut integrum erit, sua sponte intemperanter vivere. Eodem modo usurpatur ἐγχωρεῖ, de quo cap. præced. de Verbo, Sect. ultima.

Reg. 2.
ἐπι δικτι.

Eodem ferè sensu ἐπι δοκοῖ, à Thucydide, & aliis Atticis usurpatur, id est, ubi commodum visum est: ut ὅπι δοκοῖ, ἀλιγητερά περιπλάνεται, εἰ σέβαλον εἰς τὸ σπάτδυα πῶν Θερμαϊκόν id est, ubi commodum visum est, vel quā parte commodum visum est, ponei licet adversus mulierem in Thracum aciem impetum fecerunt.

Reg. 3.
ἐπι δι, quo-
quo modo.

"Οπιστήν, vel ἐπι ἀν, duabus vocibus, vel ὅπιστήν, ὅπιστήν, & ὅπιστήν, unico verbo, id est, quo modo, vel quomodo cunque; ut πειράσθαι ἐπι ἀν οὐ κατέχειν διαστάσια, conatur id oneris quoquo pacto excusare.

Reg. 4.
ἐπι, quoq;.

"Οπε, præter significationem ubi, & eam paulò ante in ἄπει allata est, aliquando reddi debet quousque, sine interrogacione, vel eousque dum. Plutarchus in Publicola, ubi loquitur de aiboribus, & aliis quæ ex agro Tarquinio in Tyberim projecta fuerant: ἐπιναγμοὶ ποσι, εἰ πελώ τόπον ἀλλ' οπε τὰ μετατα σωματά δύνηται, καὶ μεταποντα πιστεροῖς οὐδέσται, id est, fluxus amnis haud procul detulit; sed eo tantum usquedam primi manipuli vadis illisi, & incurentes subfollerent. Hic enim οὐδέτερον, est secundo amne deferre: συμφέρειν ναόν.

& τείμονιν, incurvare, rencontrer; τὰ στέρεα denique, quod vulgo dicimus, terre ferme.

"Οπώς, Primo, interdum, licet rarius, pro πῶς in- Reg. 5
terrogante sumitur, ac ferè respondendo ei, qui per il- ὅπως i. πῶς.
lud πῶς interrogaverat: ut si querenti, πῶς ἀντὶ γεγονότοις, quomodo eum appellemus? respondeas, οὐ-
τος vel ὅπως αὐτός; quomodo? quasi dicas quærisne quo-
modo?

Secundo, præcedente εἰχε, licet aliquando nativam εἰχε ὅπως.
significationem retineat: tæpius tamen significat, non
solum, vel non solum non, vel nedum. Non solum, ut εἰχε
ὅπως τοὺς πολεμίους ἐτρέφατο, ἀλλὰ καὶ τὸν τάπον χθεσσαν
ἐκάκωστον ταῦτα τοὺς ὑπότιμους φύγειν, sed etiā eorum regi-
oūm vastavit. Demosth. in Midiam. εἰχε ὅπως μηδὲ τὸ στρα-
τον, ὃ δειχεστά πνοτὸν ταῦτα τοὺς ὑπότιμους ὁδοῖς χρίναι,
id est: non modò cuiusquam per eos aīes corpus non violan-
dum esse putavistis.

Non solum non, Demosthen. pro Coro. εἰχε ὅπως χα-
ρεύειν τοῖς εἰχεισι. ἀλλὰ μαρτυρεῖ σαντὸν καὶ ταῦτον πο-
λιτεύην, non modò nullam iis gratiam habes, sed etiam
mercede corruptus, rem publicā horum in perniciē geris.

Nedum, Lucianus Prometh. εἰδὲ μημονεύσειν τὸν ὕ-
μιλον τὸ Διὸς, εἰχε ὅπως καὶ τολμεῖν ταῦτα εἰσαγάγοντειν. id est,
enim ne recordaturum quidem amplius foremputa-
bam, nedum adeò graviter indignaturum.

Tertio, ὅπως, seu præcipiendo, seu vetando, sepe usur-
patur εἰλειτικῶς, idque ut plurimum præcedente ἀλλα τοῖς
vel εἰ, vel sequente γε, δὴ, ή, εἰσαγαγόντειν. id est,
tunc autem constitutur vel cum futuro indicativi, vel
cum subjunctivo, vel cum optativo, Plato 1. de Re-
publica οὐδὲ ὅπως μηδὲ ἔρεις, ac vide ne nihil dixeris.
Demosthenes de Falsa Legat. οὐδὲ ὅπως γε, ἀντὶ ταῦτα
γίγνεται, τέτοις ἐπανέστρεψε, οὐδέ τοι, καὶ τὸν τοῦτον
ὅπως τέτοις ὄργυια τοῦτο at vide, ut si quid illorum fiat,
bos laudetis; sin contrarium quid, ut iis irasceremini.
Απεριοι λει modo usurpat. Ita Gallicè, quoniam ne face-
pas ceda: ἀλλα τοῦτο διατρέψοιτος ἀν.

Reg. 7.
έπειος, οὐδὲ
δεμν.

"Οὐτὸν vel ὅτως, etiam ante consonantem, Atticè idem ferè est, quod apud Latinos, ità demum, vel tum demum: ut apud Xenophont. παιδίας 2. περσονῆδησις θεός, ἀλεσχήσις πέμπτην στάσιν, οὐτὸν διέβαντο δεικτοί id est, cùm vota Diis nuncupassent, uti aō ὑποvolentibus ac propitiis mitteventur, ità demū fines transierunt. Apud Demost. passim obvium.

Reg. 8.
έπειος παῖς &
παῖς.

Secundò, cum eo adverbio particulæ παῖς, vel παῖς, sc̄epe ornatūs causâ tantum conjunctæ, παρέλκεσθ. ut ὅτι παῖς ἐλαζειν ψευδοσύμβολον τὸ αὐτοκράτορες, Ità clam omnibus sese in Imperatoris gratiam insinuavit.

Reg. 9.
έπειος temerē.

Tertiò, significat temere. Demosthenes I. Philipp. ὑμεῖς δὲ ὅτως παῖς ἀνέν περιστατῶν λαμβάνετε εἰς τὰς ἔργας. Vos autem pecunias temerē, nec rebus exigentib⁹, in festa impenditis.

Reg. 10.
έπειος ὄρασθαι.

Quartò, eleganter Attici præsertim cum eo abverbio jungunt ὄρασθαι σύγκ., & alias similes pro diversitate personarum loquendi formulas: Eodem sensu quod Latini dicunt, male animo, idque ferè cum gignendi casu: ut ὅπεις ὄρασθαι σύγκ. τὴς δὲ φιλοπονίας, id est, male animo, & hanc diligentiam novis semper incremaxi auge.

Reg. 11.
έπειος έπειτα.

Interdum pæcedenti ὅτως vel ω̄ς, respondet, verbo so quodam orationis tractu. Demosthenes Olynth. 2. οὐ μὲν δεῖν ὑμᾶς τοῖς Ολυμπίοις Κονσέν, καὶ ὅπεις τις λέγει καὶ λίστα καὶ τάχιστα, ὅτως ἀρέτης μοι: dico oportere Olyntiis opem ferre; atque ut quis hoc accuratissime, ac diligenter faciendum esse dixerit, ità mibi placuerit maximè.

Reg. 12.
έπειος πρόδιος.

Quinto etiam πρόδιος cum ὅτω jungitur, significat temere. Platon. de Republicæ. ἀρ' οὖν πρόδιος ὅτω πρίσημω, τοὺς δημοτοχόντας μύθους ἀκέτην τοὺς παιδεῖς; id est, an igitur passim ac temere adeo, quasvis fabulas i pueris audiri patiemur?

Reg. 13.

Hoc ipsum etiam πρόδιος, per se sive aliquando significat, Demosthenes Philipp. I. sub finem, ὅτις γένους εἰς τὸν αὐτὸν κακούτης, τις εἰς τὸν χρήματα πρόδιος οὐφίλεστος, πάντας

regōδοκᾶν; id est, Cum vox ex iis modò, que audieritis, quicquid in mentem venerit temere flatuatis, quid tandem expectandum vobis est?

Præterea πάσιος, interdum est facile admodum; interdum verò admodum solùm: ut apud Lysiam, ἀγέρα πάσιος ad talánta πάσιος αἴτοι, id est, agrum talento facile, vel ^{Reg. 14.} admodum estimandum.

Πάσιος ἔχω, idem quod meliusculè, vel satis ^{Reg. 15.} com- mode habeo: πάσιον ἔχειν, commodius habere.

Notandum postremò etiam πάσιον, sequente ἢ quam, usurpari pro πάσιον, ut apud Plutarch. in Pompeio, ὅτε πάσιον διέβρωθε, αὐτῷ καταλύσει τὸ διώμην πολεμοῦντοι, ἢ τὸ σῶμα λίπεσθαι φύγοντο. ille autem ratus, se si facilius ejus bellum gerentis copias profligare posse, quam fugientem comprehendere.

SECTIO XI.

De Adverbiosis πῶς, ὡς, & iis quibus approbamus aliquid, aut improbamus.

Πῶς γάρ; & πῶς γάρ αὐτορpanunt εἰπεῖν μᾶς, vbi ali- Reg. 1.
quid antè negavimus: ut, οὐδὲ πιστόντων καὶ ἀρου πῶς γάρ;
πῶς γένοιο πῶς γάρ; (vel πῶς γάρ αὐτοῦ) οὐ γε περὶ οὐτοῦ
καταποπνεόμενος κινδυνον; nunquam ex strenuissimus
futurus est: quomodo enim? (sup. id fieri possit) qui ad
quodvis periculum animo concidas?

Secundò, πῶς οὐ, in consequentia dictionis verti potius po- Reg. 2.
test, nonne? aut quis neget? ut πῶς εἰς αἴσθεται, Πτο πῶς εἰς
πῶς; verbatim, quomodo non injuriosus es, hoc faciens?
id est, nonne injustus es, dum hoc agis?

At in periodi vel membra clautula, reddi potius debet, quidni enim? vel, quis enim hoc neget? ut εἰς εἰρα πόλις αἴσθεται καὶ εἰπεῖν καί πῶς γάρ; illa quidē gratiarum actione, & laude digna esse judico: quidni enim? vel quis enim hoc neget? tuncque εἰς, ac uitetur.

Tertiò, licet non interrogat, accentum tamen retinet,

net, cùm significat certo quodam & peculiari modo; nam cùm αἴδει πότες ponitur, pro aliquo modo, tunc encliticum est. Aristoteles ità sèpe usurpat, ut Ethic. 2. ἡ φέρεται δέ τοι τὸν οὐρανὸν θεούς τοι : id est, Non reprehenditur, qui absolute irascitur, sed qui certo quodam modo.

πῶς, certo modo.

Quo sensu, πῶς μὲν, & πῶς δέ, sèpe opponuntur. Themistius de illis, qui Aristotelem putabant duplum intellectum statuere, illorum ex opinione ait, πῶς μὲν δέ οὐσις τέτος εἰδη ποὺς νέος, πῶς δέ μίαν, id est, certo quodam modo duos illos intellectus duas essentias, alio verò, tantum unam ; licet eadem particula reddi quoque possint, partim, vel interdum, ut τόν, μή, τόν δέ μέν, δέ δέ ποτε μέν ποτέ δέ.

Aliquando certus ille modus, ἐμφασιν addit. Sic ille apud Aristophan. in Pluto, cum dixisset, οὐδέποτε καὶ εἶπεν χρεις πώποτε, quippe nunquam modestum in hominem incidisti ; subiungit de seipso, ἐγώ δέ τέτος πῶς εἰ μέν αἰτιός : at ego, singulari quodam modo, ius semper moribus fui.

Regula 4.
Reg. 5.

Πέντε, interrogativum, propriè quidem est, ubi ? Aliquando tamen sumitur, αὐτὴν πῶς ; Ità Demosthen. pro Coro. Ποῦ δέ πως εἴδε σοι Σέμιος μυθούντας quomodo autem eruditio nis tibi meminisse fas sit ? .

At πῶς encliticum, est particula οὐδέποτε μάλιστα, id est, oīnatūs causa tantum adhibita : eodem ferè sensu, quo γέ, δή, πῶς. Plena exemplis omnia.

Adverbium vocandi δέ, jungitur interdum cum pronome εἰδη, eodem sensu, quo apud Latinos *bens tu*, & apud Gallos, *un tel* : etiamsi verbatim sonent illa duo δέ hic. Imo quod magis mirum est, illud εἰδη sine adverbio vocandi δέ, cum nominativo ejus qui vocatur, eodem sensu conjungi solet. Plato initio convivii, δηθεν καπιδών με, πόρρωθεν ἔμαλεσσον δέ φαλαρίδης, εἴη, εἰδη Ἀπολλόδωρος, εἰδη φειδωλος ; id est, me a tergo conspicatus, vocavit à longe : heus tu, inquit, Phaleræ Apollodore, non expellabis.

Arno

Arnobius amat hunc idiotismum, ut lib. 2. Et tamen
& illi, qui pollutas res nostras viliorum criminam i fæ-
ditate. Jungitur etiam ὡς cum voce εὖ, sed per aphæ-
resim ὡταν, vel εὐταν, vel εἴταν vel ὡ ταν, ut signi-
ficietur amice, bone vir, & alia id genus.

Observanda quoque adverbia sunt, quibus ferè in Reg. 6.
dialogis, ad probandum quod ab alio dicitur, vel ad
improbandum uiri solent. Prioris generis sunt, Πῶς
ἡ δύχι; Quidni enim? Quod tamen Plutarchus in
Pompeio, Ironice usurpavit, Πῶς γέ δύχι θυραῖα εγ-
κύδια (fortè legendum ταῦτα) καὶ γελά; quis enim
egregia hæc & præclara esse neget? Θωμασῶς mirum
quād id verum sit. Nisi, etiam, ita. Ὁρθῶς, præclare.
Οὐτας, ita est ut dicas. Πάρτας δύστα, utique, vel omnino
sané. Πάρτυς, vel πάρτη πέπεν.

Eodem sensu, πῶς δ' ε; vel πῶς γέε; quidni enim?
vel, qui enim aliter fieri posset? Quomodo aliis etiam
adjunctis usurpatur: Demolthen. pro Corona, σωσα-
ζοντες φιλίππω, δεινόν, ὡς γῆ χειρί πῶς γέ ε;
καὶ τὸ πατέρος id est, Philippo studere, indignum, o-
terra, τόσque ὁ Superi, facinus: cui enim aliud videri
posset, cum adversus patriam id fieret? Σφόδρα γέ, equi-
dem perliberter; vel, & quidem admodum: Τί μέν;
quidni enim? vel ut Plautus, quippini: Λεπρῶς δι,
majorem in modum probo; vel etiam, atque etiam
probo.

His adduntur aliæ voces, quæ adverbia non sunt:
εὐδιλ, prorsus necesse est: ἔγωγε, equidem ita sentio:
ἔγωγε δοκεῖ, mihi quidem ita videtur: εἰνός γέ, vel εἰνός
τα, vel εἴσκε, vel εἰνδυεται, vel εἴσιν; quæ omnia reddi
possunt, simile vero est: vulgo, il y a bien de l' appa-
rence: πατέρα μου πέπεν, idem quod πάρτη πέπεν.

Alterius generis pauciora sunt, ac ferè quæ sequun-
tur, καὶ πῶς; quomodo enim id esse posset? ἐγένετο & ἐγέ-
νετο, nequaquam hercle: ἐδομῶς, nullo plane modo: εἰ-
δῆται, εἰς δι, δι, neutiquam sané: εἴκεν ἔγωγε, ego vero,
nequaquam. Absolute autem, εἴτε est, non igitur: ατ,
I 3 εἴτε,

κανεὶς, ἐγίτηρ, affirmando. 'Oux *éont*, vel à *calvatu*, il n'y a pas d' apparence : πῶς γάρ ; quorsum enim? vel, qui enim id esse, vel fieri possit?

SECTIO XII.

De Adverbiiis, que præcipuum in negando vim ac suavitatem habent, ac nominatim de iis, in quibus præcedit.

Regula 1.
Negatione postponentiis verbis.

Adverbium negativum aliquando verbo postponitur, licet constructio & Latinitas ut præponatur, exigat. Plato de Republica 3. δέ δέ γέ εχει, ως ἀπομνημόνος ἐστιναιεν, pro εἰ δέ δέ, id est, non oportet autem, ut paulo ante à nobis dicebatur. Demosthen. in Midiana, εχει δέ εχει τωτα, εδέ εγγυες, pro τωτα δέ εχει id est, hæc autem non eo se modis habent, ac ne ad eum quidem propius accedunt: De illo εδέ εγγυες, & simil. paulo pōlt.

Reg. 2.
Negationes plures.

Secundò, notandum est, plures negationes interdum vehementius negare: ut εδέ μηδε εγγυες, μή εχει τωταμη, neque ego id unquam fecerim: quod Tullius ipse cum alibi, tum etiam de Finibus 3. imitatus est, dum ait, Quanquam negent, nec virtutes, nec vicia crescere. quod Græcè reddi possit, καὶ τις ε φασ μητας αρετας, μηδε τας κανιας ανεξιδειδε.

Aliquando tamen, licet rarius, more Latino affirmant. Demosthen., μή εν δια τωτα, εν ημερας ετοι εγγνατησ, μή ετο δικλω id est, ne vero propterea, nullas eorum quibus nos decepit, penas persolvat: id est, alias persolvere debet.

Reg. 3.
Negatio cum interrogative et affirmativa.

Tertiò, negationem, etiam cum interrogatione, ut plurimum affirmare. Xenophon in Agesilao, τὸ δέ γέ μη πῶς ε συζητεις τὸ γνωτον εγρα; id est, quis porrè non videat, hoc eum generosam prorsus animi inductione sensisse? verbatim, hoc autem quomodo non aperte secundum fortitudinem sensit?

Reg. 4.

Μή ε, μή ει, & μή εχει, sequente participio, redundatur,

duntur, quin, vel nisi: ut àve ἀντεῖλαντος εἴλοι, τοῦτο μή ἐ. quin, λέγων, μὴ οὐχὶ απότελεν αὐτὸν δικαιοῦντα, id est, diligens ^{μή}, non esset, cui hac in re fides haberetur, nisi jam antea vera dixisset.

Additur etiam καὶ, post ἐνι τοῦ οὐχὶ τοῦ γένετο Εκ. Reg. 5. τροφίνησθαι, μὴ οὐχὶ καὶ Τελείας αὐτῷ συμπαρουσίας μητερὸς οὐχὶ τοῦ, enim Hector interfici poterat, quia Troia simul cum eis ^{μητερὸς} fueret. Tullius saepe dicit, ut non, pro quin.

Interdum infinitivo jungitur: ut οὐδείς έγέγερται. Reg. 6. τοῦ τὸν διληπτὸν φιλοποιοῦντα, μὴ ἐν καὶ πραδελεύομενος ^{μητερὸς} εἰς, cum τοχεῖν, fieri nullo modo potest, quin eruditionis composuit, qui assidue in labore versatur. Atque hæc construatio saepe obscuritatem assert, quæ tamen tolletur, si præmittamus particulis negantibus, ἐπειδὴ τοῦ, vel si phrasim resolvamus per οὐ μόνον id est, nisi, & subjunctivum aut optativum: vel denique mutemus infinitivum in participium. Synesius ad Euoptium, νόμος ἀδιπάσιας αἰδίσσεται, μὴ οὐχὶ μηρόν τη μέρες Στοδασιοῦ τῷ χρεωτικῷ τῷ πολλαπλάσιον id est, divinae justitiae leges verebitur, nisi partem quæstus aliquam in eum derivarit, à quo tanto plura perceperit. Locus erit clarior, si legas, ἐφειδει μὴ οὐχὶ Στοδασιοῦ, vel μὴ οὐχὶ Στοδασιοῦ.

Mη & οὐχ, ante verba quædam, ita construi debent, Reg. 7. quali sequentur. Verba illa ferè sunt, λέγω, φημί, φάμι, μητερὸς & εἰς εἰω, πρεσπονοῦμαι, αἴξω, δημιῶ. ut, εἰ φημί το τῆσδε ^{τοῦτο} ^{τοῦτο} qui-
τῆσ οὐδεὶς ἔχομενον εὐτυποεῖν pro φημί οὐ id est, nego te hac via posse recte progredi.

Sic in προσπονοῦμαι apud Æschinem in Ctesiphonem, εἰδὼς μὴ προσποντεῖν μέμας ἀκούειν, πατέρας τοσποντεῖν μη, id est, finis autem vos audire se dissimulabit. Gallicè commodè, que s'il ne fait pas semblant de vous entendre. Interdum vero, μὴ πρεπετεῖσθαι, absolute ac per se solum, pro dissimilare; Gallicè, n'en faire aucun semblant. Ita Thucydides, Σει τοι εἰδικεύειν, μη πρεπετεῖσθαι, id est, ut illi nos injuriis afficerint, dissimulandum tamen est.

Reg. 8.
εἰς αἴτιον.

Sic verbum αἴτιον usurpatum: nam εἰς αἴτιον, est αἴτιον μή, cupio, volo, equum censeo ne, vel, indignum censeo ut, Demosthen. υμᾶς ὁ σπανωται σωματίσταις, εἰς αἴτιον τὰ μὴ δεῖνα ἐπρωσίᾳ ἔχειν, id est, vos ego milites convenire jussi. quod indignum censerem, vos ubi nibil gravius subfesset, vivere. Hic εἰς αἴτιον, pro αἴτιον εἰς. Sic apud Poetas, αὐτόν, jubes, passim constructur. Iliad. p.

"Οὐτέ ποτε ἐξομίσω τεκοδ ξάλεδρον ἀνόγει, προάνογεις ἢ ἔπινα, id est, jubebat, ne quis à cadavere recederet.

Reg. 9.
μὴ γέρητε,
μὴ γέρητο.

Μὴ γέρητε, & μὴ γέρητο, id est, absit enim; ut τοὺς εὐσαρθρίους περιεργάζεται βέλτιστα ὁ Δαίμων εἰς αἴτιον στηλαι μὴ γέρητο καὶ τῆς γρούμας ἡμέραν καπολύτευτην fortuna viris fortibus rerum optimarum nunquam opinionem eripiet: absit enim ut nostrā sit voluntate potentior. Ita Demosthen. pro Corona, τίς εὐχή κατέπιεν ἀνδρεῖ; μὴ γέρητο πόλεως γέ, μηδὲ ἐμοδ, id est, quis te non exercitus effet? absit enim, ut id, vel in rem publicam vel in me omnini velim: cui orationi deest, κατατίθεσαι ἀφίσσει.

Reg. 10.
μὴ δύτε.

Eodem fecē sensu, μὴ δύτε. Synesius, μὴ δύτε, ὁ πάντων ἐμοὶ περιεργάτε: absit verò, ὁ μοι mortaliū omnium suavissime. Quod etiam in fine periodi absolute ponitur: ut, εἰς ἀντοπή παραδοθέσαι καταφύγει τὰ ευδοξία μὴ δύτε. Nunquam fama à majoribus accepta per me obsolescet; absit enim: vel, Super meliora.

Reg. 11.
μηδὲ ποτε,
μηδὲ τοτε,

Μήπ, μηπγε, μηπ δη, μηπγε δη, ὅποι γέ, ἕποιγε δη, μη δη, μη δη γε, μη δη δη, μητογε, vel μηπγε δη, significant nedum, vel non solum non: Plato in Epistola ad Dionysium, ἐγὼ δυστὸν ἀνθρώπων, μη δη δη Θεῶν, παρακελδούλων ἀνθρώπων τόπο, id est, ego ne hominem quidem id facere juberem, nedum ut Deum aliquem. Cicero, quo minus, ait lib. de Fato.

SECTIO XIII.

De Adverbio &c., vel &c., & particulis cum eo conjunctis.

OTN, aliquando in fine periodi aut vehementioris negationis, aut ornatū causā ponitur. Reg. 1.
Ex in fine periodi.

Primo, cum accentu, absolute atque indefinitē: ut *εἰ δέντε τοῦτο πλάσαμεν, οὐχὶ τὸ μάθουες, εἰ.* *Quoniam id faciam, nec enim tantum insano, qui Idiotismus Gallerum maximē proprius est;* dicunt enim, *ιε* *τε* *τούτος πάσι σοι, μη.*

Secundo, *ό* *νο,* sepissime interrogat, significante nonne? Plato 6. de Republ. *ἢ γάρ ταῦτα μίγαται δέντε;* *διλέγετεν τὸν μαῖζον;* id est. *nonne hec maxima verè sunt?* *en aliquid elind majus esse potest?* Quo modo saepe indignationi seruit. Lucianus *ἢ γάρ ἐχρῆν γέγνηται αὐταῖς απελθεῖ τὸ βίου, παραχωρίσαται τοῖς ιδοις;* id est, *Quid malum είναι nonne oportebat hominem senio confundum ex vita discedere, locoque junioribus cœre?*

Alias *ἢ γάρ,* sine interrogatione, initio periodi, secundis membris, *πι* & *ἢ,* in diversis membris, orationem emicit, Latinis auribus parum usitatam, quæque satis explicari non possit, nisi posterius membrum ante prius exponatur, idque additis aliquot vocibus. Demosthen. pro Coro. insigne exemplum suppeditat, *ἢ γάρ δέπου Κτηνεῶτα πι διελέγεται διάκυντος εἰ εἰδένει δέπου εἰ προσεγγίζειν εὔθυμον εἴναι, εἰ δέντε εἴγε πάθος.* Ad verb. *Nοτίου* videlicet, *Ctesiphontem quidem propter me, accusare potest:* *me autem, si quidem convincere se posse putavisset, non accusasset.* Quæ oratio sic ordinari superique potest, *Nec enim profectò credibile est, ab eo* *me ipsum accusatum non iri, si convincere posse credidisset, qui nunc odio mei, Ctesiphontem accuset.*

Tertiò, *ἢ γάρ* *ἄλλα,* apud Atticos, affirmat, idem n- que est, quod *ἢ γάρ,* etenim. Aristophanes in Ranis, *εἰ γάρ* *ἄλλα,* Reg. 4.
εἰν

μὴ σκῶπτέ με, ἢ γάρ αλλ' ἔχω ικανός : ne me irridē
malè siquidem habeo.

Reg. 5.
eū γάρ τι
εἶπε.

Quartò, εἰ γάρ τοι αλλά, eodem ferè sensu dicunt
additio etiam γέ, post aliam vocem. Plato in Euthymo,
οὐ γάρ τοι αλλά, τεττίν γέ τοι λόγου, πολλών δι-
πολλάκησαν κούσας γεῖθανοί: id est, quippe, hoc en-
dicitum, ut saepe iam & à multis audierim, mibi tam
semper mirum videtur. Reddi etiam aliquando potest
enim verò.

Reg. 6.
eū γάρ τοι

Quintò, εἰ γάρ τοι, id est, *alioqui non*: ut τὸ γάρ αν-
θοδότας ἐτυχεῖς, οὐ γάρ τοι πουντον τῷ χειρόντι,
est, ejus auxilium usus es, *alioqui tamen perficere non pos-*
issem. Lucianus in Timone, ἡπειρ φιλόσοφος δέιπον, εἰ γάρ
τοι τοις αὐτοῖς τοὺς λόγους διεξήνει καθ' ἥμαρ: ide-
utique Philosopher est, *alioqui nunquam tam impius in*
versum nos verbis uteatur. Demosthenes eodem mo-
usurpat, οὐδὲν γάρ τοι, pro Coro. οὐδὲν γάρ τοι αὐτοὶ^ν
διαμονήσεσθεν τῷδεστότε, *alioqui nihil proditore felicius*.

Reg. 7.

Additur interdum ποτὲ Plato. Reipubl. 5. οὐ γάρ
ποτε ἐτόλμων τὸν προφόν τε καὶ μητέρα καίρεν: *nunqua-*
enim alioqui nutricem matremque tondere, id est, di-
pere ausi essent.

Reg. 8.

Οὐ γάρ τοι ποι significant *abstinentia enim*. Plato in Sym-
posio, ὅπως ἀν φαίνεται καθάπερ τοῖς μὴ γιγνώσκον-
το γάρ τοι πιντοῖς γέ εἰδόσιν: *ut videlicet ius*, qui min-
hominem norunt, optimus appareat: *abstinentia enim*, ut in-
norunt: *supple, talis videatur*.

Reg. 9.

Οὐλεγετον, unicā voce, accentu in antepenult. tribu
præcipiū modis usurpat. Primò, pro, *Atqui non*. De-
mosth. pro Coro. οὐλεγετον εἰπεῖν ἐτέρω: *atqui al-*
tum nemiri vacans erat ad dicendum locus. verti etiam
posset. & rāmen non.

Secundò pro, *non utique, non sārē*: *ut οὐχ εἴ τις εἴ-*
δεῖν οὐ πιέτερος οὐλεγετον αλλος, numquid socius iste no-
eit? profectò, non aliis. Quo modo eleganter includunt
parenthesi. S. Gregor. Nazian. de S. Basilio, Πάντι γά-
τα αὐτοὶς θαυμαζον. (οὐλεγετον εἰπεῖν δυνατο-

Nam cum in omnibus virum hunc admiror, (quantum profectio dici non possit.)

Tertio, sunt utrū, pro ou' μέν τάχε, vel ε μήν, id est, Reg. 10, verum tamen non, neq; tamen. Ita Pausanias de incendio, quod in Praxiteles officinam incubuerat; Tunc enim servus casum hunc municians addebat, οὐδεννυ πάντα γέ
ἀπανθίνει, id est, neque tamen consumpta esse omnia.

Ou' μήν, neque verò, neque tamen: suὴν ε δὲ, vel μὴν ε δὲ, verum enim verò non, aut ne. at ε μὴν αλλα, Reg. 11, vel ε μὴν αλλακ: verum enim verò, affirmando; in periodorum initiis: Exempla passim.

Ou' χήρα, non minimè, s̄epe apud Atticos sumitur Reg. 12, ὑποκοριστικῶς, pro μάλιστ, maximè: quemadmodum, ε χήρην, non minus, pro λίαν αχαν, id est, valde.

Ou' χ ὅπ, εκ ὅπως, vel μὴ ὅπι, μὴ ὅπως, Reg. 13, μονοχί, s̄epe significant non solum, vel non solum non: utrum verò, tali vel tali loco, ex antecedentibus & consequentibus intelligi poterit. Sic apud Ciceronem, non modo utrumque significat.

Ou' χ ὅφας; verbatim, non vides? ferè apud Ora- Reg. 14, tores parenthesi includitur, & cum interrogatione con- junctum Ironicè usurpatur, pro οφας, videlicet, nimum. Demosthen. pro Corona, in Aeschinem genus suum despicientem, εχθῆ τι inquit, (ε χ ὅφας;) τύχην ουμεσιωκῶς, τέμης ὡς θαύλης κατηφεῖς: id est, gre- ḡia scilicet vita fortunā usus, meam ut humilem obsec- ramque traducis.

Ibid. Aeschini, vobis quod sibi exciderat irridenti, πάνυ γάρ, inquit, παρὰ τῷ το (ou' χ ὅφας;) γέγονε τὸ τῆς Επιλέγων πρεξιμata, εἰ τετὶ τὸ δῆμα, αλλακ μὴ τετὶ δὲ. Λέχθην ἐγώ: id est, In hoc enim, videlicet, posita erant fortune Gracie, quod bane, non illam vocem usurparem. Galli hunc idiomaticum egregiè representant: ne voyés vous pas? nisi quod verba illa parenthesi non includent, sed orationis initio collocant: v.c. ne voyez vous pas comme il tremble? de homine admodum seculo, μηταγαρ (ε χ ὅφας;) ιτείμω κατέχεται.

Ouid,

Reg. 15. *Oὐδὲν, per se solum, reddi s̄epe debet, ne quidem
barbarus enim esset, qui diceret οὐ μέν. Demosthen.
dem. pro Coronā, οὐτοις δὲ γράψαντες ἐμού, ταῦτα πο-
εῖν οὐδέλλογα, id est, at illi, ne decreto quidem per me
edito, hæc facere voluerunt. Idem Olynth. I. οἱ μὲν χρή-
σται ποιεῖς κακεῖς ὅρθαις, οὐδὲν εἰ σωμάτη παρὰ τὸ Θεῖον
χρηστὸν, μηνυούσουσι, id est, qui occasionibus bene usi
sunt, ii, ne si quidem à Diis bonum aliquod acceperint,
meminerunt.*

Dicitur etiam μῆδε. Demosthenes pro Corona, οὐτε τοιούτον, οὔτε τὸ γένος, μῆδε φαντάρι αὐτῷ γένεσι,
μῆδε τὰ πάντα τὰ κοινὰ ὑπέρευπτα λίτηναι: ubi utrumque μῆδε, ne quidem, reddi debet; sic, me si talen-
esse nostis, qualem isto criminabatur, ne vocem quidem
meam auditote: ne si quidem, (vel ut etiam) in publicis
omnibus negotiis summa fuerim cum laude versatus.

Reg. 16.
mundū ēr. Mundū ēr. sequentibus ār., ēi n̄, vel ī, n̄ā
jēvōto, vel jēvntas, vel nōs̄ vel simili, nonnihil oratio-
nem intricatam efficiunt; ac ferē construenda sunt,
cum verbo aut participio voces illas consequente. Na-
zianz. 2. in Julian. n̄s oūd' ār ī, nōv r̄ jēvntas, n̄ā
oūtes ēn t̄ c̄ ut̄ s̄wāsēic̄ p̄blii, id est, ut pote qui in-
bem ab ejus potestate vindicaturus non esset, quicquid ab-
mum eveniret. Quia oratio ita construenda est, aī ū
sc̄ow̄sc̄ot̄, &c. ī, nōv r̄ jēvntas: non autem, quod
ita omnia, oūd' ār ī, nōv jēvntas, significant qui-
quideveniret: alioqui sensus esset planè contrarius, &
affirmaret, non negaret.

Rag. 17. **888** **etc.** **O**ūdētēs, μανδētēs, & μάτētēs, pro μανdētēs, & oūdētēs,
sæc apud Atticos usurpantur, tam in fine, quam in
tio periodi: imò etiam inter utramque vocem inser-
tur aliquando àv, quod ad sequens verbum referatur.
Demosthen. contra Leptin. ὑμῶν τοῖνυν οὐδὲν αὐτὸν
εἶδεν ὡν ιδια πρὶ δοίη, τὰντ' αὐτόν οιτο πάλιν, id est, ne-
mo quidem vestrūm quicquam ulli unquam abfluerit;
quod ei semel dederit, ubi etiam ταῦτα videtur abu-
dere.

Ouñ ἐγγὺς, & μηδὲ ἐγγὺς (quod secundum rati- Reg. 18.
us est,) verba im, neque propè; Galli feliciter, η ἀπεις ἐγγύεις.
pres, id est, multum abest. Demosthen. sapissimè, ut in
Midiana, ἔχει τοῦτο ταῦτα, εἰδὼν ἐγγὺς atqui hoc
non ita se habent, multum abest.

Quo sensu creberimum etiam est, πολλῷ γε δεῖ, &
πλλῇ γε καὶ δεῖ. Gallicè, il s'en fait bien. Sed Plato
cum interrogatione conjungit, ut legum 7. Βέλος ζη-
μία ποὺς μὴ πάσσονται φράσαμόν, οὐ πολλῷ γε δεῖ; Placeatne
vobis, ut multetam adversus eos qui hoc non fecerint de-
terramus, an longè secus videtur.

Eodem significatu dicunt, εἰδὲ πολλὲ δεῖ, sed (quod Reg. 19.
à tyronibus diligenter observandum) illud εἰδὲ cum πλλῇ πολλῷ
superiore verbo potius construendum est, quam cum πλλῇ
πολλὲ δεῖ. Demosthen. de Falsa Legat. εἰδὸν ταῦτα εἰτί^τ
καίνων γέροντες, εἰδὲ, πολλὲ δεῖ, non enim hoc illorum
rice contigerunt, multum abest. Quam orationem sic
ordina, εἰδὸν εἰδὲ ταῦτα εἰτί καίνων γέροντες, πολλὲ
δεῖ alioqui si construatur cum πολλὲ δεῖ, vel εἰδὲ af-
firmabit, vel sensus erit plane contrarius. Exemplum
illustrius est contra Leptin. φανήστη γάρ εἰδὲ πολλὲ
δεῖ, τῆς γνωστείτερης ἀξιούς αἰγάλευντος, id est, nec enim id
cum futura ignominia compensari poterit: multum abest:
erdo igitur est, εἰδὲ γάρ φανήστη, πολλὲ δεῖ, τῆς γνω-
στείτερης ἀξιούς αἰγάλευντος, vel πολλὲ δεῖ in finem rejicien-
dum est.

Dicunt præterea, εἰδὼν δεῖ, sed tunc εἰδὲ con- Reg. 20.
struitur cum διάγνωσκε δεῖ, non autem cum alio verbo. εἰδὼν
Demosthen. de Falsa Legat. εἰδὲ γε τοσούδειν εἰδένει,
εἰδὼν διάγνωσκε δεῖ, nec par saucē flagitium id fuerit, neque
parum abest, id est, multum abest, vel immo plurimum in-
ter utrumque discriminis est.

C A P. VIII.

De Conjunctione.

S E C T I O. I.

De Conjunctione αλλα.

E hac Conjunctione, ut communia mittam,
notanda quæ sequuntur.

Reg. 1.
αλλα, interrog.
& re-
spopl. ser-
vient.

Primò, si pius in oratione, Atticā præser-
tim, repetitur, & interrogationi simul, ac
responsiōi servit, Demosthenes pro Coron. Tί γαρ
βελόνως μιτετίμπει ἀν αὐτές; ὅπερ τὸ εἰρήνην; αλλά
ὑπῆρχεν ἄποστον ἀλλ' ὅπερ τὸν πόλεμον; ἀλλ' αὐτὸν τῷ οὐ-
πίνη εἰρεύεται. Οὐ τανδem consilio eos convocaretū?
ad pacēmne? at jam omnes in pace erant: an ad bellum?
at de pace deliberabatis: ubi ex tribus αλλα, primum &
ultimum respondent, secundum interrogat. Sic at apud
Ciceron. Verinā 3. At mores Commodi quis contumaci-
orē at hæc sine cuiuspiam malo, quis acerbior? Græcē,
αλλα γα τοιχον επικείνει; αλλα τὸς ιχνογραμμονεστεγει;
αλλ' εὐ τέτοις μηδένα βλασφεμεῖ; αλλα τὶς διμήσεται;

Reg. 2.

Secundò, in iisdem responsiōibus, aliquando signi-
ficat *Enim vero, utique, plane, prorsus*: estque tunc
concedentis potius, aut indulgentis, quām refellen-
tis. Xenoph. lib. 7. expedit. se ipsum inducit, militi-
bus ut occasionem attriperet, urgentibus, ita respons-
dentem: 'Αλλ' εὐ τε λέγετε, καὶ ποιῶν τοῦτα, &c.
Enim vero recte loquimini, atque hoc libenter fecero.

Reg. 3.

αλλα, saltem. tantum sensu particulas γα ὑπ., vel ὥστε γα, vel γαγα, si
pius adjunctas habet. Aristoteles, εἰ μὴ πᾶσα δινεῖται
αλλα καὶ οὐλαῖς id est, si minus hoc universi possunt, ac
certè per tribus. Galenus ad Glaucon. 'Ει μὴ οὐ τοι-
χεῖ μηδεν τῶν προτίχων, αλλα τὸ διδότερα γα πηγα-
τίον εξαρτεῖται τὸ διδέσθεν τοῦ πηγατοῦ id est, si minus
primo die licebit, ac secundo quidem conandum est, ut se-
bris speciem cognoscas: ubi αλλα & γα interjecta voce
aliquā

aliquā separantur. Itā quod Tullius pro Cluentio, ait, *non timuisse, si minus vim deorum, at illam ipsam no-*
dem & Græcē reddi potest, ἐκ ἀρχ φοβοῦσθαι, εἰ μὴ
τὸ θνήσι, αλλὰ τίς αὐτῶν γε νύκτα!

Quartō, αλλα, sequente ἀρά, vel ὥ, vel μή, vel εἰ, σ' χρέος Reg. 4.
 interrogat. Plato Legum 10. αλλ' ἀρά ποι ταξιρεψεῖ
τὸν ἀρχόντων, ἢ τίνες τέτοιοι; utrum tandem similes (iii)
sunt principum quorundam, an potius Deorum, principes
aliqui? Idem in Gorgia, αλλ' ὦ, τὸ λεγόμενον, κατίπου
ιστῆς ἡκούσθι; an vero (quod aīunt) post festum ve-
nimus? Xenophon 4. Memorabilium, αλλα μὴ γνωμί-
ζεῖσθαι μετές γνώσθαι αἴσθος; an vero cupis bonus
esse geometra? Sæpiissimè tamen, αλλ' εἰδί, circa inter-
rogationem, verti debet non autem. Demosthi pro Co-
ron. εἰ τοπὶ τὸ βῆμα αλλα μὴ τοῦ διέγειται εἰδώ· si
huc verbum, non autem aliud hoc protulerim. Barbarum
enim esset εἴδε.

Aliquando etiam αλλ' ὦ, Periodorum initio, citrā Reg. 5.
 interrogationem verti debet, enim vero, utique, plane,
professo. Itā Dio Chrysost. novo sanè more, duodeci-
mam orationem exoriens est, 'Αλλ' ὦ τὸ λεγόμενον, εἰ
τις, ἐγὼ καὶ παρ' ὑμῖν, καὶ παρ' ἔτεσις πλειστον, πέπεν.
Σα τὸ τῆς γλωσσῆς, ἀποτον καὶ παράδοξον πάθος id est,
Mibi quidem, Auditores, cum apud vos, tum apud
alios plerosque, id ipsum usu venit, quod noctua con-
tigisse ferunt, absurdum utique, ac præter expecta-
tionem.

Αλλα, γάρ, & αλλα, δὲ, sæpe etiam interrogant. Reg. 6.
 Plato 2. de Republ. αλλα δὲ Θεοὺς εἴτε λαούς εἴτε
βιδουσίους θυντάτους id est, an vero Deos, nec latere, nec
cogere quisquam potest? Sæpius tamen non interrogant,
& significant at enim: nec aliter Græcē dici potest, non
autem, quam αλλα μὴ, vel rariūς αλλ' εἰ.

Αλλα μὲν Δια, vel μὲν Δια αλλα, Ironicè pro at, enim- Reg. 7.
 vero, scilicet, nimirum. Demosthen. in Lept. 'Αλλα,
μὲν Δια, εὐεῖνον τὸν τοιούτοις περὶ ταῦτα, at enim vero,
id forte nobis objicit.

*Αλλα

Reg. 8. Ἀλλά δὲ καὶ, imò etiam, vel usque adeò significat
ἀλλὰ δὴ τοῦ. Libanius ἐποίειν εἶχον αἴτιον οὐτε αὐτὸν βέλωνται, αὐτὸν.
λαὸς δὲ καὶ πρόδεις πολεμίες· id est, liberam quocunque ual-
lent abeundi potestatem habuere, atque adeò ad ipsi
hostes.

Reg. 9. Πίλιος ἀλλά, ferè significant tamen, verum tamen,
πλήν ἀλλά, ut etiam πλὴν καθ. Lucian. πλίον ἀλλά, τί δὲ πάσοις;
verum tamen quid agerem? Quomodo interdum repellentis est ac refellentis, interdum approbantis & con-
cedentis.

At verò πλήν ἀλλά, redditur nisi, ut πλὴν εἰ, & πλὴν
ἔδυ. Aristot. 1. Metaphys. εἰ γὰρ αὐτὸν πάντας οὐ μάζας
ιαπεινόν, πλὴν ἀλλά, οὐ καὶ συμβεβηκός· id est, πλὴν
enim sanat Medicus, nisi per accidens.

Reg. 10. Ἀλλά πι, & ἀλλά μήν, atqui, at certè, at verò. Ex-
empla patfim obvia: sed ἀλλά μήν, in assumptionibus
dialecticis usurpatur, quomodo atqui apud Latinos
unde est hoc Luciani argumentum, εἰ γάρ εἰσι θεοί,
εἰσὶ καὶ Θεοί ἀλλά μήν εἰσι θεοί· εἰσιν ἀλλά καὶ Θεοί
enim aræ sunt, sunt etiam Διοί; atqui aræ sunt, ut
γός & Διοί.

Reg. 11. Ἀλλά, ἀλλά ὅπ, & ἀλλά οὐ ὅπ, nisi quodd. Synesius
Epist. δὴ τοῦ πότες ἐπιστέτο καὶ μωρός, εἰ καὶ ἔτερον
ἀλλά οὐ πάσιν ισίοις οὐταῦς ἐφέρετο, quod praesens peri-
culum intentabat, alius erat nihil, quam quodd passis ut-
lis navis ferebatur.

Reg. 12. Ἀλλά, interdum adhortantis est: tuncque ferè con-
jungitur cum εἴη, vel εἴη διό· vel imperativo verbi
εἴμε εο; nec quicquam per se significat. Dionyssius Ha-
licarnass. lib. 3. διό μὲν αὐτοκριτὸν εἰπόντες, διό γε γενέσι,
ἀλλ' ίτε σὺν πολλῇ καταφεύγοντες ἐπ' αὐτές· id est, A-
lii fronte, alii à tergo ingruentes, ite porro, atque illi
omnino contemnite: ubi ἀλλά ίτε pro ίτε διό.

SECTIO II.

De conjunctione ἀν. spectata in primo & secundo usu.

Conjunctio ἀν., præterquam quod sæpe sumitur Regula 1. Pro ei, & præter aliud vulgare usum, quo ferè cum optativo & subjunctivo conjungitur: apud Græcos, oratores maximè, usus habet tam elegantes, quam varios, quod etiam apud Poetas, τα & καν encliticæ representant. Nos facilitatis causâ, illos omnes ad quatuor præcipuos revocamus. Primus est ἀοριστοχος, id est, *indefinitus*: secundus διηπηκος, quasi *potestatus*: tertius αὐθαδηροματικος, id est, *abundans*: quartus ἀλλεπικος, id est, *deficiens*.

Primus igitur *indefinitus*, omnium facillimus, maximeque contritus est, cum *indefinitam loci, temporis, ac ceterorum id genus significationem* habet: quomodo ferè cum optativo, vel subjunctivo construitur: ut δι, η ἀν λέγοις, πάλεον γνίστε μαδε ἐν, vel μαδε quicquid dicas amplius, si sit nihil, id est, nihil propterea consequere.

Secundus διηπηκος, amplissimè pater; itaque dicitur, quod ferè sententia commode, per verbum δια- Reg. 3. τρα declarari possit; licet etiam per verbum ἔρειλεν, debere, id fieri queat.

Primum igitur, cum *imperfecto indicativi seu pax-* Reg. 4. *cedat, seu sequatur, assert significationem præsentis, & imperfecti optativi: ut εἰ ἦρων ἀδικητα, οὐκ ἀν* δεσμηνον. *si viderem injuriis sufficientem, non paterer,* pro ἀν ὄροις, ἀν πειροφύλαι.

Sæpe etiam pro plusquam perfectio, quia imperfectum pro aoristo ponit solet. Demosthen. initio Philipp. 1. οὐχίαν ἀν ἤγον, quievissim, vel quiescerem.

Secundò, cum aoristo utroque indicativi, sumitur Reg. 5. pro aoristo vel plusquam perfecto optativi: ut ἔκεινον ἀν ἔξεβαλον εἰ παρεσεδύσατο ubi ἔξεβαλον, idem, quod ἔκεινον, id est, illum ejecisset, si clam se ingessisset. Demosthen. Philipp. 1. οὐδὲν ἀν, ὡν τινὶ πε-

Quantus
usus con-
junctionis
ū.

Reg. 2.
ἀν cum
optat. sub-
junct.

Reg. 3.
ἀν cum im-
perf. indicat.

ποίησεν, εἴ τραχεύ, id est nihil eorum quae nunc fecit, praestitisset.

Reg. 6.

Tertio, cum plusquam perfecto indicativi pro eodem plusquam perfecto optativi. Demosthen. pro Corona ὡς τὸ εἰπίνυ ἀνθεμάτικες, Ιτά πατέντας οὐ μέμνητο τὸν ἑωτόν· id est, qui a suarum etiam injuriarum, id est, nobis ab eo illetatarum meminisset. Ibid. in voce passiva, ἔχοντας οὐ μίστος, id est, *Homo ejusmodi erexitus fuisset*; nempe, Judicium manibus.

Reg. 7.

Quarto, cum præterito, etiam medio, tametsi ratiūs. Demosthen. ibid. ἐπεὶ διά γε υἷς αὐτοῦ, μίλιον ἀπολάθατε· id est, *Alioqui, quantum ad vos attinet, pridem utique jam periissetis.*

Reg. 8.

Quinto, non tantum cum imperfecto, vel aoristis indicativi, sed etiam cum optativo sæpius, quam cum subjunctivo: vim habet supprimendi aliquid, sed tamen δυνητικῶς. ut τὸ τῷ τῷ ἀντιδίκῳ ἕκαστον συγχωρίων, τὰ δὲ ἐπεξ οὐκ αὐτοῖς, supple συγχωροῖς, id est, *hoc quidem adversario libens concesserim, alia vero non item.*

Reg. 9.

Sexto, Latini vim illam δωντικῶν, ferè per futurum optativi, vel per aoristum subjunctivi exprimunt: ut patet superiori exemplo. Tullius pro Cælio, *Jam ista deseruerit, jam etas omnia, jam dies mitigabitur: ταῦτα μὲν ἦδη αὐτοῖς, πάντας δὲ ἦδη οὐδεὶς τοὺς χρέους καταστραῦνται.*

Aliquando per imperfectum, aut plusquam perfectum optativi: *ut testes tu vero obsecrare, obtestare, pro obsecrare deberes, aut debuisses, ἀμίλει, οὐ μὲν προσέρχοιτε, καὶ ἀντιστοίχητε, καὶ καταμαρτυρεῖτε.*

Reg. 10.
etmā.

Septimo, cum interrogatione, ac ferè particula γάρ, & optativo, indignationis sensum aliquem indicat, & contemptūs. Aeschines in Ctesiph. οὐ γάρ αὐτοῖς, (Demosthenem appellat,) καύματα πονήσασι; οὐ γάρ αὐτοῖς περέλθοις, μὴ ἔτι περέσ πολλοῖς, αὐταῖς περέσ δικιαῖς, οὐ πίνεται τούτης, τούτης vel unum virum ad defensionem

rem impelleret tu, ut adires, non dico urbem, sed domum unam, ubi aliquid subesset periculis? Quasi dicar, nunquam id faceres. Sic apud Latinos cum indignatione: tu, ut id feceris? ut praesente me verberaris? oū γάρ τέ τον πεισθείς; οὐ γάρ ἀπό παρέγνωτος ἐμοῦ τύχης; Gallicè, que tu l' ayes battu en ma presence?

Ostatò, vim illam *durantiklù*, & cum futuri significatione conjunctam habet, non modo cum optativo, sed etiam cum futuro indicativi, & altorum modorum: itē nque cum praesenti, praeterito, & utroque aoristo infinitivi, & participiorum.

Ac primò cum futuro indicativi. Isocrat. in Areopagitico, εἰςτιν ὁ πόλις, δικαιὸν γεῖθον ἀπαρτα κακὴ πενιά: id est, fieri non potest, quin omnia ferè malorum genera patiamur.

Cum futuro infinitivi. Idem in Busir. ένόμιστο τοὺς τέτον διεγράφεις, πυχὸν ἀπό χρήσιμον καταφρονήσειν existimavit, qui hæc nibili facerent, eos majora quoque contempturos.

Cum futuro participiorum ratiūs, aliquando tam: ut αὐτῷ δι, εἰς μάλα φιλοφροντικῶς αὐτὸν διεγράψεις, αὐτὸν δι, αὐτὸν, obviam ei profectus est, quasi cum partim per amantes excepturus.

Cum praesenti infinitivi særissime. Xenophont. πατέσιας I. δοκεῖ μοι ἀδηλα πεστίθεις, μάλιστα ἀν πολεῖς ἀνατείδαι ἔργα. ὥστε διότι δέοιτο, ἔχειν αὐτὸν προσδασμένους χρήσιμος: id est, mibi quidem videtur, si præmia proponet, effecturus maxime, ut in singulis optimè exercitati sint, cōsque ubi opus erit, maximè promptos & expeditos habeat: ubi πολεῖν pro ποιῆσιν, & ἔχειν pro ἔξειν. Demosthen. initio Philipp. I. οὐδὲ μαλα χρηστῶς αναστάς, εἰκότας ἀν συγγράμμων τυχαῖον existimo, ut primus etiam ad dicendum surrexerim, me tamen veniam jure cōsecuturum: ubi αὐτὸν τυχαῖον, pro τεύχεσθαι.

Cum Aorist. infinitivi. Xenoph. Ἐλληνῶν 6. ταρίχεις Reg. 15. οὐδὲν ἔτι συμβίξει αὐτῷ τοὺς μισθοφόρους, pro συμβίξειν. Cum Aorist. infinit. M 2 ratius

ratus mercenarios sese cum eo deinceps minimè con-juncturos. Idem Παιδείας 8. ἐν τῷ ασφαλῶν ἦν ἡ τοῦ πονηροῦ, ὃς μαθήτης ἀντὶ κακού παθεῖν, pro τείσει. Jam in tuto collocatus ero, sic ut mali amplius parti nihil possim: quo loco maxima vis δυνατική exprimitur.

Reg. 16.
Cum parti-
cip. presens.

Cum participo praesentis. Idem Ἐλληνικῶν 7. ἐπει-
τέρῳ δὲν ἀν δυνατόμῳ τῆς πόλεως κρατεῖν, pro δυν-
ατόμῳ· ubi se uis dominum esse non posse cognovit.
Demosthen. pro Corona, τὸν τέτε Αἰγαίων, πολλὰ ἀ-
ἔχοντων μητρακῆται, καὶ Κορινθίους, καὶ Θηραίους cum A-
thenienses eo tempore, acceptarum à Corinthiis ac The-
banis injuriarum memoria commoveri potuissent.

Reg. 17.
Cum Aorist.
1. particip.

Cum Aorist. 1. participii. Idem Παιδείας 1. οὐδὲ
δένται ἀν λίστα τὰ τοῦ μεγάστρος σημεῖα, id est,
quasi neminem summi Numinis signa latere possent, pro
λίστα ται.

Reg. 18.
Cum 2. Ao-
rist. particip.

Cum 2. Aoristo participiorum. Idem Ἐλληνικῶν 6.
Δεκαεπονίων δύναμιν id est, secum etiam ita ratio-
cinabantur, brevi simul coituras Lacedaemoniorum uires,
ubi συνελθοσσαν, pro συνελθοσσαν. Demosthen. pro Co-
rona, inter ἀν & particip. verbum inseruit, Θηραίους δ'
ο, πόνον ἀν ἐφιδεῖναι παθεῖσιν. Quicquid vero Thebani
paterentur, id jucundum vobis futurum esset.

SECTIO III.

De tertio & quarto usu ejusdem Conjunctionis.

Regula 1.

Ex abundat.

Tertius usus, qui παραπληρωματικὸς dicitur, is est,
cum particula illa παρέλκει, abundat. Aristoteles
Ethic. 10. μάλιστα ἀν τῷ πλανητικῷ δόξειν ἀν, ἐν εἰ-
ρηνήσιν, νομοθετικὸς γνώμονός τοι. id est, ex superiori-
bus, id maximè posse videatur, qui condendarum legum
peritus fuerit: ubi prius ἀν abundant, nisi dicamus ἀν
δύναμεν, tunc pro surūpatione,

Aristophanes in Vesp. ἐγὼ γέ, ἔδι ἀν ὅρισαν γάλα,
ἀγαπή

αὐτὶ τὸ Κίλαδοις ἄν, ὃ με γωνία προσέφει· id est, ego quippe ne lac quidem avium huic vitae prætulerim, quam tu mibi nunc eripis.

Plato 4. Legum, τὸ γέχθεα, (supple, πόλις) πόλλη τοιούτῳ λόγῳ παρεχομένῃ, νομίσματος δημοψήσης πάλιν αὐτοπάθετο ἄν· id est, hoc enim si haberet, ut verum inde multarum exportatio fieret, ita magnâ vicissim aurî argenteique copia repleveretur· ubi ἄν, cum παρεχομένῳ junctum, manifestè redundant, vel significat παρέχειν δεκτομένην.

Demosthen. initio 1. Philipp. cum aoristo particip. vocem hanc ita conjunxit, ἐπιχώραν, ἥντις οἱ πλεῖστοι τὸν τοντούλον ἀπονήραντο· ubi δημοψήσην, pro δημοψήση tantum: id est, ubi expectassent, donec eorum qui solent plurimi sententiam dixissent; nisi trajectio sit, pro ius ἄν.

Quartus ac postremus usus, ἐλλείποντος, id est, deficiens, bifariam dividit potest. Primum enim, conjunctione illa præsens, vim habet subintelligendi aliquid, quod orationi desit, adhibitâ ferè verbâ ejus repetitione, in quo vis significationis præcipua est. Synesius ad fratrem, de incerto quodam cædis authore. τοιοῦτος δὲ τοντούλος μὴ τοντούλος, ὁμοίως τοντούλος ἄν· ejusmodi ille est, ut facinus etiam si non admiserit, admittere tamen potuit; vel datâ occasione admissurus etiam fuerit. ubi & verbum πεινῶν repetitur, & ἄν, præter vim δυντοντούλου, simul aliquid aliud involvit, v. c. ἡγεμόνης ἄν τοντούλος, si res illa ferret, aut aliud simile.

Ejusdem ἐλλειψεως clarius etiam exemplum hoc Reg. 3. est, quod apud eundem Synesium ibidem extat, τοντούλος μὴ πλάστας, (delatores intelligit;) & supendum ex præcedentibus, οἷαν δεῖν παραγομένου,) ὅπου σωματοπλάστας ἄν· Hoc verò, (supple, delatores execrandos puto;) quoddam rem, ut minus fortè confinxerint, confingere tamen parati per se fuerint: nempe, εἰπεπέρι τὸν κρεεύν πεινῶν τοντούλος, si qua fere daret occasio.

Reg. 4.

Alter modus, quo illa conjunctio ἀλητικῶς usurpatur, est, cum ipsamet desideratur, ac subintelligatur: tunc eodem modo loca illa explicari debent, per optativum; ac si expressa esset illa conjunctio. Ita, cum alicui loco, vel imperfecti, vel aoristi, vel perfecti significatio minus conveniet, statim conjiciendum erit, particulam & subintelligi: similiisque praesens, vel Aorist. & perfectum, vel infinitivum, vel participiorum, per futurum explicandum esse. Pauca ex Demosthene & Xenophonte subjiciemus exempla.

Reg. 5.

De Imperfecto, clarum illud est, Olynthiac. 1. οὐ, καὶ πολὺ ταπεινότερων ἐχράμβω τῷ φιλίστῃ, id est, faciliore nunc. multoque modestiore Philippo utimur, pro ἐχρώματα & v.

Item de infinitivo praesentis temporis. Ibidem, Καίαν εἰκός τινὲς ἐχθρεύειν αὐτὸς, νῦν δὲ φοβούνται πάνθασιν, ἔχειν, pro γάτειν, vel ἔχειν & v.: loquitur enim ibi de constantia in futurum: id est, constantes ab iis, propter illa quae metuunt, quæque passi jam sunt, inimicities gestum iri.

Reg. 6.

Jam de Aoristo ejusdem infinitivi. Ibid. σχολῆ περὶ τῆς ποτε ἑλτίς τοῦ τα τελευτῶν, pro τελευτῶν videte, quem ista finem habituras speratis. Idem pro Coro, cum Aoristo primo medio, sequente futuro activo: βάοντα πλέον, τὰ δὲ ὅπλα ρουπάδες, τὰ δὲ πείσαι id est, sperabat se facilius partim in fraudem inducere, partim etiam persuadere posse.

Reg. 7.
n. cumpar-
ticip. deficit.

Denique de participio, in quo tamen id rarius accedit: Xenophon. Παιδεῖας 9. ἄλλοις δὲ μάθουνται, οὐδὲ μένον μαχομένοις νῦν σφῶν, δι' αὐτοῖς id est, alios mercede conducent, quasi melius suā causā pugnaturi sint, quam ipsi metuunt: ubi μαχομένοις pro μαχομένοις & v., vel μαχομένοις. Et lib. 7. in Aorist. participiorum, οὐδὲ τῷ μᾶλλον ὅπποιν αἱ παρασκεύαις τοῖς ἐντόσιοι, id est, quasi hoc pasto adversarios magis imparatores invaserunt: ubi ὅπποιν, pro ὅπποιν & v., vel ὅπποιν μελλον, cùm de futura expeditione loquatur.

Idem

Idem usus ferè perpetuus est, præcedente conjuncti- Reg. 8.
one εἰ, cum imperfecto vel aoristo. Tunc enim vix un-
quam conjunctio ἀεγ exprimitur; semper tamen, meo
quidem judicio, subauditur. Exemplis nihil frequen-
tius. Ego sectione sexta pauca subjiciam, hīc tantum
monuisse contentus.

SECTIO IV.

De Conjunctionibus ἀεγ, & γι.

A Pa, acutā penultimā, (nam ἀεγ circumflexum, Reg. 1.
adverbium est, quod utrum significat.) Primum, οὐτος οὐτος
initio periodi, ac præsertim cum particula οὐτος, sonat
itaque, vel quamobrem, Plato 5. de Republica. αριθμητικη
τὸ τελορδε προβοτος: quamobrem ex hoc, tale quid
sequitur.

Frequentissimē voci alteri subjungitur, significāque
idem quod τας, vel ιως, id est, forte, vel tamen, vel Reg. 2.
quodammodo: ut εἰ τις ἀεγ τὸ βεβαιος ἀξιος εἰ τοσο- i m. n.
τος; γενοτο, id est, si quis forte, vel, tamen, in tanta
multitudine præmio dignus reperitur.

Non minus sæpe significat utique, nimirum, videli- Reg. 3.
et, obsecro, quæso: adeoque ornatui magis, quām no- ἀπα, utique,
νæ significationi servit. Appianus ἡδεῖσσεν ἀεγ, εἰ μὴ
τὰ οὐτα γενοτος εὐεξοτο id est, male nimirum audiisset,
ni similia constanter pertulisset: hīc enim ἡδεῖσσεν
posuit, pro ἡδεῖσσεν ἀν. Sic εὐόνσον ἀεγ, cogita obsecro:
τοὺν ἀεγ περισσεχε, attende, quæso.

Quo etiam modo, non raro sumitur Ironice, ut &
μῆδα, & χρήστης verbi causā, οὐτος αριθμητικη Reg. 4.
χαραι πέπον, τὸ πολὺ ελεῖν εὐπεποι: poterit vide- οὐτος videlicet
licet homo semper humi repens, civitatem primo impe- Ironicē,
tu capere.

Particula γι, sola cùm est, fere significat saltē, aut Reg. 5.
cū tacite significationem involvit: ut τὸ οὐτος οὐτος, η falsum.
τιον γι μηρος, id est, huic malo medebor tuo, quantum
saltē contendere potero. Atq; hic usus frequentissimus est:

Reg. 6. Eadem cum pronominibus, ἡγώ, οὐ, αὐτός significat
ἴχθες ecquid. quidem: ut ἔχωγε, equidem: ubi notandum in ἔχωγε,
& ἔμοιγε, accentum in antepenultimam retrahi, cum
in ἔμεγε, ἔμιγε, & aliis casibus id non fiat.

Regul. 7. A Platone potissimum, solius ornatus causâ se pessime usurpat: ut πάνυγε, id est, admodum: sic εὐγέ^τ
τὸν εὐεργέτας, malle egregiae indolis.

Reg. 8. Precedente καὶ, & interjectâ ut plurimum alia quidam voce, significat ἴμο. Plato in Protagora, εἰς τὸν
τύπον, εἰ τοῦ ἀρδείας λέγοι θαρρολέπεις, οὐ καὶ τούτος λέγει
id est, quarebam ex eo, num vires fortes audaces esse di-
ceret: Ille autem, ἴμο temerarios, inquit.

Reg. 9. Τοιούτοις, ut διάσα-
ζεται, ut plurimum quoque significant saltem. De-
molthenes in Midiana. μήτεον παρέγειρεντος, τούτος γέτε
μέχεται τοὺς χρίστους χρόνον, id est, moderatum ac tolera-
bilem se se prætulisset, saltem toto illo judicii tempore: hic
enim παρέγειρε, pro παρέγειρε αὖ.

Reg. 10. Τοιούτοις, γε οὖν, & γεννούν, idem quoque significant;
nisi quod saepius reddi possunt, certè quidem, vel
quidem certe. Exempla passim obvia.

Nec raro γέτε, γε οὖν, & γεννούν, redunduntur, nam, vele-
nim: quâ significatione interdum etiam apud Latinos
saltem, quidem, & certe quidem usurpantur: Et apud
Gallos, au moins. Plato in Phœd. τύπον γένεντος λέγοι
θαυμαστὸν φοιτησάσ ταχέως δέξαντο: id est, nam hac qui-
dem in disputacione, minum quantum præter expectatio-
nem meam versatus es. Ubi etiam notandum, illas γεννο-
εισμάτος usurpari: nec enim in vehementi assevera-
tione, ἀντὶ τοῦ γέτε recte poserentur.

Præterea γέτοις, & γε μάνιο aliquando significant e-
nim verò, sancè, atqui. Plato Legum 10. ἐπομένοι γε μά-
νιοι τοῖς σοφοῖς μάνιοι τοῦ εἰτε δεινοῦ τοῦ τοτε καὶ τοῦ λαίπετος δι-
αρροήσθε: præcesserat autem, εἰκός γέτοις σοφοῖς εν-
dlegit ὅρθως λέγειν: quem locum ita Ficinus vertit;
Certè non absurdum est, viros sapientes probè dixisse:
quare sequamus ipsis inquiramusque, quidnam intel-
lexerint. Ego sic verterem: præbable sancè fuerit, cuncti-

tos homines recte loquutus esse: nos autem eorum vestigiis insistentes, quid si porrò senserint, qui eorum ex disciplina perfecti sunt, videamus. nam per τός οὐδεῖς δέ, illorum aut discipulos, aut sectatores intelligit.

Τοῦ μήν, significat etiam præterea, vel quicquidam. Reg. 12. Xenophon in Agesilao, ἐλπίδων τῷ μήνι πάντας κατέβαλλεν, προτερα. or quin etiam bona spe omnes implevit.

SECTIO V.

De Conjunctione γάρ & δὲ.

P Reter ea quæ in superioribus aspersimus; quæ sequuntur de particula γάρ, notanda sunt.

Primo in significatione vulgari, saxe adjunctionem habet particulam δὲ superfluam. Plato in Apologia, οὐδὲν. ιγέ γάρ δὲ εἴτε μέχρι εἴτε συμφόρησις εἴμαιτό: ego enim mibi nullius plane rei conscius sum.

Secundo, Ironice sumitur: ut οὐ γάρ ἀπό τόπου Reg. 2. οὐκότας, ἀπότοπος καταλαβεῖν τὸ γάρεαν id est, liceat. tu scilicet his viribus & initio universam occupabis regionem.

Tertio, interrogatori servit, ut apud Latinos particula nam, & enim: ut, quisnam hoc fecerit τοιός γάρ δέ τοι ποιότες; Quo in genere notanda precipue est hæc particula, cum indignationem adjunctam habet. Aristophanes in Plut. τὸ γάρ αἰτιλέγειν τολμῆνομάς, οὐδενὸς εἰς τούτον εἰς αὐτόθι, οὐδὲν σιὰ τοπικόν; id est, Itane vero, audacis etiam negare bonorum vobis omnium causam esse paupertatem? Ita saxe Tulus particulam enim usurpat: ut Philip. 8. semel enim pacem defendi τοιός γάρ τοῦτο τοπικόν εἴσεσθαι εἴσει.

Ou γάρ, saxe vehementer interrogat. Chrysostom, Reg. 4. in cap. 15. Epistolæ 1. ad Corinthios; ou γάρ; εἰπεν τοιούτου τὸ γλωτταν διαίρειν εἴσαι, ou γάρ σβεδῶντα τοφελλαν τοιούτα τερρόταν; id est, quin enim? an non Iungam istam excendi oportuit? non eorū iñiud extingui, quod talia pareret? Contra γάρ, interdum παρέλασον, responsioni

χρήματα responsoni & approbationi servit. Plato s̄epe, εἰς γένος
τὸν. Itā est.

Reg. 5.
διὰ νῦν
quam peri-
odorum ini-
tio.

Δῆ, in soluta oratione, nunquam præponitur ini-
tiis periodorum, aut membrorum: in versu, modò se-
quitur, modò præmittitur: & tunc utrobique signifi-
cat prorsus, utique, sanè, enim verò, planè, certo: Ex-
empla passim apud Homerum.

Reg. 6.
εἰ δῆ, af-
firmat.

Secundò, (præter communem illam & contritam
acceptiōnē), quā significat igitur ; in qua dicunt
etiam *σύν*, quod tamen s̄apius significat *videlicet*)
Eleganter postponitur particula *χ*, asseverandi gratiā:
ut *χ* δῆ βουλοίμων ἀντί id est, *equidem omnino* vellem.
Quomodo non raro dupliči *χ* includitūt: ut *χ* δῆ ἀρόστον τεττάντι *χ*, id est, & *impium* sanè id fuerit: ubi
alterum, *χ*, παρέλκεται videtur.

Reg. 7.

Interdum aliquid inter *χ* & δῆ, majoris elegantiæ
causā, inseritūt: ut τέτο δέ το ελευθερίω πρεπει, οὐ
τῷ δικάω δῆ id est, hoc profectò liberalēm hominem de-
cet, & verò etiam justum.

Eodem pertinent ista, *χ* τὸ δῆ μήτισον, sine ullo ver-
bo, id est, *quodque maximum* est. Sic *χ* τὸ δῆ περγύρι-
ταν, *quodque potissimum*, vel *maximum* operæ pretium
est; vel, *quodque maximè urget*: & similia, in quibus
præpositivus τὸ, sumitur pro subiectivo ο.

Reg. 8.
διὰ τον, δῆ-
πουτε, μη-
μινον.

Δῆ præfixum particulae πν, vel πνοει, significat
videlicet, *nimirum*, *opinor*, idque tam seriò, quam lo-
co. Seriò, ut μητρὶς δῆ δῆ πν, *meministi*, enim, op-
inor. Joco autem, οὐ δῆ πν τηλίκος ἀν, *χ* τὸ ἀρθεον-
των ἀπογένοτο id est, tu *videlicet* hac etate, fortissi-
mos etiam superare poteris.

Reg. 9.
εἰπε δῆ, age
verò.

Interdum vel incitando, vel concedendo, sumitur,
pro sis, verò, porrò. Incitando quidem: ut φέρε δῆ, ιδῆ
δῆ id est, age sis, age verò. Sic δὲ εἰ δῆ id est, *huc*
age. Concedendo autem, ut εἴει δῆ ταῦτα, sint illa
verò.

Reg. 10.

Post adverbium εἰταῦσα, videtur commodè reddi,
enim verò: ut εἰταῦσα δῆ ἔτος δεκίον παράγε id
est,

est, tum, vel, hic enim verò graviter commotus.

Sepissime præfigitur particulæ ποτε; tuncque aut Reg. 11.
περάκαι, aut ejus significatio cum vocis illius signifi- τι δή ποτε;
catione confunditur: Reddi enim debet, tandem, vel quid tan- dem? :
demum: ut n̄ δή ποτε οὐ ἔτεστι παρέχεται; quid tan-
dem usque adeo te commovet?

Où το δή, non raro verti potest, atque ita: ut εἴτε Reg. 12.
δή, πάντα διεργασμένοις, ωχετο χαίρων: Atque ita con- εἴτε δή,
futis omnibus exultans abiit. atque iiii.

Ironicè quoque per sele ponitur; ut υπειπισ ἀσα, οι- Reg. 13.
λεπαδεῖς δή πιεις ὄντες, ασύλως ἀν τι πανδίας ἔργον δή Iōnū
τιδεύτικόντες id est, vos nempe doctrinæ tam studio-
si, ejus causa nihil non feratis.

Aliquando uni tantum elegantiae servit: ut αὐτίρη Reg. 14.
δή μολεῖ, id est, subito, admodum, vel continuo: qua in
acceptione, non raro, vel sequitur particulam δή, ut εἴτε
δή, quod si: vel cum particulis similitudinem aut ac-
cessionem indicantibus conjungitur; ut καθ' ὁ δή,
ωστηρ δή: sic καθ' ὁ δή περιτερη, id est, quemadmodum
etiam antī saltum idem est, ubi fungitur vice particulæ
δή, de qua postea. Imo & cum ea quoque conjungi-
tur, ut καθ' ὁ δή δή, eodem sensu.

Sed notandum hic primò, non initio periodi hoc lo Reg. 15:
quendi genus usurpari: Erraret enim, qui orationem
inchoans hac similitudine, quemadmodum ferociens qui-
dam leo; sic eam Græcè redderet, ωστηρ δή, vel δή οὐ ν
λέων περιγένετο: sola enim particula ωστηρ, aut similis
adhibenda tum est:

Notandum secundò, cum mediis in periodis usurpa-
tur, indicari, placere admodum ac probari comparati-
onem illam, vel accessionem; ideoque latere signifi-
cationem adverbii etiam vel utique, aut alterius si-
milis.

SECTIO VI.

De Conjunctionibus ei, ἥν, ἀν, εἰδὲν, & adacentibus particulis.

Reg. 1.

EI, & ἥν, quemadmodum ἀν, & εἰδὲν, pars se solæ, præmisœ usurpantur, in vulgari acceptione, quæ significatur Latinum *si*. Latius tamen patet usus conjunctionis εἰ, quam cæterarum, ut constabit ex sequentibus: ubi tum de cæteris quoque monebimus, cum Idiotismus aliquis æqualiter illis omnibus conveniet.

Reg. 2.
et nūnām.

Ei per se solum, aliquando sumitur pro ἔσθιε id est, *nūnām*; apud Poetas quidem sæpius, rarius apud Ora-

tore. Homerus Odyll. γ.

Ei γὰρ ἐμοὶ τοσὴν ἡ Θεοὶ δύναμιν παρεδίειν, μηναν tantum mihi facultatis & virium Dii concederent. Xenoph. παδ. 6. εἰ γὰρ γένοιτο, εἴποντο Αράσπας, οὐ τι ἔγω τοι εὐ νηφῶ ἀν γενόμενον αὐτῷ χρήσιμος; id est, μηναν verò, inquit Araspas, existat aliquid, in quo tibi rursum usui esse possim. Ita forte sumendum illud Virgil. Æneid. 6.

*Si nunc se nobis ille aureus arbore ramus,
Offendat nemore in tanto.*

Sæpius jungitur cum ἄφελον, ἔσθι, id est, utinam verò, inquit. quibus in locis particula γάρ, aut omnino vacat, aut reddi debet, verò: ut ἡ σῆπε significat enim.

Reg. 3.
et quōd.

Ei, aliquando sumitur pro ὅτι, quod; ac ferè post aliquod verbum affectum aliquem animi significans, ut sunt δαυριάζω, μιροῦ, χαίρω, γαύδεω, ἀχθομαι, doleo, δακρύω, ιγέο, κλαίω, fleo, & simil. Demosthen. de Falsa Legat. καὶ τὸς Ἀρκαδίας υἱῶν ἀπόμειλεν, ὡς ἔχειεν, οὐ παρεῖχε τοῖς περιγυμναστήσιν τὸν Αθωνίων πόλις id est, Arcadas etiam eo vobis latari nuntiavit, quod iam Atbeniensium civitas rerum satageret. Synes. ἔκλαιον, ἢν εἰ τεθνηξοιμεν, flebam non quod paulo post moriturus essem.

Isoerat. δαυριάζω τὸ ταῖς πλεστι δυτασεύντων εἰ πεποίησν αὐτοῖς ἡρῷηται μέτα φρεγεῖν id est, miror equidem

equidem civitatum principes, quod efferris suum esse putent, Oenomanus apud Euseb. Præparat. 6. Εμοὶ δὲ θεωρίαν ἔτεισαν εἰ τοικῦτα λέγων, ὃν ἡδάνετο τὰς ματιολογίας τῆς ἑαυτοῦ· Mibi verò planè mirari subit, ipsum dum ista diceret, quām inania, quāmque frivola diceret, non sensisse.

Aliquando idem est quod πέτρεσσν, utrum, an, num, Reg. 4. dubitando potius quām interrogando. Plotarch. Ly- utrum.
curo, εἰ καλῶς καί μηδεποτέ νόμος τούτου πρότιτος· id est rogavit, num rite constitutæ leges essent. Quod etiam, raro licet, aliquando tamen Latini autores imitan-
tur. Hic verò notandum est, hac in acceptione, non raro, εἰ μὲν & εἰ δὲ μὴ, inter sece opponi. Xenoph. παθ'. 8. Ή μὲν οὐχί εἴσαι υμᾶς ἴργων διδάσκων, εἰ δὲ μὴ, καὶ παρα-
θεῖ περιγράψαντας μανθάνετε· id est, utrum ego vos satis doceam, necne, ex senioribus etiam intelligite.

Eadem conjunctio proprium id habet, ut per se sola Reg. 5. imperfecto & aoristis; aliquando etiam, licet multò raro, cum perfecto conjugatur sine conjunctione àv. Quibus tamen in locis idem sensus est, ac si vel adhibetur àv, vel optandi modus usurparetur. Plena exemplis omnia. Clarum illud ex Demosthen. Philipp. 1. quam sic orditur, Εἰ μὲν καὶ κοινὸς πνΘ πράγματος τεγούντες λέγειν, verbatim, si de communi quodam ne-
gotio propositum esset dicere: vel, si novum argumentum ge-
nus adjiiciendum, esset propositum.

Item Olynth. 1. Εἰ γάρ τινα αὐτίκα παρεχόμενα
ἵμεις, καὶ τοῦτον μὲν τὸν περιθυμίαν· si enim eandem in
nostra ipsorum causa alacritatem ostendissimus, ubi im-
perfectum pro aoristo positum est.

Item Olynth. 2. Σφόδρα ἄντηγάμηλος φοβερὸν τὸν
φίλιππον, εἰ τὰ δύταια περιποντικὰ ἐώραν αὐτὸν ἡνέκειον·
id est, Philippum equidem valde metuendum putarem, si
cum istis actionibus creuisse cernerem.

Similiter de Aoristo judicandum, Idem Olynth 1.
εἰ μὲν γάρ οὐ φέντε μετέβης, αἱ γειλούστοις πέλεμον, pro
τίλειον τὸν id est, si enim à nobis persuasi, bellum hoc suscep-

suscepissent. Ibid. *εἰ τότε τέττων ἐν τῷ πρώτῳ περι-*
ων εἰσοδίαις αὐτοῖς, si iunc uni eorum, cui pri-
mūm libuisset, alacriter opem tulissimus, pro εἰσο-
δαμέναις.

Reg. 6.

'*Εἰ καὶ verbatim si* & *si*, significat *&* *si*; quod etiam dicunt, *καὶ εἰ*: sed ferè interposito *καὶ*, nam: *καὶ καὶ εἰ*, significat *et si*, enim. 'I*εἰ δὲ* *εἰ*, *εἰδος*, *εἰ δῆ*, *εἰ οὖν*, *εἰ λύ*, & *εἰ τὸν*, cum iisdem particulis, sumuntur pro *si modō*, vel *si quidem*, vel *si forte*: quæ postrema significatio, saepius cadit in *εἰπε*, *λύπε*, *εἰπε*, *εἰ λύ*, *εἰ τὸν*, *εἰ σικοῦ*. Quorum acceptancem trita sunt exempla.

Reg. 7.
εἰ δὲ, quodd si.

'*Εἰ δὲ*, & *εἰ τὸν*, aliquando significant *quodd si*, nunquam enim dicitur *εἰπε εἰ*. Quā in acceptance, vel plena est oratio, ut *εἰ δὲ καὶ τέττο λύτος δοξεῖεν*, id est, *quodd hoc etiam nimium tibi videatur*: vel aliquid ad justum integrumque sensum dehiderat. Demosthen. in Melam, *δέρρητε, φίστε τοὺς ἄντες, καὶ γάρ εἰπεν υἱούς τοῦ εἰδόντος τοῦ*, *τοῦτο ὅργανός τοι, νῦν αἰσθάνεται*; id est, *Bono es anima dicat aliquid, nec enim ullam amplius injuriam accipies quodd si*, vel potius, *quid si* (supple *εἰπε εἰδόντος νοῶν aliquam injuriam accipiam*:) *num vos ei tandem succensebitis, quem nunc impunè dimiseritis?*

Reg. 8.
εἰ μὲν, nisi.

'*Εἰ μὲν*, vulgo quidem significant *nisi*: aliquando tamen apud Atticos, qui vocum & sententiarum tractatione gaudent; voces illæ simul conjunctæ, significacionem istam amittunt, quodd ad sententiae totius applicationem, verbum aliquod inter eas interjici debet.

εἰ μὲν, si non Tunc autem reddi possunt, *si non jam*. Thucydid. lib. 1. *καὶ συγγνώμην, εἰ μὲν μῆτρας, δοξεῖς δὲ μᾶλλον, αὐτίᾳ τῷ περιπέτερον διεγγυούσῃ, εὐαπτίᾳ πλευρῶν* id est, *& venia quidem*, (supple *dari nobis possit*,) *si non jam improbitate quadam, sed potius cum gloria, lugrerioris negligentiae peccato contraria meliamur.* Hic enim *πλευρῶν* inseri debet inter *εἰ* & *μὲν*, ut sensus clarior habeatur.

Reg. 9.
εἰ δὲ μὲν, si

'*Εἰ δὲ μὲν*, & aliquando *εἰ δὲ*, communiter verti debet, *sin minus*: ut, *αἰλλ' ὅπως εἰς τέπειν μετεώπι-*

εν ἀραιότο, εἰ δὲ μὴ, πικρῶς ἀν σοι περιφέροιτο id est, sed vide sis, ut maiorem in posterum modestiam probes; si minus, acerbè tecum acturus ille est.

Aliquando tamen illæ voces magis ἐλληνικαὶ πολλαὶ εἰ δὲ μὴ, de-
surpantur. Demosth. de Falsa Legat. ὁ νῦν υμῶν γάρ- sitne.
λας μὴ ἄγειν εἰ τῷ πολέμῳ περὶ τὸν φίλιππον ὄπλα, εἰ
δὲ μὴ, παντεῖον θησαύρου, ἀπόλωλε, καὶ ὑβρισμόν id est,
qui vestrā causā decretum edidebat, nē quis ad Philip-
pum bellī tempore arma deferret; si minus, (id est, quā
Iesus faceret) morte multataretur, is nunc periit, sedēq;
trahitus est. Hic post εἰ δὲ μὴ, supplendum videatur τις
τρόμοφθεισταρχίσῃ, id est, legi quis paruerit.

Ei δὲ ἄγε, apud Poetas saepius, rariū apud Orato- Reg. 10.
tores, etiam κατ' ἐλλήνιν usurpantur; reddique pos- εἰ δὲ μὴ.
sunt quodd si non credus, vel non creditis, age: tuncque il-
lud age ad sequentia potius pertinere videri possit. Ho-
merus Iliad. a'. εἰ δὲ ἄγε, τοι καφαλῇ κατατεύσομαι, ὅ-
ρε ποτίδης quodd si dubitas, age, tibi jam capite an-
tiam, ut fidem adhibeas.

Aliquando tamen ad idem ἄγε pertinet εἰ δὲ, tūmq;
uria illa verti possunt, age verò, vel nunc autem age
si. Theocrit. in Pharmaceut. εἰ δὲ ἄγε, Θεσύδη, μοι
χαλεπὰς τόσῳ ἐνρέ πα μᾶχος id est, age verò, Theslyli,
gravis morbi remedium mihi aliquod excogita. Hic e-
nīm τὸ μᾶχος, posuit pro τῷ πυχαντι· id est,
alīem aliquam ἡ machinam, quā morbus ille pella-
tur.

Ei βέλη δέ, vel ei δέ βέλη, verbatim si τις autem: Reg. 11.
eleganter & Atticè; pro vel si mavis; atque adeo. Gre- εἰ βέλη δέ.
gorius de Athanasio, τοὺς λόγους δεινάς, τὴν περί-
ξη τὸς περιπλικὸς δέ, τῷ λόγῳ τυπος εἰ βέλη δέ, λό-
γος μὲν τὸς συδοκίμος ἐν λόγῳ, περίξει δέ τὸς περιπ-
λικάτος τερπετών id est, qui eloquentia præstantes,
agendi laude: in agendo excellentes, oratione supera-
vit: vel, si mavis, (imò verò,) & dicendo eos qui
preflarent eloquentiā, & eos qui agendo excellerent, a-
gendo vicit.

* Eustip

Reg. 12.
εἰπε, siquidem.

"Εἰσόπ., præter cum usum quem Regul. 5. observavimus, tres alios habet. Primus est, ut sumatur pro *sic*: quidem, instituendo comparationem inter diversas tuncque particulas illas sequitur *x̄*, in opposito membro. Demosthen. in Timoch. ἀξιον δὲ εἰπεῖ τοις ξαλλε, *x̄*, φέρε τοδέ μήδειν, id est, *equum autem* est, si de quoquam alio, certe de hoc etiam dicere: ubi prius *x̄* abundat.

εἰπε, quoni-
am.

Secundus est, ut significet ἐπειδὲ vel ἐπειδὴν, vel ἐπει-
δὲν, vel ὅτι δὲ, id est, quandoquidem. Aristotel. 6.
Polit. "Εἰσόπ. τοις δέλε όρτος, τὸ ζῆν μὴν βέλει; id est, quandoquidem servi hoc proprium est, ut non ui-
vat quomodo voluerit.

Reg. 13.
εἰπε, sic.

Tertius usus rarius est, ut sumatur pro *sic*: quod mirandum potius videtur, quam imitandum. Aris. in Panathen. ubi Athenas & Athenarum Acropolim, terrarum umbilicum esse ait: "Ως τοῦ γαρ ἐπ' αὐτοῖς, in-
quit, κυκλῶν ἐτις ἀλλήλους ἐμβεβλεψάσθων, πίμπονται εἰς
δύφαλὸν πληγῇ διὰ πάντων ὁ νεώλατος" εἰπεὶ οὐκέτι Ελ-
λαῖς ἐν μέσῳ πάντων τῆς γῆς οὐδὲ Αἴγαί, τῆς Ελλαδο-
τῆς δι αὐτοὺς πόλεως, διαίνειν (legendum videtur οὐδι-
νον). Αὐτόνοις enim Athenarum intelligit, quae ut
ipsum ait, & certum est, πέλας vocabatur,) id est, ut
enī in clypeo, ita circuli aliis alii imponuntur, ut quintus
inter omnes pulcherrimus justum compleat umbilicum:
(hi enim εἰς abundare videtur, aut πληγῇ, pro πλη-
γεσθαι possum est,) Sic Gracia in medio universa ter-
ra sita est: Attica Gracia; Urbs Attica; urbis demum
in medio, cognominis ejusdem Acropolis collocata est. Hic
εἰπε responderet τῷ εἰπε.

Reg. 14.
εἰπε ζεχ,
defectio.

"Εἰπε δέει, in medio ferè periodi membro, (nun-
quam orationis initio) ἐλληπίδης usurpatur. Tunc
autem, quod integræ orationi deest, ex superioribus
ferè membris suppleri debet. Synesius Epist. To θον
δικε εἰσ φιλίαν απειπεῖν, αλλ' εχθραί απειπεῖν οὐκεί-
ται, εἰπε δέει, τὸ μὲν συνεγγένεσαι τὸ δὲ ξ, περιστά-
ται, πέρισσον δεῖνόν id est, hoc quidem, non jam emicitionem
veniat.

nunciare est, sed inimicitias denuntiare: alioqui satiā erat, non simul dolere; ac dolorem etiam addere, atrox proorsus atque indignum est. Hic tū dōcēs, commōdē verti potest, alioqui: quod autem deest, itā suppleri possit: tū dōcēs μέσον λαζ φίλιας απόπειραν id est, siquidem tantum id ehet amicitiam renunciare.

Aristotel. 10. de Cœlo, τὰ πάντα, καὶ τὸ πᾶν, καὶ τὸ πάντον, εἰ καὶ τὸ οὐκεῖται διαφέρει τὸ δῆμον, τὸ δὲ δόγμα, τὸ τοιωτίου τὸ τελείωτον τὸ τοιωτόν, id est, universum, & perfectum, formā non differt, sed materiā tantum: ubi in tū dōcēs, supplendum tantum est, διαφέρει.

O. Nomous apud Eusebium Præparatio. 6. ὁ Ζεὺς ἐποθέτεις αὐτῷ γυνεῖς αὐτούς, τι μηδέ τίνει; οὐδὲ τὸν εἰδώλον, ὅτε τοιωτίου τὸ τελείωτον τὸ τοιωτόν, id est, Nam ille quidem Jupiter, illa, inquam, necessitatis vestre necessitas quorsum in nos, ac non omnis (quando penas libet exigere,) in seipsum animadvertisit, qui ejusmodi esse necessitatem ostenderit? ubi post tū dōcēs, subauditur, τίνεις χρήματα id est, siquidem punire aliquem oporteat.

Diogenianus ib. ei dōcēs, pro tū dōcēs, posuit: τὸ πάντα δὲ αὐτῷ συμβαίνει τὰ πάντα απάξιωτας καὶ διαμηδύλιον τὸ, καὶ μά, εἰ dōcēs, ταῦτα μόνον, οὐδὲν εἰδώλιον; Quomodo tamen omnia proorsus facta fieri significant, ac non potius. siquā nominum istorum vis, ea tantummodo, que facta teneantur?

Et si dōcēs, non absimili modo, ab Atticis usurpatur: nisi quod, ei δ' dōcēs, membri sequentis initio collocatur, non autem in medio, ut tū dōcēs. Quare verti potest, sīn verò, vel alioqui, supplendo tamen, quod justificatiōne deest, ex præcedentibus. Demosthen, in Midianam, ἔτει τετραπέτεις ἡρῷ τῷ δύτῃ, ἴωσι μὴν ὦν ὑπερβοι εἰ δ' dōcēs, ἀλλ' εἴ τοι δόξας εἴται τὸ μακροτάτον παρ' οὐρανον id est, is enim facultatibus suis spoliatus cùm fuerit, nulli forte amplexus injuriam faciet: sīn verò, cum vilior ane fuerit homine apud vos despiciatissimo. ubi in ei dōcēs, suppleri potest, ἔτι καὶ iCeigos, injuriam facere cogit.

SECTIO VII.

De Conjunctione καὶ, cum particulis adjacentibus.

Reg. 1.

KAὶ, præter ea, quæ de hac particula superius obiit
tuncque ambæ reddi commode possunt, per cùm, &
cum, vel duplex & : ut ἀνὴρ ὁξεῖς τὸ πλωτὸν θάσον, καὶ τὸ
μαρτυρῶντας ἔχων, vir cùm acuto ingenio, tum robusto
corpo.

Reg. 2.

Aliquando tamen, ac præsertim apud Thucydidem,
et solum reperitur, ut que apud Latinos : quod tamen
Poësis longè frequentius est. Thucydid. lib. 2. τὸ
ἔξια ἐλεγον αὐτοῖς μὴ αἴσκειν id est, ac simul ipfis de-
nuntiarunt, ea ne laderent, quæ foris essent. Apud
Iones autem, aliquando τὸ vacat, quemadmodum τὸ
Herodot. lib. 2. ἀνὴρ δόσον τὸ παρέποντα πράγμα
σεννὸτιν, id est, sed ita angustia est, ut quatuor circu-
ter dierum navigatione ambiri possit: ubi δόσον τὸ, pro
δόσον τὸ.

Kαὶ, plerumque usurpatur pro etiam, non modò
cum ἀνακαὶ conjunctum, (quod nemo nescit,) sed eti-
am, quod raro Tyrones advertunt, per sese solum. Ita-
que cùm occurrit, nec sensus patitur, ut reddatur per
&, statim cogitent sumi pro etiam: ut καὶ αὐτίς
δικην υπέμενε, etiam innocens pœnas dedit. Exempla
passim, Demosthen. pro Corona, ἵμοι πλωτὸν
καὶ νυν δοξάσθε etiam nunc vestram mihi benevolen-
tiā concedite.

Reg. 3.
ταὶ sed καὶ

Kαὶ, in parenthesi, cùm aliquid postea vehemen-
tiū pressuri sumus, commode reddi posse videtur,
sed at. Demosthen. de Cherson. Αἰτιον τὸ τέταρτον (καὶ
ταὶ ταὶ Θεῶν, ὅταν ἔνεσται βελτίστη λέγω, ἕστω παρ-
οια.) id est, iſtorum autem causā hæc est: (sed pe-
rī Deos, liceat mihi, ubi de re utilissima dicendum est,
ſſlenter loqui.)

Regula 4.

Aliquando, initio membra, vel periodi, aut interro-
gantia

gantis est, aut saltem dubitantis. Lucian. in Charonte,
καὶ δικαιοσύνης, εἰς Ἐρμῆν, Δῆμον τοῖς Πύλοις,
καὶ πάσῃ Οὐρανῷ &c. An vero, Mercurii, cum duo tantum
simus, Pelio & Ossa sublatis, id poterimus? Gallicè,
Et pourrions nous bien?

Apud Iones aliquando subauditur, ut apud Herodo- Reg. 5.
tum, cuius oratio interdum hiatus habet. Sic lib. 2. εἰς στάσιν
ἡ ἀπόστολος ἡλλαγοῦ ἦρέων, καὶ Φίλετος τῇ μὲν νῦν ὁ Κο-
πεῖος τὸν καὶ ὁ χειμῶνας ταῦτη μὲν τὰ νότιαν οὐ στάσις
id est, Quod si & tempestatum, & cœli stata ratio mu-
taretur; ita ut, ubi nunc boreas hiemisque consistant,
ibi austri situs esset. ubi τὴν μὲν νῦν, pro καὶ τὴν μὲν νῦν.

Contrà s̄pē καὶ, apud Atticos vacat, maximè post Reg. 6.
particulas τῆς ποτε. Xenoph. 2. Ἑλληνί. τῇ ποτε καὶ κα-
λέσαι χρή; id est, cum quo tandem nomine appellari de-
bet? ubi planè abundat καὶ.

Aliquando deest ποτὲ, & sola particula π', vel si- Reg. 7.
milis interrogans eodem sensu adhibetur: ut τῇ χρή καὶ λέγειν; quid attinet dicere? & όμην τῇ ποτὲ ἀντὶ τῆς καὶ
χρήσαιτο; vobis autem quomodo tandem uti quis possit?
Demosthen. pro Coro. Τί γοντες βελόμενοι, ματεμέ-
νοι ἀντὶ τούτους ἐστέφητε καιρῷ; id est, Quos sum e-
nim illos evocassetis eo tempore? verbat. quid enim &
volentes, &c.

Kαὶ, interdum significat atque, sed eo sensu quo a- Reg. 8.
pud Latinos, atque, respondet adverbii aequè, vel per-
inde: tuncque apud Græcos præcedunt, scilicet καὶ
ταῦτα vel, καὶ ταῦτα, secundum eadem, vel idem;
vel ἵστα abverbialiter, pro ἵστα, aequaliter: vel ὁμοί-
ως similiter. Pausanias in Atticis, καὶ ταῦτα ἕρις τὸ
ἴχθυς, καὶ κατέβη κρεβατίου: id est; is perinde resonare
solet, atque, vel, ut citbara pulsata. Greg. Nazianz.·
μόνος τῷ χρῶν πάρ' αὐτὸς διέξιστες, ἵστα καὶ παίδων ὁ πατέ-
ρας. id est, omnem ab eo benevolentiam consecutus.
perinde ac si liberorum clarissimus fuisset. Sic καὶ ὁμοίως
διάφοροι ταῦτα ἔχειν, καὶ ὅτε ἴγιαντο. id est, non per-
inde habitu comparati sunt, atque cum habeant.

Hoc Tullius imitatus est Tuscul. 5. Pythagoran, inquit, respondisse, similem sibi videre vitam hominum, & mercatum eum, qui habebatur maximo indeorum apparatu: Græcæ, ὅμοιως περὶ ξενίας της βίου τὸν αἰδηπάτον, καὶ ἀρχέγινην τίνα &c.

Reg. 9.

Interdum postponitur pronominibus ἔτεσσι & ἄλλοις, eodem modo quo Latinè ac, vel atque, pronomini aliis, Aristoteles 1. Politic. ἐστι γὰς ἔτεσσι. οὐ χρηματισκοῦ, καὶ οὐ πλοῦτος οὐ καὶ φύσις id est, ars enim quaestuaria, alia est, ac diuinitus, que tales suāplicē natūrā sunt.

Reg. 10.

Interdum etiam duplii ρᾶται, nomen τις indefinitè sumptum, γινε particula γὰς includitur & tuncque posterius καὶ vacat. Pausanias in Laconicis, καὶ τίνας καὶ ἀνθελότος σπασίτων περιχωράντες id est, & aliqui ex militibus fulmine icte occubuerunt. tametsi redditiū possit, etiam, v. l. quoque Sic, καὶ γὰς καὶ αὐτὸς ταλασσίμας τινὲς γράμματα: id est, nam animi pendeo ipse quoque; sic enim reddi debet nomen αὐτὸς praecedente γαῖ, ut καὶ γώ, vel γαῖ εγώ, significat ego quoque.

Reg. 11.

Καὶ unica voce, pro γαῖ αῖ, cum iota subscripto, apostrophe & accentu accuto: (nam cum solâ apostrophe & iota subscripto, est καὶ εἰ, & cum dative jungitur;) Interdum ut simplex ρᾶται, significat etiam, interdum etiam si: ut καῖ παντάποτον ἀπαιδινος εἰναι, τοῖς καὶ μετ' πεπαιδευμένοις ἐπιτενάκτιον διβάλλεται id est, etiam, vel etiam si imperitus, iesse tamen cum eruditissimis comparat.

Reg. 12.

Planè, interdum in re vel insolenti, vel dubia, afflverandi causa ponitur, ut πάντας γαῖς ἀντιστήτω τῷ περιμένει τοι. id est, vel invitis & repugnantibus omnibus, rem tamen omnino aggressus essem. Interdum est, quod si; Gal. & si. Demosth. pro Coro. ρᾶται πολεμαστεύειν πόλει, μὴ λέγω τὰ πινεγέμενα ἵματι; quod si, ut pudori consulam meo. res abs me gestas non dicero. Ibid, pro si: ἀλλαστε, καὶ τοι ἐχθροῦ τῷ πόλει συμβάντι: præsertim si hos ab hoste quisquam patiatur.

Ali-

Aliquando κάνει, simul conjunguntur & signifi. Reg. 13.
cant quodd si, vel etiam si autem. Demosthen. de Falsa
Legatione, Κανει ταῦτα πάντα ὅσηρχον quodd si omnia
in illo essent. Aliquando sumuntur pro si, vole queque
aliā inter utramque positā. Ibid. Καὶ αὐτές εἰ ταῦτα
τακτικόν τις τῷ παροβλήμψιν εἴπει, id est, si quis
ejus legationem impietatu damnet.

Aliquando κάνει, & κάνει tibi mutuo respondent,
pro si tu, & είτε, id est sive, geminato. Aristotel. ὁ
ἡ διέρεσις, κάνει εἰ μείζως, κάνει ἐλάττως σύνενται. sive &
enim, sive majores, sive minores apparent. Κάνει εἰ μὴ,
etiam si non.

Kai δὴ, vel χὴ δὴ χὴ, vel χὴ δῆτα, vel χὴ δῆτα χὴ, ut Reg. 14.
plurimum significant, Et quidem & certè, quinetiam:
ut, Kai δὴ καὶ σὺ οὐδὲνς ἀν πυδοῖμεν. Et verò, vel
quinetiam libenter ex te qui sic r. m. Idque fere periodo-
rum, aut membrorum initus. Trīta paſſim exempla.

Aliquando χὴ δὴ, pr.eter notata superius, re idem po- Reg. 15.
test, vel continuo, vel ideo, vel jam am. Demosthen.
pro Corona, ὡς εἰναὶ περιπέθεται περιπέθεται τὰ περιπέθεται
ιαυτῷ, τοιὶ ἄλλῃ χὴ δὴ ταῦτα ὑπεριχότα id est,
quasi si quis ei prior objecerit, quorum ipse sibi conscius
est, ea continuo talia esse oporteat. Sic τοῦτον ὕπαγε πὼ,
εἰ μέτον χὴ δὴ τρέψουσι, id est, ubi hoc unum dixeris,
jam jam ad eum me convertam. Sic usurpatum est atque,
à Virgilio Georgic. I.

*Non aliter quam qui adverso vix flumine lembum
Remigiis subigit; si brachia sortè remisit,*

Atque illum in preceps prono rapit alucus amne.
hic enim atque significat continuo.

Alias verò, χὴ, sequentibus γε δὴ, videtur interrogare Reg. 16.
potius, quam affirmare. Plato sub initium Convivii,
Apollodorum illum, quem μανικὸν, id est, furiosum, vo-
cabant, ita loquentem introducit, Kai δῆλον γε δὴ, ὅτι
ἴπει διανύμενος, χὴ τοιὶ ἔνεστε, χὴ τοιὶ ὑμεῖς, μανικοῦσι;
Ex eo ne verò insanire me constat, quodd de me simul ac
de vobis ita sensiam?

Reg. 17.

Kai μὴν (nam καὶ πῦ, sine voce aliqua interjecta, vel nunquam, vel raro ad modum reperias:) Primo, reddi potest *Enim vero*: καὶ *sané*. Demosthen. pro Corona, Kai μέν, εἰ πῦ ἀλλον, ὃν νυνὶ δίκαιος, καὶ διέξει, οὐ καὶ αλλ' ὁ, πῶν ἀδικεύται με υμᾶς οὐ εγώ: id est, *Enim vero*, vel, καὶ *sané*, si quid ex alius, que jam dicendo criminabatur, aut aliud quidlibet abs me contra vos peccari videbat. Ibid. καὶ μέν, εἰ τὸ καλύπτω πῦ τὸ Ἑλλήνων κοινωνίας ἐπιθεάκτην ἔχω φιλίππω id est, *Enim vero*, vel, καὶ quidem, si operam Philippom am, ad impedientiam Graecorum societatem, vendideram. Ibid. καὶ μέν, πῦ εἰρήνης ἐκεῖνος ἔλεος, πῦ πλεῖστα λαζάρου: id est, *Enim vero*, pacem ille tum violavit, cum hæc navigia cepit.

Reg. 18.

Secundò idem est, quod *profectio*, vel certè quidem. Ibid. καὶ μέν, οὐδὲ τοῦτο γε ὑδεῖς αὐτοῖς τοιμοσιεν id est, Nec illud *profectio* dicere quisquam audeat.

Tertiò, significat *porro*, vel jam *vero*, vel *ceterum*. Ibid. καὶ μέν ὅπ πολλὰς μὲν ἐσφράγιστε μὴ τῷ παπλάτῳ μὲν ἀντίτοις, αὖτοις ἵστοι: id est, *Porro*, plerosque jam *Reipublicæ administratione perfunditos*, à vobis coronatos esse, norunt universi.

Reg. 19.

Quartò, cum prima persona junctum, verti possit, *Equidem*. Plato sub initium Convivii, καὶ πῦ ἔτραχός στέντεν, *Equidem modo te quærebam*.

Quinto, καὶ μὴν, καὶ valent *Quin etiam*. Ibid. καὶ μὴν, καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο, ἀξίος εἴμι ἐπίνε τοχεῖν: id est, *Quin etiam laude sum hac in parte dignus*.

Sexto, καὶ μέν γε. *At saltem*, at *verò*. Ibid. καὶ μὴν, τῷ γε μὴ διαφθερῆναι χάίμασι, κακράτῳ φιλίππω id est, *At eò saltem Philippum vici, quod pecuniis ab illo corrupti minimè potuerim*.

Reg. 20.
καὶ τοι,
αἴτιοι.

Kai, cum particula *toi* enclitica, significat primò, atqui: ut καίτοι οἵσις αὐτὸ τοῖς πατερίδος αὐτοχθοναῖς καρποσιτο, οὗτος αὐτὸ πολωλέναι δίκαιος γένεστο: id est, atqui *dignus profectio est*, qui pereat, quisquis patria calamitatem felicitatem putat suam. Demosthen. pro Corone

Corona, καίτοι περὶ ἄπαι τοῖς ἄλλοις δικαιοῖς, ὃς
ἄν πέπει τις νόμῳ Κτηπαῶντος ἔχει, καὶ τέτο ἔμοιγε
δοκεῖ καὶ μάλα εἰκότας ἄν λέγεν· Atqui præter ce-
tera jura, (id est defensionis capita,) que Ctesiphon-
tit in causa proferri possunt, hoc etiam existimo, & qui-
dem summa cum aequitate, urgeri posse.

Secundὸ, significat verūm, vel at, idque ferē cum Reg. 21.
dubitazione vel indignatione. Dēmosthen. pro Coro-
na, καίτοι πόσα χρῆματα τοῦ ἡγεμονας τὴν συμφωνίαν
ἀείδε μοι διδόναι; At quantum pecunia, sedalitatum
nibi principes daturos putatis? ubi διδόναι, pro διδόναι
ἴσ, id est, διδοῖσιν. Sic Tullius ultima Verrina, At,
quemadmodum ipse se induit primā actione? Græcè,
καὶ τοι ποὺς αὐτός γε τεχνὸν πειθαλεύ ἔστον εἰ τῇ
αὐτοεργίᾳ;

Tertiὸ, rariū sumitur pro καὶ, id est, etiam Gall. Reg. 22.
vōre mesme, affirmando. Eusebius lib. 3. Præparatio.
pag. 106. εἰ δίτις εἴη διωτὸς φυχῆς ἀγαλμα, καὶ
μαρφῆ ἐν εἰκόνι τεκτιώδει, δύναται ἄν ὅτος καίτοι
τὴν κρεπίδων id est, quare si quis animi simulacrum ac
speciem siogendo architectari posset, idem quoque posset
superiorum ac caelestium mentium imaginem aliquam fa-
bricari: nisi forte legatur καὶ τι, supple ἀγαλμα pro
καὶ τοι.

Quartὸ, redditur, quanquam, vel, tamet̄si, in cor- Reg. 23.
ectionibus maximè rhetoricis: ut, καίτοι, σὺ γε ὁτο καὶ τι,
πόδες ᾧ, ἀδὲν τὴν παρ' ἔμοι δένσα λόγων id est, quan-
quam tu, qui tantum prudentiā vales, oratione meā non
ndigebis.

Quo sensu addunt plerumque particulam γ. Gre-
gr. Nazianz. ubi se dixit, ex Juliani apostatae vultu
& incessu, qualis futurus esset, cognovisse, addit, καὶ τοι
γε τὸν ἐν πειθαλεύ ποιεῖ ταῦτα εἰς ᾧ, id est, tam-
en ex iis non sim, qui artis hujus admodum perili
fut.

Quintὸ, significat, & quidem, & verò, initio pe- Reg. 24.
tidi. Plutarchus in Cælare, καίτοι καὶ λόγοι τινὰ κα-
τέστησαν

τέσσερας εἰς τὸν διῆγον id est, & quidem rumoris ali.
quid in populum sparserant: ubi notandum illud nō,
duplici και., inclusum ac rectum esse. Eodem sensu dicunt,
interdum και. τὸν καί. Demosthen. pro Corona, καί.
τοι, συντὶν αὐτὸν ἀναγκην δάπεδον. Et verò, & sanè è
duobus alterum fateatur necesse est.

Reg. 25.

Sexto, redditur proinde, vel, itaque, apud Isocratem
sæpe: *καί τοι*, τί χρὴ νομίζειν πολεῖν ἄν τὸν τοιότου
ἔπιχερβολα; proinde quid eum saltuum putemus, quā
talia conetur?

Septimo, καί τοι εἰ, vel ἀν., idem est quod εἰ δι, quod
fi: ut, καί τοι εἰ περὶ αὐτὸν ὅτῳ πως δίκαιος quod si
hoc modò aduersus eum affectus eras.

Reg. 26.

Octavo, idem est, quod, & tamen, Gall. Et ceterant.
Demosthen. pro Corona, καί τοι σίγ' ἔρνηται με
ταῦτα λέγοντα, εἰς ἔχθρον εὐθαλεῖν τετυσον. Et tamen,
hoc me orationis genere, inimicitias istis constare dicebas.

Nonò, και. γάρ τοι, significat etenim. Ibid. και. γάρ τοι
πᾶσι τοῖς Ἐλέσοις ἐδειξατε ἐκ τούτων. Etenim Græci
omnibus ita demum ostendisti.

Reg. 27.

Kai δι, ratiū quidem, aliquando tamen, pro all'
και, id est, non autem. Demosthen. pro Corona, φαινό-
μαι τοίνυν ἡγώ χάριτος τετυχμέστος τίτα, και δι μήματα,
ἐνδε τιμωρίας. Atqui tum gratiam palam consecutus
sum non reprehensionem, aut penam retuli. Ita etiam,
και μὲν, usurpator, ut Gallicè, & non. Diogenianus apud
Euseb. Přeparat. 6. και μὴ ταῦτα μόνα, ὃν δεινοὶ μα-
ρτύρι; non autem ea duntaxat, que satis lege tenentur?

SECTIO VIII.

De Conjunctionibus δι, & δι, cum adjunctis particulis.

Regula 1.

Particulas istas usu conjunctissimas etiam tractati-
pone conjungimus. Primum igitur, δι cum parti-
culâ γάρ, ornatus causâ solum adhibetur, quia δι
γάρ, idem quod γάρ, significant. At per se solum, ra-
tiū licet, aliquando tamen, eodem modo vacat, &
quidem, apud Latinos. Atque id Platonii frequentius
el.

est. Sic 8. de Republ. ὅταν λιγὸς ἐγως, πρῶτον μὲν τὸ
υπέρδε αὐτοῦ ἀχθούσις id est, cùm, inquam, primum
quidem matrem molestè ferentem audies. Ibi enim, δὲ
non sequitur.

Nominatum autem observandum, vix unquam re-
periri, ὁ μὲν, absolutè possum, ut qui quidem Latiné.
Græci enim potius dicunt, ὁ περὶ, ὁ περὶ, ὁ διὰ, ὁ γά.
Poeta verò etiam, ὁ περὶ, ut passim Homerus.

In membrorum diversorum, quæ tamen ad se se mu- Reg. 2.
tuò refectri possint, initiiis ferè semper εἰ & δὲ collocan-
tur: Latinè autem rarissimè, quidem verò, quod La-
tini dissolutiones ament. Itaque dum Græca Latinè
redduntur μὲν & δὲ, ut plurimum omitti debent, alio-
qui putidam saepè Latinitatem efficiunt; tuncque, com-
modè ablativus absolutus in priore membro usurpari
poterit; ut, οὐ μὲν ἀχθόδη κατέσαλεν, αὐτὸς δὲ ἀγαγό-
τως ἐστι. Ipse afflito jam hoīile, presso gradu constitutus.

Contra, cum Græcè Latina vertuntur, ταῦτα adhi-
bendæ sunt illæ particulæ membris illis diversis quæ
Latinè nullâ conjunctione copulantur. Quod si plura
essent illa membra, tum subinde addendum fuerit, χ.,
vel τεῖχος δὲ, vel τεῖχος δὲ τεῖχος, id est, præterea, initio
membrorum, ante particulam ipsam μῆνι.

Monendi quoque tyrones sunt, licet voculæ istæ tam Reg. 3.
crebrò usurpentur, nunquam tamen simul usurpari,
quin absolutè reddi possint, per, quidem, verò; ut, εἰ-
τεροῦ μὲν φεραίζειν, μὲν δὲ τὸν εὐωνίας, αὐτὸν
ὑπαρκεῖσθαι, μὲν δὲ διέμεθα, id est, ille quidem facum
nobis facit, nos verò præ simplicitate, rebus eum nostris
studere arbitramur.

Monendi præterea, conjunctionibus illis partes e- Reg. 4.
tiam dissimiles conjungi posse: (ut τῷ μὲν διὰ τὸ ἔχθεα,
τῷ δὲ ἐπαντίθεμα τῷ κατεργῷ, partim, ob inimicitias,
partim occasionem arripiens:) sed tamen prioris mem-
bri participium, cum posterioris verbo committi non
debere. v.c. male diceretur, τοὺς μὲν πολεμεῖς ἐνθαλάττη,
τοὺς δὲ πατεῖσθαι νηυστάμπους nam, aut δὲ tollendum
est,

est, aut pro ὁμβαλῶν, dicendum ἔξεσαλον· id est, *pro pulsatis hostibus, patriam defendi.*

Reg. 5.

Eleganter etiam id exprimunt, quod Latinè dicimus. *cum, tum;* qui usus cum apud cæteros, tum præfertim apud Ilocratem longè frequentissimus: ut ipso statim cohortationis ad Demonicum exordio. Quod igitur habet Tullius initio orationis pro Deiotaro, *Cum in omnibus causis gravioribus, C. Caesar, uebementius commoveri soleo; tum in hac causa ita me multa perturbant: Græcè redi potest, παρεῖ μὲν ἀλλα τοις αὐγαστας, Γαϊς Καισαρ, ἐμπαθίεσσον τοιαντα που διακοῖδω, παρεῖ τυπονί, πλείστες δύσις δύπτω ποιει διαταράποια.*

Demosthen. pro Corona initio, πολλὰ μὲν αὖ ἔγους ἡ ἐλαπθέματα καὶ τετονὶ τὸ αὐγάστα Αἰσχύνη, μόνο δέ, "Αρδρες Αθηναῖοι, καὶ μεγάλα, id est, Et quidem cum Afchine, hac in causa, multis sum rebus inferior, tum dubius potissimum, iisque permagnus.

Reg. 6.

Mέν τοι, serviunt etiam enumerationibus rerum, aut hominum, diversorum quidem, sed tamen cōdem spectantium: tunc verò ridiculum esset, quidem verò Latinis auribus inculcare: ut apud Xenophontem, ἐπειδὴν ἔνεργα πάντα μὲν πένον, πάντα τοιούτα καὶ κινδυνον υπομένειν: id est, laudis gratiâ labores omnes, omniāque pericula sustinere. Sic apud Gregorium, Ἐρεπάπιος μὲν τὰ σωμata, Ἐρεπάπιος δὲ τὰς φυγὰς: id est, corpora simul animosque curabat: dici potuit, Ἐρεπάπιος δὲ καὶ τὰς φυγὰς.

Reg. 7.

Atticè quoque sèpius repetuntur, crebris negationibus illigatae, ita ut & membra membris opponantur, nec commode satis Latinitate donentur. Insigne hoc in genere est illud Demosthen. orat. pro Coro. εἰπε μὲν ταῦτα, εἰπεῖσα φάσει δέ οὐδὲ εἰπεῖσα μὲν, εἰπεῖσα δέ: εἰπεῖσα βευτα μὲν, εἰπεῖσα δέ Θολεῖος: Quæ particulis ita ut, subinde iteratis, hoc modo veritas: Neq; verò hæc ita dixi, ut eadem non proscriberem: nec ita proscripti, ut obsecundâ legatione non dicerem: nec in legatione sic dixi, ut ea Thebania non persuaderem.

Fre-

Frequentissimus est hujus oppositionis usus, cum Reg. 8.
uno aut pluribus omissis, aliiquid aliud fieri significa-
tur: tuncque prius membrum per ablativum absolu-
tum, & passivum reddi debet; etiam si Græcè, infiniti-
vus utroque habeatur. Demosthen. pro Coro. εἰ τὸ
μὲν ὡρὴς ἀλλάτις ἀγωνίζεσθαι παραλείποιν, ἐπέρα δ'
ἴτυ γενόν τι θεωρεῖν, Λητεῖν id est, non mutuā discep-
tatione omissā, quandam alium quem ledamus, querere.
abi observandum, membra prioris infinitivum παρα-
λείποιν, mutari posse in accusativum participii παρα-
λείποιν: quod si fiat, & δέ omitti oportebit.

Nec raro tamēn, unicum μὲν, plurima δέ consequun- Reg. 9.
tur; quæ si Latinè omnia redderes, barbarus fieres.
Ita Dio Chrysostom. orat. 12. Εὐθὺ δέ ὅπας πανταχοῦ
μὲν ἔτι, πανταχοῦ δέ διεγέρεις, πανταχοῦ δέ διεγέρει,
πάντα δέ ἵππων, πάντα δέ ὄντας, πάντα δέ ὠπλισμένων
ἱερῷας μεσά. Hic porrò videoas, ubique gladios, ubique
lances, ubique hastas; omnia equis, armis, atque armatis
hominibus plena omnia.

Δέ post μὲν, sèpissime reddi debet, sed; ita quidem Reg. 10.
ut membrum in quo locum habet, priori aduersetur;
ut οὐ μὲν ἀκούεις, & οὐδεὶς δέ id est, audis tu quidem,
sed non intelligis.

Mēr δὲ præmissā voce aliquā, periodorum ac mem- Reg. 11.
biorum initii, aliquando significat δέ quidem. De-
mosthen. pro Coro. τοι μὲν δέ τι δέ τις, οὐδε λοιδοροῦ-
σθε δέ βιβλαστρίμικη τοι ἐμοῦ, id est, ac de private
quidem vita: actionibus, quæcunque demum in me male-
dicta contumeliosè contulerit. Aliás μὲν δέ, i.e. est, igitur.

Mēr τοι, primum in responsionibus, aut iis simili o- Reg. 12.
rationis genere adhibetur, approbandi atque assentien-
dicausā, ut apud Latinos, verò, sanè, utique, omnino.
Cicero Tusculan. 5. quid igitur contra Brutum me di-
flurum putas? respondet Atticus, tu verò ut videtur,
nam praefinire non est meum. Græcè ita possit τοι δέ
τι ἐμὲ αὖ διει κατειπεῖν τὸ Βερύτον; σὺ μὲν τοι δέ-
τις αὖ σοι δοκεῖ τὸ γενῶν περιποιεῖσθαι π, εἰκὸν γέ,
vel

vel καὶ ἐμὸς ἔμι, vel κατ' ἔμι. Sic apud Xenophontem, huic interrogationi, οὐχί εἶμε οὐδὲ, ἔφη οὐγοντις, δίκαιος ταῦτα πολεῖται; An vero, inquit mulier, hec etiam ne facere oportebit? subjicitur; δίκαιοι μέρος τοι, ἔφη ἐγώ οὐδον μένειν· id est, te vero, inquam, intus manere oportebit. Dionysius Halicarnass. lib. 4. ubi Servius Tullius, postquam ex Tarquinio quæsivit, num quod sibi ex variis quæ recenset criminibus, obficere possit, ita concludit, δίκαιον μέν τοι αὐτόν, εἴ τι μοι πεισθέντος ηὔδηται, τὸ ἀρχῆς αἷμα καὶ τὸ ψυχῆς αποστριβλωτα· id est, Justum sane fuerit, si quid huiusmodi commissum absuit, me regno simul, utique spoliari.

Reg. 13.

Secundò. significatione superiori, contrariâ, sumitu pro at, verū, verumtamen, aut absolute tamen, quemadmodum suprà diximus de πλήρῃ ἀλλά. Dionysius Halicarnass. lib. 4. ubi Servius cum quæsisset, num superbè se gereret: τίς μέν τοι τὸ πλεῖστον βασιλεὺς ἦται Σίλιος εἰς ὁξεσία διετέλεσται; At quis ex præcedentibus regibus, iam in summo imperio moderatus fuit? Xenophon, τέτοιο μέν τοι εἰδὼς, οὐ δέ τι μᾶλλον ἐπίσημος, δεῖ γεωργῶν id est, verumtamen, ut hoc norim, nobile magis novi, quemadmodum arare oporteat. Quod sensu nonnunquam ἐλειπτικὸς ponitur. Plato in Gorg εὐ δέ οὐκολόγεις τῷ γε νῦν εὐδίᾳ, τὸ μέρος τοι τοῦ περισσεύειν id est, tu vero fatebare, ex iis saltēm qui nunc vivunt, ejusmodi fuisse neminem: verumtamen ex iis qui prius: id est, sed tamen ex iis qui superiori tempore vixissent nonnullos fuisse dicebas, ερασκες γνέωται πα-

Reg. 14.

Aliquando μέροις, & μέροις, unicâ voce pro paroxytonâ, pro μέροις ponuntur in utraque significatione. Sunt qui addant, μέρη αὐτον, eodem modo usurpari, sed meo judicio illud αὐτον ad verbum suum pertinet, non ad μέρον τοι: sed μέρη per apostrophen. Demolhen. pro Coro. εἷς δέ τὸ πτονος φερόμενος λαβόντα, οὐ τοι Καίνεν ἐπὶ τὸ βίουα ἔδει; τὸ τέτον αὐτοῦ εἴρητο; δίκαιος μέρη αὐτοῦ πέπειρον, me autem, quo tandem sensu concordere suggestum oportuit? an ejus qui hi

indigni

indigna dicti tunc effet? at justè sanè periussem: ubi manifestè, & pertinet ad dñm' favor.

Mèr &c, raro admodum significat igitur; multò minus, quidem igitur. At primò commodè reddi potest, & quidem, & verò, enim verò: maximè in periodorum initiis: præmissa tamen super alia voce, ut *πέρι τοῦ πόλεων διακείμενος θεοῖς διστάσεων* id est, & quidem eo semper fuit in rem publicam animo, nunquam enim reperitur, καὶ μὲν, pro & quidem; nec καὶ, pro & verò; nisi apud Poetas. Demosthen. pro Corone. *περιεργούμενοι δέ εἰναι, καὶ μετενόματα τοῦτο ποιεῖν*. Equidem, vel ego verò id quam modestissime fieri poterit, præstare conabor. Præcedente autem particulâ ei verti etiam potest quod si, vel & quidem si. Idem ibid. εἰ ποὺ ποτε εἴ τε Νεώρη μένον, καταργήσοντες Ἀιγάρην: id est, Quod si Ἀeschines, quibus de rebus actionem instituebat, in iis tantum accusandis versatus esset.

Secundò significat quidem certè, vel sanè: Galli ferè Reg. 16. dicunt, *au moins*, vel pour le moins: interdum & à la certitè: ut ea quæ sequuntur ad aliquam priorum confirmationem utcunque pertineant. Thycyd. lib. 1. cum dixisset nonnullos esse, qui scriberent quendam in Asia periisse; subdit ejus opiniois hoc argumentum; *μηδεποτέ δέ εἰναι αὐτὸς εἰς Μαγνησίαν δέι τὴν Ασσανήν*: id est, & sanè hujus monumentum extat Magnesie, que Asia civitas est.

Tertiò, redditur porro, vel ceterum, vel jam verò; in Reg. 17. ille periodorum initii: ut aūt̄ δέ εἰναι τὸν ἀρχικὸν παραδοσίαν, πάντα παρείνεται id est, ceterum accepto imperio cuncta mutavit. Demosthen. pro Corone. πολλὰ δέ εἰναι ἔχειν μεταξὺ τοῦ πόλεων, Ἀιγάρη, οὐ δέ, ἀνδρεῖς Ἀθηναῖοι, καὶ μετάλλαι. Porro, vel jam verò, Athenienses hac in causa. cum aliis plerisque rebus deteriori conditione sum, quam Ἀschines, tum verò dubiis præcipue, iisque permagnis. Quo sensu ναρθέονται, id est, per subjectionem, usurpatur explicandi aliquius causā, quod præmissum est: ut si cùgo dixisses aliquid

quid esse inutile, subjungeres ἀχεντα μὲν φυσικά τοις
ταῖς, οὐ παρένεπεν αρετῶν σωστιλεῖ? id est, Porro in-
utile, vel inutile autem id esse dico, quod nihil ad virtu-
tem juvat.

Reg. 18.

Quatō, significat imò, verò : ut Xenophon, quer-
tenti, οἱ οὐδέ τοι τέπων εἰδὲν οἴσανται ποιεῖ; id est
nihilne tui rerum illarum facere norunt et responder,
πάγμα μὲν τοῦ, ἐπει, imò verò, inquit, omnia. Quod etiam
dicunt μὲν τοῦ γέ, vel unā voce, vel tribus distinctis. Iu-
Lucæ 1. ei mulieri, quæ beatam Christi matrem pra-
dicabat, Christus ipse respondet, μὴ τοῦ γέ, μαργαρίτα
οἱ ἀκούοντες τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ? id est, quinimo, vel imò
verò, beati qui audiunt verbum Dei. Quæ tamen vocu-
la, membrorum aut periodorum initii, aliquando si-
gnificant enim verò, ut ad Rom. 9. μὲν τοῦ γέ, καὶ ἀνθρώπῳ,
οὐ τοῖς εἰδέντες τοῦ αὐτοποιευόμενοῦ Θεῷ? id est, Enim vero
ὁ homo, tu quis es, qui Deo respondes? Hic autem no-
tandum μὴ δύνασθε, toti membro initio dare posse, nullâ
voce præmissâ, quod non possunt μὲν δύνασθε, sine γέ.

Reg. 19.

Quintò, ac postremò μὴ δύνασθε significant at enim, ser-
viuniq; potissimum occupationibus rhetoriciis. De-
mocriten. Olynth. 1. τὸ μὲν δύνασθε ὅμηρον, inquit, ἵστα; εἰ-
σαντις τοῦ βασιλοῦ, καὶ παντὸς εἰρήνης ubi male, meo judicio,
qui vertunt igitur vel quamobrem: sensus enim est, et
enim dicat fortasse quispiam, facile admodum, & cuius-
vis esse.

Reg. 20.

Observandum hic obiter apud Iones, ὁ & νυν en-
cliticum, pro δύνασθε usurpari: ut μὲν ὁ & μὴ δύνασθε, pro μὴ
δύνασθε. Herodot. lib. 2. τοῦτο μὴ δύνασθε ὁ ὄφες, πιστὸν δέ
id est, & quidem hic mons ejusmodi est. Ibid. paulò
post, πέρυκε μὲν ὁ χαρέν τοῦτο δύνασθε id est, atque hic na-
tivus est illius regionis situs.

Reg. 21.

Apud eundem particula ista ὁ, særissimè vacan-
nam altera νυν, raro sine μὲν reperitur. Imò, præposi-
tiones à verbis, quorum partem constituerent, inter-
jecto ferè ὁ, dirimuntur. Ita lib. 2. δεδιόγεντες is-
τήν αὐτοῦ, απὸ ὁ τοῦ εἰσότο, pro αἰσθάνετο id est, Ii des-
rentu

rentes in forum, ibi vendere consueverunt. Ibid. κατ^ρ
φι εἰδάλυτε, προ τατεράλυτε, operuit. Ibid. εἰσ
πάκτων προ εὐπάκτων, connectere & colligare solent.

De particula ȝ, seorsim hæc notanda. Primum illam Reg. 23.
encliticam esse, non modò, cùm demonstrat, ut in ὅδη,
ἴδη, τόδη sed etiam dum coalescit in unam vocem, cum
νῖος talis, τίος tantus, τηλίκος tantus: tuncque uni-
cus est accentus in penultima τούοςδή, τούεδη, τηλίκος-
δη. Postremò, cùm fungitur vice præpositionis εἰς aut
similis, ut in ὅικδη, προ εἰς τὸν δίκου, δομοῦ: quod
etiam utuntur Oratores: & in aliis quibusdam magis
Poeticis: ut, ἀγορῆδη, id est, εἰς ἀγορᾶν, in forum, &c
similibus.

Secundò, apud Aristotelem, Platonemque potissi- Reg. 23.
mùm, alioisque magis Atticos, significare *sed* aut *ve-
rūm*; quemadmodum antè diximus, ἀλλα interdum
pro ȝ usurpari. Aristotel. Ethic. 8. ή μὲ δῆλος, inquit,
εἰ ἐστι φίλια πρέσει τῷ δέ αὐθαρως id est, qua-
tenus ille servus est, nulla cum eo amicitia esse potest: sed
tantum quatenus homo est. Quod orationis genus eò
nonnunquam obscurius est, quod nonnulla subintelli-
guntur ex præcedentibus reperienda. Plato in Gorgia,
η ὁ ποιητὴ, ει μοι δοκεῖ τέχνη τοῦ, η ȝ ιατρεῖν id
est, condendorum ciborum ars mibi nulla videtur esse,
as medicinas (supple, ars videtur.) Sic Tullius ad
Lentulum: Νον meum monumentum, inquit, monu-
mentum verò Senatus: ubi monumentum verò, posuit,
pro sed monumentum; Græce, ει μόνον γι μημεῖον, τοῦ
γι βελῆς.

Tertiò, ȝ sumitur aliquando pro ς, apud Homerum Reg. 24.
sepiissimè, alioisque poetas: apud quos particula hæc, ut
hoc obiter dicam, præcipuam carmini venustatem af-
ferre putatur: adeoque altero quoque versu inculcatur: quod
apud Latinos vitium esset turpissimum. Imò etiam in
soluta oratione, est ubi ȝ reddi potius debeat, enim, quam
verò. Demosth. Olynth. 3. τετ̄ ει δει προσεῖναι τὰ δ'
ἀλλα παρέχει. Hoc igitur accedit opore: nam cetera
quidem adfiant.

Quarto

Reg. 25.
5 pro dñ.

Quarto, non raro cum aliqua emphasi ponitur pro dñ ut apud Latinos, vero, pro aliique, vel omnino. Tullius, *Quod me regas, ut in bonam partem id accipiem, ego vero in optimam.* Graecè, ὅτι μὲν παραχελεῖ, εἴμι, συγχωμόνως ἀκέμη τετοῦ, (vel λαβεῖν, δέχεσθαι τετοῦ γέ) ἵνα καὶ μάλιστα. Plato in Phædone, οὐδὲν δέξασθαι ανίστατο εἰχεν, τέτες δὲ προσήκουσα μοιεῖ πίπτεις τὸν τύρταρον id est, *Qui autem videntur inseparabilibus virtutis laborare, eos vero sumum cuiusque factum in tartarum detrudit.*

Reg. 26.
5 pro dñ ob-
secrat gratia
onem!

Hac in acceptione obscuram interdum efficit orationem. Plato 10. de Legibus cùm dixisset, *Nῦν δὲ χαλ-
κευται φράσαι εἰπεῖν, οἷς ἐπειδὴν Φυλῆι μὲν δὴ
περιάγονται ἡμῖν πάντα.* id est, nunc ergo nihil amplius
est, quamobrem aperte dicere veremur; quandoquidem
animus is est qui circumagit omnia: subdit, τινὸς δὲ θεο-
ρᾶ πειφορᾶν τοξοδύκην φατέον· id est,
eundem certè animum, ipius quoque cari conversionem
afficere dicendum esse. Quo loco, τινὸς δὲ omnino posuit
pro τινὶ δὲ, vel τινὶ γέ, vel καὶ τινὶ, & φατέον abundat;
la is enim erat εἰπεῖν, sic tamen ut sequeretur πειφορᾶ,
προφετεῖσσιν, & οὐδὲ, pro τινὶ δὲ, in nominandi casu ef-
ferretur.

Reg. 27.

Sumitur etiam pro dñ, cùm significat εἶναι, vel omni-
no vacat. Demosth. ei πότερον δοκίν, οἷς εὐεις εἴγε, καὶ
ὑμεῖς δὲ ὅπερε id est si ejusmodi Rhetor est, cujusmodi
nonnullos ego, ac vos etiam videtis. Thucyd. Μέγαντον
εἰπεῖς, καὶ πρέπειν δὲ αἴμα, τὰν πινὴν ταῦτα δὲ δοξά, εγκαί
enim εἰ, οὐ νέρον etiam decet, hunc ipsis honorem haberi.

SECTIO IX.

De Conjunctionibus ὅτι, & πίναν.

Reg. 1.

ΟΤΙ, quod, præter observata superius, Graecè ele-
ganter ac vulgo usurpatur cum nominativo ac ver-
bo proprio, ubi Latini accusativum cum infinitivo con-
jungunt. Xenoph. Ἐλευθερῶν 6. εἰπεν ὅτι βέλεσται dixit
quod

quod vult, id est, dixit se velle : sed hoc ejus usū nihil contritus.

Ὄτι, cum superlativo tam nominis, quām adverbii, Reg. 2.
videtur quandā n̄ adverbii rationem induere, ic ēm̄q; ḡtī, quām.
valere, quod apud Latinos quām, ut ἐν Κέλτησ, quām
optimē, ὁν τάχσα, quām celerrimē, ὁν πλεῖστοι, quām
plurimi. Quo iensu etiam cum substantivis quibuldam
conjungitur ; ut ὁν τάχθ, quām celerrimē.

Aliquando interrogatiōnē servit, cur ḡ quāmōrem ? Reg. 3.
tuncque ferē præcedit n̄, subauditur verbum ḡσι. In τί ὅν; cui?
Euangelio B. Marci cap. 9. Τί ὅν ἥμεται ἡμεῖς εἰδούσημεν
ἰδεῖτεν αὐτό ; quidquod, id est, quid est quodd, vel
quāmōrem ipsum non potuimus ejicere ?

Pro n̄ ὁν, Aristophan. dicit ὁν π' δή ; pro quo ma-
vult Plato ὅτι δή τί ; addito etiam μαλιστ, id est, cur
tandem ? s̄p̄ius tamen ὁν, (quia) responsiōni servit,
ut sexcentis exemplis patet.

Ὄτι, quod, non raro abundat, cūm alicujus verba Reg. 4.
referuntur. Demosth. in Leptin. ἀδὲ γό εἰ χρειλῶσει-
ται, ὅτι, τοι γέχειν ὁ σεῖνα, καὶ ὁ σεῖνα id est, nec εἴμι
bonētē dicere: ut illum τοι illum jam habere : vel Græ-
co propriūs, atque jam ille, τοι ille habent. Quæ loquen-
di ratio, si verba tūcū singula cogitentur, alienum
planē sensum efficiet ut Apocalyptic. 3. ὅτι λέγεις ὅτε
πάσιος εἶμι : verbatim. quia dicas, quodd dives sum,
id est, te divitem esse, cūm verba tonare videantur, eum
de quo loquitur dicere, Christum ipsum esse divitem,
non se. Quo tamen loco, & aliis plerisque, recte ac piē
noster Interpres, nativum illum Græcæ dictioñis can-
dorem exhibuit.

Aliquando δίὅτι, unicā voce paroxytonā, pro sim- Reg. 5.
plici ὅτι ponitur, licet positum etiam videri queat, pro
δί ὁ, τι : sed quantūm ad usum, perinde cit. Polybius
Histor. I. οἵκου πάντας ὄμολογύστεν, δίὅτι καὶ λίγω πε-
ντοῦ τι τὸ ἀληθεῖαν πλεῖ πεντοπέζδεν id est, confessio-
nes omnes existimō, se admodum ἀrei veritate prius ab-
sūisse : ubi vel λίγω, vel πλεύ τι, videtur abundare.

Ibid. οὐ πᾶν ταχέως υφ' αὐτὸς ποιήσει. Οὐ τόδι Ζηνέλιον περιπατεῖν. Quod autem brevi Siciliā potituri essent, res per se se manifesta erat.

Reg. 6.
ēti μὴ nisi.
accipitur. Aristid. Panathen. ex Ἐμπλακῆς Ἑλληνικῆς. ἐδὲ οὐ, ὅτι μὴ Ἀθηναῖς id est, In Epistolis Graecis nihil erat, nisi Athenea.

ēti μὴ καὶ,
nisi quod.
At ὅτι μὴ καὶ, duobus præcipue modis reddi possunt. Primo, nisi quod, vel nisi quod etiam, vel quin etiam, vel imo vero. Gregor. Naxianz. I. contra Julian. οὐ θέλεις οὐδὲ διέρυθρον, ὅτι μὴ καὶ μᾶλλον τάπεις εἰσιν ψευδεῖς ηγούντοι id est, quo minus tamen deprehendetur, effugere non potius: imo vero imprudens licet, qui certius deprehendere ut efficit. Postrema verba sic Bedaeus verit, nisi quod non intellexerat, hoc factio se diffidentiam suam prodere.

Potest etiam ὅτι μὴ καὶ reddi, quanquam, tametsi. Idem Greg. orat. 20. ubi de prophana scientia: οὐτοὶ εἰς Δαιμονας γέρει, θεοπόντα μόνον, ὅτι μὴ καὶ τέτοιοις. Σερβεταῖς φελίμεστα id est, quicquid autem ad Demones raperet, id totum execrati sumus: quanquam ex illis quoque rebus multūm in divino cultu profecimus.

Reg. 7.
πίνων, γίγνεται
utiq;. Tōtūm, quod initio quidem periodi ponitur, sed tamen vocem aliquam sequi debet, hos præcipue usus habet. Primo, vel per se solum (quod vulgare admodum est) vel quod rariūs, præcedente μ, significat igitur. Demosthen pro Corona, τὸ μὴ τότūm εἰς σερβεταῖς περνεῖν: id est, Quod ergo primum eā in legatione contigit.

πένιστ, utiq;. Secundò, idem est, quod δὲ utique, videlicet. Ibid. cùm dixisset duo esse, in quibus deteriori, quām Ἀλcibiades, conditione utetur; subdit, τέτων πίνων, δὲ οὐδὲτι περισσὸν τέτων δέδοιδος οὐ πάσιν, ὡς ἐπὶ Θεοῦ τετέλεσθαι, εὐρχεῖται, λοιπὸν ἐμοὶ id est, ex iis videlicet, quod delectationem afferre solet. huic tributum est: quod autem universis, ut verbo dicam, molestum est, id mili restat.

Tertio,

Tertio, valet, ωδὴ ἔν, & quidem, & verò, atque: Reg. 8.
 Demosthen. ibid. πάντα ωδὴ πίνων τὰ κατηχορηθέα, τοῖναι, &
 δυοῖναι ἐκ τέτονῶν ἀν τοῖς εἶδοι, ὅτε διηγίσω, ὅτε ἐστὶ αἰλι-
 Σετας ἡ δημιαὶ εἰρηθέα: id est, & quidem accusationis
 hujus capita omnia, ex ipsis similiter quivis intelligat,
 nec justè allata esse, nec ullo modo veritate conjunctione.
 Sequitur, Εἴλουσα δὲ τοῦτο τοῦτο εἰσεστο ξενός.
 id est, unumquodque tamen excutere sigillatum volo.
 Sic, quod Latini dicunt, Atque ut omnes intelligent,
 Græcè reddi potest, ὃς τοῖνυν ἀπαστραφεῖν γένεστιν ἄν.

Quarto in transitionibus oratoriis locum habet, si-
 gnificatque jam verò. Isocrates in Panegyr. ad publicos
 & solennes conventus, ab Atheniensib. institutos acce-
 dens, τὸ πίνυν, inquit, ταῦτα πανηγύρεις κατασκοτεῖται, δι-
 καλώς ἐπιτυχεῖσαν. &c. id est, jam verò, dum in suo ju-
 re laudentur, qui plurimis celebritates instituerint. De-
 mosthen pro Coro. ἐπειδὴ τοῖνυν εἰσοιστο τῷ εἰρίνῳ
 ἡ πόλις, εὐτελῆ ταῖς σκέψαις τὸ ήμῶν ἔκατερ οὐ πο-
 οίλετο μετ' ἑταῖροι. id est, jam verò postquam Republica
 pacem fecisset, hic mihi rursus attendite, quam uerque
 nostrum agendi rationem sequi statuerit. Ibid. εἰ τοῖνυν εἰ-
 στε τοῦτο τοῦτο γενεσίς, εἰ καὶ τὸ παρ' ἐμοὶ γε-
 γονίαν εὐρήσετε τοῦ πολέμου id est, jam verò, vel ceterum,
 porto. ne cladem quidem glam. ulla ex re, que commis-
 sa mibi fuerit, in urbem redundasse, reperiatis.

Quinto, in ipsis transitionibus, reduci potius de-
 bet, at, verum. sed. Demost. ibid. proprius accusationi
 responsurus, βέλους inquit, τοῖνυν οὐδὲ τοῖς γε-
 ὤντος αὐτῆς ἐπιλογήσασθαι id est, at jam ipsimet accusationi
 respondere volo. Ibid. Εἴλουσα τοῖνυν επιστρέψαι τὸ
 ἐπιτυχεῖσαν τοῦτο, σημείους. At non eo tantum mibi
 placeo, quod hoc in genere nihil remiserim. Dixit enim
 γερουτεῖς ταῦτα, eodem sensu, quo καθηρεῖναι mei τέ-
 τον, de quo in cap. de Verbo diximus.

Sexto, significare videtur, & tamen, vel atqui. Demost. Reg. 11.

missus & su-
mēs, si qui. hen. Ibidem, cùm dixisset Æschini, eo tempore accusa-
tionem instituendam fuisse, quo Demosthenes ipse
Republicam læderet; subdit, ἐπίνοιας δα-
μάς τέτο, id est, & tamen, vel, atqui nisquam id fecisti.
Ibid. φάγουσα τοῖνυν ἡγά χαῖτι Τ τετραγωνός τότε, καὶ
μήτερς εἰδὲ τιμωλας· atqui me tum gratiam ex eore-
tulisse constat, non reprehensionem, aut paenam.

Reg. 12.
īγα τοῖνυν,
equidem. Septimō, cum pronomine primæ personæ, adjuncto
ferè αὐθ, commode verti potest, euidem. Demosthen.
ibid. Εγα υδη τοῖνυν ἡγα ρα, βαλεύσων ἀποδεῖν τινα τα-
χίσιν τοὺς αἴσθετος. Evidem ejusmodi decretum edidi,
quo auctor eram, ut legati quād celerrimè fieri posset
navigarent.

S E C T I O X.

De Conjunctione ὡς, cum adjunctis particulis.

Regula 1.
ῶς, ὡςτ, ἵνα,
ῶςτο.

D E Conjunctionibus ὡς & ὡςτ, primū hoc tyro-
nes moneo; usurpari eas posse, ubicunque, ut, La-
tinum potest: si tres usus excipias, in quibus ὡςτ lo-
cum non habet, de quibus paulò pōst: cùm ἵνα, lo-
cum ibi tantūm habeat, ubi, ut, significat, a finque:
versum, Ω Ζεῦ, ὡς Καλύβεων πᾶν ἄνθρωπον γένος, Ca-
tullus, pene ad verbum reddit, Juppiter, ut Chalybōn
omne genus pereat: At in soluta, crebrò adjunctum ha-
bet εἴδε γε, (tuncque ὡς, abundat, cùm εἴδε per se, sit
utinam,) vel γε solūm, ac ferè post aliam vocem inter-
jectam. Lucian. ὡς εἴδε γε γδ οὐχι μεταπόντι, at-
que utinam evomere licet. Synelius, epistolā quadam,
ῶς εἰν γε τέτον ἡμῖν τι) τι παρ' αὐτῷ πώποτε, σπαθῆν
ευτελέστον id est, utinam verò contingat, hunc omni-
um quos ab illo unquam accepimus, religiosissimum no-
bis esse Ducem. ubi εἰν, pro εἴδε γένος, vel εἴγενον. Ita
Gallicè, particula que usurpari solet, cùm dicitur, que
pleut à Dieu! que suffis tu bien loing d'icy.

Reg. 2. Secundō ὡς & ὡςτ, vel solx, vel cum particula εἰ,
solâ, vel etiam præcedente αὐ, ita ut unicam aliquando

tres illæ vocem δξύτονον efficiant: sumuntur pro quasi, vel tanquam: tuncque adverbia potius esse, quam conjunctiones videntur. Dicunt igitur ὡσεὶ, ὡσαπεῖ, ὡσ-
εῖ, ὡσαπεῖ. Sæpius tamen εἰς ἀντί τι, & ὡσαπεῖ ἀντί τι, tribus distinctis vocibus: quod etiam ὄτοτε dici possit, Malè autem diceretur ἵται, vel ὡσεῖ τι. Dicunt etiam, ὡς ἀντί, & ὡσαπεῖ ἀντί, sine τι, non autem ὡσεῖ ἀντί. Exemplis nihil frequentius.

Hic tamen observanda duo. Alterum est, quod absolutè simul, & ironice Latini dicunt, quasi verò; his particulis exprimi vulgo non posse, sed aliis quibusdam, ut αὐτέται γάρ πως γάρ εἰς μήνενται & similibus.

Alterum est, idem, quasi verò, in membrorum aut periodorum initiis, reddi posse, ὡς, ὡσαπεῖ, ὡς ἀντί, ὡσα-
πεῖ ἀντί, ὡς ἀλλαγῆ, ὡς πᾶς ἀλλαγῆ ὡς αὐτέται, ὡς πᾶς αὐτέται,
ὡς ἀντί δηλαδήν ὡς ἀντί δηλαδή, vel δηλαδήν. ὡς γάρ, ὡς
δή, ὡς γάρ ὡσαπεῖ γάρ. ὡς γάρ δή, & ὡσαπεῖ γάρ δή. Tunc-
que particula οὐ, vix unquam adhibetur. e. c. quasi verò
partium mearum esset, genus omne calamitatis impedire,
ὧς ἀλλαγῆ εἴμε, παντὸς τῷ δεινῷ κακού τῷ φειδεῖ.

Tertiò, ὡς (non ὡσεῖ, vel ὡσαπεῖ) idem est, quod ὅν.
quā in acceptione triplicem ferè habet usum. Primus Reg. 4.
est, gallico idiomatico propior quam in Latino, ut cum di-
cimus, ie scay fort bien que vous es es invincible; Gre-
cè, μετὰ ἀκριβεῖς διδοῦ ὡς, vel ὅν οὐ γ' αὐτήντος εἰ,
Latinè, te invictum esse. Ubi observandum, ὡς & ὅν,
eleganter præmitti posse, ut quodd & quām apud La-
tinos; que apud Gallos. Xenophont. Memorabil. 1.
περὶ τῶν Ἀχαιῶν, ὡς ἐν ἔρωτι τελεῖται, ἐς οὐ πόλεις τοιούτης Θάσου,
τοῖς ποτὲ ἐχέντοι τεκμεῖσθαι; ac primum quidem,
quodd non (vel quām non) eosdem ille, quos Respubli-
ca Deos habeat, quā tandem conjecturā prebarunt?
Quanquam adjunctā negatione, sæpius verti debet,
quā: ut ὡς, vel ὅν εἰς ἀντί τοισταῖς, μηδεμῶς αὐ-
τοῖσι θητῷ, id est, non dubito, quā feceris, vel quā non
feceris.

Secundus est, cum adverbii superlativi gradus, aut Reg. 5.
O 3 nominibus

nominibus quibusdam eorum loco positis. Dicunt enim ὡς τάχιστα, vel ὅτι τάχιστα, vel ὡς, vel ὅστι τάχιστος, id est, quām celerimē: licet ὡς τάχιστα, sit etiam, ut primum; nam ὡς τάχιστα ἀκροτεν, id est, ut primum audiit. Polybius lib. 2. Iub initium, ὡς Σάπτων (qui comparativus est, verbatim, ut celerius, eodem significatu posuit: Καρχηδόνιος γένος, inquit, ὡς Σάπτων καρχηδόνιο τῷ χρήσιμῳ Λιγύλῳ. εὐθέως Ἀμίλχαρ ἐξαντίσθησεν. Carthaginenses enim, ut primum res in Africa compaginissent, Amilcarem misere continuo.

Tertius est, ut ὡς & ὅτι simul conjugantur, tuncque alterutrum παρέλθει ut cūm dicunt, ὡς ὅτι βέλτιστα, quām optimē: ὡς ὅτι δριμύτατα, quām acerimē. Imò, sine adverbio nonnunquam, ambae illae voces conjuguntur. Dionysius Halicarnass. lib. 9. pag. 571. ἐπηγνώσκεις ὡς ὅτι εὐ ἐχάρτοις εἰσιν ὡς κατακληθεῖσται τῷ λόγῳ ubi cognovisset, in extremo versari periculo, qui eo in tumulo conclusi tenebantur.

Reg. 6.

Quartò, præmittitur etiam quibusdam adverbii positivi gradus, quorum tamen ad significationem nihil addit. Adverbia illa usitatoria sunt, αἱλοῦσις, verè; αἱτεῖσις, planè; ἐτέρως, aliter. Demosthen. pro Corona. οἵτις (παιδίας) τῇ μὲν αἱλοῦσις τετυχότων, οὐδ' αἱτεῖσις εἴπει περὶ αὐτοῦ τοιστοῦ ἐδέιν quam (sup. eruditioñem) qui verè consecuti essent, horum nemo unquam de se ipso quicquam ejusmodi prædicaret. Idem ibid. ὡς κατορθώσεισιν, μετίσοις αὐτοφιλοποίησιν τοὺς καρποὺς ἐστι. ὡς ἐτέρως δὲ συμβάντων, τὸ γέννεν εὐδοκιμεῖσιν id est, quæ si prosperè cessissent, absque illa dubitatione, maximis esse liquisset: nunc autem, cūm ea seens evenerint, saltēm præclaram existimationem tueri suerebantur. Reperitur etiam ὡς αἱλοῦστερως, pro αἱτεῖστερως, vel αἱλοῦστερος, verius. Aristid. in Panath. ὡς κατεῖσις ita conjungit: δι' αἱτεῖσις καὶ τῷ πόλεις αἱτεῖσις ἀντὶ τις φαῖται συμβῆναι, &c. propter quæ, soli etiam huic urbi propriè, vel, præ ceteris contigisse dixeris. Dionys. Halicarn. l. 11. pag. 723. ὡς καλῶς, id est, præclare verè;

verò : ubi Centuriones quidam adversus Imperatores suos, ita orationem Ironice ordiuntur: ὡς ζαλῶσιν αὐτὸν εἰσπηγόντες καὶ πεῖτεσν, ἵρα καὶ νῦν λαζόντες ἐλπίδας ἀκολεύθωσιν ὑμῖν id est praelatos vero Duces vos adhuc habemus, ut nunc aliquam in spem erexit, vos sequamur. Itaque non dubito, quin ὡς cum aliis adverbiiis eodem modo conjungi possit.

Quintò, adverbiiis itidem positi gradus, sed ωρ- Reg. 7.
σολήν τινα, excellentiam, aut excessum aliquem signifi-
cantibus, eleganter & ornate postponitur: cuiusmodi
principiū sunt, θαυμαστός, θαυμασίος, mirum; αὐνυχέως,
supra modum; ωρευώς, excellenter, quasi supra naturam:
quorum etiam loco, neutra θαυμαστόν, θαυμασίον οὐκί-
αρνεται, usurpari possunt; (vix tamen ωρευέσ.) Tunc au-
tem, particula ὡς, vel Latinè non vertitur, præsertim
post ωρευώς, vel redditur ut, quam, quantum. Plato
in Phædro, ωρευώς μὲν εὖ, εὖν. ὡς δέλομαι id est, ego
vero, inquit, supra modum cupio. Idem in Gorgia, θαυ-
μασίος, ὡς ἀδιπέτεται, ἐπεὶ τὰ μέγιστα οὐδέποτε
mirum quam miser evaserit, postquam gravissima perpe-
travit. Sic αὐνυχέως ὡς σφόδρα ἀπειλεῖται dici non
potest quam supra modum expetam. Rectè etiam di-
cetur θαυμαστόν, θαυμαστόν, αὐνυχέων ὡς, vel
τοι.

Sextò, quemadmodum ὅπι, sic etiam ὡς, frequenter Reg. 8.
usurpat, cùm alterius orationem referimus, toti-
cēnque verbis utimur, quibus usus erat. De noſſhen.
pro Corona, insigne hoc exemplum suppeditat. Cùm
enim ista de Æschine præmisisset, πότες ἐν θεάσῃ τοι τοι
τέττα λόγοι τότε φιλέστες; id est quānam ieiuit homi-
nis tum erat oratio subdit, ὡς εἰ δέ τοι πότες
ταπειπλουσέντει φίλαπτει εἰστο Πυλῶν ἔσαι γε ἀπομένοι
βίαιοις' ψίλεσσι. &c. que, si particulam ὡς excipias, ver-
ba sunt Æschinis, prout illo tempore loquebatur, que-
que Latini per infinitivum melius redderent: v.c. nihil
esse, quamobrem turbaremini quod Pylas ingressus Phi-
lippus esset: futura quippe omnia, que velletis.

Reg. 9.

Jam exemplum illud Demosthenis admonet, *ac* significans *ōn*, s^epius cum indicativo conjungi. *Ait* enim *ōs & dēi*, pro *ōs & n* *dēi*. Quodque mirabilius etiam est, non tantū res p^ræsens, sed etiam p^ræterita, & futura, hoc p^ræsentis indicat, modo exprimitur: Aeschines enim quid deinceps agendum esset, indicabat. Dicere tamen petuit, *ōs*, vel, *ōtī & n* *dēi* *θopu&ēd̄s*, per imperfectum. Imò s^epe, nisi alterius verba referantur, imperfecto potius quam p^ræsenti locu*s* esse solet, v. c. *equidem statueram, nihil ultra differendum esse*; Græce, *ējō u* *u* *ējōwōsōn*, *ōs u* *ējō* *undu&as* *ētī* *πoi&ēd̄s* *tiv* *ārācōlās*, ubi *u* *ējō* *ēd̄s*, melius quam *s' dēi*.

Reg. 10.

Eadem significatione, *ōs* apud Atticos, trajectio*n* aliquando patitur, & proprio movetur loco. Demosthen. Olynth. 3. *u* *ējō* *ōp̄s* *tois* *undēv* *ējō* *πoi&ētōs*, *ta* *τōv* *πoin&ōtōv* *ēi* *τov*, *ōs* *dēi* *ēp̄s̄*. Quæ verba sic ordina, *u* *ējō*, *ōp̄s* *ējō* *ēi* *πov*, *ōs* *dēi* *ēp̄s̄* *u* *ndēv* *πoi&ētōs*, *ta* *τōv* *πoin&ōtōv* id est, fieri non potest, ut dixerim, *iu* *qui nihil agant, res eorum qui agere aliquid statuerint, esse tribuendes*.

Reg. 11.

Similiter, cūm aliquid confirmandum est, p^ræmissa voce argumentum significante; ut *τekumētōv* *σημētōv*, *ētōfēt̄s*, quæ propriè demonstratio est, *ōs* cum indicativo ali^h betur; ut *āp̄o'dēt̄s* *ō* *πap̄ētōtōp̄lōs*, *ōs* *ō* *dēirā*, *u* *ō* *dēi*: *a* *ēvōd̄s* *ēn* *πai&ōtōv* *ōp̄mētād̄sōs*, *ta* *λo&ōtōv* *ārōjōzōs*, *u* *πer* *τū* *πov* *āxōlēsōs* *ōv* *diētēd̄s* id est, cuius rei certum inde proferebam argumentum, quid hic, & ille, cūm statim à pueritia orsus esset, contumax deinceps, omninoque refractarius persistierit.

Reg. 12.

Septimō. Contra verò, cūm sumitur pro, *ut*, id est, quemadmodum, vel quantum, s^epius cum infinitivo conjugitur, licet per indicativum explicari sententia debat. Ità dicunt, *ōs*, vel *ēo&ā*, vel *ōtōv* *ēi&ōtōs*, *τekumētōs*, *ētōlēt̄s*, id est quantum conjicere, vel suspicari possum: *ōs* *ēmo&ōtē* *ētōt̄s*, vel *ōs* subintellecto, *ēmo&ōtē*, non minus recte, quam *ōs* *ēmo&ōtē* *ētōt̄s*, ut mihi quidem videtur.

Octavō,

Octavò, tritum est, ὡς sumi sèpissimè pro eis; vel Reg. 13.
ὧσις, cum accusandi casu, sed personæ; ratiō enim
cum accusativo rei cohæret. Dixi ratiō, ne penitus eum
excluderem. Sic enim Clemens Alexandr. in Protrept.
ὧσις τὸ πρᾶγμα, inquit, καὶ φίλατος θεωρεῖται οὐτούτης ταχίων
ἥμας ήμας ζυχόν sed nos admite ac suave pietatis ju-
gum transferens.

Nonò, notum etiam est, significare aliquando, Reg. 14.
ιπτὸν quoniam, καὶ γένετο etenim; ac ferè periodorum, aut
membrorum initio. S. Chrysost. in cap. 6. epist. ad Ro-
man. ὡς νῦν γένετο σου γένος ἀντελέσθετον, ἐρήμων
ἴσορος τὸ ψυχικόν· nam, te quidem hoc tempore, dum
nudam ac desertam habes animam, vilius nihil esse possit.

Decimò, ὡς præmittitur aliquando nomini ἔργον,
solius ut videtur ornatūs causā. Thucyd. I. I. p. 3.
ιδίᾳ οὐν τὸς ἔργοι "Ελλῆνες, καὶ πόλεις τε ὅσσι αἰλῆπται
ζητοῦσιν καὶ ξύμπαντις ὑσεος κληδόντες· Itaque Graci,
cum sc̄orsim singulū, tūm qui oppidatim alii alios intellige-
bant, tūm etiam universi, hoc deinceps nomine cōprehensi.

Undecimò, ὡς πᾶς, & ὡς ἕτερος, in membris distin-
tis, ita nonnunquam apponuntur, ut τὰ πᾶς, & τὰ δέ. S.
Greg. Nazianz. orat. de S. Basilio, p. 321. ἔργον τὸ λό-
γον πρᾶγμα προφανέτος ἀθέργοι, ὡς πᾶς εὐαγγέλεις, ὡς ἕτερος
πᾶς, ὡς ἕτερος πρᾶγμα πραγμάτων. Cervi turmatim
summis è collibus apparentes, cum proceri, tūm pingues,
tūm etiam ultrō sese propriam ad cædem offerentes.

Duodecimò, ὡς πρᾶγμα, sequente accusativo, vel per- Reg. 16.
sonæ, vel rei, significant, ὅστις, vel ὅστις πρᾶγμα, quantum
attinet, vel causā: ut ὡς αὐτοῖς πρᾶγμα εὐέσθια φασεγν τετό
κα. nam meā quidem causā, perinde mihi est. Clemens
Alexandr. Strom. 4. Christianorum nomine iis respon-
dens, quibus mirum videbatur, Christianos suis cruci-
atib. minime liberari, τι γάρ καὶ αἱ θύεις θεοῖς, inquit, ὡς
πρᾶγμα μάτια αὐτοῖς, θαύματα αἰπολύτων πρᾶγμα τὸ Κυριον;
quid enim detrimenti capitum, qui, quantum ad nos at-
tinet, ad Dominum morte ipsā transmittamur?

Decimo tertio, ὡς, sequente ἐκ τῶν συντελῶν, vel ἐκ Reg. 17.
τῶν

τῶν ἐπειχωμάτων, vel ἐκ τῶν ἐγχωρέντων, vel ἐκ τῶν αὐθομῶν, pro viribus facultatibus, opibus; omnino παρέλκει. Exemplum ex Thucydide unum hoc sat erit. Sic enim ille, l. 2. p. 100. ἐπὶ Ἰωνίᾳ τὸν Συρατᾶν ἔτοιμα ἡν. rebus autem, prout tum licebat, comparatis.

Reg. 18.

Decimo quartō, ὡς cum accentu, apud Poetas pa-
sim pro ἡτοι, sic: & quidem etiam ἐλληνικής, ut apud
Hom. Iliad. α.

Ἄλλα ς, ὡς ἐθέλωθόμεναι πάλιν, εἰ π' γ' ἀνεινορ sed
etiam sic i. etiam si res ita se habeat, volo eam reddere, si
quidem id praestat.

Sic Iliad. π. Άλλα ς, ὡς ἀνέψημεν. i. sed etiam sic. i. ei
statu rerum, sustinuit, vel persistit. Hā Thucydides non
semel usurpavit, ut l. 1. ἐσθίεις γὰρ ς, ὁ πρὸς Γιελολονικούς
πόλευσις, ς, ὡς ἔτεροι αὐτοῖς. Ius enim videbatur bellum
sibi cum Peloponensiis futurum, etiam sic. i. etiam
eo modo se gererent. At ἢδ' ὡς. i. ne sic quidem.

Alias tamen, ὡς, idem valet, ac πώς, cum accentu, i.e.
certo quodam modo. Arist. Politic. I. ἐστι μὲν ὡς τὸ σύνοι-
μενοῦ τὸ ἀρχοντος, ς, περὶ ὑγιειας ἴδειν ἐστι δ' ὡς ς, ἀλ-
λὰ τὸ λαργοῦ. Ad Oeconomicum & Principem certo qua-
dam modo pertinet, valetudini prospicere; certo etiam
modo non pertinet, sed potius ad Medicum.

Reg. 19:

Decimo quinto, ὡς etiam absq; accentu, interdum su-
mitur pro ſc: ut apud Clem. Alexan in Protrept. ὡς δ'
εὐχεῖτε Θεοὺς ἡγαλως, ς, ὡς εὐχεῖτε Θεοὺς ἡγαλις, ut autem Dea
non est Area, (meteorum intelligit,) ſic neq; Dea Iris eī:
nisi lecundum ὡς accentu notari debeat. Et Stromat. 6.
ως δ' ς, Ιεροίαις διορχθέοντες δ' παλαιάς, γεφύνες, τὸ ιέρον ς,
εὐρυμέ: ἐξερβίζεται τὸ ἔλατας ευτύχ. i. ſic etiam Iudeis
patescatā veterescripturā, novus & generofus olivæ ſur-
culus inseritur, ubi etiam alii legunt, ὡς, cum accentu.

Reg. 20.

Dubium etiam est, utrū ὡς an ὡς ſcripferit Lucianus
in Charonte; ubi Charon de Homero loquens ἐπὶ γὰρ
inquit, οὐρανοῦ φίλειν, εἰ πάνυ αὐτοῖς πνεα ὠδίαι τοῖς
πλέγσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν πνεύματα τὰς οἰεσάλας, ς, ἐπέχει
τὸ πόντον. i. cùm enim capiffet non valde letum carmine
navigan-

navigantibus occinere, continuò Neptunus cogit nubes,
pontumque turbavit: ubi ὁδός vel ὁδοί, idem est, atque
τὸ διά, vel ποιὸς. ἀμφα διά, continuò τυχεῖ τερός.

CAP. IX. & Ult.

De Praepositione.

SECTIO PRIMA.

De Praepositionibus ἀντὶ, ἀπό, ἀπέν, ἀπόδ.

T p̄cipiuos tantū usquequaq; liberi us Reg. 1.
idiotimos, nam ex iera Grammatici &
Lexicographi dabunt. Pr̄positio ἀντὶ,
& Poetice ἀπέσ. apud Poetas quidem,
& Ionicos Scriptores, cum genitivo casu,
significat de, per, & propter; cum dativo autem de prop-
ter, & circum; s̄p̄ius tamen ἀπόσ cum genitivo, est,
sine, seorsum, extra.

Apud alios solutæ creationis autores, ferè cum ac-
cusativo jungi ur, idēmque valet quod circa. Ac primò
quidem eleganter dicitur. εἰχειν ἀπό τι, in re aliqua ver-
sari: εἰχειν ἀπό τινα. operam alicui navare, aut cum eo
versari: από τι δεῖ πνεύματα εἰχειν esse au souper. Iēc est, πέντε
ἀπό τι. Dionys. Hal. i. 10. οὐδὲν μέν τι τὸ οὐδέτερον, καὶ τὸ
επιτελεῖται σύντα τὸν, ἀπέτι τοῦ ταῦτα λογον. Et quidem ieo
illo die, ac sequenti nocte integrā iis in rebus versati sunt.

Hoc sensu dicebantur etiam νόμοι ἀπό τι κατεστά-
tis, id est leges aliqua de re constitutæ. Idem Dionylius
lib. 7. Εραστεν δὲ τὸν τὸν νόμου εἰσιντο, τὰς ἀπό τι διοῖσαν
τὸν Ελλήνων καταστάτερον, οὐ τὸν Οὐρανον τοιότερον
γνωνται φέσιον. id est, singula verò ex legibus fieri solita
esse quas de sacrificio Graci statuerant, ex Homericâ
Poesi facile quisvis intelligat.

Secundò, ἀπό τι, cum eodem casu, est, ferè, circiter,
etmodum. Dionysius Halicarnass. lib. 1. απέχεν τὸν Πα-
γανὸν ἀπό τὸν τεράνοντα γαλλον. id est, Roma distans,
triginta circiter stadia. Et lib. 5. τὸν συμμάχον ἀπέ-
σαντο ἀπό τὸν μηνιν τὸν τεράνοντα, id est, ex sociis pe-
nitere circiter tredecim millia. Idem lib. 10. μελιστα cum
ἀπό τι

Reg. 2

Reg. 9.

Jam exemplum illud Demosthenis admonet, *as significans* ὅτι, *sæpius* cum indicativo conjungi. *Ait enim* ὡς οὐ δέει, *pro* ὡς οὐ δύει *δέοι*. Quodque mirabilius etiam est, non tantum res præsens, sed etiam præterita, & futura, hoc præsentis indicat, modo exprimitur: *Æschines* enim quid deinceps agendum esset, indicabat. Dicere tamen potuit, ὡς, vel, ὅτι οὐ οὐδὲ δορυβολίς, per imperfectum. Imò sæpe, nisi alterius verba referantur, imperfecto potius quam præsenzi locus esse solet, v. c. *equidem statueram, nihil ultra differendum esse*; *Græce*, ἐγὼ μὲν οὐ τὸν ἔχινων, ὡς οὐ οὐδὲ οὐδείς εἰτι ποιεῖται τὸν ἀραβολίνην, ubi οὐ οὐδὲ, melius quam οὐ δέει.

Reg. 10.

Eâdem significatione, ὡς apud Atticos, trajectio nem aliquando patitur, & proprio movetur loco. Demosthen. Olynth. 3. οὐ οὐδὲ δῆτα τοῖς μαθεῖν ἐγώ ποιεῖσθαι, τὰ τῶν παιδόντων εἰ τοῦ, ὡς δέει οὐδὲν. Quæ verba sic ordina, οὐ οὐδὲ, δῆτα ἐγώ εἰ τοῦ, ὡς δέει οὐδὲν τοῖς μαθεῖν ποιεῖσθαι, τὰ τῶν παιδόντων id est, fieri non potest, ut dixerim, in quæ nihil agant, res eorum quæ agere aliquid statuerint, esse tribuendas.

Reg. 11.

Similiter, cum aliquid confirmandum est, præmissâ voce argumentum significante; ut τεκμήσεον σημεῖον, οὐδὲ οὐδὲ, quæ propriè demonstratio est, ὡς cum indicativo adhucatur; ut ἀπόδειξιν ἢ παριστάμενον, ὡς δέει, καὶ οὐδὲν εὐθὺς εἰπαίσθων ὄρμασθαικος, τὸ λοιπὸν ἀρχόμενος, καὶ περιττον εὐθάδασος οὐ δεῖται; id est, cuius rei certum inde proferebam argumentum, quod hic, & ille, cum statim à pueritia orsus esset, contumax deinceps, omninoque refractarius persistierit.

Reg. 12.

Septimo. Contra vero, cum sumitur pro, ut, id est, quemadmodum, vel quantum, sæpius cum infinitivo conjungitur, licet per indicativum explicari sententia debet. Ita dicunt, ὡς, vel τοι, vel οὐτε εἰνότου, τεκμήσει, οὐτολεγεῖν, id est quantum conjicere, vel suspicari possunt: ὡς εὔοιχε δοκεῖν, vel ὡς subintellecto, εὔοισε δοκεῖν, non minus recte, quam ὡς εὔοισε δοκεῖν, ut mihi quidem videtur.

Octavo,

Oīavō, tritum est, ὡς sumi sēpissimē pro eī; vel Reg. 13.
οὗσ, cum accusandi casu, sed personā; ratiō enim
cum accusativo rei cohæret. Dixi ratiō, ne penitus eum
excluderem. Sic enim Clemens Alexandr. in Protrept.
ἀστὴ τὸ πρᾶον, οὐκινή οὐδεὶς θράστης τὸ δεσμότερον
ταῦτα οὐδεῖς ζυγόν sed nos admite ac suave pietatis ju-
gum transseverens.

Nondū, notum etiam est, significare aliquando, Reg. 14.
ιτι quoniam, καὶ γέ etenim; ac ferē periodorum, aut
membrorum initio. S. Chrysost. in cap. 6. epist. ad Ro-
man. ὡς τὸν γέ εἰδέν του προτίτην ἐν τοτελέσεσσι, ἐπίμετος
ἐχότος τὸ ψυχικόν· nam, te quidem hoc tempore, dum
nudam ac desertam habes animam, vilius nibil esse possit.

Decimō, ὡς præmittitur aliquando nomini ἔργ-
os, solius ut videtur ornatūs causā. Thucyd. l. I. p. 3.
ιδί οὐγκώς ἔργοι "Ελλῆνες, καὶ πόλεις τα ὅστις ἀλλήλων
ζητοσσιν, καὶ ξύνταντες ὑσεσσι καλεῖντες· Itaque Græci,
cūm seorsim singuli, tūm qui oppidatim alii alios intellige-
bant, tūm etiam universi, hoc deinceps nomine cōprehensi.

Undecimō, ὡς μὲν, & ὡς τὸ, in membris distin- Reg. 15.
ctis, ita nonnunquam apponuntur, ut τὸ μὲν, & τὸ δέ. S.
Greg. Nazianz. orat. de S. Basilio, p. 321. ἔλαζοι τὸ λό-
γον ποθέν γένεται ποτέ ποτέ τὸ λόγον, ὡς τὸ ευαγγέλιον, ὡς τὸ
τοῦτο, ὡς τὸ τελέθυμον πρὸς σφαγήν. Cervi turmatim
summis è collibus apparentes, cūm proceri, tūm pingues,
tūm etiam ultro sese propriam ad cædem offerentes.

Duodecimō, ὡς πρᾶος, sequente accusativo, vel per- Reg. 16.
sonæ, vel rei, significant, ὅστιν, vel ὅστις πρᾶος, quantum
attinet, vel causā: ut ὡς αἴσια πρᾶος ἐμέ αἴσια φορεύ τετό
το, nam meā quidem causā, perinde mibi est. Clemens
Alexandr. Strom. 4. Christianorum nomine iis respon-
dentes, quibus mirum videbatur, Christians suis cruci-
atib. minimè liberari, τί γὰρ καὶ αἴσιος δε, inquit ὡς
πρᾶος οὐδεῖς αὐτὸς, θαύτω αἴσιον οὐδεῖς πρᾶος τὸ Κύενον;
quid enim detrimenti capimus, qui, quantum ad nos at-
tinet, ad Dominum morte ipsā transmittamur?

Decimo tertio, ὡς, sequente ἐν τῷ συντάξῃ, vel ἐν Reg. 17.
τῷ

τῶν ἐνδεχομένων, vel ἐκ τῶν ἐγχωρίντων, vel ἐκ τῆς αὐθορμᾶς, pro viribus facultatibus, opibus; omnino πέλκαι. Exemplum ex Thucydide unum hoc sat erit. Sic enim ille, l. 2. p. 100. ἐπεὶ δὲ ὡς ἐκ τῶν συνατάγματοι μὲν rebus autem, prout tum licebat, comparatis.

Reg. 18.

Decimo quartō, ὡς cum accentu, apud Poetas pa-
sim pro ὅτῳ, sic: & quidem etiam ἐλληνικός, ut apud
Hom. Iliad. a.

'Αλλὰ χ, ὡς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ π' γ' ἀνενορσε-
etiam sic i. etiam si res ita se habeat, volo eam reddere, si
quidem id praestat.

Sic Iliad. π. Αλλὰ χ, ὡς ἀνέμημε. i. sed etiam sic. i. a
statu rerum, sustinuit, vel persistit. Ita Thucydides non
semel usurpavit, ut l. 1. ἐδόκει γάρ χ ὁ πρὸς Γιελολογονίδας
πόλεμος, χ, ὡς ἔστατα αὐτοῖς. Ius enim videbatur bellum
sibi cum Peloponnesiis futurum, etiam sic. i. etiam
eo modo se gererent. At ἐδ' ὁ. i. ne sic quidem.

Alias tamen, ὡς, idem valet, ac πώς, cum accentu, i.e.
certo quodam modo. Arist. Politic. 1. ἐστι μὲν ὡς τῷ οἰκου-
μενῷ τῇ ἀρχαιτος, χ, περὶ ὑγείας θεῶν ἐστι δὲ ὡς ὁ, dicit-
αι τῷ ιατρῷ. Ad Oiconomum & Principem certo quodam modo pertinet, valetudini prospicere; certo etiam modo non pertinet, sed potius ad Medicum.

Reg. 19:

Decimo quinto, ὡς etiam absq; accentu, interdum su-
mitur pro sic; ut apud Clem. Alexan in Protrept. ὡς δ'
εὐκέστη Θεός οὐλας, χ, ὡς εὐκέστη Θεός οὐ λεις, ut autem Dea
non est Area, (meteorum intelligit,) sic neq; Uea Iris εἴ:
nisi secundum ὡς accentu notari debeat. Et Stromat. 6.
ως δ' χ, Ιεράποιε διορθείσης τὸ παλαιὸν γραφής, τὸ νέον ι,
ἐνγῆς: ἐξεργίζεται τὸ ἀλατός φύτεύ. i. sic etiam Iudei
pates facta veteres scripturā, novus & generosus olivae sur-
culus inseritur, ubi etiam alii legunt, ὡς, cum accentu.

Reg. 20.

Dubium etiam est, utrū ὡς an ὡς scripserit Lucianus
in Charonte; ubi Charon de Homero loquens ἐπεὶ γάρ
inquit, οὐδέποτε φένται, τὸ πάνυ αὐτόν πνα ὠδινὸν τοῖς
πλέοσιν, ὡς ὁ Πονερῶν συνήγαγε τὰς περάλας, χ, ἐπεὶ τοῦ
τὸ πόντον. i. cum enim cœpisset non valde latum carmen
navigan-

invigantibus occinere, continuò Neptunus cogit nubes,
pontumque turbavit: ubi ὡς vel ἄσ, idem est, atque
τὸ δῆ, vel potius ἀμαδῆ, continuò tum verò.

CAP. IX. & Ult.

De Praepositione.

SECTIO PRIMA.

De Praepositionibus ἀπεὶ, ἀπὲ, ἀπὲν, ἀπὲδ.

 T p̄cipiuost tantū usquequaq; liberus Reg. I.
idiotilmos, nam c̄xtera Grammatici &
Lexicographi dabunt. Praepositio ἀπεὶ,
& Poeticè ἀπεῖ, apud Poetas quidem,
& Ionicos Scriptores cum genitivo casu,
significat de, per, & propter; cum dativo autem de prop-
ter, & circum; s̄p̄ius tamen ἀπεὶς cum genitivo, est,
sine, seorsum, extra.

Apud alios solutæ orationis autres, ferè cum ac-
cusativo jungi:ur, idēmque valet quod circa. Ac primò
quidem eleganter dicitur, εχειν ἀπεὶ πιν, in re aliqua ver-
sari: εχειν ἀπεὶ πιν, operam alicui navare, aut cum eo
versari: ἀπεὶ δεῖ πιν εχειν estre au souper. Icē est, οὐκ
ἀπεὶ τι. Dionys. Hal. i. 10. ἐνέμη μὲν ἦν τὸ μέλεον, καὶ τὸ
ἐμπέμπειν τὸν τάκτον, ἀπεὶ ταῦτα τὸ σαν. Et quidem ieo
illo die, ac sequenti nocte integrā iis in rebus versati sunt.

Hoc sensu dicebantur etiam νόμοι ἀπεὶ τι κατεγω-
ντες, id est leges aliqua de re constitutæ. Idem Dionytius
lib. 7. Ἐναστὰς δέ ὅτι καὶ νόμος εὑρίσκεται, τὸς ἀπεὶ δυοῖς αἰ-
οῖς Ἐλλήνων καταστάθεται, ὃν τὰς Οὐρέου πομπας,
πομπαὶ φεδροῖς id est, singula verò ex legibus fieri solita
esse quas de sacrificio Græci statuerant, ex Homericâ
Poesi facile quivis intelligat.

Secundò, ἀπεὶ, cum eodem casu, est, ferè, circiter,
etmodum. Dionytius Halicarnass. lib. 1. ἀπέχει τὸν Πω-
γόνον ἀπεὶ τὸς τερπινοτροφούσας· id est, Româ distans,
triginta circiter stadia. Et lib. 5. τὸν αμαδέσιον ἀπέ-
σαν τὸν ἀπεὶ τὸς μυρίους καὶ τερψίους, id est, ex sociis pe-
nitere circiter tredecim millia. Idem lib. 10. μαλισκα cum
ἀπεὶ

Reg. 2

ἀμφὶ conjungens, τὸν πολιτῶν, inquit ἀμφὶ τὸς ἡμῖνος μάλιστα διερδόντων· id est, civium media fere pars ex morbo extinta est. Sic dicebant, τὰς αἱμφὶ θίνεται, id est, annum circiter decimum agere:

Reg. 3.

ἄντα, per.

Ἄντα, (Poeticè, ἄντα sine accentu ante consonantes:) cum dandi casu, est, cum, vel, super. At longè sibi apud Oratores simul & Poetas, cum accusativo conjugitur. Ac primò significat per, ut ἄντα πᾶν ἐτόπιον singulos annos: ἄντα τὴν Ἑλλάδα, per Graeciam: ἄντα κράτος, per vim, id est, totis viribus. Dionythus Halicarnass. passim ἔλέγεις τὸν ἵππον ἄντα κράτος, παρηνὸν ἐπὶ τὴν χάρακα· id est, equo summa vi admisso, in casu ferente cepit. ubi nota, παρεῖναι ἐπὶ τὸ πότον, id est, ad locum aliquid pervenire; Gallicè diceretur. *el fut en son camp.* Sic ἄντα κράτος πολεμεῖν, & ἄντα κράτος πελοποννήσου, totis opibus bellum gerere, obsidere: ἄντα κράτος τὴν πόλιν ἔλεῖν, prendre une ville par force.

Reg. 4.

Secundò, ἄντα cum eodem casu aliquando sumitur pro ἄντα, ususque præcipuos habet duos. Alter est, ut dicatur, ἄντα σύνα τὴν ὥραν, in ore habere, & ἄντα σύνα ἑταῖρον, alienijus in ore versari. Clemens Alexandr. Strom. 7. δι τῆς μητρὸς τῆς Θεᾶς ἄντα σύνα τὴν ὥραν, qui Dei quidem oracula in ore habent. Alter est, ἄντα μέρης, pro ἄντα μέρη, (de quo dictum est. in nomine usipos:) id est, per partes, sigillatim, vicissim: ut ἄντα μέρης τοῖς μὲν αἱμφὶ πόλιν, τοῖς δὲ καθ' αὐτὸν ἐπαπλεόνται, id est, vicissim reipublicæ ac sibi vacare.

Reg. 5.

Tertiò, ἄντα, cum eodem casu, idem valet, quod inter. Xiphilin. in Domitiano, συνομότας ἄντα τετράτερον, μετὰ πνευμα, qui primos, vel primarios inter, cum aliis quibusdam conjuraverat.

Quartò, ἄντα τὸ ποταμὸν, videtur potius esse, con-tremont la riviere, quam, per fluvium. Dionythus Halicarnass. lib. 5. αἱπὸ Δαλεῖδης ἄντα τὸν ποταμὸν δικόμων, id est, à mari per aduersum flumen aduenerunt.

Quintò, ἄντα χερόν, est, progressu temporis. à traict de temps. Idem lib. 1. ἀς (πόλεις) ἄντα χερόν υπό

Tup.

τούπλων ἀφηρέσθουσιν id est, quas illis urbes, Tyrrheni temporis progressu eripuerunt. Idem lib. 2. Κατίοχην ἀντὶ χρέον τοῖς πολέμους, τοὺς μὲν ἀδελφούς, εὐπετεῖς, ταῦτα πρὸς Σαβίνους, μέγαν καὶ χαλεπίν id est, Progressu temporis, vel postea, in bella delatus est, partem uidem maximam, levia, (male enim vertunt πολέμους γυμνεῖς, bellum multiplex) ex quibus tamen unum cum Sabiniis gestum, & magnum fuit, & gravis.

Sexto, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ λόγου, id est, καὶ eodem plane modo, ubi comparationem aliquam, aut analogiam instituimus. Clemens Alexandr. Strom. 1. cūm dixisset, unicam καὶ δύναμιν, (id est, vi & potestate) virtutem τοῦ, quæ diversis nominibus vocaretur, subdit, ἀντὶ τοῦ λόγου, καὶ μᾶς ἐστιν ἀληθείας, &c. eodem plane modo, cūm una tantum sit veritas, &c. Sic apud eundem, ἀντὶ λόγου, id est, καὶ λόγου, vel διὰ λόγου, oratione vel ratione. In Protreptico, Σαυτούμενῶν ἢ ἐν μολα, τοῦ τῆς ἀληθείας λόγου τῶν γνητέας, τὴν ἐγκεκρυ-ψίων ἀποτοῖς id est, Ego vero præstigias illis (mysteriis) occultatas, ipsā veritatis oratione, egregiū admodum illustrabo.

Septimo, cūm rerum diversarum æqualem veluti distributionem significamus, eandem propositionem adhibemus, idque triplici ferè modo. Primus est cum accusativo rei. Hinc à Medicis toties inculcatum, καννα-μήν, exempli causâ, καὶ τάξεις ἀντὶ ἔγκλισιν μίαν, verbatim, cinnamomi & nardi per unicam unciam: Hic autem pro ἔγκλισι, utrinque seorsim unciam unam, une once de chacun. Hinc & illud Xiphilini in Augusto, Οὗτοι καὶ Δωρεᾶν, τοῖς Παραιόσις ἀντὶ πίντε καὶ εἴκοσι δρα-χμῶν τελεῖταιν id est, Ut moriens Romanus viginti quinque drachmas legati nomine viriliter reliquerit: Hic autem pro ἔγκλισι.

Secundus est cum accusativo personæ; ut si dicamus, Τέσσερας εἰκένεις κολεύεις ἀντὶ πίντε id est, Milites quinos & quinos proficiisci jubet: cinqüe à cinque.

Tertius est cūm ἀντὶ jungitur cum ἔγκλισι, in alio etiam

Reg. 7.

etiam casu, quam accusativo, tuncque uni tantum
natui servit. Sic Apocalyp. 21. οὐδέτερος πυλώνες, οἱ
δύο μαργαρίται, ἀνά τις ἑκατόστης ὡς πυλώνων οὐκ εἴη
μαργαρίται. Duodecim portæ, duodecim margarite, sa-
gulae portæ, singulis ex margarita erant.

Reg. 8.

Aīēū cum solo gignendi casu non tantum est
sed etiam aliquando præterquam quod, vel præter: id
sæpe cum verbo nominis instar posito: quod etiam valeat
in præpositione χωρὶς, ut in ejus explicatione dicetur
verbi causā, αἴēū τοῦ τῆς προσῆπαχθόνος ἀπομονῶν
δουλικῶν, καὶ μυρίους ἔων τὸν ἐνέβαλε τοῖς κατεύθυνοι, id
est, Præterquam quod prioris existimationis fassuram se-
cit, sexcentis queque periculis scipsum implicuit.

Aliquando significat extra. Plutarchus in Pompeio
ἐντοπίσαντο μυστέρα. Παντανάντες παρατέλλονται
Neminem Romānum extra aciem occidere statuerunt.

Reg. 9.

Αἴēū, cum solo item gignendi casu, sæpiissime est pri-
(sed quatenus significat loco,) vel in illar, ut βασιλεὺς
αὐτοῦ νοσίων δὲ σπανωτόν, Rex sextcentorum militum in-
bar est: αὐτὸς αγάπης μὲν τοσούντος, pro amore odium in-
tentare, id est, referre.

Quo sensu crebro jungitur cum verbis ἀγαπᾶν
mare, αἰφεῖαι diligere, δέχεσθαι accipere, αἰλατεῖν per-
mitare, τίδε ται ponere, vel potius ducere, id est, exili-
mare: tuncque non raro verti potius debet præ, quam
loco, ut αὐτὶς κακῶν ἀπόντας, καὶ νόσοις ἀγαπῶν ἡτα ποτίσμη,
id est, præ omnibus improbis, vel probum unum optare-
rim. Dionys. Halicarnass. lib. 10. φίλων τε καὶ συγγενῶν
αὐτὶς πατέρες ἀγαπῶν ποτεύονται, ἐκπίνον τὸν ἄρδεαν
περεῖν. Cum amici ac propinquū omni bono potius ducen-
tent, hominem illum opibus abundare.

Reg. 10.

Aliquando tamen αὐτὸς, comodiū redditur præ-
pter, vel gratiā. Demotthen. pro Coron. εἴτε μέρη
τὰς, αὐτὶς πάτερ αἰρεῖται πεισθαι. Deinde, vel
tamen quavis ex me, cuius tandem virtutis gratiā, ho-
ris aliquid obtinere velim. Sic αὐτὸς ὁντὸν ἐπαγγέλ-
λεκάκων, τιμωρίας ὑπομένειν τοῖς ἐργαταῖς δίκρους

Proprius

Propter calamitates quibus provinciam pessum dedit, di-
gnus est qui extremas penas sustineat.

Ante, cum solo etiam gignendi casu, præter vulgarem
ceptionem, quā respondet Latinis Præpositionibus à,
ab, ē, ex, sequentes habet notatu digniores. Ac primò
quidem cum suo casu per adverbium Latinum sibi
redditur. Nam ἀπὸ τοῦ περφαντὸς, & ἀπὸ τοῦ φαερῆ,
est φαερῶς, palam. Thucydid. lib. 1. μόλιστα ἢ ἀπὸ¹
τοῦ περφαντὸς δεξαμένες, βοηθεῖν. (Supple δικαιον.)
maxime vero, (supple aequum est,) vos defensione no-
strā palam susceptā, nobis opem ferre. Sic ἀπὸ ταυ-
μάτων, & ἀπὸ τούχων, fortuitō: ἀπὸ σώματος, & ἀπὸ μή-
μης εἰπεῖν, memoriter exponere, vel recitare: ἀπὸ σπε-
δίς, id est, απεδαινεῖν. studiosē: ἀπὸ τοῦ παραχειμα, ex
tempore: ἀπὸ τοῦ φερνίμου, prudenter, vel consilio.

Secundò, cum duobus genitivis τοῦ βέλτιστος, & τοῦ
κρατίστος optimi; aliquando significat optimā fide, opti-
mōque consilii; qui utus Dionysio Halicarnassi familia-
ris admodum est. Nam lib. 1. pag. 62. αἰδομόνος εἰ-
πὸ τοῦ βέλτιστον ταῦτα πράττοντα τὸν ἀδελφὸν, ubi sen-
sisset hæc à fratre animo non optimo fieri. Idem lib. 7.
pag. 470. οὐώτε μὲν ἀπὸ τοῦ κρατίστοντο εἰ δια-
γώσεις id est, Enim vero, cum bona fide ac sincere, dis-
quisitiones illæ fierent. Et paulò post, οὐ διάγαδος, καὶ ἀ-
πὸ τοῦ κρατίστος, περὶ τὰ κοινὰ πρότοις id est, at vir bo-
nas, bonoque animo ad rem publicam accedens.

Aliquando παντὸς cum τοῦ βέλτιστος jungitur. Idem
libro 3. pag. 140. τοῖς ἢ ἀπὸ παντὸς τοῦ βέλτιστον
τὸ συμβεβηκός, id est, at ius que de illo casu bono ac
sincero animo judicabant. Et lib. 4. pag. 221. οὐδέπο-
τε τοῦ μηδένος ὄρυχον, οὐ μὴν ταλαντὸν καὶ τὸ παντὸς τοῦ βέλτι-
στον τεπμῆδεν. Cum solenne iurandum edidissent, ve-
rè atque optimā fide, censum illum factum esse.

Tertio, præcedente articulo præpositivo, sœpe con-
junctionem aliquam significat, cum eo quod per Reg. 13.
genitivum exprimitur. Nam ὁ ἀπὸ τῆς στᾶς, id est, ὁ
στάκος, Stoici; verbatim, qui sunt ex porticu: ὁ στά-
φιλος.

φιλοσοφίας. Philosophi, ὁι ἄπο Πλάτωνος, Platonici, ὁι ἄπο τῆς Κῆρυκός, Galli, ὁι ἀφ' αἰγαλοῦ, sanguine conjuncti. Philo de Legat. ad Caium, ὁι ἀφ' αἰγαλοῦ πάντες, καὶ ἡγέτες γύναι, τοι τε πατέρων, καὶ μητέρων Propinqui omnes utriusque generis, paterni simul, ac materni. Sic ὁι ἄπο τῆς Βελῆς, Senatores, ὁι ἄπο τοῦ παῖδες, plebeii, ὁι ἄπο τῆς Ἀθηναίων Ιωνεῖς, Iones ab Atheniensibus oriundi.

Reg. 14.

Quarto contrariâ penè significatione, ὁι ἄπο προς περιγματοῦ, dicuntur aliquando, qui re aliquâ, negotione perfundit sunt: de quo jam aliquid attigimus in verbo περιγματοῦ. Nam verbi causâ, ὁι ἄπο τῆς ὑπατείας, qui à consulatu id est, viri consulares qui consulatus defuncti sunt. Herodian. lib. 7. οἱ περιγράφεται τῷ ἄπο ὑπατείας, καὶ οἴλων Ἀλεξανδρεῖαν τοῦ· id est, Cum in aliquem ex Consularibus, & Alexandri amicis incidissent. Sic ὁι τῆς σπαθιάς, imperio defuncti, vel imperatorii; ὁι τῆς αρεσοθείας, qui legatione perfunditus est: & simil.

Reg. 15.

Quinto, affinis usus ille est, quo significat à, vel ab, id est, post, aut statim post: ὁι δεῖται, statim à cena: ὁι παιδεύονται, statim à pueritia, vel statim post pueritiam: ὁι περιγράψανται, statim à mandato: ἀπὸ σάλπιγγος, à tuba id est, statim à tubæ signo: ut ὁ δὲ ὁι σάλπιγγος ἐς μέσης ωσπετο τῆς πολεμίας · id est, ille autem statim à tubæ signo, medios in hostes irruit, ὁι τοῦ πολέμου, paulò post bellum: ut ὁι ἢ τοῦ πολέμου, τῆς τῆς κοινῶν δοκιμήσεως ἐπωτὸν ὑπενίλετο, hoc bello simulatque perfunditus est, seipsum reipub. administrationi subduxit.

Reg. 16.

Sexto, ὁι cum genitivo, vix unquam apud solitez orationis Autores, cum rebus inanimatis conjungitur, sed tantum apud Poetas, ut παρὰ νησί, ἢ ναυibus, apud Homer. Ἀπὸ, licet rariū, aliquando tamen etiam in prosa de rebus viventibus usurpatur. Clemens Alex- and. Strom. 2. ὁι μακαρούσις ἐγένετο ὅτι τοῖς ὄντας λεγομένοις τοῦ Θεοῦ: id est, Hic beati prædicantur, qui à Deo electi sunt.

Tunc

Tuncque ἀπό sumitur pro ὅπῃ, quod infrequens non est, cùm apud alios, tum maxime Paulianum. Unde in Corinthiacis, καὶ ταύτας (παρθένες) φασίν ἀπὸ τῷ αὐτοῖς οὐτῶν κατέλευθιού εἰ, id est, illas etiam (virgines) ab adversa fationis hominibus lapidatas fuisse aiunt. Idem in Messenicis καὶ λότο τῷ σκυλευομένῳ ἐπέμπτενται διερθείεντο, id est, aut etiam ab iis, qui spoliati cùm essent, adhuc tamen spirabant, occidebantur.

Septimò, accentu in penultimam retracto, eadem Reg. 17. præpositio, *alienum* aliquid, remotum, aut etiam *invisum* significat. Hinc ἀπὸ τῆς γῆς, procul à terrâ; Xiphilinus in Pompeio, ὡς μάκρη πάντα τῆς εἰσέρεντο, καὶ οὐ, τὸ ξενὸν ιχθεῖς κατέστηραν, καὶ οὐ κλύδων δινεῖς σφᾶς ἔγενετο, id est, cùm verd, jam procul à terra navigarent, & ventus eos vehementer urgere, & tempestas graviter agitare cœpit.

Sic ἀπὸ τρόπων, à morib[us], id est, *alienum*, & absurdum, quasi, honestis morib[us] minimè conveniens: cuius contrarium, περὶ τρόπων, id est, *consentaneum* & *cibae-rens*. ἀπὸ σκοπῶν, proculà scopo: ἀπὸ τοῦ εἰκότος, parum admodum verisimile. ἀπὸ τραχήλων, abs re. ἀπὸ κα-ρποῦ, *intempestivè*. Huc etiam pertinet, ἀπὸ θυμοῦ, quod de rebus injucundis, aut invitis dicitur, quæ uno verbo ἄποθυμα ut jucunda, κατοθυμα. Themistius orat. de Theodosii clementia, ἀπίστεξεν ἀπὸ βασιλεὺς, δὲ ταπειπασιν ὀπών ἀπὸ θυμοῦ, καὶ ἀπορία ἡ μέλαντα φέ-ρετο: id est, omnibus offendit Imperator, nigrum calcu- lum sibi penitus *invisum*, ac suis morib[us] *alienum* esse: ubi notandum, Personam, cui res invisa est, in dandi casu exprimi. Eodem ferè modo usurpatur, ἀπὸ γεωμετρίας. Ita Julianus Augustus in Cesarib. καὶ τῷ Διὶ τότο ἀπὸ γεωμετρίας λέγεται. Neque id Jovi displicebat.

SECTIO II.

De Praepositionibus *dia*, & *eis*.

Regula 1.

DE Praepositione *dia*, cum genitivo casu conjuncti pluscula jam superius dicta sunt. Quibus pauci huc adjungas licet. *dia*, cum genitivo plurali, annum seu diem significante, & cum suo numerali conjuncto; vel cum singulare & nomine ordinem in numero designante, id exprimit, quod Latini dicunt, *v. c. m. tio quunque die*, vel *anno*, & simil. Nam *dia* *diecūtō*, vel *dia* *dīkētū ētēs*, est, *decimo quoque anno*; *dia* *mīlē nūcēs*, vel *dia* *mīlēs nūcēs*, *quinto quoque die*. Xiphilin. in Julia, loquens de intercalatione unus diei anno bisextili, οὐδὲ τοι μίλα, οὐδὲ τὸ πλαι-
μοῖσιν συμπληγεύμενων, *dia* *pīlēs καὶ αὐτὸς ἐπόνη-
ταγῆς* unum porrò diem illum, qui ex quatuor diei qua-
drantibus, (id est, *sex horis, quater repetitis*) confiebat,
quinto quoque anno intercalavit ipse quoque. Photius in
Olympiodori excerptis, ἀριθμός τὸν γύνδια εἰ τὸν
δέρει οὐδὲ *dia* *τείτης* *nūcēs*, εἰ *χειμῶν* τὸ *dia* *ἔκπτητη*
cula verò sua irrigant, astate quidem tertio quoque die
at hieme, sexto.

Reg. 2.

dia *χειμῶν*, vel *χειμῶν ἔχει*, non tantum est, *manū*
vel manibus tenere, aut etiam *manibus versare*; quod de
libris, eorumque lectione Latini dicunt: Sed etiam, flu-
diosè tractare, curare, administrare, id est, *δι' θημι-
λεῖας ἔχειν* ut cùm Aristotel. 5. Politic. ait, φοβερόν
γδ. *dia* *χειμῶν ἔχεις μᾶλλον τὰ πολιτεῖαν*. Metuentes enim,
majori cautione rempublicam administrant. Et Thucydid. lib. 2. τὸ τὸ ξυμμάχων *dia* *χειμῶν ἔχει*
id est, resque sociorum omni provisione curare. Gallico
dicimus, *tenir la main aux affaires*.

Reg. 3.

dia *χειμῶν ὄμαλεῖν*, est, μῆτρας αἰσιόπτερος, τὴ
πασῶν τὸ φιλοφρεσυνῶν, ita versari cum hominibus,
eorum gratiam, ac benevolentiam tibi facile conciliere. Xi-
phil, in Julio, de Cleop. καὶ προσωμήσου πατέρι τῷ *dia*

χαιτῶν ἴνδιστο· ὅμινος, μήτρα in colloquio placere neverat. Δι' ἀπορρήτων εἰποῦν, secreto dicere: διὰ κεῖνος, per inanem, id est, frustulā. Dionysius Halicarnass. lib. 6. καὶ μυεῖν ἄλλος διὰ κεῖνος ἀνεπλάσπομεν οὐκέτι φόβες· id est, infinitosque alios metus nobis ipsis temere fingebamus: ubi subaudiri videtur, παροῖσας, vel πατολήψεως, vel aliq. simil. quod suspicione significeret.

Δι' αὐθιμίαγκρεδζ, id est. adūmōtēiv, ἀπορεῖν, εἰ νῦν Reg. 4.
εἰρητασῦναι, astnare, ac solicitum esse. Dionysius Halicarnass. lib. 6. μίμησθαι, ως εἰ πατέτι δι' αὐθιμίας ἔγκρισθαι, οὐτε μὴ σωματικόθεα τὸ γένον οὐδὲ, εἴ τε μὴ ως τοῦ πολεμίους πρεφόμενα· id est, meministis, quād omnino solicitū ebetis ne vel certaminum νεφτορούμ socii esse notlemus, vel ad hostes ipsos transiremus. Contra δι' ἀσφαλείας γίνεσθαι, securum reddi: γίνεδζ τὸ διὰ μέσον, medium aliquid esse: μεσὸν γίνεδζ τὸ διὰ μέσον, nihil medium superesse: quasi ducet διάτεξον, alterū ē duobus necessariū sit.

Δι' αὐθίμης ἔχειν, vereri: λαμβάνειν τι, sibi probro aliquid vertere. Dionysius Halicarnass. lib. 6. μαθῆσαι τὸ ιεροῦ τοῦ πολεμίου εἰλαβεῖ: Senatus ubi cognovisset, rem probro sibi vertendam putavit. δι' οἰκτικῆς λαβεῖν, miserereri: διὰ χειρὸς εἰχειν τι, aliquid manu tenere. διὰ σόματος εἰχειν τινὰ, in ore aliquem habere: δι' αἰτίας εἰχειν τινα, aliquem cūipare, vel accusare: δι' αἰτίας τοῦ, culpari, accusari: δι' αἰτίας τιθεσθαι, lucrifacere, sibi vendicare, in proprios usus convertere. Dionyl. Halicarnass. lib. 7. τὰ τε χρήματα αὐτῶν, ως πολεμίων, δι' αἰτίας εἰδέντο, καὶ τὰ σώματα καταλειπούσας εἰχον εἰ γυλακή, id est, eorum, tanquam boīlium, pecunias suas lucris fecerunt, corpora vero carcere incluserunt.

Denique διὰ, cum genit. spatium, aut intervallum Reg. 6.
significat. Nam διὰ βίου, est, totā vitā. διὰ τέλεως, per finem, id est, perpetuū: δι' ἔτους, toto anno: διὰ διutérō
étus, aliero quoque anno: διὰ τετταῖς ἔτους, tertio quoq; anno.
Οὐ sic de ceteris: διὰ μακρᾶ, longo intervallō: διὰ Σεπτέμβρων
ἢ τετταῖς paucis dicere: διὰ πλειόνων εἰπεῖν pluribus dicere:

πύργοις οὐλέσ δι' ὀλίγος, turres modico intervallō disjunctae. Hinc illud Thucydidis lib. 7. pag 515. τὰς γὰρ πύργους εἰς σταθμοὺς Αθηναῖοις οἱ οἰνοθεῖαι οἵτις, ἄλλος οὐ εἰς τὰς γῆς, καὶ πού τὰς δι' ὀλίγος, καὶ εἰς ὀλίγους id est, nec Atheniensibus jam repulsis, altō retrocedendī facultatem fore, quād in terram, eāmque ut modico intervallō diffitam, (suppl. à mari.) sic exiguo valde spatio definitam.

Καῦσαι διὰ πολλῶν, παζὶ longo intervallō diffitū. Hinc Θαυμάζειν τὸ διὰ πλεῖστον, mirari res à nobis longissimè diffitas. Sic διὰ χόρων, vel πολλῶν χερύνια τινά, est longo intervallō aliquem vidisse. Aliās tamen διὰ χερύνια, est tantum post aliquod tempus: διὰ τοσότου, tunc. Μαζί μαζί, tanto, vel tantulo intervallō: nam ueroque modo sumi potest.

Reg. 7.

Διὰ, cum accusandi casu, non tantum est, propter sed etiam per, ita ut significetur, rem alicujus vel beneficio, vel culpā fieri aut non fieri. Demosth. pro Coro. Φοκίνοις συστήθει τὰ πολέμια, οὐδὲ ἐμέ, οὐδὲ ἐπολιτικούμια πάποτε. *Constat Phocensi bello, non culpā illā meā, qui nondum ad rem publicam accesseram.* Dionysius Halicarnass. lib. 8. ὅτι τὸ καθόδος δι' ἔκεινον τοχῶν, οὐ τε περὶ οὐδοντῶν αὐτῷ θεραπεύει. id est, quodd reditum ejus operā consequutus, ejus tamen cupiditatibus obsequi & obsecundare nolim.

Quod sēpe Latinum per significare solet; ut δι' autem γέ μόνον εἴ πω τὸ ένθετο τιμωρίας εἴ τοντον, per eum quidem unum adhuc stetit, quo minus justo supplicio afficitur. Imo etiam aliquando, cum accusatō rei, non personæ conjungitur; tuncque necessariō reddi debet, per, ut Θεοφῆτι μοι τὸν περίποτον, δι' οὐ μίγας εἴ τος οὐδὲ οὐ πολέμωθε. id est, cogitanti mibi modum illum, quod tanta hostis evasit.

Reg. 8.

De præpositione εἰς, (quæ cum solo accusativo conjungitur, vel expressio, vel in genitivo satis intellecto, ut εἰς ἄδειαν, sup. δημον, ad inferos) observare juxta, quæ sequuntur.

Pii-

Primo, interdum subauditur, maximèq; apud Thucydidem; ut lib. 2. pag. 111. ὅμειν τε ἐγγύς ἔσῃ, τὰ
πάτερα ἀξία ἐχεῖντο· ubi τὰ, pro eis τὰ· id est, illa,
(fonte) quodd; propinquus esset, ad res maximi momenti
utabantur. At sequente membro illam exprimit, καὶ των
ἴτινος τῆς ἀρχαίου, περὶ τε γαμικῶν, καὶ εἰς ἄλλα οὐκ
ισπέντε νομίζεται τῷ ὑδατι χρησθεῖ· id est, hodieque, jam
usque ab antiquissimis temporibus, mos obtinet, ut aqua
illa, & ante nuptias, & in aliis rebus sacris utantur.
Hic νομίζεται, est, mos receptus est, invalidus, ut in hoc
verbo supra observatum est.

Secundò, sumitur interdum pro διὰ, propter: maxi- Reg. 9.
mèque cùm de laude, vel reprehensione, aut consumma-
liā sermo est: ut εἰς τὰ περτερεγνυ καταρθωμένα ἐπα-
νθάναι, ob res antea præclarè gestas laudari. Κέγεδον
εἰς τὴν πρόστινα ὄμιλίαν, ob initam cum aliquo consue-
tudinem virtuperavi. Thucydid. lib. 8. pag. 614. βε-
λόβρυν Θ αὐτὸν τοῖς Πελοποννησίοις, εἰς τὰ αὐτοῖς καὶ Α-
θηναίων φίλαν, ὡς μάλιστα διαβάλλεται· id est, cùm τα-
zimam ei veller aρνη Peloponnesenses invidiam constare,
ob illius tam cum ipso, (Alcibiade) quam cum Atheni-
ensibus amicitiam.

Tertiò, sumitur etiam pro κατ, seu genitivum exi- Reg. 10.
git, seu accusativum. Priore modo Thucydid. usur-
pavit, lib. 1. ἐπειδὴ οὐκ ἔχει μερικά χρον ἕπεσται οἱ Λακεδαι-
μονίοις τὰ ἐγκλίματα, τὰ εἰς τοὺς Αθηναῖς, cùm La-
cedemonii sociorum adversus Athenienses crimina au-
dissent; pro κατ οὐκ Αθηναῖον.

Hoc modo eleganter dicunt, αὐτίστας εἰς πτνα, pro
κατ πτνΘ, in malam partem. vel τεί πτνΘ, vel περίς
πτν, in bonam & malam, id est, tacite aliquem indica-
re. Id enim frequentius est, quam αὐτίστας την, sine
præposit. Gallicè in malam partem, taxer quelqu' un.

Eodem modo Plutarch. in Pericle, dixit, απερρέμενος
εἰς Πειραιά, δι' Αράξαρόν, ή Γαρένον, pro κατ Πρι-
λαίος verbatim, firmans in Periclem, per Anaxagoram
inspicionem, id est, Periclem, per Anaxagoram (cui
operam

operam ille dederat) hac suspicione perstringens.

Posteriore modo, Thucyd. l. 8. p. 564. τὸ πῦρ, (id est, τεκμήσιον, σημεῖον ἢ πίστως) ναῦς σφίσ Συμπίπησιν ἔχειδον ἐς τὸ ξυμμαχικόν id est, fidei faciunde causā, naves secum mittere jubebant, pro initia societatis jure ubi ἐς τὸ ξυμμαχικὸν, pro χρι τὸ ξυμμαχικὸν, id est, χρι τὸ τῆς ξυμμαχίας θέλημα.

Reg. 11.

Quartò, sumitur quoque pro ἐν ut ἐς τὸ φανερόν, pro ἐν τῷ φανερῷ, id est, φανερῶς, & ἀνίκρυς palam. Dionys. Halicarnass. lib. 4. τῶν τα τὰ χάριματα λαβόντες, οἱ ταλαρέθιες ὥστε Τυράννοι εἰς τὸ σρατόπεδον has literas cùm accepissent, qui à Tyranno in castris relicti fuerant.

Quintò, pro usque ad; ut εἰς ἡμᾶς, ad nos, id est, ad nostram usque etatem. Sic ἐς τὸ ἡμῖν φίεστι τὰ φέγγυατα, eō redactae, vel adductae sunt res nostrae. Sic is δὲ δι, donec.

Sextò, idem est, quod quantum attinet; ut οἱ τὰ πολεμικὰ καταφεγγεῖσθ, contemni quantum ad rem militarem attinet.

Reg. 12.

Septimò, παίνει, & παρελθεῖν εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὸ βαλλώ, εἰς τὸ δικαστής, usurpat sèpe Demosthenes, & al. pro agere cum populo, cum senatu: &, in judicium venire.

Octavò, idem valet quod à μηδ, id est, circiter. Zosimus Hist. 2. τευχόντος γι τούτοις δικαιοσύναις κατεσκεδάδονται, naves triginta remorum ad ducentas instruxit sunt.

Reg. 13.

Nonò, pro τῷ. Idem lib. 4. ὁ Βασιλεὺς ἀμα τοῖς εἰς τὸν Ἰσερον φυλάπτεστ σρατιώτας περγασθεῖς, Imperator, pol quam unā cum iis qui circa, vel ad Istrum in praesidio erant, militibus trajecisset.

Decimò, interdum cum suo casu, postponitur eigenitivo, cui præmitti debuisset. Id quod accedit maximè, cùm accusativus locum minorem designat, quique majoris per Genitivum expressi partem constitutat. Thucyd. sèpe, ut lib. 2. pag. 114. ἵσταλον τῆς Ἀττικῆς ἐλεύθερα id est, ἐς Ἐλεύθερα τῆς Ἀττικῆς cùm

in Eleusinem Attice irruptionem fecisset. Et pag. 116.
ἀρτὶς παρέπλεον, καὶ γόντες τὴς Ἡλείας εἰς Φεδρ., ἐδῆν
τὸ γῆν id est, inde solventes ulterius navigarunt, ac
Pheam Eleæ, (vel, ut al. Elidis) urbem appulsi, agrum
illum populabantur: ubi χεῖν pro καταχεῖν, aut καται-
μην dixit, id est, appellere: & Ἡλείας εἰς Φεδρ., pro εἰς
Φεδρ. Ἡλείας.

Undecimò, tempus aliquod designat: idque vel cum Reg. 14.
adverbii, vel cum nominibus quibusdam tempus signi-
ficantibus. Cum adverbii, ut εἰς ἄπαξ, semel, pour une
fois. Demosth. Olynth. 2. τὰ ποτὲ τα, εἰς μὲν ἄπαξ, καὶ
τριχῶν αὐτέχθι genus hoc rerum semel, atque
ad breve tempus consistit. Sic εἰς ἔπειτα, vel εἰς τὰ
ἴπειτα, deinceps: εἰς αὔριον, cras, pour demain,
à demain. Cum nominibus, εἰς τὸν ὕστερα, postri-
de: εἰς τετάρτων ὥμερον, perendie, vel tertio ab hinc die:
εἰς τριτακοσίον ἄτος, tricesimo abbinc anno, vel intra an-
num tricesimum. At εἰς δύο, εἰς τρεῖς, &c. id est, deux
à deux, trois à trois: ut suprà in ἀναγνώσκειν dicebamus, & in
intelligimus.

Duodecimò, εἰς τὸ, vel τὰ μᾶλιστα, id est, maximè. Reg. 15.
Postremò, cum nominibus quibusdam, adverbialiter
sumitur. Dicunt enim, εἰς, & τὰς ὑπέρβολὰ, excellen-
ter: εἰς καλὸν, εἰς κακόν, εἰς δέον, opportune, commode: εἰς
μακρὰν, longè, diu, in longum tempus: εἰς τέλος, omnino:
εἰς πᾶσαν ἀκριβείαν, i.e. ἀκριβεστα, accuratissime: εἰς τὰ
πλλὰ, id est, ὡς τὸ πολὺ, ut plurimum: εἰς ὅσον: quantum,
vel quandiu. Herodianus lib. 6. ἀντιχόντες εἰς ὅσον εὐ-
θύτητα ἀντείωσ, τελευτῶν πάντες διεφθάρουν. cum
fortiter, quantum, vel quandiu licuit, restitissent, tandem
ceci sunt universi.

SECTIO III.

De Praepositionibus ēx, vel ēs, &c. ēs:

Εκ ante consonantem, ēz ante vocalem, cum solo Regula 1.
signendi casu. Primo adverbialiter sumitur. Nam

ἐκ τῆς φωνῆς, vel ἀφορεύσ., vel ἐμφανῆς, est, palam & aperte. ἐκ τοῦ ἥψιδι facillimē: ἐκ τοῦ δίκαιον, justē: ἐκ τοῦ αἰδίκου, injūstē: ἐκ πολλῆς ἀπιελεῖας, vel αἱρετεῖας, est, μάλα ἀπιελῶς καὶ αἱρετῶς, diligenter admodum & accurate: ἐξ ίσης, equaliter: ἐκ τῷ οὐοίς, similiter: ἐκ φρεγοῦ, συνσημ., sensim, magis atq; magis, novâ scilicet accessione factū: ἐξ ἑπτίμε, id est, prompte, expedite: ἐξ ἐφθεῖς, id est, irruptione facta: ἐκ ὀδυλίας, id est, παρεγλήλως, quasi comparativē: ἐκ πεσαρέσσως, id est, ulterō, consulitō: ἐκ λαθραίας ὀπήσσως, occulte irrumpendo, vel occultā impressione: ἐκ τοῦ δηποδεῖστου, plerumque: ἐξ ὅμβλης, vel ἐνέδρας, insidiosē: ὁν τοῦ εὐδέθ, id est, ήττη, & φροπτήσ., temerē: ἐκ τῷ παρεχθῆμα, ἐκ τοῦ παρατίχη, ἐξ ψυχογύνης, ἐκ τοῦ αὐτοχθονίς, subiecto, ex tempore, & αἰκάλης, inconsideratē: quibus contrarium est, ἐκ τοῦ αἴσφαλης, intō: ἐκ παρεσπόνης, compositō: ἐκ τοῦ αἴσπικης, & αἴροσθοκύτης, insperato, inopinatō: ἐκ τοῦ βίαιος, violenter, per vim: ἐκ τοῦ αἴρυκαίς, necessariō: ἐκ των πομάτης, fortuiō: ἐκ περνοῖας, cogitatō: ἐκ τοῦ τεραρρήκοτθ, fidenter: ἐκ τοῦ αἴρδαίος, seriō: ἐκ τοῦ παρεβόλως, id est, παρεβόλως, temerariē: ἐκ πολλῆς ψυχοψίας, contemptim admodum & superbē: ἐξ ψυχοψίας, suspiciose, vel ob suspicionem. Et similia, quæ docebit usus.

Secundō, significat post; ut ἐκ τῆς ὕπατείας, idem idem quod ἄπο, id est, post consulatum: ἐκ τέτης, deinceps, supp. χερόν, ut Virgil.

Ex illo, qui me casus, que bella sequantur:
"Ex πειδόν, vel ἐκ πειδών, vel ἐκ πειρασμός, per vi-
ces, id est, alii post alios suo quique ordine: chacun à
sòn tour.

Tertiō, enim: ut ἐκ πολλοῦ τοῦ πειδόντος, id est, cum ingenti excessu, vel longo intervallo: Gallicè, avec beaucoup d'avantage, aut breviūs, de beaucoup: nam ἐκ πειδόντος τοῦ πολλούς πινῆσαι, est hostes longo intervallo, aut insigni victoriā superasse. Ità Eutropi Metaphrast. lib. 2. καὶ κεχρίσασαι τὸν ἐκ πολλῷ τῷ πειδόντος.

Ibidem

Ibidem lib. 3. ēn τὸ χρεῖν οὐτὸς ex meliori, id est, superiorem esse: Gall. avoir du meilleur: καὶ ποτὲ, inquit, ἀνέστησεν οὐτὸς εἰς χειρας αἰθάλην. (et Fabio Maximo, & Annibale loquitur,) ḥn τὸ χρεῖν οὐτὸς αὐτεχώρησε, id est, ac semel ex improviso cum hoste congressus, ex pugna superior rediit. Il retourna ayant eu du meilleur.

Vix dubito, quin contra dici possit, ēn τὸ χειρας, du pire: cuius tamen exemplum mihi non suppetit. At Thucyd. lib. 2. eidem opponit, ἐλασσον ἔχειν, avoir du pire, verb. minus habere: εὐή (μεῖχη) εἰν ἐλασσον ἔχον οἱ Αθηναῖοι, in qua inferiores Athenienses non fuerant. Proprium tamen contrarium est, πλέον ἔχειν, avoir l' advantage. Ibidem lib. 7. τὰς ḥn σερπίτες, ēn μεγίστων ἐπείσατο συμφερῶν, procul μεγάλη expeditiones, ex maximis fecit calamitatibus, id est suis in expeditionibus infestissimam fortunam passus est.

Affine est, ēn πειροιας. Nam quod idem Metaphrast. Reg. 3. lib. 5. καὶ συμφίξας, καὶ τοσαύτης ēn φέτην πειροιας id est, & congressus, tantò superior fuit. Dicere haud dubie potuisset, ēn ποιητης, meiorias. Simile est illud Gregorii Nazianz. quod Budaeus affert, δῆλον μετόπου λαζαδαρε, καὶ διανυστεύειν ἐκφέτο δεῖν: ēn πειροιας πρατεῖν, id est, ille autem à fronte petendum honestum, periculumque suæcundum esse non putabat, cum facile admodum ac sine ulla periculo vincere licet.

Sæpe autem, ēn πειροιας τι πειρᾶν, est, aliquid facere abundantiam quadam otii: vulgo, de gayete de cœur. Demosthenis pro Coro. οὐ τος δέ ēn πειροιας μεν γενθυοπεῖ. Ille autem me accusat, abundantiam quadam otii, vel, securitatis: quippe qui videret, quod ipsemet Demosthenes insinuat, longè gravius fore Demostheni causâ cadere, quam sibi non vincere.

Nec admodum secus reddi possit illud ejusdem à Budexo citatum, οὐ δέ ēn πειροιας πονησθί, οὐδεπιαν περιπατησεῖν ἔχειν αὐτον εἰπεῖν. id est, at qui pre, vel in verum omnium abundans, nec ullā necessitate compulsi,

improbè se gerunt, nullā se zueri excusatione possunt.

Reg. 4.

Quartò, *en*, significat *propter*, qui usus frequens etiam admodum est. Nam *en* *téτων*, non tantum est, *deinceps*; sed etiam, *propterea*, *ob eas causas*. Eutropii Metaphraſt. lib: 7. 'Εκ τέτον *ιπέρετος* *μὲν* *λίγης* *τῆς βασιλευομένην γῆν*. *Propterea* *toto passim imperio deterrandus* *babebatur*.

Quintò, redditur, *pro*. Nam *en* *τὸν οὐρανόν τον*, est, *profacultatibus*, sive *opibus*: *en* *τὸν θυματῶν*, *en* *τὸν εὐθείαν*, *pro viribus*.

Sextò, vel per solum ablativum explicatur, vel pro *stā usurparū*: ut *en* *τοπούτης δημοσίεις*, *tantā sollicitudine*: *en* *τέτετελόγου*, *hoc ratione*: *en* *δελαδάνη*, *per mare*: *en* *πατόδη*, vel *πατόδη τεθέου*, *omni modo*: *en* *τοιούτῳ τῷ πρόπου*, *hoc modo*. & simil.

Reg. 5.

'Εκποδών, & *en* *ποδών*, non tantum est, *ab oculis*, *in conspectu*, ut ex posuimus in v. *γίνεται*, sed etiam de *medio*, id est, *in vita*. Nam *en* *ποδῶν* *έγενεται*, vel *γίνεται*, vel *Ιστάται*, vel *ποιεῖται*, est, *de medio tolli*, & *ἀναποτίθεται*: ut *νοσεῖν ὀκποδῶν*, *de medio collere*. Philo inter alios id amavit, ut lib. de Legat. ad Caium aliquoties, *εἰς βεργάχιν ἐπέβιω χρόνον Τιβέρεος*, οὐ μέν *ικποδῶν* *ἐγένετο Γαῖος*, si vel *exiguo tempore superfles* *fuisset Tiberius*, *Caius de medio sublatus effet*: quod clariū postea, *τρὶς*, *εἰς ἄπαξ ἀνήπαυστον*, *ἐπ'* *αὐτῷ Τιβέριος φονῶντος* *ter*, non *semel tantum de medio sublatus effet*, *Tiberio in ejus cedem propendente*. Ibidem de Macrone, & *πολλαῖς υἱοῖς* *ὑμέτεροις*, *έκποδῶν* *οὐ κακοδιμων* *γίνεται*, id est, *pauca pœlt diebus infelix* *in medio tollitur*: sequitur enim, *ἵνα σκάδην αὐτοχειρίq; κτείναι* *έχετον*, *se ipsum interficere coactus est*. Ibidem, *τὸ μηράκιον* *εκποδῶν γαγένηται* id est, *adolescens* *in medio sublatus est*, quem ante suā quoque manu periisse dixerat.

Reg. 6.

Præpositio *en*, (quæ semper cum dativo jungitur, vel expresso, vel tacito: ut cum Demosthen. orat. de Pace ait, *εἰ παρὰ τῷ Διονύσου, περγαμένος ἀπεδόντες*: si enim fessis Baccbi diebus, *ἴορτασίμοις* *ὑμέοις*, *Tragedos* *spelteasse*-

speciassetis,) aliquot etiam usus habet observatione dignos. Primò, sumitur pro ὅπῃ, cum genit. coram, vel apud, ut ἐν τοσούτοις μαρτυρίοις, vel, ἐπὶ τοσούτοις μαρτυρίοις, coram tot testibus: ἐν τοῖς δικαιαις, vel ὅπῃ τῶν δικαιων, apud judices: ἐν τοῖς δικαιησις, coram arbitris. Plato Leg. 11. διαδικασίεσσιν τισ τῶν Ἱαστῶν, οὐ κανή περιβαλλόμενοι ἀλλούται· tractare coram aliquo Medicis, quos ipsimet eam in rem sponte deligerint.

Secundò, cum nomine Magistratum, aut quasi Magistratum significante, sumitur etiam pro ἑτοί. Magistratus ejusdem tempus indicante. Demosthen. Olynth. 3. ἐν τέτοις τοῖς νομοδέσποις, μὴ δὲ δέσποιον μηδέσα, bis porrò Thesmophetis. (id est, quamdiu magistratus sum-
gentur, vel per eos Thesmophetas.) legem nullam consti-
tuatus. Sic ἐπὶ τέτων, vel ἐν τέτοις ὑπάτοις his con-
sulibus.

Tertiò, s^epē cum suo casu, adverbialiter etiam sumi- Reg. 7.
tur. Nam ἐν τέτῳ, est, interea: ἐν τάχαι, celeriter: ἐν απουσίᾳ, studiosè, ac seriō: ἐν δίκῃ, justè: ἐν διορθ., ἐν ταχῷ, ἐν καλῷ, opportunè. Demosthen. Philip. 1. τέτοιν μὲν ἀδεῖ τῷ πότε, ἐν διορθ. καὶ χρῆσθε, οὐδέποτε ἐπιπλεί-
στε. Eorum (quæ ad bellum usui esse possint,) nullo suo tempore vel utimini, vel abstinetis. Malè enim, ut vide-
tur, Interpres, postrema illa reddit, & neminem non se-
quimini. Xenoph. Ἐλληνικ. 2. ἐν καλῷ ὄρμεῖν, dixit;
id est, commodo portu & statione uti. Sic ἐν ἵσω id est,
ιώσ, vel ὁμοίως: sequente καὶ'. Thucydid. lib. 2. pag.
127. ἐν ἵσω μὲν οἱ ἀνθρώποι δικαιεῖσθαι τε τε ὑπαρχούσις
δόξης αἰτιᾶσθαι οἵτις μαλακία ἐλλέίπει, καὶ τὸ μη περισ-
κούστης μισθεῖν τὸν θραυστήτην ὄργημένον. Quæ oratio ad-
modum trajecta, sic ordinari debet, δικαιεῖσθαι αἰτι-
ᾶσθαι οἵτις μαλακία τὸν παρχούσις δόξης ἐλλείπει, καὶ μι-
σθεῖν τὸν την μη προσηκύσθην θρα. ὄργη. id est, perinde,
vituperandum illum existimant, qui p^ra i^rgnavia parte
gloria aliquid amittat, ut odio dignum alterum, qui non
debitam temeritate quadam afficit.

Aliquando Dativum illum Genitivus sequitur, ejus Reg. 8.
rei,

rei, ad quam opportunum aliquid dicatur. Xenophon
‘Ελληνικ. 6. eleganter, Τὸν δὲ Κόρκυραν καὶ θαλασσὴν περι-
μὲν τὸ Κοεντιακοῦ κόλπου, καὶ τὸ πέλαγος ὅπερ τὸ οὔποτε.
Στίκουσιν, ἐν τολμῷ δὲ τὸ Λακωνικὸν χώραν Σλάπτει,
ὅτι καλλίστῳ δὲ τὸ αὐτοπέρινον ἡπίεσθαι, Corcyrae porrè si-
cum esse, qui ad Corinthiacum sinum, & urbes ipsi con-
tributas, (vel, ad ipsum pertinet) adeundas oportuni-
sit, εἰς ad Laconiam vexandam commodus, & ad tray-
ctum in continentem longè commodissimus. Additur &
post εἰς τάττον, εἰς τάττον παρεχούσης ήσσων. Thucyd lib. 1.
in eo tum apparatus sui versabantur.

Reg. 9.

Quarto, sumitur pro παρά, id est, ad, maximè cum
urbium, locorumve nominibus, ut εἰς τὴν πόλην, id est,
ad urbem, vel circa urbem. Xenoph. Ελληνικ. 7. pag. 645,
ἡ πηδαλίου δὲ εἰς Λακωνικοὺς σὺν πολλῷ ὄπλιστῳ ω-
δλίγον, ἡ πηδαλίου δὲ εἰς Μαντίνεια, ιππουαχάρα: qui
ad Lacedaemonem, cum multo gravis armaturæ pedestriū
& paucis viibus esset, iterūmque ad Mantineam equestri
pugnā superatus, ubi nota μὲν & δὲ cum repetitione e-
jusdem participii ἡ πηδαλίου.

Quinto, pro εἰς, etiam cum nomine loci, Thucydid. lib. 7. pag. 449. ἀποστέλλεται ὄπλιτας εἰς τὴν Σικελίην, id
est, missuri, vel, ad mittendos in Siciliam, gravis ar-
matura milites.

Reg. 10.

Sexiò, εἰς πολλῷ vel ὀλίγῳ χερσί, id est, εἰς πολλοῦ,
vel εἴς ὀλίγου χερσίου, à longo, vel paucō tempore, vel
διὰ πολλοῦ, δὲ ὀλίγου, en beau coup, en peu de temps.
Plato in Apolog. δηπτιχειριτέον οὐμῶν εἰξελέθαι τὸ Λιαβο-
λιών ἢν εἰς πολλῷ χρόνῳ εἶχετε, παύτια εἰς ὑποστόλογον
χερσί, ubi prius εἰς εἴσοδον, at posteriorius διὰ, id est,
conandum est vobis, quam à longo tempore calumniam re-
tinetis, hanc adeò brevi excutere.

Reg. 11.

Septimiò, cum dativo φ., reddi aliquando potest,
ὅταν, subaudiendo χερσί. Thucydid. lib. 7. pag. 509.
τὸ γέρανος τὸ τῶν Θρακῶν, διμοια τοῖς μάλιστα τὸ βαρ-
βαρεῖον, εἰς δὲ τὸ Ιαρσίσην, φονικότατόν δέσιν. Thracum
enim natio, barbarus illis, quibus id maximè proprium ac
solenne

solenne est, hoc in genere persimilis, si quando fiducia gliscit, cedus avidissima est: ubi ἐμοια pro ὁμοιαις: at in τηῖς μάλιστα, subauditur φονικῆς ὑπερ, & in βαρβαρικῆς subauditur γένους.

Aliquando ἐνῷ significat διὸ, vel ἐφ' ὧ, vel ἐν, id est, propter quod, quo factio. Idem lib. 8. pag. 612. ὡρισμένων γὰρ τῷ εὐ Σίμων Αθηναῖον πλεῖν ὅτι σφᾶς αὐτοῖς, (ἐνῷ συφέσαται Ιωνίαν καὶ Ἐλλάσσονταν ἐνδὺς εἰχον ὃς πλέμοις.) Nam cum Athenienses, qui Sami tum erant, contra seipso navigare jam statuissent, in quo (id est, quod si factum esset,) boles continuò sanè & Ioniam & Helleponium occupassent. Idem pag. 615. ὃι πολλοὶ αὐτῷ τῷ τοιέστερῳ περισσεύετο, ἐνῷ ὡρῷ καὶ μάλιστα ὀλιγαρχία εἰς Δημοκρατία, γνωσθήσαπόλλυται. Iporum plerique eam in rem incumbeant, in qua (id est, ob quam) maximè paucorum Imperium, ex populari natum extingui solet.

Ottavò, εὐ cum suo casu, & verbo ἐνῷ, duobus modis construuntur: Primum absolutè, ac sine alio nomine, tuncque verbatim Latinè reddi potest; ut ἐνῷ φόβῳ ἐνῷ, in metu esse: εὐ τελεῖ ἐνῷ, in ore esse: quod etiam elegantius εὐ λόγοις, εὐ φήμῃ. Unde Synesius epist. 3. θυσιοῦντες αὐτὸν απὸ τῆς εὐ φήμης Λαίδος id est, genus ejus à famosa Laide repellentes.

Deinde cum dativo alterius personæ, vel expresso, vel tacito: tuncque passivum aliquid significat. Et expresso quidem, ut εὐ ὄργη εἶναι πνευ, in ira esse alicui, id est, sibi aliquem iratum habere: εὐ ἕσθοντι εἶναι πνευ, alicui placere. At eodem tacito, ut εὐ αἴτιος ἐνῷ, accusari, nempe ab aliquo: εὐ ἐγκλήματι ἐνῷ, id est, ἐγκλεῖδος, crimen aliquod sustinere. At εὐ αἴτιος ἔχειν πνευ, id est, quod δι' αἴτιος, culpare aliquem: εὐ ὄργη εἶχεν πνευ, alicui succensere: εὐ αἴχνη πιθεῖσαι, si ut plurimum sequente, id est, turpe ducere.

Nonò, εὐ ut aliquando omittitur, sic & redundant Reg. 13. aliquando. Omittitur, ut apud Zosimum Histor. 2. ὅπερ τέτοιος εἰρηνή, καὶ τοῖς καὶ πόλεμον ἀλυμήνατο πρέ-

αράγμαστον. Id autem rebus, tam pace quam bello, novis-
se: ubi εἰρήνη, pro ἐν εἰρήνῃ. Et lib. 3. ὡς τῇ φυγῇ,
pro ἐν τῇ φυγῇ ἐλέφαντας κατασφαγῆσαι, ita ut in fuga
Elephantes jugularentur. Thucydid. lib. 2. Ἀταλαῖη,
pro ἐν Ἀταλαῖη, in Atalante insula. Eadem redundat,
ut apud Xiphilinum in Trajano, καὶ γὰρ οἱ Πάρθοι, ἐν τῷ
σφετέρῳ τεχέπω πρέσβυτος Σασλευέας. Nam & Parthi
quoque suis ipsis moribus regi cœpere: ubi εὐ aut vacat,
aut pro κατὰ cum accusativo sumitur.

Reg. 14.

Denique, peculiariter conjungitur cum dativo χρῆ,
id est, cute, ac tere cūm verbis κείσθην, ξυρεῖν, ξυρᾶν,
ψιλᾶν, τονδεῖν: non modò propriè, sed etiam meta-
phoricè. Et quidem propriè nam κείρεται ἐν χρῷ, id est,
ad cutem usque tonderi: quod etiam dicitur, ἐν χρῷ
καύλινον τονδεῖν. Hinc οὐτονόμητον τονδεῖν ad cu-
tim usque facta: quæ etiam ψιλὴ καύλη dicitur, & Poeti-
cè καύλη ξυρίσθη. Hinc. οὐτονόμητον τονδεῖν, ad cutem usque
tondus: qui etiam ξυρίσθη unicā voce, metaphoricè au-
tem: nam ξυρεῖται χρῶ, verbatim, ad cutim usque radit,
id est, summum periculum est: quod tamen Poetarum
potius, quam Oratorum est.

Reg. 15.

Oratores autem hoc serè modo ad simile quid expri-
mendum uti solent: ἐν χρῷ γλυκέδει τῷ κανθαρίνῳ, ver-
batim, in cute periculi esse. Synes. epist. 4. ὁ τρίτος
ἐν χρῷ γλυκέδει τῷ κανθαρίνῳ, αἵμην τῷ διαγαμμαχόσι
περὶ τὰς απολαδίας. Non ante navi cūm petrus lucili
destitit, quād extremum in periculum venisset. Quo co-
dem sensu dicitur, res ἐντὸς ξυρεῖται ἀκμῆς ισταδεῖ, verb.
in acie (hoc est, sub aciem) novacula constituta. Huc per-
tinet, ἐν χρῷ μάχεσθαι, aut μάχην συνάγεσθαι, in cute pu-
gnam committere, id est, cominus: quomodo loquitur
Plutarchus in Theseo,

Reg. 16.

Hinc, quæ contigua sunt & proxima, ἐν χρῷ γλυκέδει
dicuntur: unde illud Thucydid. lib. 2. pag. 155. οὐ
δὲ Ἀθηναῖοι, κατὰ μάν ταῦν τεταγμένοις, πει-
πλοῖς αὐτοῖς κύκλῳ, καὶ ξυρῆσθαι εἰς ἄλιγον, ἐν χρῷ δὲ
φέραπλεούσῃς, καὶ δόκησην παρέχοντες αὐτίσθαι εἰς βαλτὸν id
est,

est, Athenienses autem, navibus singulis singulis excipi-
entibus (une à une) eos in orbem circumuehebantur, atq; ita in angustum cogebant, in cute semper adnavigantes,
(id est, boſtum classem radentes, & in ea quasi baren-
tes,) adeoque impressionis jamjam faciende opinionem
præbentes. Virgil. 5. Aeneid. ſtringere, & radere, hoc
ferè ſenſu.

... levias ſtringat ſine palmula cautes.

Et, Radit iter levum interior.

Lucianus in Zeuxide, ēv χρῷ τῇ μητρὶ περισταλθίοις,
matri proximè inhaerentes. Eidem, n̄ ēv χρῷ περι-
τῇ βιταλίᾳ συνυοια, dicitur, intima cum libris conju-
nitio. Suidz, oī ēv χρῷ φίλοι, insimi amici. Quo ſenſu
accipiendo illud Xiphilini in Severo, 'Εν τῇ αὐτορᾳ
ἴδια ξυλικόν, ēv χρῷ τῇ λιθίνῃ κατεπιδάσθη. In foro
ſuggeſtum ligneum in cute (id est, in ſumma ſuper-
ficie) lapidei excitatum eft.

SECTIO IV.

De Praepositione ḡm̄.

Praepotio ḡm̄, cum genitivo, dativo, & accusativo Reg. 1.
conjugi potest. Et cum genitivo quidem, ut levio-
ta, jamque paſſim alpera mittam. Primo, curam ali-
quam, aut ſingulare, ac proprium munus ſignificat, quod
Latini ferè præpositiane à, vel ab, exprimere ſolent:
Hinc illa, ḡm̄ τῶν ἀπορέων, A secretis: ḡm̄ τῶν ḡm̄-
τῶν, Ab epiftolis. oī ḡm̄ τῇ βασιλικῷ σεγγίδῳ, A
Regiis ſigillis. Gall. Monsieur le Garde Sceaux: oī ḡm̄
τῇ βαſιλικῷ χρημάτων. Sur intendant des finances
du Roy: oī ḡm̄ τῶν ἱκοτρίων, vel ἵκτικῶν, Libello-
rum ſupplicum Magiftri; vel A ſupplicibus libellis, Les
maîtres des Requêtes: oī ḡm̄ τῇ εὐθυνᾷ, vel ἀμφοτίῳ
λόγῳ, A publicis rationib⁹, Les Maîtres des contes.

Alias tamen ſine à, vel ab, Latinè redditur: ut oī ḡm̄
Ἄξιοις, vel oī ḡm̄ ἀξιώσις, idem ſunt qui oī ēv τῷ τί-
λῃ Magistratus, vel quisunt in dignitate constitutis:

οἱ ἐπὶ ταῦταις, *Questor*: οἱ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν, *verum civilium cognitores*: οἱ ἐπὶ τῶν φονικῶν, cui adhibetur aliquando καθεστώπις, *verum capitalium judices*: οἱ ἐπὶ τῶν εἰσηγήσεων, vel τῶν εἰστούσια, cui addi potest, καθεστώσ, vel τετραγωνίσαι, *Praefectus annonae*: οἱ ἐπὶ τῶν εἰσηγήσεων, καθεστώσ, καὶ τῶν εἰσαγομένων, *mercium earum quæ vel importanter vel exportantur curatores*: οἱ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν διαδικυντατων, *Regiorum adfectorum curatores*, *Intendans des bellis mens Regum*, & similia, quæ facile cogitantibus succurrent.

Reg. 3.

Secundo, crebro simul & eleganter de rebus aut hominibus certum in numerum ordinatis, ac distributis usurpatur, eodem modo quo ante diximus, de *εἰσηγήσει*, & constat de *χρήσι* cum accusandi casu. Nam ἐπὶ τεσσάρων, exempli causā, vel τετράρων τετράδαι dicitur, *distributos esse*, *ternos aut quaternos*, *trois à trois*, *quatre à quatre*: εφ' ἑρδες τετραγωνίσαι, *rengez un à un*: μηδες τετραγωνίσαι, *neph's rengees une à une*.

Reg. 4.

Affinem superiori usum alterum in re militari, & τακτικῇ habet, unde ἐπὶ φάλαγγος ἀγωνία, περισσόδαι, &c. id est, φάλαγγησθαι, vel ἐπὶ κέρας, vel κατὰ κλέος, utroque cornu protenso movere, impetum facere. Phalanx enim Gracis, acies utrinque longior, quam altior. Thucyd. lib. 2. eodem modo, πλεῖν ἐπὶ κέρας, dixit: *ιδότες κατὰ μίαν ἐπὶ κέρας παρεπόντας* videntes eos, navibus, protenso cornu, alteram altera sigillatim sequentibus, adnavigare. At βάσις, altitudo; id est, medium quasi phalangis corpus, dicebatur, modò ἐπὶ τετράδαι, modò ἐπὶ διτάσ, modò ἐπὶ πληνόνων παρεπόντας, vel πτερίδαι quaternis, octonis, aut pluribus in quoilibet ordine conjunctis instrui. Hinc verbum ὑποφάλαγγαν, id est, utrinque producendo cornu hostilem aciem involvere: & ὑποκεράν, alterum duntaxat hostilis exercitus cornu ita circumvenire. At ἐπὶ μετόπῃ, vel κατὰ μέτωπον, vel περίστασι, est exponeret à exercitus fronte. Vide Budæum, pag. 373. & 631.

Reg. 4.

Tertio, eum genitivo Pronominis reciproci, idem est,

est, quod *stā*: nam ētā ēautē, est, per se, aut sponte. Dionysius Halicarnass. lib. 5, τῶν ἐπίστρεψαν τὸ μέλλοντα ἀρχεῖν, τοῖς ἐπὶ σωματείοις σωματεῖσθαι, αὐτοῖς ἐπ' ἑωυτῷ βελενομόροις, ποιοῦσθαι. id est, omnesque senatibus permiserant, uti re per se ipsas deliberata, (vel, suopce arbitrio) Magistratum illum legerent. Idem in Excerpt. ἐδίνει τὴν ἐπ' ἑμαυτῷ λέξειν. id est, nihil me per me ipsum dicere est. Xiphilinus in Severo, ὡς τοὺς ἐφ' ἑωυτῷ αὐτούτῳ φροστάτους θεῷσθαι, ut ipsa per se, ac sponte adnavigare cernerentur.

Alias tamen ēφ' ἑωυτῷ, est potius, chez soy, à part soy; apud se, ac suis in finibus. Zosimus lib. 1. εἰ μὲν οὖν ἐφ' αὐτῷν διετέλεσται ὄντες, (Atheniens & Lacedæmonii) Quodd se apud se, ac suis in finibus habessent perpetuo, (non autem, ut Interpres, conjuncti mansissent.) Idem lib. 4. clarius, Ἐπεὶ δὲ νυκτὶ γνωμένος, ἐφ' αὐτῷν ἔγινετο τὰ σπατάπεδα. id est, cum ergo noctis interventu, ambo exercitus in sua se caltra receperissent. Itaque γνέδαιτε φ' ἑωυτῷ domum se recipere, vel sibi vacare; et retiner à part, chez soy.

Quartò, cum suo casu adverbialiter sumitur. Hinc Reg. 6. οὐδὲν οὐδὲν, id est, nominativum: ἐπὶ καθαλαῖον, id est, καθαλαῖον, ἐπὶ & κατ' ἐπιμή, summativum. Dionysius Halicarnass. lib. 2. τὸ κυριώτερον ἐπὶ καθαλαῖον γῆ, id est, principia quoque summativum complectar. Sic ἐπέδειν, sup. ιητέρε, idem quod κατ' ἐργάσιν, quotidie: ἐπ' γεᾶς, otio è; à loīsi: ἐπ' αδηίας, iudeo, impunè: ἐπ' ἀγνοίας, verè, sincerè.

Quintò, idem est. quod inter, vel *præ*. Ita sumit Ari-
stides Panathen. Εἰ δὲ δῆ, καὶ μέτη τὴν πόλιν αἱ κοινές
ἐπιφεύγει συμβιβαῖαι, ἐπὶ τὸν Ἑλληνικὸν. (sup. πόλεων,
χωρῶν,) Propter quae soli hunc urbì *præ* ceteris Gracie
urbibus, id propriè contingisse dixeris.

Sextò, tanquam argumento, vel teste ac sequestre
adhibito, id quo fidem facimus, in cognoscendi etiam ca-
sa, cum ēm̄ conjugitur. Dicunt enim, ἐπ' αἴραντος.
πρεστοστίξεος, τὸ Διαβολεῖον συνηγένει, certissimo argu-
mento

Reg. 7.

Q

Cap. IX. Sect. A.

mento calumniam depulisse, Dicunt etiam, ἐπὶ τῷ θέματι
στοιχείων, alicujus quasi vadis, aut testis nomi-
ne, vel auctoritate adhucitū, polliceri. Dionylius
Halicarnass. lib. 5. πίστης δὲς ἐπὶ Θεῶν, Διὶς fidei
sue testibus adhibitis, aut jurejurando per Deos conce-
pro. Idem lib. 10. οὐδὲ εἰ ἐν ὑπόχρεῳ ὑμῖνοι παρίσυ-
οι, καὶ πίστες Κέλοντο δύναται, ταῖς ἐπὶ Θεῶν, ὃν &c.
si quidem Patricii vobis pollicentur, ac jurejurando ad-
hibito confirmare volunt.

Reg. 8.

At cum dicunt, ἐπὶ τῷ ἱερῷ ὄμοσαι, est, sacris aut vi-
etimis presentibus jurare; Gall. sur. ἐπὶ τῷ επιπύρω,
super focis: ἐπὶ τῷ τομίῳ, cæsis villimis. Ut enim ὅρ-
κια τέμνειν, verbatim ad iusjurandum pertinentia se-
care, est, victimas, ad rei, putafæderis, jurejurando fir-
mari, securitatem immo'are. Sic ἐπὶ τῷ τομίῳ ὄμοσαι,
est, cæsis presentibusque victimis, aut saitem extis ju-
rare: at ferè participium sàs, præpositioni huic pra-
mittitur. Dionysius Halicarnass. lib. 5. initio, utrumq;
conjugit, ὅρκια ταμώντες, εἰποῦτε προφῆται σάρτες ἐπὶ^{τομίῳ}, ὡμοσῶ, &c. cæsis villimis, ipsiq; primi super
extis flantes, juravunt.

Reg. 9.

Septimò, frequenter admodum Genitus ille adhi-
betur, etiamsi motus significetur. Hinc apud Herodo-
tum sæpiissime, ἐπὶ τῷ χώρῳ Καδύζειν, per, aut versus
regionem ire. Dionyl. Halicarnass. lib. 1. αὐτὸὶ παρε-
νόν τὸ σῶμα ἔποδα λύπη, καὶ εἴ τε ἐν τῷ σπατοπόδει καλ-
λαγάντι, id est, homini qui præ triflilia corpore fatisceret,
neque in castra descenderebat. Zosimus lib. 4. Διαρρέει
τε τὸ γεωμετριῶν, καὶ ἐπὶ τῷ γῆς αὐθεῖς, discerto libello,
atque in terram projecto. Ibid. καὶ ντεῖσθε ἐπὶ Θράκην
ἐχωρεῖ, Indeque per Thraciam profectus est. At Poetæ
sepius utuntur dativo, quam genitivo, ubi motum illu-
m exprimunt, ut ἐπὶ γενοῖς ἐλαύνειν, id est, ad na-
ves equum admittere.

Reg. 10.

Jan cum dandi casu; Primo, jus ac potestatem ali-
quam tribuit, quem dativus indicat, quam ferè Lat-
inum penes exprimere solet. Nam ἐφ' ὑμῖν ὑπάρχει, in
nobis

nobis situm est : 'εφ' ἡμῖν γενόμενον, cùm in nobis situm esset : εἰ τοῖς δημόταις δέδην, penes plebem est : quod aliquando, sed rariū multò, ἐπὶ δήμῳ, cùm genitivo.

Quo sensu verbum ποιεῖν eleganter adhibitur. Nam ποιεῖν εἴπι τινι, est, potestatis aliquid facere, arbitrio permittere Dionyius Halicarnass. lib. 4. εἰ τὸ δῆμον ποιίσωσι τὸν πρεσβύτορα id est, quod si populo hanc electionem permitterentur Et lib. 8. πάντα τὰ κοινὰ εἰς ἑμοὶ προτίκασι μόνοι, id est, totam Rem publicam penes me unum esse voluerunt. Hinc εφ' ἐπωτῷ ποιεῖν τι, sibi jus ac potestatem in rem aliquam vindicare. At γεράρχη εἴπι τινι, aliquid in potestate esse. Xiphilin. in Claudio, ἀλλ' εἴπι τε τῷ δῆμῳ, καὶ τῇ βασιλείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις γενέδης sed in Populi Senatu, ac legum potestate esse. Zosimus lib. 5. ait, εἰ τοῖς Βαρβάροις γενέδαι τὸν πόλιν, id est ut em in barbarorum potestatem venisse. Xenophon. Κύρος παριθ. I καὶ μὴ εἴπι μαντιστήν; id est, nec à variis pendeas, & in eorum quasi potestate sis.

Secundò conditiones pactorum, similiūmque rerum, per hanc præpositionem cum dandi casu exprimuntur. Reg. 15.
Nam εἰ πότοις, in dictis, id est, certis conditionibus ; ut cùm dicitur, εἰ πότοις τοι καὶ διατριβοῖς, εἰ τὸ μετέννυα χρεῖν id est, certis quibusdam, ac designatis conditionibus periculum aggredi. Vide nomen τοῦ Θ.

Hoc iensu dicunt, εἰ τέττη, εἰ ὁ, sequente infinitivo, vel optativo, vel subjunct. id est, ea conditione, ut : quod si multæ sint conditiones, dicerit, εἰ τέττοις, εἰ ὁ τε &c. tum sequentibus membris, adhibebitur καὶ. Idem Dionys. ibid. Εἰ τέττοις ἵππον χαρεῖδεις τοῦ αὐτού πατέλαι τῷ πλέιστῳ εφ' ὁτε μηδὲ εἰ τοι πρεσβύτορε, καὶ εἰ τῷ, &c. his se legibuss requiem à bellis induteturum esse respondet, uti nequid in posterum moveant, atque ut. &c.

Potest etiam εφ' ὁ, solum, ac per se, hoc modo sumi. Idem lib. 3. Εο' οἵ δικιοις, quibus conditionibus : τὸν εἰπλούτου σέργεον, εο' οἵ εἴ περ δικαί-

οις εὐτῆς τῷ χεωρ id est, futurum ut in datâ quibuscumque tandem conditionibus pace acquiescant. Et pruò pòst: Tarquinius, Ἀκέστατε νῦν, φονοῦ, ἐόντες πάτε δημόσιοι καὶ αλεύσωμαι τὸν πόλεμον. Audite nunc, inquit, quibus tandem conditionibus huic bello finem imponam. Ita Herodian. lib. 1. dixit, πάντοθεν τοῦ ἐπί λόγοις δημιουρτάτους, ἐπί συντάξεοις οὐκ ἐνεργεῖταις καλῶν id est, viros eruditione clarissimos, non contemnendis: id est, ἀφθονωτάτους, amplissimis conditionibus undique accessens: συντάξεις, hic, gages, pensum. Dicunt etiam ἐπί μεγάλοις μάδοις, ἐπί μεγάλαις διρρήσι, & simil. eodem senti.

Reg. 12.

Tertiò, quæ Latini exprimunt per *in*, & accusandi casum, vel per solum auferendi casum, ubi aliquid, vel *commodi*, vel *incommodi*, *lèti adversive*, significant; et Graci ferè, per ἐπί, cum dandi casu: ut ἐπ' ἀγαθῷ, vel αἰσιᾳ πύχῃ, lètā sorte, à la bonne heure: ἐπ' ἀγαθοῖς, vel αἰσιοῖς αἰσιοῖς, bonis & secundis avibus: ἐπὶ μητρῷ τὸ πόλεως ἀγαθῷ, summore ipublicæ bono: ἐπὶ τῷ φιλοπατεῖσθαι ὅλερῳ, in pestem amantium patriæ. Dionysius Halicarnass. lib. 7. Ἐπὶ τῷ σφετέρῳ συμβέβη τῇ δικαιᾳ τεχνῇ satis quoque rebus consulendo, iusflè se gerent, id est: *hoc in saito aequitatem cum proprietate conjungent*. Et lib. 8. τὰ ἐμφανῆ τὸν αὐτὸν ἐπιζεῖσθαι χρήσω γνώμηνα διεξήσονται: perspicua notaque hominis gesta percensēbant, que nihil omnino boni sequerentur.

Reg. 13.

Quartò, idem est, quod pòst, aut *præter*, vel *ad*, cum *præter* significat. Nam ἐπὶ τέτοις, est, postea, id est, demecepit, & aliquando ad h.c.c, id est, *Præcrea*. Accedit: quod tamen sàpius dicitur, τρόποις τέτοις, vel χρησίς, vel ἀντούτων. Sic ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις παρέιποντο, id est, alii post alios sequebantur. Synesius epist. 4. γελῶντες ἄλλοι ἐπ' ἄλλῳ, ταῦτας ἐπ' ἀρσηπὶ, καὶ αὐτοὶ εστὶ πανδί, φέροντες μοιχεύοντο id est, aliis alium, puer virum, vir puerum sequebatur, qui mibi munus identidem aliquod offerebat.

'Ο ἐπὶ πᾶσι ταχθεῖς, post omnes, id est, postremus omnium collocatus, numeratus. Idem Dionythus Halicarnass. lib. 4. τίω δὲ ἐπὶ πλοιας τετραγύρων, (sub. αὐμοεῖται) οἷς λόγος, οὐ τῶν ἀπόρων, (sup. ἐπεῖ χει) id est, postremam omnium classem unica egenorum impletat centuria. Plutarchus in Romulo, ubi de iis qui epuma spolia retulerant, cùm duos tantum appellāt, Romulum, & Cessum, concludit: 'Ἐπὶ πᾶσι δὲ Κλαυδίῳ Μαρκέλῳ postremoque Claudio Marcellο, quod ipse tertius, idēque postremus ea retulisset.

Quintò, significat propter, sed usu passim obvio, ut Reg. 14. ī τοῖς γεγονότοις χαλεπώς φέρει id est, que continerint molestè ferre.

Sextò, peculiariter quis dicitur, ἐπὶ πιστὶ τελευτῶν, ἀπαλλοθει, & simil. relictis liberis obiisse. Herod. l. 3. extremo, de Severo Imperatore, 'Ἐπὶ πιστὶ νεκρῶν διαδόχοις ἀνεπιώσατο, id est, filiis adolescentibus Imperii successoribus relictis obiit. Et lib. 4. initio, "Εἰδος γαρ δὲ Ρωμαίοις, ἐνθάδε τε βασιλέων τοῦ ἐπὶ διαδόχοις πιστὶ ταῦτα, id est, mos enim Romanis est, eos Imperatores in Deos reserve, qui relictis successoribus liberis mortui sint.

Septimò, peculiariter etiam de urbibus aliisque locis alicujus nomen ferentibus; is enim, cuius nomen loco inditum est, in dandi casu exprimitur. Idem Herodian. ibid. δῆτα τίω 'Αλεξανδρεῖα ἐπισήλητο, περόνασν ταῖς πόλεσι, ποδεῖν τίω ἐπ' 'Αλεξανδρεῖα κτισθεῖσαν πόλιν. id est, Alexandria proscilus est, hoc colore, quod eius urbis, quæ cum Alexandri nomine condita esset, desiderio teneretur. Alii ab *Alexandro*, alii regnante *Alexandro*.

Ottavò, certum illud tempus, & quasi momentum, quo res aliqua dum fieret, aut diceretur, aliquid aliud intervenit, ἐπὶ τέτω. ut τέτω dicitur: Gall. sur cela, sur, vel en ces entre-sautes.

Nondò, quæ vulgo dicimus, à l'incertain au plus sur, à l'avantage, à tous hazards, & simil. Græci ἐπ' αἴθιον, ἐπ' αἰσχαλεστήρι, ἐπὶ τῷ χρι, ἐπ' αὔρωποις, ἐπ'

φέρειν. Demosthen. Philipp. I. cum διδίλω jungit participium verbi εἰμί, dum ait, νῦν δέ ἐπ' αδιδόσις εἰ τοῖς Λαοῖς τέ ποτε ἐμαυτῷ γενοσύνησις, ὅμως ὅπε τῷ συνεστιν ὑμῖν, ἐάν τε πείξῃ τῷ πατέρᾳ, πιπείδῃ λέγειν αἴρει μου· id est, Nunc verò, cùm incerta sint, quae inde mibi eventura sunt, tamen quòd ea vobis si feceritus, usui fore mibi persuadeo, dicere statui: Gall. sur l' incertitude de ce qui m'en doit advenir.

Reg. 17.

Decimò, temporis continuitatem ac perpetuitatem quandam significat, ut δια cum genitivo. Nam οὐδὲν ἔμεσον, est, toto die: εἰπὶ μναῖ, toto mense: εἰπὸν ἔντελον, toto anno.

Undecimò, apud Thucydid. maximè, sumitur pro παρεγγέλλεσθαι, id est, juxta, secus. Sic lib. 3. pag. 140. περιπλανεύει αἱρέσιν, δὲ ἐπὶ τῷ "Αλικι ποτομῷ" id est, Periplatum ceperunt; quod ad, vel secus Halecum fluvium sum erat. Et lib. 2. ἡ ἐπὶ Λοχροΐς τοῖς Ὀπωνίοις θῆσος, insula Locris Opuntiis finitima.

Imò, in compositione hoc idem servat, dum ait, ἐπιδιάστος, pro παρεγγάλλονται, id est, maritimus Idem lib. 3. παρεγγέλλεται αἱ θῆσος Λακωνίης τῷ ὄπεδαλοστα χωέσα ἐπόρθησαν naves oram istam legentes, maritima Laconicae oppida vastaverunt.

Reg. 18:

Duodecimò, significat etiam adversus: qua in exceptione, duo præsertim verba notanda sunt, ερῶ, id est, cædis avidum esse, & καρύττειν, præconis voce pronuntiare. Nam φορῶν ἐπὶ την, est, in alicujus cædis avide ferri, aut, eum ad necem deposcere. Philo de Leg. ad Caium, ἀνήρ πατέρα, ἐπ' αὐτῷ Τιβερίς σοντατε, id est, sublatu utique fuisset, cùm eum Tiberius ad necem deposceret. At Σαρατζη, & Σαραζη, moriendi cupidum esse.

Jam ἀργύρειον καπούτειν ἐπὶ την, vel την ὀπικρύτην, est, pretio caput alicujus, voce præconis addicere, aut pecuniam in caput alicujus pronuntiare. Plutarch. in Pomp. pag. 636. ἐκτίνει ἢ ἀπαγρεύοντος, χειράπειραν ὅπεκηρύξατος αὐτῷ quod cùm veteret ille, atque

in ejus caput centum talenta prouatiasset, id est, ejus intersectori præconis voce promissasset: quod Thucydid. ait, *ἀντίτειν αἴρουσον τῷ στόλῳ εἶναι*.

Denique. 'Επί, cum accusativo casu, hos habet notwithstanding usus. Primo, ubiunque motus aliquis exprimitur, aut *usque*, aut *contra* significatur. Plena exemplis omnia.

Secundò rariùs multò, cum verbo quietem significante. Hinc illud Thucydid. lib. I. *κατίζεσθαι ἐπὶ τῷ* 'Εσίαν, quod est, non tam sedere ad focum, ut nonnulli putant, quam berere illi arule, vel larario quod ad focum excutari solitum erat: ubi jus esset *ἀντίτειν*, id est, unde avelli nefas esset. Eod. modo ἐπὶ βωμοῖς *κατίζεσθαι* diceretur; nam & *κατίζεσθαι* Hesychius explicat, *προσάπειδαι, arripere, tenere*, ut solebant qui ad aras configiebant.

Tertiò, cum verbo *ποιεῖσθαι*, & pronomine reciproco, est, sibi vindicare, usurpare, in potestatem redigere: ut τῷ πόλιν ἐπ' ἔκποτε ποιησάσθαι, idem est, quod *ποιεῖσθαι*, aut *πορεύεσθαι*, urbem in potestatem suam redigere. Ne: dissimilis usus est, cum accusativo *ἐξασθίσθαι*. Nam ἔμποτες ἐπ' Ἀξοῖαν ποιησάσθαι, idem est, quod *εἰς Ἀξοῖαν δι' ἔμποτες κατίσθαι, summam potestatem usurpare*. tam justè, quam injuste. Herod. I. 1. de Perennio, ποιησάσθαι τε τῷ πόλιν ἐπ' Ἀξοῖαν, potestate jam usurpatā, vel summāque potestatem assecutus.

Quartò, *κλίνειν, σπέζειν, ὅπισθεῖν, πεισθεῖν, ἐπί* Reg. 21. *δόρυ*, & ἐπ' ἄνθεαν, aut ἐπ' ἀνθίσθαι verbat. *inclinare*, aut *flectere*, in hastam, in habenam, in clypeum; & equi-
tibus dicuntur. in *dextram*, aut *sinistram*, equos flecten-
tibus: nam ἐπὶ δόρυ, est in *dextram*, quis hastam dex-
trā tenent: ἐπ' ἄνθεαν, & ἐπ' ἀνθίσθαι, in *sinistram*, quod
sinistram habenæ clypeique teneantur. Dionysius Halicarnass lib. 3. de Larquinio Prisco adversus Latinos di-
micante, ἐπὶ ταῦτα οὐδὲ φάσεις ἐπὶ δόρυ, καὶ τὰ κέντρα περι-
εχαλῶν τοῖς ἵπποις, εἰς πλαγίας ἐνεργάται, inde cum in *dex-
tram* flexisset, equis calcaribus incitatis, in obliquos irruit.

Polybius, ut citatur à Budexo, πόσα τοινότεροι, ἀς οὐτε λίγας πολές πάντα καρέεν ἀρρεζεν, εὖτε καθ' ἵππου, κλίσεις, ἐδ' ἄνισην τοινότερον εἴη σόφη εραντορον certi quidam motus, quos omni tempore opportunos esse statuebat, hujusmodi: in equis, flexus modo sinistram, modo dextram in partem.

Reg. 22.

Quin' δὲ, εἴπι τόσα αἰνεχθέσθαι, & αἰνεχθεῖν, εῖται pedem refere. Xenoph. Kypriaca. 7. pag. 178. οὐλαὶ εἴπι τόσα αἰνεχθέσθαι, πάνοιτε καὶ παύμανοι, ὡς ταῦτα μηχανῆς ἐγένοντο id est, pedem referebant, ita tamen ut ferirent ipsi, vicissimque ferirentur, donec sub machinas se recepissent. Idem, Expedit. 5. pag. 349. καὶ αὐτοὶ εἴπι τόσα αἰνεχθέσθαι βαλόμενοι οἱ Λακεδαιμονῖτοι, εἴπι αὐτὸν πολλοὶ ἐπτρώσκοντο, μάλα περιόδυοι, αἰνεχθέσθαι εἴπι τόσα id est, Lacedæmonii, plerisque suorum vulneratis, cum admodum urgerentur, pedem referebant.

SECTIO V.

De Praepositionibus κατ', αὐτ., & σύν.

Regula 1.

KAT', præpositio usitatissima est, quæ cum genitivo passim, & accusativo conjungitur: cum dativo rariissime, idque apud Poetas, apud quos tum redditur, *In*, *de*, *ab*. Jam præter ea, quæ superius ex occasione dicta sunt: cum gignendi casu, verti potest, *de*, *in*, *sub*, *super*, *per*, *adversus*: quæ postrema significatio, omnium frequentissima est.

Observandi tamen qui sequuntur usus. Primo, Κατὰ σκοπὸν τοξεύειν, *in* scopum sagittas dirigere. Herodianus lib. 6. τὸν πεζαυτῶν, ἐς τοικατα σπιθάκην, καὶ πέρισσων, ὡς κατ σκοπὸν τοξεύοντων sagittariis procera corpora eminus, quasi scopum aliquem potentibus.

Secundo, κατ' ῥότα, vel τοιταν γενέσθαι τοι πλευτές, vel πολεμίων hostium tergo immovere. Dionys. Halicarnass. lib. 3. Τινα κατ' ῥότα γεγόνθως τῶν πολεμίων, ἐπίστην αὐτοὺς.

utōis: ut hostium tergo imminentes, eos invadant.

Tertio, pars omnis corporis, quæ tangitur, verberatur, cruciatur, in genitivo exprimi potest; ut κατὰ πόπον παῖς την̄ maxiliam cædere, donner sur la jouem: κατὰ ξαῖρην την̄, alicui tergum lacerare.

Quarto, nomen alicui rei impositum, dicitur, κατὰ την̄ Ο. Clemens Alexandr. Pædag. lib. 2. cap. 6. οὐδὲν κατὰ την̄ ὀνόματα, ταὶ μεὶ τὴν̄ συνίθεαν οὐ πτεριψία: id est, quibus ea nomina tribuntur, que usū contrita non sunt.

De accusandi casu, sequentia observabis. Primo Reg. 2. pīssimè κατὰ subauditur, maximēque apud Atticos: ut, οὐ γέλαστον, quod etiam Lutini, minimum, tout au moins. Thucydid. lib. 3. οὐκοῦν δὲ σέλαθε, οὐσον αὐτὸν τῷ παράποτε, Κλιοντ πειδόντες: os ubi τῷ προκατὰ τῷ ποτε id est: vos porrò attendite, quantum bac cūiam in repeccaturi suis si Cleonem audieritis.

Audacius illud ejusdem lib. si rectum est, ἀρράδεια, τὸ ὅμοιοτελεῖσθαι, ἀποτελεῖσθαι τοῖς τοῖς εὐλογοῖς. ubi τὸ δῆμος pro κατὰ τὸ ὅμοιος. id est, cantio vero illa, que in suscipienda nova deliberatione adhibetur; speciosa causa est defugienti negotii.

Secundo, apud Philosophos maximè, τὰ κατ' ἔργα Reg. 3. dicuntur, quæ specie tenus ejusmodi sint, ut Iris, qui ne sont qu'en apparence: at vero, τὰ κατ' ὕποταπνίαν, quare ipsa sunt.

Tertio sāpe idem est, quod propter. Thucydid. lib. 4. πολὺοτε τὸν Ὀρωπίαν Ἀθηναῖον, κατὰ τὸ ὑπέροχον, id est, rati Oropium agrum, Atheniensium quidem esse, quod eorum imperio subjectus esset. Sic κατὰ θεα, id est, θεού ερεσία spectandi gratia, cum alii dixerit sāpe Dionysius Halicarnass. ut lib. 8. ἀφίξονται κατὰ θεας ἐπὶ τέτους πόλοι τῷ Σεπτώ ad quos (ludos) spectandi gratia, vel spectandos externi quamplurimi convenient. Simile est, καθ' ισοειαν, visendi studio. Aristid. Panathen. πῶν ἐμπόρων καθ' ισοειαν ἢ χρείαν εἰσιγνούμενον, i. mercatorum huc aut visendi, aut lucru studio venientium.

Quarto

Quarto, κατὰ κράτος, ut ἀνὰ κράτης, vi, & impetu quodam, par force: alias, violentā quadam potentia, οὐ imperio. Thucydid. lib. 3. ς ὅσαι Σικουλοί, κατὰ κράτος αρχόμενοι ὑπὸ Συρακουσῶν id est, & quotquot ex Siculis violentio Syracusanorum imperio premebantur. Alii dixerunt, κατὰ τὸ κράτερδυ, id est pro viribus.

Reg. 4.

Quinto, εἰς τοῖς, εἰς τοῖς, vel τοῖς, id est, ē regione, versus, coram. Sic καὶ οἱ κατὰ ανατολάς, id est, eo in locum esse, qui obversus orienti sit.

Sexto, cuin nominibus locorum, maximēque plurali numeri. idem valet quod per, redditūrque fere per adverb. Latin. in tim, ut κατὰ πόλεις, ς κατὰ κώμας, id est, oppidatim, & vicatim: aliquando tamen cum aliis nominibus etiam singularibus, ut καὶ ἀριστερά, unum: quod etiam dicunt, κατὰ κεφαλὴν, par teste.

Septimo, καὶ ἔαυτη, ut εἰς ἔαυτὸν, & τοῖς, ιαυτοῖς, id est, seorsum, per se solum, à part sibi: ut, καὶ ἔαυτὸν γένος, privatam agere vitam, sibi vacare. Aristoteles Ethic. 9. θεῖς γάρ ἐλαῖτ' ἀν καὶ ἀντὸν πάντ' ἔχειν id est, nemo enim omnia sibi tantum sibi habere velit. Hinc τὸ καὶ αὐτὸν, Philosophis, id etiam dicitur, quod μόνων ὑπάρχει, ς ἕ μόνῳ, ut explicat Aristoteles, id est, quod in eis nisi eidam, ac certa rei, & quatenus sibi.

Reg. 5.

Octavo, κατὰ μηχρὸν ὄπιτλειον, idem quod, ἐπιπλέον ἐρεξῆς, vel ἐπιπλείον ἐπι περιπλαγῶν, id est, magis atque magis: ut, κατὰ μηχρὸν ἦπον, idem quod, ἦπον, vel ἐλατον ἐπι περιπλαγῶν, vel ἐπι ελατον ἐρεξῆς, id est, mηνὶς atque minius.

Nono, κατὰ στίχον, id est, secundum versum: καὶ εὐθεῖαν, vel ἐπ' εὐθεῖας, id est, recta serie: ut arbores κατὰ σοῦ χον περιεισθῆται, in versum, & recta serie digestae arbores: Gall. en droite ligne. Cui opponuntur, εναλλαξ, cùm ἐρεξῆς ὄπιτλον ἐπέρη ἀλλοῖον καὶ τοι id est, nusquam eodem situ duo sese consequenter exceptiunt: παρεπλάξ, id est, alternante situ: cùm in ordinibus aliqua est, non tamen perpetua varietas.

Reg. 6.

Decimo, κατὰ πόλη, vel κατὰ πόλας, vel uno verbo,

bo, καταπόδας, idem quod, ēn τῷδε, (quod tamen interdum etiam est, collato pece, piē à pie:) id est, è vestigio, aut per vestigia proximè inseguendo. Nam κατὰ πόδας ἐπεδινόντες, id est, aliquem vestigis consequi. Sic hostis fugientem hostem, κατὰ πόδας αἴρει, dicitur, perseguendo capere. Aliquando genitivus adiungitur, ut apud Thucyd. κατὰ πόδας δύτων ἔρει, les suiuere à la piste. Hinc transfertur ad metaphoram sequendi rationem: ut cum Herodot. ait. l. 3. τῇ κατὰ πόδας ἡμέρᾳ, die proximè consequente. Et Polybius, lib. 2. pag. 91. Σέον τῇ καταπόδας ἡμέρᾳ γνέσθαι τὸν αὐγεστόν, καὶ τὸν παράληψιν τὸ ἀρχής cum postridie ejus diei, Praetorem & creari, & Magistratum inire oporteret. Et quæ paulò post aliquid fiunt dicentur κατὰ πόδας δύτων fieri, ut κατὰ πόδας τὸ μάχης περιελθεῖν, statim à certamine ulterius progrederi.

Undecimò, καθ' ἕτα, & καθ' ἐν, non tantum est, Reg. 7. signifikatim, us à un: ut cap. 1. jam observavimus: sed etiam, quod planè contrarium viderit, in unum; idque ferè, cum verbo γίνεσθαι. Dionys. Halicarn. l. 1. καθ' ὅδον εὑρέσθε τοὺς σφετέρους, καὶ καθ' ἐναπόλεσθε γενόμενος, cum suis in via repertis, unum in locum universi convenissent. Idem l. 8. ἕτα μὴ καθ' ἐναπόλεσθε γενόμενοι, νοεῦτε ἐξεργάζοντες κατ' αὐτῶν πόλευσθε. id est, ne convenientes in unum omnes, (id est, conjunctis viribus.) commune in bellum inferatis. Eodem modo usurpat, καθ' ἐν, lib. 1. dum ait, ὅληγες τῶν ἐν τῷ κώμης φερούστων καθ' ἐν γενέσθαι παραλαβάται, assumptis paucis illis qui jam ex vicino in unum confluerant. Et l. 2. αποχρήσιον γενέσθαι τὸν ὄχειαν διναιμένην, εἰ καθ' ἐν δι τρεσις (πόλεις) γένοισθαι, μιας αἱρέσθαι πόλιν εἰ μεγάλην, τακε satisse virium habuvas, si tres (civitates) in unum convenienter, ad urbem unam, eamque non magnam capiendam.

Duodecimò, καθ' αληθεῖται, id exprimit, quod αἱρέοι Reg. 8. uno verbo dicebatur: Latine, frequentes. Dionys. l. 7. αἱρέ-

lib. 7. οὐκελθόντων καὶ τὸν ἀπέλαθον πλῆθος εἰς τοῦτο.
λευθέουν τοις αὖτες optimates in Curiam frequentes
convenissent. Quibus etiam verbis, illud, opinor, nō
significari posse dixerimus, quod à Gallis vulgo, et
troupe, en corps.

Contrarium est, κατ' ὅλην, ex quo numero, vel pau-
ci simul, Herodian. l. 5. ἐπει τὸν διευθύνοντα τὸ πλῆ-
θος, ἔργοντε, εἰ καὶ κατ' ὅλην, περισσὸν τὸ δύναμιν κύρ-
ον. id est, præterea transfigurarum multitudo, subinde, li-
cet paucorum simul, conveniens, copias auxit.

Zelimus lib. 3. κατ' ὅλην γέ, καὶ εἰ πελοῖς ἑαυτὲς
διαπολεῖσθαι, ἐλήσευν id est, ipsi enim pauci tantum
simul, ac per multa loca dispersi, latrocinia exercebant.
At Herodian lib. 6. κατ' ὅλην usurpavit, pro κατ'
ὅλην, paulatim; dum ait, οἱ ἡσπατῶν ταῦτα μὲν περ-
τα ὑπέχρουντο, κατ' ὅλην τοῦτον κατέχοντες at milites,
principio quidem pollicebantur, inde tamen paulatim se-
cedebant.

Non absimili usu dicitur κατὰ ποσὸν, id est, utcum-
que, quoque modo. Polybius lib. 2. pag. 92. καταπολεύσα-
τες τοῖς ιδίαις δυνάμεσι, κατὰ ποσὸν ἐνθαρροῦσι εἶχον
id est, suis ipsi viribus fidentes, aliquanto audaciores
erant. Id etiam dicunt, ἐπὶ ποσῷ.

Reg. 9. Μετὰ, cum dativo casu, Poeticè frequenter usurpa-
tur, prout cùm, in, per, inter, quod postremum usitatissi-
mum est. Itemque Poeticè cum accusat. redditur, in,
inter, ad, propter. At oratoriè, μὲν, cum accusat. tantum
est post. Cum genit. Poetis & oratoriis. cùm. Sed hic
contrita ferè sunt omnia.

Reg. 10. Præpositio οὐ, cum solo dativo casu, iisdem ferè lo-
cis adhibetur, quibus μὲν, cum genitivo. Paucula hæc
notare juverit. Primo, μὲν τῷ Θεῷ, & οὐ τῷ θεῖναι, vel
στῶν, id est, alicui favere, stare ab aliquo. Hinc Thucydid.
στῶν μὲν αἰλιλῶν, id est, αἰλιλῶν συμμαχού-
τες, qui bellū & pugnæ socii fuerant. Ita Xenoph.
Ἑλλων. 3. οὐ τοῖς Ἑλλησι μᾶλλον, οὐ τῷ Σαρδί-
ῳ τοῖς Γρæcis potius favere, quam Barbaro.

Secundò,

Secundò, μὲν τῶν νόμων, & σὺν τῖς νόμοις, cum legibus. Reg. 11.
 bus, id est, καὶ τὰς νόμους. Prioris exemplum est illud
 Thucyd. lib. 2. pag. 124. satis obscurum, καὶ τοι εἰ φα-
 θυμίᾳ μᾶλλον, ἢ πόνων μελέτῃ, καὶ μὴ μὲν νόμων τὸ πλεῖ-
 ον, ἢ τε πονῶν αὐτρίαις ἐπέλοιμον καὶ διωγμένον. Quod si,
 faciliore quodam otio potius, (id enim est φασμά τοι
 loco: alicui prævaricaretur Pericles in Atheniensium
 causa,) quam laboriosā exercitatione (ut Lacedæmonii)
 nec legibus magis, (id est, legum præscripto, & necessi-
 tate constricti, ut iidem Lacedæmonii) quam generosā
 indole, pericula subire statuamus. Sequitur autem, θε-
 ρήσει οἷμον, τοῖς τε μᾶλλον ἀλγεινοῖς μὴ περιφερεῖν,
 καὶ εἰς τὰ δύο τέρατα, μὴ ἀπλικοτέρους τῶν διει μοχθέντων
 φαντασταί: id est, hoc inde consequimur, ut neque futu-
 ris erumnis, ante tempus, debilitemur, neque cum in eas
 incidimus, quicquam iis tamen qui assiduo in labore ver-
 santur, fiduciā & alacritate cedamus. Eodem aut si-
 mili modo, σὺν νόμοις usurpatur, ut σὺν τῖς νόμοις τις
 λόγος τίθεται, sententiam, aut judicium ex legum præ-
 scripto ferre.

Tertiò, σὺν Θεῷ, cum Deo, potius quam μὲν Θεῖ, Reg. 12.
 variis modis usurpatur. Ac primùm quidem, sine ad-
 juncto ullo, idem est, quod divinā ope, divinōque bene-
 ficio, ut cùm Xenophon dicebat γειτονίᾳ σε ὡς δημο-
 πολὶ σὺν Θεοῖς ὅρῶμεν: id est, Te divino beneficio ut
 plurimum valentem videmus.

Deinde, redditur potius, secundo Numinē, aut simil.
 Thucydid. lib. 1. Σὺν Θεοῖς οἵτινις ἔτι τὰς δῆμο-
 τας, Diis faventibus, eos à quibus læsi sumus inva-
 damus.

Aliquando verbum adjungitur, maxime ἐξ εἰπεῖν, ei-
 γόδες, εἰρήθωσειρήσει, quæ unā cum σὺν Θεῷ, per paren-
 thelin dici solent: tuncque si de præterito, aut præsenti
 bono agatur, significant, Deo acceptum ferti: ut cùm Pla-
 to Dionis scribens, ταῦτα δὲ εἶπεν, inquit εἰς τὸ πατέρα, σὺν
 Θεῷ εἰπεῖν, ἔχει καλῶς. Hæcne quidem, quæ Deo
 sit gratia, benē tecum agitur; vulgo graces à Dieu.

Sin

Sin de futuro loquimur, idem est quod juvante Deo,
Diuu aydant. Aristophan. Pluto.

Oιωνας γαρ, δικαιος. οὐτε Θεῶν δὲ εἰρήστε του,
Ταῦτα δὲ παλλάξετε τοὺς ὄρθρα λύματα.
Spero enim, spero, quod Deus juvante fiat,
Hoc te oculorum morbo per meliberatum iri.

Idem ferè valet, οὐτε Ἀδρασεῖδας πέπειν.

Aliàs citra parenthesin, οὐτε Θεῶν, est, *Divino quodam instinctu*. Herodot. lib. I. ubi Cræso jam pyræ imposito in mentem subiisse dicit, ὡς ὁ εἰν οὐτε Θεῶν εἰρηνιστος, τὸ μηδέρα τῷ Κύρτον ὀλειον ἔχει, quam sibi divino instinctu dictum esset, viventem neminem beatum esse.

SECTIO VI.

De Praepositione παρ̄.

Reg. 1.

DE Praepositione παρ̄, quæ cum genitivo, dativo, & accusativo casu construitur, hæc norasse profuerit. Genitivum quod attinet, Primo eleganter dicitur, ἐφ χερσας παρ̄ πνΘ, & Ὡδαγινεων παρ̄ πνΘ, venire ab aliquo: πρεπεδων παρ̄ πνΘ, proficisci ab aliquo: ut Gallicè, ie viens, de chez un tel, ie party de chez luy, & simil.

Secundò, verba quedam, maximèque nunciandi, salutandi, appellandi, solvendi, expendendi, hanc cum genit. præpositionem amant: ut παρ̄ τῆς συγχειτίας βαδις αγέλλειν, apporter nouvelles, signifier de la part du Senat: τὸ φίλον πολὺ παρ̄ ἐμοῦ περιέστη, multis amicum saluta meo nomine: παρ̄ ἐμοῦ ἔτισα, Tullius, à mesolvi, de mon argent: παρ̄ ἐμοῦ αἰαλότοις, meis sumptibus.

Tertiò, Genitivus ἐλεητικᾶς etiam ponitur, præcedente artic præpositivo, & participio verborum eius, γίνουσα, παρ̄χω, ἐρχουσα, πορεύουσα, πάντοτε, &c simil. Nam οἱ παρ̄ σα id est, nuntiis tuis, vel abs te missi. Sic τὰ παρ̄ ἐμοῦ, suppl. γριθεια, παρ̄χειτα, que abs me profecta sunt: in bonam malamve pædem.

Reg. 2.

Παρ̄ cùm dativo ferè significat apud. Aliquando tamen

namen sumitur pro ἐστιν, ut παρὰ τῆς ἐμπολίοις πολέμωις
γίγνεται, apud Plutarch. in bellis civilibus mori.

Aliquando dativus ille cum motu conjunctus, pro accusativo usurpatur. Xenoph. expedit. 2. ἐπει Χρῦνας
ιδει παρὰ Τιανούπολει, εἰς ἀκέλευθον οὐχιτον
περνεῖν iis eundum esse, quos ipse jussisset.

Cum accusativo significat *juxta*, *per*, *præter*, *contra*, Reg. 3.
inter, vel *intra*, *propter*, *præ*, *prout*, *trans*. Sed usus in-
signiores habet, qui sequuntur.

Primo, que in tempus aliquod, vel negotium incidentur,
hoc modo exprimuntur: ut παρῃ ὅλοις τὸ βίον, per totam
vitam. Demosth. παρῃ ὅλοις τὸ αἴγα: a toto cause bujus
tempore: παρῃ τῷ τὸ τὸ ἀδικημα, in flagranti delicto: πα-
ρῃ τῷ πλεύ, inter navigandum; παρῃ τῷ δεῖπνῳ, inter ca-
nandum: παρῃ τῷ ὁδῷ πορίᾳ, in itinere, par le chemin:
παρῃ τῷ κανδύνει, & παρῃ τῷ δεινῷ, id est, in medius
periculis. Dionys. Halicarn. l. 10. Λοῦ τῷ τῷ τῷ μέρεσι ἐμ-
περγία τε αἴγανων, καὶ τῇ παρῃ τῷ δεινῷ ἐντολμίᾳ, μα-
κρῷ τῷ ἀλλεαὶ μετον: id est, Pars illa, cum pugnandi usu
cum mediis in periculis fiducia, longè alteram superabat.
Sic παρῃ σάδια διακόνα, intra ducenta sada.

Secundo, cum significat *præter*, tribus terè modis u-
surpatur. Aliquando enim idem propè est, quod *con-
trā*: ut παρῃ φύσιν, *præter naturam*: παρῃ τῷ ἀρέπον, *in-
decorè*: παρῃ μέλτον, verbatim, *præter concentum*, id est,
ineptè: de iis quæ alieno vel loco, vel tempore dicuntur
aut fiunt: παρῃ ὥστε, *intempestivè*. Aliquando exce-
ptum aliquid ex majore numero significat: ut παρῃ ὅλι-
γος πάντες ἀνηρίζονται, *præter paucos* interficiuntur
omnes. Aliquando istud *præter*, idem est quod *ultra*:
ut εἰ περιττοὶ παρῃ τούτοις διὰ μαθήματος ἴδια, si quæ
alia *præter* istas discipline ratio est.

Tertiò, duas significationes contrarias patitur, supra Reg. 5.
& infra. Nam παρῃ δύναμιν, idem esse potest, quod
supra, idemque quod *infra vires*.

Quartò, usum habet elegantem in significatione
propter: ut παρῃ ἀκεῖνον πάντα τῇ πόλιν γίνεται τὸ ἀγαθόν,
propter

propter illum, i.e. ejus causâ, vel beneficio, bona omnia Rei pub. proveniunt. Contrà, τὸν ἀδυούσι πάντα, in causa est, quamobrem animum omnes despondeant. Tuncque lumen pro sita cum accusandi casu. Παρά τι πότε; quo sum tandem?

Reg. 6.

Quintò, significat aliquid in eo situm esse, quod accusatus exprimit: ut cùm Demosthen. pro Coron. ait, παρὰ τοῦτο γέγονε τὰ τῶν Ἐλλήνων φράγματα id est, in eo posse sunt res, aut fortuna Graecorum.

Quâ in acceptione, dicitur, τὸ παρά ἡμᾶς, quod in nobis situm est, vel ius & facultas liberæ voluntatis, quatenus fato ac necessitati opponitur. Ita passim inter alios Diogenianus, apud Eusebium lib. 6. Præparation. ut cùm ait, ἐπειδὴ τὸ παρά ἡμᾶς, πὸ νοῦ τοις φίλοις. (supple εἰαντικατόν δὲν) id est, sic etiam libertatis nostrae vis fato (maximè contraria est.) Ibid. παρά ἡμᾶς τοι, οὐ τοις πιθεσίζειν ἡμᾶς, καὶ ἐν βρύειν, ἐπὶ τέλος ἐφέμενοι id est potestatis autem ea nos irae sunt, quæ studio labore que rorlo perducuntur ad finem.

Reg. 7.

Sextò, παρὰ πλὺν, triplicem potissimum acceptio-
nem habet. Aliquando enim sine alio casu, per se si-
gnificat longè, multò, admodum, quæ maximè propria
significatio est: ut τὸ πλὺν, τῶν πλειον ἀμείτες
τογόναμεν, hostibus longe superiores fuimus. Hic enim, ut
patet, πλειον, non à παρὰ πλὺν regitur, sed à com-
parat. ἀμείτες. Ita Dionyshus Halicarnassi. lib. 3. σε-
γίσσω παρὰ πλὺν τῶν Σαβίνων id est, Sabinos multis
partibus supererunt.

Aliquando etiam sine casu, παρὰ πολὺ δὲν, idem
est quod multum abest: Gallicè, il s'en faut bien, il y a
bien à dire. Plato in Apologia, οὐδὲ φύλιον ἔχοντα
παρά οὐδίχον ἔστιδαι, (nempe, ἐκαπέρων τῶν Φίνων
ἀειδύον,) αλλὰ παρὰ πολὺ id est, Nec enim sanè
putaverim tantulum, sed longè plurimum discriminis
futurum, (nempe, in lenthentiarum numero; cùm se
à longè pluribus damnandum Socrates putaret.)

Reg. 8.

Aliquando verò cum gignendi casu, quem regat,
idem

idem est, quod longè minus, vel infra: ut παρά πολὺ τὸν αἰχματικὸν, longè infra dignitatem; παρά πολὺ τῆς ἐλεύθερης, longè infra spem: quod etiam πέρι τὸν αἰχματικὸν, & τῆς ἐλεύθερης, dici solet. Imò duo illa, πόρρω καὶ τῷ πολὺ τῷ πολὺ, sepe conjunguntur. Quo sensu ferè adjungitur verbum ἐρχόμενον, vel ἀπειπεῖν, sed ἐρχόμενον sibi: ut παρά πολὺ τῶν πινεοῦς καταρρεόμενον ἔλεγεν id est, longè absuit à verum superiorē anno gestarum gloria. Sæpe etiam solus infinitivus sequitur, etiam absq; articulo genitivi, ut παρά πολὺ ἐλένεσαι, ἔλεγεν, à capienda (urbe v.c.) plurimum absuit.

Sepimò, ἐπ̄ μακρὸν, παρά ὀλίγον, & ἐπ̄ βραχὺ, Reg. 9. opponuntur τῷ παρά πολὺ, in illa triplici acceptione: ac præsertim in tertia, cum verbo ἐρχόμενοι. Eutrop. Metaph. l. 6. πολλὴ σφεπλή συμμίξατες, παρά μακρὸν ἔλεγον ἔλεγον id est, ingentibus copiis cum hoste congressi à victoria parum absuere. Zosim. l. 1. μαχανὰς δὲ ποὺς τελέσαντες, παρά βραχὺ τῷ τούτῳ ἐλέγοντες id est, machinis ad muros admotis, cum ab illis urbibus capiendis parvam absuissent. Dicunt, & παρά ἐλάχιστον ἐλθεῖν, proximè abesse, vel absuisse. Dicunt etiam παρὰ γεδὺν ἐρχόμενοι. Dion. Halicarn. l. 1. τὰ δὲ ἵδη πνευματιστοτες, τὰ δὲ παρὰ γεδὺν ἐλθόντες παθεῖν id est, alia jam passi, alia rorè subeuntes, vel postmodum subituri.

Παρά ὀλίγον, sine verbo ἐρχόμενοι, duobus item modis Reg. 10. accipitur. Interdum enim idem significat, ac si adhibetur ἐρχόμενοι, ut παρά ὀλίγον εἴλε τὸν θηρικὸν, parum absuit, quin causam vinceret. I. à Demosthen. παρά ὀλίγας ἡμέρας ἡ ποιώθη, pauca defuere suffragia, quo minus ignoriniā notaretur. Interdum, contrario plane usū, si de eodem tamen significatu, idem potius est, quod ferè non: ut cùm Euripides, ait, παρά ὀλίγον δὲ πέντες ὅλεθρον id est, interitum fere non effugisti, aut vix effugisti: quod idem est, ac si dixisset, παρά ὀλίγον ἀπόλωλας, vel ἔλεγος ὕδεσι. ab interitu parum absuisti.

At Thucyd. brevitatis amantiss. l. 8. unicum παρά ὀλίγον cum utraq; verbo, in utraq; significatiōne coniuncti: dum ait, αὐτὸς παρά ὀλίγον, οὐ διατέλεσεν, οὐ διώλεσεν.

semper enim aut parum admodum aberat, quo minus perirent, aut re ipsa peribant: nisi dicamus, nō, loco suo motum esse, atque ante παρ' ὄλιγον construendum esse: tunc enim παρ' ὄλιγον, ad solum δέσμους, pertinebit.

Reg. 11.

Præterea, uia illa, παρὰ μηρὸν, παρ' ὄλιγον, παρὰ βεργῷ & παρὰ φῶλον, cum verbis, αἴγιν, οὐδεῖσθαι, πίθανος, ποιεῖσθαι, est, parvi facere: ut παρὰ πολὺ cum iisdem, est plurimi facere: tametsi hoc postremum rariūs, quam illud, reperiatur. Xiphilin in Domitiano, παρὰ Κεφαλὴ ἐπωτὸς αἰσφάλειαν, πρὸς τὸ μηδένα εἶχεν οὐδὲν (sup. ζαμμάτων) συκοφαντίων, δέιδη Θεός id est, parum de sua securitate solitus, modò ne quisquam illarum (litterarum) occasione calumniam pateretur.

Synehius ad Theophilum, οὐδὲ παρὰ φῶλον, αὐλὰς οὐδὲ πατὸς ἐποιεῖτο πειθῆναι: cui rem persuaderi, non leviter, sed magnoperè cupiebat. Sic παρ' οὐδὲν αἴγιν, οὐδεῖσθαι, ποιεῖσθαι, τίθεσθαι, nihil facere. Xiphil. in M. Antonino Philosopho, εἰ μόνον Θεός ἐγώ ἐν τούτῳ νευού, παρ' οὐδὲν τὸ πρᾶγμα ἐποιοῦμεν: id est, si mibi soli periculum immineret, nihil rem istam facerem.

Reg. 12.

Octavò, παρὰ ποσεῖτον, tribus etiam præcipue modis usurpari solet.

Primo enim, sine ullo casu, quem regat, simpliciter, idem est, quod tantò, usque adeò: ut παρὰ ποσεῖτον οὐδὲν αἰνεχώρηται, tantò inferior rediit.

Deinde, sine ullo etiam casu, significat potius, tantulum modò absuisse; Gall. à cœla pres. Herod. l. 5. de Macrino, qui Romanum repetens, jámq; Byzantio proximus, Calchedonem Bithyniæ urbem rejectus erat, ibique à consequentibus interfactus, παρὰ ποσεῖτον, inquit, Μακρῖν Θεός εἶχεν δέσμους τὸν θάνατον: id est, tantulum abfuit, quo minus consequentium manus evaderet.

Quin etiam, absente negatione, sensus idem manere potest, ut patet ex illo Herod. lib. 6. Τὰ Ἰλλυρικὰ ἦσαν, σερὰ ὅπται, καὶ επολὺν ἔχοντα τὸν οὐρανὸν Πρωμαῖος γῆν, παρὰ ποσεῖτον διώρυξ, καὶ γείτονας ποιεῖ Γρυπαῖος Ἰτανῶταις: id est, ac verè Illyrica Gentes, que quidem Θεός peranguisse

Per angusta sunt, & parum admodum soli Romanis subditi possident, tantulo discrimine (vel, sola) Germanos ab italis separant.

Tertio, cum genitivo casu, ac sc̄re verbo ἐπιχειρεῖται, Reg. 13. utroque modo explicari potest. Nam quod ait Gregorius, μὴ παρὰ ποστον ἐλθω ἀλλὰ τῆς ἴσοτητος θέσις, est, ne tantum absimus ab aequalitate divina. Quod autem Thucydid. lib. 3. παρὰ ποστον ἡ Μιτυλήνη ἥλθε κακού· id est, tantulum, vel tam prop̄e Mitylene abfuit à periculo.

Quartò, affinis est usus ille, quo παρὰ ποστον, cum Reg. 13. sequente παρὸ σου construitur: ut παρὰ ποστον καπιλίφη, παρὸ σου ὡς διώκοτες τῆς εὐθείας ἐξεργάται· id est, hoc uno factum est, nē caperetur, quodd persequentes à recto itinere deflexerint. Imo, quod mirabilis est, absque negativa particula, addito etiam καὶ, sensum tamen eundem habet: ut in illo S. Gregorii loco ex oratione mei φιλοπάθωχ. παρὰ ποστον καὶ συμπλήθωσ, (pauperes) παρὸ σου καὶ φύματι τῷ βδελυωτῷ· id est, qui qui minus etiam conculcentur, hoc unum impedit, quod eos vel attingere horreamus. Dicere potuit, μὴ συμπ.

Jam, nonò, παρὰ in comparationibus adhibetur, idq; Reg. 15. quadrifariam maximē. Primo, ad significandum prae: ut παρὸ ἑαυτὸν μηδένα ἀποτίσσον ἥγειτο. prae se aptum reminet putabat: Gall. à com arison de soy. Plato in Apologia, ποστον τὸ κατεφρύντη, παρὸ τὸ αἴρον πάντομάχειν id est, usque adeò periculum emne intemnebat, prae ulla turpitudine quam subiret: Gall. en comparaison de souffrir quoy que ce soit de honteux.

Deinde, ubi de sola duorum, aut plurium comparatione agitur; ut τὸν σπαντζὸν παρὰ πάντας τὸν ἐν τῷ πα-
ται ἐν σοκικήσαντας ἐξετάζειν id est, Imperatorem eum
vis omnibus, qui prisco aeo floruerunt, committere.

Tertio, cum quis secum ipse comparatur: ut αὐτὲς δὴ
ταρὸ ἑαυτὸν διβοτέρεος ταῦτη ἡμέρας γένεται is profectō, se-
cūm ipse comparatus, solertior, aut vebemenior evadit in-
dus.

Denique, cum instituitur comparatio rerum aut personarum, cum locis, temporibus, ac ceteris ejusmodi, παρὰ responderet præpositioni Lat. pro; ut παρὰ τὸν καὶ πὸς πολλαχῷς ἐπαντί Χρῆστος εἶπεν τὸν συγκάντων, pro temporum diversitate, diverso quoque modo de singulis que contigerunt statuendum est.

Reg. 16.

Decimò, παρὰ, intermissioni cuidam, alternæ cessationi significandæ adhibetur, idque modis pluribus. Primo, cum nomine numerali simil, & nomine tempus significante, ut παρὰ τέτην ἡμέρας, vel τεττὼν ἡμέρας id est, tertio quoque die: vel cum solo numerali, ut παρὰ μίαν, alternis diebus; παρὰ τεττὼν, tertio quoque die. Vel unico nomine temporis, sive numerali, ut παρὴμέρα, altero quoque die; ἢ μία, altero quoque mense: παρὲπιτον altero quoque anno: vel denique nomine temporis repetito, sive numerali: ut, ἡμέραν παρὴμέρα, μίαν παρὰ μία, ἐπιτον παρὲπιτον, eodem planè sensu.

Deinde, cum numerali ad res aut personas, non ad tempus pertinente: ut γέροντες καὶ νεανῖς παρέπειται: id est, senes ac juvenes, unde quidem, sed alterni tamen incidentes; ita nimirum ut duos inter senes juvenis unus, duos inter juvenes senex unus inscratur. Aliás, παρέπειται, est, uno excepto, vel unius causā.

Tertio, cum vox aliqua, interpositâ præpositione repetitur, & duobus diversis accommodatur: ut ἐπέπειται παρὰ παντὶν ἐπέπειται, id est, alterni utrique vulnera infligens.

SECTIO VII.

De Præpositionibus mei & τῷ.

Regula 1.

PRÆPOSITIONE τῷ cum triplici etiam casu, tam apud Poetas, quam apud Oratores conjungitur, Genitivo, Dativo, & Accusativo.

Cum genitivo propriè significat *de*, non raro pr-

vel propter, ut ἐπὶ πατέρεσθαι μάχεσθαι, pro τῷ, pro patria dimicare.

Cum verbo ποιεῖν, aut ποιεῖσθαι, triplici maximè Reg. 2. usu conjugitur. Aliquando enim significat in, ut τῷ iumentis οὐκ εἰσελθεῖν, οὐ πρὸς τοῦτον τοῦτον εγχέμενον id est, ex periūs que fuit, quid in suscepto negotio fieri poteret.

Aliquando, per solum auferendi casum Latinè reditum. ut μηδὲν ἔχω ποιεῖν τοῦτο δεῖς, quid hoc hominem faciam nescio. Gall. Græcis proprius, ie ne scay que faire de cét homme-la,

Aliquando ad estimationem pertinet. Nam *de* Reg. 3. τολεῖ ποιεῖσθαι, vel ποιεῖσθαι, vel οὐχεῖσθαι, magni facere: τοῦ ποιεῖσθαι, pluris: τοῖ ποιεῖσθαι, plurimi: ἐπὶ ποιεῖσθαι, maximi: ἐπὶ μηρῷ, parvi: ἐπὶ έλαστοῖσθαι, minoris: ἐπὶ μαχίσθαι, minimi: ἐπὶ μέρεσθαι nihil.

Dicunt etiam, ἐπὶ πολλῇ δὲν αὔρεισθαι τὸ χωεῖον, magni interest, oppidum capi. Vel cum dandi casu. Dionysius Halicarnass. lib. 8. Οὐαλέσκοις ἐφὶ πολλῇ δὲν πταλύσασθαι τὰ τεῆς Ρωμαῖς ἐγκλήματα. Volsci manoperè cupiunt offensiones cum Romanis omnes commovere.

Significat etiam circa, vel contra Herodian. in Com- Regula 4. modo, δεῖσθαι, μηδὲν τὴν ἐφὶ αὐτῷ ποτε εἰσελθεῖσθαι. mei autem, retinens ne quid circa se, vel contra se, novi moliretur.

Alias, idem est, quod ἀντ' id est, loco, vice. quod rati- nē rarum. Dionysius Halicarnass. 10. τὰ ἐλεύθερα σω- ματίου ἐξελθεῖν αἱ ποιῶμενοι (Αἰρατοι,) πεὶ τὸν δι- οδαξτὸν τὸν Τυρκονῶν αἱ χαλαστεῖς id est, cum id num possularent (Æqui,) ut ingenuis abire liceret, qui- us Tusculanos captivos permutarunt.

Aliquando est, *præ*, supra, tam in soluta oratione, Reg. 5. quam stricta. Idem Dionys. Halicarnass. lib. 6. de Re- pudiis. militib. λοχαγὺς τὸν ἑταῖρον, καὶ τοῖ αὐτῶν ἀπ- iugis τὸν Στριμόνον ὑποδεῖξας creatis alius Centurio- bus summæque rerum præfecto Sicinnio.

Hinc τοῖ πατέρος δίλειν, summopere, vel *præ* aliis

omnibus cupere. Idem ibid. οἱ δὲ Αεισχυντοὶ φέρεται
τίς Βέλοντες, μὴ κακῶς τὸ πατέρες κόσμον τῶν πολι-
τῶν αὐτῶν *at Optimates*, qui summo perē cuperent, nihil in
Republ. patriis ex iniuritis mutari.

Reg. 6.

Interdum, sed raro, ni fallor, sumitur pro πατέρῃ: ut
apud Aristid. Panathen. οἱ οὖτε ποιώτιν πυάν φέρεται Θε-
ῶν αὐτοῖς ψεύδεσσι, ἐπειδή κακίαν τοῖς δέ αὐτῶν εἰ-
λογημένοις πατέσι τον id est, qui post tantum honorem, quem
a Diis consequunti erant, illustriora posteris suis, ad ac-
cendam glorie cupiditatem, alia reliquæ vunt: nisi perpe-
ratam editum est, πατέρι pro πατέρῃ.

Regul. 7.

Cum dandi casu, tam Poetis, quam Oratoribus, et
etiam circum, vel in. Homerus passim. Plato Reipubl.
πατέρι τῷ χειρὶ χρυσὴν δακτύλιον φέρει, aureum annulum
in manu gallare.

Hinc apud Herodian. lib. 5. πατέρι θωμοῖς φέρει,
circum altaria chœream celebrare. Et lib. 8. ἀς ἦχον πατέρι
σώμασιν ἔστητος, vespes quibus induiti tum erant.

Hinc & illud Ziphilini in Macrino, ἀς ἦτε πᾶς τῆς Σα-
στικῆς θεραπείας, καὶ τῆς τοῦ δομοφόρων πατέρι αὐτῷ εξε-
ράπεις ἥδοιο θεοῦ id est, cum nibil aut ex regio famulatu-
aut ex praesidiariis stipatoribus suis mutatum esset. Dion.
Halicarn. xpissimè.

Alias, idem est, quod ρέπω, pro; ac ferè cum verbo
metum significante. Hinc apud Thucyd. saepe. πατέρι
πάλαι δεδέσθαι, φοβεῖσθαι, urbi metuere.

Reg. 8.

Cum accusativo frequentissime conjugitur, ac ferè
circum significat. Usus quod attinet, vide quæ de ἀρ-
χαι diximus. Gemina sunt omnia. Etiam in signifi-
catione, circiter. In qua saepe particula περι subjungitur, ut
χάλιοι πατέρι περι ἀριθμὸν id est, circiter mille numero.
Herodian. lib. 7. εἰς ἕτος ἥδη πατέρι περι ὅγδονος ἐλ-
λακώς id est, cùm jam ad annum circiter octogesimum
pervenisset.

Reg. 9.

Habet etiam id proprium, ut reddatur sub, Gallicè,
vers, sur: ubi de tempore agitur. Ita saepe Dionysius
Halicarnassi, usurpat, ut lib. 7. ἐτοι πατέρι λύχων ἀρι-

περι-

παρηστούντες ἐλασσον: id est, bi sub tempus, quo lycini accenduntur, clam se inquinarunt, Idem lib. 3. καὶ γέ τὸ πεῖδι στρῆναις οὐλίς Sol enim tūm occidebat: c' estoit vers Soleil couchant. Et lib. 6. τελείωσθαι, τιθεσθαι καὶ χάραξαι, sub vesperam, castri ametari: sur le soir, sur le tard. Et l. 9. φέρει μέσους νόκτας Σεπτεμβρίτες, sub mediā noctē consurgentes. Rursusque lib. 8. ὅτε γένηται ἡ ὥρα προφερον λέγει cum iam manè clucesseret, sub prim. m. lucem.

Præpositio τεσ, cum solo genitivo construitur. Ac Reg. 10
primò, præcipueque significat, ante: seu locum respi-
ciat, ut τεσ θυρῶν, præ foribus. Quo illud pertinet
Dionysii Halicarnass. lib. 9. αὐτῷ μὲν ὁ δῆμος, περὶ πολ-
λᾶς τὸ πόλεως ὄντι ἐσπαρακτός τοιστα: id est, in se
quidem procul adhuc ab urbe remoto, populus coronatus
occurrit: seu personam, περὶ τοῦ βασιλέως, coram Rege:
περὶ πάσης τῆς παραγράξεως ante omnem aciem: seu tem-
pus, ut περὶ πολλῶν ἑτοῖς ante multos annos: περὶ ὀρεών
ἀναπτύξεσθαι, immaturo fato rapi.

Huc referendum est Latinum pridie, quod per hanc
præpositionem duobus modis exprimitur: vel sine ἡμέρᾳ,
ut περὶ μας Kalendas Martis pridie Kalendas Mar-
tii: vel cum ἡμέρᾳ, ut τῇ περὶ μας Kalendas ἡμέρᾳ.
Cum autem dicunt, τῇ περὶ δέκα Kalendas ἡμέρᾳ,
idem est, quod Latinis, ante diem decimum Kalendas,
& simil. Thucyd. & al. dicunt, περὶ τεσ, id est, tribus
ante diebus, trois jours devant.

Eadem præpositione significatur, quod Latini, mal- Reg. 11.
le anteposere. Idque duobus modis. Primò, id expri-
mendo quod Latini dicunt, velle antequam aliquid
accidat; ut περίτοις κανδύνες ἔφεσανται θέλοι,
περὶ τῶν ὑπάρχοντων ἐλαττωνται δόξαι: pericula
omnia subire volunt, priusquam parta jam gloria mi-
natur.

Secundò, cum verbis estimationem significantibus,
ut πιθαναι, ἀγενήθαι, ποιηθαι, επενεῖν, & si que
al. ut apud Xiph. in Avento, ἀγενήθαι περὶ τὸ Δίος αὐτῷ

autem, sed etiam quoddam Jovi eum ipse anteposuerit. Sic ergo nomen aut monogramma, consueta est ab inveteratis omnibus equidem potius habuerim, praesens periculum de-
pellere.

SECTIO VIII.

De Praepositione περὶ.

Reg. 1.

Pρὸς, genitivum, dativum & accusativum regit. De genituvo præcipua hæc obserua. Primo, sæpiissime idem est, quod κατά, vel παρά, A, Ab; sive rem. si e personam genitivus significet. Hinc περὶ τῆς παύθεις ὁξεύπεγρ κατεῖσθαι, perturbatione acrius incitari: πρὸς ἐνδέος ἀρχαὶ κατάλλησον, ab uno regi optimum est: πρὸς ἀπάντην διεγμένθαι, colli ab omnibus: περὶ τῆς παύθειτο καλυπταί, à vili capite impediri: κατά πρὸς ἀντιδίκης ὁμολόγητο, confessus etiam est adversarius. Et simil.

Reg. 2.

Secundo, εἰς αὐτόσιμον est, id est, contraria duo significat: ē re alicuius, & contra. Prioris exemplum est, illud Dionyli Halicarnass. lib. 10. Μιδάσκων, ὅτι πρὸς τὸ Σελήνης δέσι, τὸ πόλλους ἔντο τῷ δήμῳ προστάτας id est, ostendens, ē re Senatus esse, ut plures Tribuni plebis essent. Item hoc Xiphilini in Augusto, ἐσ ἐργα πολλαὶ πρὸς εἰσαγότες, κατ' εἰσίνεα διαβεβεβαῖον. id est, qui cùm in rem suam, tum in eorum quoque perniciem multa perfecit. Eodem sensu Zosimus lib. 2. de Maxentio, πρὸς ἐμπτεῖ τὸ λόγιον ἐλάσσαντεν id est, suam in rem orationum interpretatus est.

Significat etiam contra. Dionysius Halicarnass. lib. 7. πρὸς αὐτοφρέδης ἐχθρὰ δημόσιον τῶν Λυγαρῶν id est, adversus inimicum hominem suffragium ferens. De re item dicitur, λαμβάνειν πρὸς. id est, ducere loco. Philo in Legat. ad Caium, ὃ διπρὸς ὑπερεις τὰς νυζεσίας λαμβάνειν id est, ille autem admonitiones injuriæ loco dicens.

Reg. 3.

Tertiò, secundæ acceptioni affinis illa est, quā significat esse,flare, facere ab aliquo, unde quod Tullius ait. Sed vide, ne hoc totum sit à me, Græcè reddas, ἐμοὶ ὅπως

ἰκανὸν τοῦτος ἐμὲν σωμάτως εἴη τὸν γε. Idem, Tull. *de reo dicere*, τοῦτο τὸ φεύγοντό ἐπιτίν, id est, τὸ φεύγοντό ὑπερσπλαγχνίδαι.

Quarto, nec illa dissimilis, quā cum genitivis, ἀγαθοῦ, & κακοῦ constituitur: sequente ut plurimum dativo rei vel personæ. Nam ἐστι μοι τὸ τοπεῖς ἀγαθοῦ, idem quod ἐπί ἀγαθῷ hoc ἐρημα est: contra vero, κακοῦ οὐ πᾶς πλευροὶς τοπεῖς κακοῦ γένοιτο ἀττι. atq; id sane in per-
soniem hostium cedet. Abesse tamen dativus potest. Nam quod Latinè, cui bono? Græce absolutiè, τοπεῖς τίνος ἀν-
αγαθοῦ γένοιτο,

Quintò, conjuncta etiam illa est, quæ significat perit- Reg. 4.
nere partium & officii esse, vel etiam, convenire. Dicunt enim, περὶ τὸν ἀρδόντος δοῦλον ἔγγαρηνα, homini sanè con-
veniat hoc facinus, Gall. il est bien homme pour faire un
tel coup. Sic εὐεστήσει τὸν πίλεων, τὸν πάλαι φερούμαντος
ἰδὲ παρὰ ποσῦ του καὶ δυσέσθαι. non est bujus urbis, de
pristina animi magnitudine vel tantulum remittere. Huc
pertinent, περὶ λόγου, vel λόγου εἴρει, ad rem pertinere:
περὶ τρόπου, ē moribus, vel convenienter, eleganter, decorè,
aptè: cui contrarium est, αὐτὸν τρόπου, ut, εἰν τῷ δὲ περὶ
τρόπου λέξοις, i. nunquam hæc convenienter dixeris. Sic
τὸν περὶ τὸ βιου αἴρεσθαι τὸν περὶ τρόπου πολίτευ-
vitæ institutum quilibet suis ex moribus delegerit.

Nec ab ludit, *węḡs* *Συμοῦ*, i. *χτ̄ Συμόν*, vel *κατοδύμος*,
gratus, jucundus: ut *ἀπὸ Συμοῦ, ingratus, ἀπὸ Συμοῦ*.

Sexiū generis & sanguinis communionem significat: Reg. 5
idq; tribus præcipue modis. Primo, cum genitivo *α' μα-
τος*: Nam *οἱ περὶ αὐμάτος*, i. *οἰκεῖοι, συγγενῖς, τῷ γίνε-
τεσσιν οὐρανοῖς*, vel *αἱ ξαστούοτες*, vel, ut Herodian. *περὶ γέ-
νος πτῦ ὑπάρχοντες, propinqui alicuius & consanguinei
dicitur*, & *σεπινοὶ* quām *αὐτὸι* *αὐμάτος*. Deinde, cum ge-
nitivis *πατέδες* & *μητέρες*: nam *οἱ περὶ πατέδες*, paternī
generis propinquū: *οἱ περὶ μητέρες*, maternī; Gall. *paren-
du coquē du pere & de la mere*. Tertiū, cum genitiv. *α'-
δρῶν*, & *γυναικῶν*. Nāo *οἱ περὶ α' δρῶν οἰκεῖοι*, sūt *οἱ περὶ πα-
τέδες*, & *οἱ πέδες γυναικῶν*, sūt *οἱ περὶ μητέρες*. Alias
dicunt

dicunt, καὶ πατρῶον, καὶ μητρῶον γέ: Θ. Cūm autem dicitur, τὸ πρός πατρὸς, μητρὸς &c. subauditum, γένος Θ., id est, genus paternum, maternum, &c. Dicunt etiam οὐσίας; ex. c. τὰ πρός πατρὸς, & subaud. καὶ, eodem sensu, quoniam τὰ deesler.

Septimō, affini admodum usu, idem significat, quod ἐνεκα, ex parte, de la part: quod ait in et. Xenoph. expedit. οἴμαι γέ ἡν ἀγαρίστως μοι ἔξειν, ωτε περὶς ὑμῶν, οὐτε πρός τὸν Ἑλλάδον ἀπόντος: spero enim gratiam mihi, nec à vobis, nec ab universa Gracia defuturam.

Reg. 6.

Octavō, in obsecrationibus, juramentis, obtestationib. idem est, quod per: πρὸς Θεοῦ, per Deum: qui usus maximè vulgaris est.

Nonò, sed rariū, verti potest apud, vel coram: maxime que cūm dicunt πρὸς Θεῖ, καὶ πρὸς αὐθεόπον, quod non semper est affirmantis, vel obtestantis; sed potius, apud Deum & homines; coram Deo & hominibus: quod etiam Gall. devant Dieu, & devant les hommes. Sic ἀντονεῖται πρὸς Θεῖ τε καὶ πρὸς αὐθεόπον: id est, Apud Deum & homines culpā vacare.

Reg. 7.

Τρίτη, cum dativo casu. Primiō est, propè, ad, iuxta: περὶ τῆς πόλεως, prope urbem.

Secundiō apud, vel cum, ac ferè cum pronom. reciproco: nam εἴπου περὶ εἰσιτῷ, i. λέγον εἰσιτῷ διδίτας, καθ' αὐτὸν λογίζεσθαι, secum esse, aut secum attente cogitare: περὶ εἰσιτῷ, vel εἰσιτῷ σχοττι, secum ipse reputat.

Tertiō, idem est, quod in: cūm significamus aliquem, in certo negotio diligenter & attente versari: ut ἦμως εἰ τῷ δὲ τῷ λόγῳ, hoc in sermone, vel bac in disputatione versabamur: περὶ τέτοιο δὲ τοιούτῳ εἴη, totus in hoc sum, Horat. Totus in illis, sup. nugs. Quo sensu etiam cum accusativo jungi potest.

Quartiō, frequentissimè, valet præter: nam cūm dicunt περὶ τοῦ, sine adjuncto, vel περὶ τοῦ καὶ, vel περὶ τοῦ τέτοιο, vel ἐν τοῦ περὶ τέτοιο, significatur, ad bac accedit, præterea, ut, ἐπὶ τέτοιο, & χωρὶς & ἀπὸ τέτοιο liēmque cum dicunt, καὶ τὸ περὶ, vel τὸ περὶσσόν: i. & le surplus, dativus subintelligitur.

Quintō,

Quintò, quod Lexicographi vulgò non observant, Reg. 8.
etiam cum dandi casu, officium munusq; significat, ut
ἐπί, cum genitivo. Exemplum mihi nunc occurrit. apud
Herodian. l. 3. εἰ ποιεῖται πίστιν διανοεῖται, ἢ τὸ ποι-
εῖται τὸ πρός τὸ κύλιξ· id est, si quibus persuadere for-
te possent, qui aut condicendorum ciborum curam habe-
rent, aut à poculis ipsi essent.

Πρός, s̄ exp̄issimè, cum accusativo construitur: Ac pri- Reg. 9.
mò, tam multiplici ferè usu, quam ad, apud Latinos.
Pauca hēc observare juverit: πρός χάριν, ad gratiam
et blandiendam: πρός ὅμιλον, ad ostentationem: πρός ε-
πις, ad verbum, i. ad rem, de qua vel agitur vel disputa-
tur; idem, quod πρός λόγον. τὸν πρός επιστης; quid hoc
ad rem? πρός τὸν ἀπόντα καθίσαντα τὸ λόγον, dixit
Aristides, id est, ad hoc unum orationem omnem re-
serue.

Hinc etiam illud, πρός τι, Philosophorum, id est, rela-
tivum, ut Logici nunc loquuntur, quod totum per se
ad aliud referatur. At πρός τι interrogativum, id est,
quorūsum; πρός τι τοῦτα λέγεται; quorūsum ista dicis?

Secundò, in quibusdam verti potest. per, vel cum ad- Reg. 10.
verbio, vel solo auferendi casu: ut πρός ὁργὴν, iracundē:
πρός φθόνον, invidiā: πρός βίαιον, vi: πρός σὰρκαν, ac-
curatē: πρός ἵψην, excellenter: πρός ὑπόστατον suspi-
ciosē: πρός ὕβριν, injuriosē, vel injuria loco: πρός εἴμην-
αν, contumeliosē, vel contumelia loco: nam πρός ὕβριν,
aut εἴμηντον πλαστῶν, est, aliquid injuria, vel contu-
melia loco ducere: πρός φιλιαν, amicē: πρός ἐχθραν,
inimicē, inimico animo: πρός τραχεῖτα, vel ὕβριν, commo-
dūm, tempestitivē: πρός αὐθονίαν, abundē: πρός αἴσ-
των, id est, ἀφοσιώσας ἔισα, & ἀφοσιουμένας, per-
functoriē.

Tertio, est adversus, tam in bonam, quam in ma- Reg. 11.
lam partem. Et in bonam quidem, id est, erga: ut
τὰ πρὸς Θεὸν ὅστα, id est, quae adversus Deum sancte
servanda sunt. In malam verò, utu valde trito: ut
τὰ πρός τὰ πλευρὶς εὐτελῆ ποιήσαντα. id est,
necessaria

necessaria adversus hostes comparasse. Notandum tamen, verbum ποιεῖν, eleganter hac in acceptione adhiberi, ad significandum quicquid utile, vel efficax sit adversus aliud: quomodo remedium quodvis, τῷ τὸν ποιεῖν, dicitur, id est, adversus morbum utile: ut τὸ δὲ τὸ αἰμυνή εὐριπός θεατίσμα φάρμακα ποιεῖ, hoc amuletum adversus letalita venena utile est.

Reg. 12.

Quarto, est, propter. Dionys. Halicarnass. lib. 4. τὸ ἀνίστοιν, χῶρα πορον, χῶρα περὶ τὴν καταστάσην, ἡ χρέα, τὸ στημάτων ἀπολαλεῖσθαι φῦλον, verbatim, id est, turba sine lare, inops, quaerat; vel propter condēnationem, (i. damnata iudicio,) vel ob debita, dignitatem suam perdiderat.

Quinto inter vel cum: ut τὰς περὶ τὸν ἀλλάχασθαι ποίησαν, inter se se reconciliare: &c περὶ τὸν ἔχθρον μαλάθεα, cum inimico reconciliari: περὶ τὰς φίλους κοινολογεῖσθαι, sermones miscere cum amicis: ἀργύριον πρὸς τὸν σῖτον γενναλάθεα, pecunia cum frumento permutare. Aliquando comparationi locus est, ut πνὰ πρὸς ἐπεργον σκοπεῖν, ἐξετάζειν aliquem cum alio componere.

Sexto, quod spectat, ce qui concerne; ce qui touche: τὰ πρὸς ἡμᾶς, res nostra, les choses qui nous touchent: τὰ πρὸς σωτηρίαν φέροντα, que ad salutem pertinent: ὅσα γε πρὸς τὴν πόλιν. Reipubl. causā: id est, saltem quid ad Rēpubl. attinet, non autem, propter Rēpubl.

Septimo, apud, πρὸς τὴν βασιλεῖαν, apud Regem.

Reg. 13.

Ottavò, secundum, vel pro, quatenus pro convenientiam aliquam proportionem significat: ut πρὸς αἴτιαν ἐγγράφησιαν, in singulos pro cuiusque dignitate dividere; πρὸς ἄλλον ζῆν, alterius ad nutum & arbitrium vivere: πρὸς τὸ καθῆκον πάντα οἰκογονίαν: id est, omnia pro munere sui ratione moderari, dispensare: πρὸς τὸ πνεῦμα πέμπειν, secundum ventum, id est, secundo vento volare: αἴτιαν πρὸς καταρροτικα, puritate ac nitore, vel secundum nitorem distare, differre: θαύματα πρὸς τὴν πολιτείαν, secundum Reipubl. administrationem dissident, id est, in modo gerenda Reipubl. Iūia πρὸς τὴν τὴν λόγων ἴδιαν διαφέρειν: id est, in

con-

constituenda eloquentiae forma dissentire: περὶ γὰ τὸ πα-
τέν, vel ὡς γε, vel ὥστη γε, vel ὅτα γε περὶ τὸ πατέν, με-
τίν αὐτὸν χρησιμώτερον ἢ νόστον id est, pro praesenti verum
statu nihil utilius fieri possit.

Nonò est, pre: en comparison: περὶ τὰ νησῖ δεῦρα,
πᾶν δὲ περὶ περιπετεινῶν, λόγος, καὶ unde id est,
Præ calamitatibus præsentibus, quicquid ante pertulimus
nugae, merūmque nihil.

Tuncque adhiberi etiam potest, ὡς, ὡς γε, ὥστη, ὥστη,
ἴστη γε, ὅτα γε, ὥστη δή, ὅτα δή· ante περὶ.

SECTIO IX.

De Prepositionibus ὅπῃ, ὅπῳ, χωρίς.

Præpositio ὅπῃ, cum genitivo tantum, & accusativo
conjugatur. Et cum genitivo quidem redditur, su-
per, de, per, pro, propter. In quibus contrita propè
omnia. Tamen in significatione pro, notandum est in-
terdum idem esse quod ἀντὶ, loco, vice. Ita sumit Dionys. Halicarnass. ut lib. 8. οὐτοὶ τῷ ἀρχεῖ παραλαβόν-
τες, ὅπῃ δῆλον θεάντων εἰ τῷ περὶ Αγνάτου πολέμῳ
στρατεύσθω, οὐδένα ἐτέρος καταγέφειν. Hi magistrati ini-
to, ut eorum militum vice, qui bello adversus Antiatates
gesto ceciderant, alios conscribereliceret, postulabant.

In significatione propter, duo nota. Alterum est ele- Reg. 2.
ganter cum infinitivo conjungi, tam affirmande, quam
negando; ac ferè resolvi per ut, vel nè: ut ὑπὲρ τοῦ λα-
δεῖν, latendi causā, vel animo, vel ut latere possim. possis,
&c. ὑπὲρ τοῦ μη παραπάνον παθεῖν, nè simile quid
pateretur, vel patiar, vel aliâ quavis personâ.

Rarius, quod sequitur ex Herodiano lib. 8. ὑπὲρ ὃ
τὸ γε τὸ βαρύτατα ἡσυχάζειν εἰσιν, διὰ φρεατίδος ἡμεῖς
ἔχομεν· id est, ut autem barbaræ quoque nationes quie-
scant, cura nostræ erit.

Alterum est, idem valere quod ὅπῳ, id est, pre. Dio-
nyss. Halicarn. lib. 9. οὐκ εἶπε σπεύσας, ὁδὸν δικείας πλεο-
νεῖσθαι εἰς τὸ κατέσημον, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ήτος τοια

κοινὰ φιλοπάθεα. Non ex insidiis, (id est, dolo malo) ut privatæ utilitatis causâ, (pour leur intérêt,) eō devenient, sed pre singulari Reipubl. studio: nam φιλοπάθεα, non tantum ambitionis, sed etiam alterius honoris studiū.

Reg. 3.

Cum accusativo est *supra vel ultra: ὑπέρ λόγου, super vim dicendi omuem: τὰ ὑπέρηματα, que vices nostra superant.* Dionys. Halicarnass. lib. 5. *ὑπέρ ἀπάρτητα τῶν ταχινῶν πολεμίων, οὐκ ἐν αὐτοῖς τούτοις.* Supra haec omnia, ceteraque, indignum id esse, nec humanis ferendum.

Aliquando tamen, sed multò rarius, eodem modo sumitur quo *παρά*, cùm intermissionem significat: nam *ὑπέρ μίαν*, est *παρά μίαν*, id est, *alternis diebus*: subintelligendo *ὑπέρ* *μίαν*.

Reg. 4.

Præpositio *κατό* Genitivum, Dativum, & Accusativum regit.

Cum genitivo est *à, ab, abs.* Quia in significacione notandum est, eam cum verbis etiam neutris conjungi. Nam ἀποδινεῖν *κατὸν τὴν πολεμίων*, mori ab hostibus, id est, interfici. Quo modo Tullius Academic. 1. nihil enim esse valentius, à quo intereat, ἐπὶ τῷ κρείπον ἔστιν, νόφη γε ἀποδινεῖν, vel ἀντὶ ἀποδάρον. Sic, κατὸν τὴν δικαστῶν ἀποτελεῖν, id est, evadere δικῆς, à judicibus existi multari. Eodem fere sensu, verbum substantivum adhibetur: ut ἐπὶ τοῦ δόξην κατὸν πνος, id est, decessus, honorari ab aliquo.

Reg. 5.

Aliquando est *propter*; *κατὸν τῆς ἀνεργίας, propter odium.* Aliquando, *præ*; *ὑπὲρ ἐνδείας ἢνε εχοντος, ὁ, πᾶς μοι χρήσωμαι. præ penuria quid agam nescio.* Aliquando ἀπό, ut *κατὸν τραυμάτων διεγένετος, à vulneribus curari*; sed exemplo rariore. Plutarch. Alexandr. 699.d. *ὁ Βικέφαλος ἐπιλεύθησε, ὑπὸ τραυμάτων διεγένετος. Bucephalus mortuus est, àum à vulneribus curaretur.* Herodian. lib. 7. *τῆς συγκλήτεριν, ὑπὸ νοσησατος, vir seatorius, ac novissimè consularis, id est, consulari functus.* Aliquando *δια*, ut *ὑπὸ σκότου, per tenebras.*

Reg. 6.

Cum dativo, ut plurimum redditor, *sub.* Exempla paucissim.

passim. Sed dativi locum genitivus interdum subit.
Xiphilin. in Severo, ὅπο τῆς αὐτοῖς ἦν ὁ Σεβῆρος, sub
hesitatione Severus erat, id est, hesitabat.

Aliquando cum. Plutarch. Public. ὅπο πάσθεις ὅμη
τός μὲν πλέκεσθαι, cum fascibus ac securibus omnibus.

Aliquando ab, propter, prae, cum dativo, loco geniti-
vi. Ab, Eutrop. Metaphrast. lib. 2. initio, οὐτοτῷ (ετῇ)
μὴ πώλευτο Γάλλοις φυμάθεις ἀλωσιν' id est, anno pri-
mo post captam à Gallis urbem.

Propter, aut per, Julian. August. in Cæsarib. ὅπο
τοῖς δικεῖσθαι ἀμαρτίασθαι, καὶ τοχή ὑπὸ τοῖς σοῦς ἐπαράπ-
ταν γάνθισθαι suis ille peccatus, non tuis consiliis viltus
est, cecidit.

Præ. Zosimus lib. 2. ἡκαρνάντειν τὸν αὐτὸν ὑπὸ καύ-
ματος, ipsis autem præcessu emortuis.

Aliquando etiam redditur propter, sed ita ut sumi Reg. 7.
videatur pro ἐπὶ. Xiphilin. in Nerone, ὃς Λεκαρδί-
σκωλίδης ποιεῖν, ἐπειδὴν θεοῦ χρυσὸς ὑπὸ τῆς ποτόσης ἐπηρεά-
το. Lucanus autem versus condere prohibitus est, quod
vehementer ob poesim laudaretur. Herodian. lib. 2.
οὐ πάπα αἰχράς τε καὶ ἀμφιβόλους ἔδραις σκάψειν ut
cum etiam ob turpes & ambiguas voluptates morderet,
illudaret.

Cum accusativo, ferè sub: sive locus indicetur, ut Reg. 8.
ὑπὸ τῶν πόλιν, sub urbem: sive tempus, ὑπὸ τὰς αὐτὰς
χρόνις, sub idem tempus: sive, quod frequentissimum est,
potestatem, seu ditionem: ὑπὸ ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, sub, vel in
potestatem suam redigere. Sic etiam dicuntur, ὃς ὑπὸ^{τοῦ} χειρός, potestate subditus. Dionys. Halicarnass. lib. 7.
οὐ εχθρὸν τε πλακίζοι Θεοῖς τὰς ὑπὸ χειρός id
est, tanquam hostis, potestati sue subditos, contumeliosè,
absque ullo metu trahantibus.

Dicunt etiam ὑπὸ πέδα χωρεῖν, id est, pedem reservare:
ἀναχέεσθαι δὲ πόδα, ut in præposit. ἐπὶ, ex Xenophonte audivimus. Idem Dionys. Halicarnass. lib. 5.
διὰ τὰς οὐρεχοῖς πάντας ἔχωραν ὑπὸ πέδαν id est, ob as-
fidaos iectus pedem reservabant.

Reg. 9.

Præpositio *χωρὶς* solum genitivum admittit. Cum quo, ut plurimum idem est quod *ἄρδι*, *absque*, *sine*.

Aliquando est *præter*: nam *χωρὶς τούτου*, idem valeret quod *πέρι τούτου* & *χωρὶς ἄλλου*. & *χωρὶς τούτων*, idem quod *πέρις ἄλλων*, *præterea*. Thucydid. lib. 2. *χωρὶς ὅτις ἀλλοί οἱ μαλοις φύλων*, εἰκότερος *præterea*, *velistum turbare reliqua, ποκεχιγμα*.

Reg. 10.

Aliquando significat *nisi*, *præterquam*: tuncque vel conjungitur cum *η ὅπ*, sine particula negativa. Xiphil. in Commodo, *χωρὶς η ὅπ Πομπειανος ὁ γέρων οὐκ εἴνεται απόντισθεν* nisi quod Pompeianus senex nunquam occurrit, id est, interfuit. Nam illud *οὐκ* non refertur ad *χωρὶς*, sed cum *εἴνεται*, significat *επολε*. Et casus sequi potest ei similis qui præcesserit: ut *ηγενεστεπανώτας οὐκ εχει*, *χωρὶς η ὅτι οὐκίγεται τινάς* ignoravos milites nullos habet, *præter omnino paucos*. Vel conjungitur cum *η*, & adject. *οὐσι*, absque negatione similiter. Dionys. Halicarnass. lib. 10. *χωρὶς η ουσι οὐ τοινών, ηγύρως, ουγεντινούτας οὐσι* id est, *præter eos*, qui *vel præ morbus, vel præ senio fugere non poterant*.

Vel construitur cum *αὐ* aut *εἰ*, sequente part. negat. Plutarch. Camill. *χωρὶς αὐτοῦ οὐ Γαλατικὸς η πόλεμος* id est, *nisi si Gallicum bellum fuerit*.

Reg. 11.

Aliquando denique, adverbii potius rationem induit, quam præpositionis. tuncque significat *seorsum*, *separatim*. ut *νόσοι Poeticè*.

Quo seniu duobus modis usurpat. Primo per se, ac sine ullo casu, ut *χωρὶς οὐδὲντος, καὶ καὶ οὐ τίν σὺ μένον εἶτε? ετεῖν* id est, ille eum *seorsum*, ac per se, tan-tummodo spectatur, aut secum ipse comparatur: *χωρὶς οὐτι εἴδεστον εἰπεῖν, seorsum de singulis dicere*.

Secundo, cum *εἰ* nitivo casu: ut *οὖν διὰ σαῦτα χωρὶς αλλήλων διεγκίνεται* id est, *utro circiter stadiis ab invicem disjungi*.

FINIS.

Pauca quædam suis inferenda locis.

Capiti II. de Artic. subjunct.
Addend.

Pag. 6. Reg. 7.

Primò. "Os aliquando sumitur, rariùs licet, pro nōc interrogativo, ac præsertim in neutro genere. Sic enim Oenomaus apud Eusebium, lib. 6. Præparation. p. 275. nova edit. ὡν τὸν ἄντερ, ταῦτα περιστεραὶ τῷ λόγῳ; Quorsum autem ista dicendo persequutus sum? Tu parce imitare.

Pag. 8. Reg. 14.

Secundò. Neutrūm singulare ḥ maximè apud Thucydid. aut sèpè vacat, aut idem est quod καὶ ḥ in quo. Insignis est locus ille lib. 2. ubi ḥ in duo membra sic tribuitur, ut per se vel omnino pendeat, vel utrumq; resolvatur in καὶ ḥ. Sic enim ait, ḥ τοῖς ἀλλοις, αὐταῖς μὲν Θεάσσος, λογοτύπος τὸν οὐκον φέρει. Quo quidem in genere, ceteris audaciam ignoratio, consideratio timiditatem affert: ubi ḥ duobus nominibus, αὐταῖς & λογοτύπος explicatur.

Pag. 8. Reg. 17.

Tertiò. Hic articulus apud Atticos nomen aliquod diverso in genere sequitur, ita ut sensus pendeat, ac necessariò phrasis alias in voces resolvi debeat, ut explicari commodè possit. Tale est illud ejusdem Thucydid. eodem ex lib. in oratione Periclis, quā parentes eorum consolatur, qui pro patria occubuerant. Τὸ δὲ εὐτυχὲς, inquit, διὰ τῆς οὐ προπονάτης λόγων, ὡς τοῦτο ἦδη μὲν τελετῆς, ύμεῖς τὸ λύμα verbatim, Felicitas autem, qui honestissimum sortiuntur, ut illi nunc exitum, vos verò dolorem: ubi articulus δι cum εὐτυχὲς nullo modo construi potest. Ita ergò sententiam expli, τὸ τὸ εὐτυχὲς τέτοιος ἀνθραγγείοιο, διαν., &c. vel τὸ δὲ εὐτυ-

χεὶς τίττε ἀνέγενστο, εἰ τίττες ἀνέγενται οὐαρι. &c. aut alio simili modo: id est, *Illi autem verè felicitas obvenit, qui honestissimum, vel ut illi, exitum, vel ut vos ipsi, dolorem fortiantur: vel, In eo autem sita felicitas est, si qui, &c.*

Eadem coniunctio ita nonnunquam post comparativum adverbium sequitur, ut sumi videatur pro nō quām. Thucydid. sāpe ut lib. I. τὸν τάφον ἐποιητῶν (εἰλάμ-
σαν) όντος καίνται μᾶλλον, αλλ' ἐνώπιον δοξα αὐτῷ
ἀνημόνος καταλείποται id est, sepulchrum illustrissimum
(supple, habuerunt) non illud potius in quo jacent, quām
in quo perpetua eorum gloria remanet. Latini tamen po-
tiūs dicent, tam quām.

Idem paulò pōst, ριάρ ὅι κακοπεγγύητες δικιώτεροι
αὐτοῖδιστοι τοι βίοι, αλλ' οὐοι οὐαριοι οὐαριοι
τῷ? οὐοι οὐαριοι οὐαριοι id est, Nec enim qui duriore for-
tuna vivuntur, justius vitam profundant, quām qui de ad-
versa quadam mutatione, dum vivunt, adhuc periclitantur.
Felices ac fortunatos intelligit, qui dum vivunt,
in continuo adversa sortis periculo versantur:

Index vocum Latinarum,

In quo primus numerus paginam, cæteri regulas indicant.

A	Fronte, à tergo, à longo tempore, à secretis, à Regiis sigillis, à publicis rationibus, ab Epistolis, absit, 168. 9, 10. absit enim, absolvi, absolutum, absque, abundantia otii aliquid facere, abundare pecunias, abunde, 267. 10. ac vel atque, ac de his haec tenus, accommodare se ad alienus voluntatem, accurate, aciem instruere, acties ordinata & quieta, agere est, adducere in magnum discrimen, adiutorum res nostras, adjectivum neutrum pro substantivo feminino, adjectivum diversi generis à substantivo, adjectivum neutrum cum substantivo cuiuscunque generis & numeri, admiratione dignum, admodum, 151. 6. 156. 7. 163. 14	pag. 143. reg. 8 ibid. 236. 10 239. 1 ibid. ibid. ibid. ibid. 8 77. 12 130. 6 272. 9 233. 3 87. 2 267. 10. ac vel atque, 196. 9 ac de his haec tenus, 60. 16 109, 110. 14 145. 2 107. 11 108. 11 103. 21 12 729. 5 ibid. 12. 1 ibid. 2 ibid. 3 ib. 4 219. 2 95. 7 52. 2 100. 5 ib. 137. 3	adverbia in dicitur, adverbia in tamen, adverbia in etiam, adverbia in dum, adversus, aequaliter, atque, aqua bonaque consulere, aquo jure, aquum est, aer, aerarii, primæ aetate, justa rei estimatio, aetate admodum proverbus, aetatis nostræ homines, aetatis nostra res, affici animo, age, 117. age ergo, agere cum Senatu, cum populo, 230. 12 135. 11 87. 2 135. 11 25 97. 11 186. 9 153. 3. 154. 6 153. 2 153. 2 153. 2 153. 2 156. 8 72. 1 64. 13 71. 14 73. 18 70. 11 ib. 13 ib. 13 5. 2
----------	--	--	---

INDEX.

seritum indicat. pro optativo,	atqui, 170 9. 176 10. 198 20. 212 11
67 8	atque ita, 187 12
aperte, 142 6	augeri majorem in modum, 33 12
ardor certaminis, 51 5	aurum in nummis, rude, factum, inf-
argentii fodinz, 22 12	etum,
arripere, 247 19	54 7
articul. subjunctivus participio præ-	authorem esse. 82 2. 112 1
mittitur, 124 8	
articul. præpositivus nomen, & par-	
ticipium involvens, 1 1	
articul. præpositivus geminatus, 1	
2, 3	
articul. præposit. cum prepositione	
& adverbio, ib.	
articul. præposit. cum μ & η	
ib. 4	
artic. præposit. cum χ , 2 5	
articul. præposit. demonstrativus	
ib. 7 8	
art. præposit. diversi casus à nomine,	
4 19	
articul. id est filius, 2 21	
articul. cum $\omega\gamma\tau\lambda\omega$, & $\pi\chi\gamma\zeta\lambda\omega$,	
ib. 11	
articul. $\tau\omega$ cum $\iota\omega$ & $\dot{\iota}\chi\omega$, ib. 6	
articul. $\tau\omega$ pro δ , 3 13	
articul. $\tau\omega$ cum participio $\lambda\epsilon\gamma\omega\beta\lambda\omega$, ib.	
17	
articul. $\tau\omega$ cum particip. $\delta\omega$, ib. 15	
articul. $\tau\omega$ cum infinitivo, ib. 18	
articul. $\tau\omega$, vel $\tau\omega$, cum μ & η ,	
ib. 16	
articul. subjunct. cum μ & η , 5 1	
articul. subjunct. precedente $\tilde{\eta}$ δ , ibid.	
articul. subjunct. $\tilde{\eta}$ femin. 6 7	
articul. subjunct. præpositivum, aut no-	
men involvens, 7 12	
articul. subjunct. antecedit, ib. 13	
assentiri, 105 4	
assignare, 106 8	
at, 199 21. 204 13. 211 10	
at forte, 118 8	
at vero, at saltēm, 198 19	
atenim, 118 8. 175 6. 206 19	
atenim dicit fortasse quispiam, ib. 19	
at enim vero, 175 7	
	B Ellè omnino, p. 151 r. 7
	Bene velle, 107 9
	beneficio provocare aliquem, 113 2
	beneficium aut emolumētām acci-
	pere, 97 10
	beneficium facere, ibid. & 99 1
	beneficium conferre, 113 3
	beneficium reponere, 113 1
	beneficium divinum, 253 12
	benevolentia aliquē prosequi, 86 12
	bona immobilia, nexus obligata, mo-
	bilia, 26. 11
	bona fide, 152 10
	C Aeterūm, pag. 198. reg. 18. 205
	17. 211 9.
	calumnia, 242 7
	cape sis, 328 4
	capior, 61 1
	castra metari, munire, 308 12
	causa propter quam, 2 10
	causam capitatis dicere, 10 4
	causam dicere, 77 12
	bene aut male cedere, 76 4. 265 3
	celerrime, 2 11
	censeri, 63 12
	certamen instituere, 106 6
	cerne quidem, 141 1. 3. 198 18
	certo modo, 164 3
	circa, 219 1. 236 9
	circiter, 42 11. 219 2
	circum, 319 1
	circumspicere, 98 15
	circumvenire, 45 10
	circumstantia, 19 4
	cis, 3 14
	clam, 87 3. 139 10
	cogitatō, 232 1
	cohærens, 130 8
	co-

I N D E X.

coli ab omnibus,	264 1	cum licet,	123 2. ib 4. ib. 5
collato pede insequi,	251 6	cum, tum.	194 1. 203 5
colloqui cum aliquo,	28 2		
in colloquio mutuo versari,	29 6		
in colloquium venire,	ib.	D Amnatum esse judicio, p. 94.r. 3	
cominus,	51 3	ab arbitris,	ib.
commode,	231 15	damno afficere,	99 1
commoditas,	19 2	de,	219 1
commodates,	131 9	debeo,	88 7
commodis habere,	163 15	debita remittere,	52 8
comparativi constr. , 13 5. ib. 6. 14 1		decus,	40 11
complodo,	104 1	dicendi veniam poscere, dare, acci-	
conari aliquid studiis, 101 13		pere,	28 1
concertatio manuum,	51 5	dicere ex tempore,	96 8
confiare,	104 1	didici,	85 10
configere,	63 11	dies certus dictus, &c.	26 12
conjectura assequi,	111 19	dilapidator patrimonii,	28 16
consanguinei,	265 5	diligenter admodū & accuratē,	145 2
consentaneum est; vid. convenit.		summo dilucuo,	141 4
consequi aliquem vestigii.	251 6	dimicare pro patria.	261 1
constare,	115 1	dirigere sagittas, in scopum,	248 1
constituere legis instar,	91 15	diripere, populari, vultare, v.populari.	
consulares viri,	224 14	discessit,	128 1
contemplatus sum vel lustratus ab		diserte, & conceptis verbis,	144 12
alio,	64 13	diu,	231 15
contemptim,	232 1	divina ope,	253 12
contentum esse,	72 2	divino quodam instinctu,	254 13
contingens,	132 14	domum se recipere,	241 5
continuō,	197 15. 218 23	ducere, seu exillimare,	106 7
convenienter dicere,	265 4	ducere loco,	264 2. 267 10
convenire,	103 19. 265 4	duode in numero,	15 13
convenire unum in locum,	253 7		
convenit,	83, 5	E Re nata 147 2. 174 2. 175 5	
convertere in proprios usus,	227 5	è regione 143 6. 250 4	
converti	62 9	efferti majorem in modum 33 12	
coram, statim,	51 4	effundere itam in aliquem 210 14	
coram arbitris,	235 6	ego verò 205 15	
coram Deo & hominibus,	266 6	eligeret 73 1	
mihi crede,	92 17	enim 185 1	
credo, opinor,	93 18	enimverò 142 3	
culpare aliquem,	227 5. 237 12	codem planè modo 221 6	
cupio,	89 9. 168 8	equidem 184 6. 198 19. 205 15	
curatores regiorum adfectorū,	242 2	equitatus 23 1	
cursim,	139 9	equus eximus 52 3	
cum,	168 12. 271 6	essentia rei 2 9	
cum interficit,	123 3	& quidem 143 3. 197 14, 200 24	
		203 11. 211 8	
		S 3	8

I N D E X.

& verò	200 24.	211 8	fructum ex aliqua re capere	99 3
& quidem si	205 15		fruor, particeps sum, fructum aut de-	
& tamen	148 5.	200 26. 212 11	trimentum accipio	74 7
& si	190 6		funditus aliquem perdere	302 15
etenim	169 4		futur. Indicat. pro Optat.	66 5
etiam	199 22			
etiam si	196 11			
etiam si autem	197 13		G Enitivus cùm verbo activo	11 9
ex tempore	223. II. 147 1		genitivus pro nominativo	12 4
excellenter	231 15		genus ora ionis	29 5
excessus	52 1		gloriam sibi comparare	309 14
exempli gratia	117 7		gradum figere	145 1
exercere	104 22		rei alicujus gratia	222 10
exigere	103 20		gregatim	137 3
exiguo numero	252 8			
existimare	73 5. 102 14		H Astenus	158 6
existimari	90 11. 106 7		harere	43 II. 247 19
extra	222 8		heus tu?	164 5
extra quam	40 5		hic, hac, hoc	2 7
F Acere ab aliquo, vid. stare.			hoc unum duntaxat	50 1
Facessere alicui plurimum negotii			honorare	73 4
86 12			huc illuc	2 8. 139 12
facile est	160 1		huc usque	158 6
facillime	232 1		primâ hyeme	141 4
facio	97 12			
facultas	132 13		J Amjam	197 15. 92 13
facultas appetendi & aversandi	18 1		jam verò	201 2. 205 17. 211 9
fama est	30 8		ideo	40 4. 197 15
fanda, & infanda	32 10		igitur	203 II. 210 7
fasti dies	16 1		imminere hostium tergo	248 1
favere	113 4. 252 10		immobilia bona	46 11
ferè	40 15. 159 10. 219 2		imo	176 8. 184 8
ferri in hostem	122 9		imo etiam	176 8
festinare	77 11		imo verò	206 18. 210 6
fidenter	232 1		imperativus per se positus	67 6
fiducia judex	142 4		imperat. pro secunda persona futuri	
fieri potest	77 3		secundi	ib. 7
filius 21 12. & filium esse	80 12		pro infinitivo	ibid.
firmiter	144 1		imperfectum indic. pro optat.	66 2
in flagranti delicto	18 8		impetrare	111 19
forte fortuna	124 8		impressionem facere	40 4
forte	ibid. & 183 2		in flagranti delicto	255 3
fortitudò	232 1		in itinere	ibid.
frequentes vulgo, en rasse, en corps			incedere in clypeum, &c.	247 21
252 8			incipere	112 1
			incumbere studiose	9 3
			indicativus pro subjunctivo vel optati-	
			vo	

I N D E X.

tivo	66 1	irâne verð	148 4
indignum censio ne	168 8	itaque	183 1. 200 15
indulgere, gratificari	39 15	judicium constituere	99 4
infinitivus cum accusativo pro alio casu	68 1	in judicium venire	230 12
infinit. cum nom. & accusat.	ibid. 2	jure, merito	99 2. 133 4
infinit. pro supino activo	69 3	jus officiumq;	133 5.
infinit. pro supino passivo	ibid. 4	jus suum obtinere	111 18
infinitiv. cum gignendi casu articuli		justa exequiarum	92 15
ibid. 5.		juste & injuste	233 1
infinit. pro participiis impersonalib. vel indicativo cum <i>āg</i>	69 6	juxta	246 17
pro gerundiis in dum	ibid. 7		
cum particula <i>āg</i>	ib. 8		
infra vires	235 5		
ingenium divinum	53 2	L Abefactare, ac pervertere,	62 8
ingenium, indoles	38 14	laceſſere	52 7
ingens quiddam	52 1	laudari ob res gestas	229 9
inimicum esse	76 2	legationes obire	34 1
initio	2 11	leges antiquatæ	136 14
injuriam reponere	112 1	leges quarum integra vis est	ibid.
inquit ille	5 1	legitimus	229 1
infantria	62 8	lex domina	27 15
infidari	35 5	lex abrogata	ibid.
infidiosè	232 1	libenter	51 2. 80 10
insperatō, inopinatō	ibid.	liberari	61 5
inſtituta reipubl.	62 6	licere	80 14. 114 5
inſtructior fieri alior. peccatis	8 14	liquere	113 4. 115 1
inter	268 12	litare	116 3
inter ſeſe reconciliari	ibid.	lis compoſta	136 13
neſt ambulandum 157 1.	& alia	loco, vice	54 8
ejusmodi	255 3	locus	31 3. ibid. 6
iteresse	116 3	longè	231 15. 250 6, 7
iterest	261 3	longè iofra dignitatem	257 8
iterſici	270 4	longo intervallo	233 3
iterrogant̄ locum dare	28 2	in longum tempus	230 15
interpretari	102 14. 264 2	loquendi occaſionem præbero	95 7
itimi amici	239 16	lucrum ex ſcenore proveniens	53 5
itra duos trēſive dies	16 17		
ivaleſſere	91 14	M Aſte animo	161 10
ivaluit opinio	ibid.	magis atq; magis	155 2. 230 5
item movere	96 7	magistratus	47 2
irſci	76 2. 100 6. 107 9	magistratus extinctus	136 14
irtum ſibi aliquem habere	237 12	in magistratu confitui	62 6
irruptione facta	232 2	magni facere, minimi	261 3
it demum	162 7	magnificè de ſe ſentiens	23 1

I N D E X.

maritimus	246 17	nimirum	141 2. 186 3
maxima ex parte	156 6	nisi	190 8. 167 4. 210 6
memini me facere	126 16	nisi quod	40 3
memoriter recitare	223 11	nisi quod etiam	210 6
mente dejectum esse	62 8	Noctem traducere	117 5
In mentem venire	96 8	non minus	171 12
mentem injicere	8 13. 96 7	nonne 153 5. 163 2. 169 2. 185 4	
mentis compos esse	30 11	non solum non	161 5. 168 11
mentionem facere	73 4	non utique, non sancte	170 9
meridies	20 5	novæ tabulae	52 8
merito	99 2	numeralium constructio	15 15
metuendum est	78 6	numeralia in ad	ibid.
minimum	249 2	numerale involvens ad ante	15 16
minus atque minus	250 5	nunc	2 5
mirum quantum	41 7		
misereri	227 5	O Quo te nomine appellem ! p. 45	
mixtim	139 14	reg.	5
moderari	105 5	obiter	34 3
moderate	38 11	oblationem capere	75 11
modus, ratio	32 8	obligare alicui fidem suam	100 7
moleste ferre	117 4	obligatio in solidum,	45 9
moliri occulte	103 18	oblivisci numeris sui	87 3
mori in bello civili	255 2	obsidere	100 13
ad mortem rapi	10 3	obsecro	93 19
movevi indecorè	63 8	obvolutim	138 2
multam persolvere	109 14	occasio	25 8
multò	256 7	occulte	139 10
multò magis	154 9	occupor	85 10
multò minus	ibid. 11	officere luminibus	152 1
multum abest	173 18	officium	18 6. 133 5
N Am,	p. 149 7. 1	omnino 140 1. 141 1. 157 9. 231 15	
navare operam alicui	219 1	operam dare	102 17
nedum 37 11. 42 10. 161 5.	168 11.	opes	17 6
ne quidem	172 15	opinor	93 18
necessario	232 1	opportune	34 2. 231 15. 235 2
negatio cum interrogatione affir-		opportunitatem præbere	96 2
mat	166 3	optima fide	223 1
negationes plures vehementius ne-		optativus pro indicat.	67 1
gantes, aliquando affirmantes, ib. 2.		oratio vulgaris	30 10
neque tamen	171 10, 11	oratione soluta uti,	ibid.
nescio	86 14	orationis argumentum dare	102 1
nihil verat	37 10	ordine quique suo	232
nihil refert	45 8	ordinari	63 1
nihil facere	257 9. 261 3	oriens	1
		otiosè	241

I N D E X.

Palam	p. 143 r. 9. 147 3	periculum est	238 14. 15
	230 11. 232 1	perinde ac	25 6
par pari referre	24 2	pervenire	150 3
parce	140 3	peccatis Reipub.	16 3
pari jure	24 3	placent illi	81 17
parts	I I 3 15	placidè	138 7
parts pro loco	31 3	plane	83 6. 141 1
parts magna	ibid. 4	pletūmque	232 1
parte ab omni testus	10 7	pluribus dicere	217 6
participium pro opt. aut subjunct.	122 1	plurimi facere	258 11
participia impersonalia	122 2. &	plutquam perfectum pro periclo.	
seq.			71 13
particip. pro gerundiis in do,	123 6	ponere arma	107 10
particip. cum nomine tis	124 7	populari	74 6
participium cum verbo	125 10	porro	198 18. 203 17. 23 9
particip. masculi, multitudinis nu-		possessivum cum alieno nomine	56 4
meri	ibid. 11	possessivum cum genitivo	57 5
particip. casus in accus. mutatur,		postremus omnium collocatus	245
ibid.	12		13
particip. pro infinitivo	126 13	postridie	10 5. 231 14
particip. cum verb. animi sensum sig-		præ	261 5. 269 13
nificantibus	ibid. 16	præclare verò	214 9
partic. cum præt med. n̄v̄t̄d̄b̄	ibid.	præfens	146 4
particip. pro opt. & subjunct. cum		in præsentiarum	ibid. 4
particula ei usurpatur	ibid. 17	præfertim	156 6
partic. neut. accusat. casus pro verbo		præfeti esse	96 8
usurpatur	ibid. 18	præter	255 4
parum abest,	33 11. 257 9, 10	præter naturam	ibid.
param absuit quin	ibid.	præterquam quod	222 8
passim	139 12	præterea	185 12
patrocinari	96 8	præterit. indic. pro opt.	61 3
paucis dicere	227 6	præteritum passivum activè signifi-	
peculatus	26 10	cans	64 13
peculatus reum peractum esse	61 1	prætextus	46 12
pecunia ad mentam	19 3	pridie	10 5
pecunia proba, integra summa, nec		primo impetu	138 4
decurtata	130 4	primo intuitu	ibid.
pecuniae operantes, otiose	53 5	primus	46 14
pedententim	138 7	ac primùm quidem,	146 7
ex penu	23 14	principio enim	ibid.
per	219 1 210 3	prisci homines	1 3
per partes	ibid. 4	pro	268 13
perfuntoriæ,	139 8	pro foribus	263 10
		pro viribus	31 5. 40 6
		probabilis	131 11
		probe	151 5
		procud	

I N D E X.

procūl à terra	225 17	quid est quod	209 3
protectō	92 17, 18. 155 13. 198 18	quidem igitur	205 15
proficere	81 16. 87 2	quidem certē	ibid. 16
proficiēti ad bellum	83 3	quin	167 4, 5, 6. 213 4.
progressu temporis	220 5	quinetiam	185 12. 197 14. 198 19
proinde	200 25		210 6
promptē & expeditē	232 1	quippe	8 15. 170 5
in promptu	23 14	quippe enim	142 3
promptus	22 74. 131 10	quis sine interrogat.	5 2
pronomen periodum claudens	55 1	quisnam	185 3
pronomen in fine membris & perios-		quisquis	5 2. 6 4
di	ibid.	quivis	50 14
pronunciare pecuniam in caput ali-		quò	7 10
cajus, voce præconis	246 18	quousque	160 4
propè, serè	42 14. 15	quòd	188 3
proprius	129 2	quòd aiunt	3 17
propter	219 1. 222 10. 268 12	quòd attinet	41 6
	269 2. 270 5	quòd si	190 7. 197 13
prosequi humanitatis officiis	9 2	quodque se celestissimum est,	3 13
publicē	138 4	à quo cunque modo vel tempore li-	
		ceat	160 1
Q uidam	p. 8 7. 19	quomodo	6 7. 161 5
quenam	8 18	quoniam	4 18. 192 12
quæstor	240 2	queq[ue] modo	160 3
quæstum facere	100 8	quorū tandem?	256 5
quam	213 4. 214 5	quotidie	241 6
quam optimè	214 5	quotquot	39 1
quamob[is]em	7 10. 203 3	q. o. isque	158 3
quandiu	231 15		
quandoquidem	154 7. ibid. 10.		
	192 12		
quangam	199 23. 210 6		
quantum	216 15. 231 15		
quantum conjicere possum	ibid.		
quantum attiner	217 16. 230 11		
quantum in nobis sicutum est,	256 6		
quasi	212 2		
quasi verò	213 3		
quatenus	6 8. 39 2		
quemadmodum	216 15		
qui quidem	6 5		
quid enim aliud quam	48 6		
quid ergo	148 4		
quidnam?	39 10		
quidni? quidni planē?	ibid.		
quidni enim?	163 3. 165 6		
R acematim	p. 137 7. 2		
	rapi immaturo fato,	263 10	
ratio, modus		32 8	
ratiocinari	28 3. & ratiocinando		
percipere		105 3	
rationem habere		30 11	
rationes reddere		28 2	
recreari		61 3	
redigere in potestatem		101 11.	
		247 20	
reflecti		61 2. 62 9	
regere		105 5	
rem expendere		28 3	
remittere		114 7. 215 8	
longe à pedibus removeti		77 8	
rependi beneficium		61 4	
repetundarum crimen		26 10.	
		repo-	

I N D E X.

repositum esse	23 14	sine larva	147 3
res familiaris	137 16	singulare pro plurali	65 17
atqui ita se res haber	79 5	singularia	30 1
respicere ad	85 11	singuli	3 5
respondere	61 4	sistere	95 7
reum esse	77 12	sive	4 19. 155 14
rixum movere	52 7	sollicitum esse	227 4
S Altem p. 174 7. 3. 183 5		fotiri	111 18
p. 184 7. 9.		sparsim	132 12
salutare aliquem nomine alterius ,	254 1	spe optimâ vivere	2 6
salvum esse	81 15	spectare	85 11
sancè	184 11. 205 16	spem concipere.	75 1
sanguine conjuncti	214 13	sponte	23 14. 241 5
sa: scio	92 16	flare ab aliquo	253 10. 264 3
satagerē	101 17	flare in procinctu	145 1
satis	151 8	statim à, vel post	224 15
scansim	137 2	stacuere	52 3. 101 9
scilicet	241 2	stacuere dignum pœna, vel simil.	94 1
secundo numine	253 12	Stoici	223 13
securum reddi	227 4	strictim	139 8
secus	246 17	studiosè sectari	9 2
sed	194 3	studiosè tractare, curare, admini-	
semel	231 14	strare	226 2
senatores	224 13	studium in aliquem conserre	110 14
sensim	138 7	subi gere	57 9
sententiam dicere	82 2	sublime ferri	138 5
ut sentio,	30 9	subjunctivus & optat. sine 2, 68 9	
sentio me aberrasse	126 16	subjunctivus sine 2, 68, 145 ibid. 10	
seorsum	250 4	submittere se	114 6
seriò	237 7	subsidia	134 9
sermone m dare	29 4	substantiva neutra 227 12	
servum esse	80 13	substantiva in fine membris aut pe-	
selquipedalia verba	23 1	riodi	9 2
severè	140 1	substantivum intellectum	9 3
si non jam	190 8		10 4. &c.
si quidem	192 12	succensere alicui	100 6. 237 12
sic	192 13. 218 18. ibid. 19	summatis complecti	2 11 6
sigillatim	2 5. 31 2.	summovere aliquem è conspectu,	
	220 4	171 12	
similis sum	83 4	summo mane	20 5
simul arque	146 5	superior è pugna	2 3 2
sin minùs	190 9	superlativi constructio	4 12
sin verò	118 8	supra	261 5
fine	272 9	suprà modum , supra quam opor-	
		teat	40 5
		supra	

I N D E X.

s upra vim dicendi omnem	270	3	ventus secundus	ibid.
s upra vites	255	5	verba	29 5
s uspicionem præbere	96	7	verba interrogantia & respondentia,	64 15
s uspiciose vel ob suspicionem	232	1	verba passiva utrumque aoristum ha-	
s ustinere crimen aliquod	237	12	bentia	72 17
s iacciare	241	6	verbi causa	37 12. 142 5
s incere cum adversario contendere	10	4		117 7
s c.			verbis tenus	158 7
T Acire aliquem indicare, pag. 229			verbum activum sensum aut affectum	
reg.		10	significans	64 14
t amen	176	9 183 2	vere	137 16. 241 6
t ametsi	199	23. 210 6	primo vere	141 4
t andem	22	13	verisimile est,	86 15
t anquam	212	2	versari	76 5
t emerarie	132	1	versari cum aliquo	219 1
t emere ac sine delectu	139	14. 162 8	versari in alicujus ore	220 9
	ibid.	12, 13	verfor	85 10
s uo tempore	55	11	vertere sibi aliquid probro	227 5
t empus est, juvat, decet,	ibid.		verum	136 16
t erra culta, inculta	22	12	verum enim verò	171 11
t estis auritus, oculatus	59	12	veruntamen,	150 3. 204 13
t estes producere	96	8	verus	130 3
t imere	76	2. 114 6	vespera	20 5
t onderi ad cutem usque	238	14	sub primam vesperam	141 4
t oilere de medio	234	5	viā rectâ progredi	35 4
t ranquille	138	7	viā rectâ excidere	10 3
t rans	3	14	viam infistere,	2, 10 3
t ribuere, assignare	106	8	viam munire,	34 1
t um ille	5	1	vicissim,	31 2. 220 4
t um verò	218	20	videlicet, 141 2. 183 4. 171 14. 185	
t urpe ducere	237	12	3. 210 7	
t urpe est	12	4	vincere causam in judicio,	90 12
t uto	442	5	violenter,	232 1
V Acire sibi	p. 241	7. 5	pro viribus,	234 4
v adimonium permittere, obire,			vis appetendi & fugiendi,	18 1
v deserere	26	12. 27 15	vituperari ob initam cum aliquo con-	
v el potius	155	1	fuerit u dinem,	229 9
v endere aliquid justo pretio	135	11	unde in numero.	15 13
v endicare sibi aliquid,	227	5	unde vi,	ibid.
	243	10. 247 20	universè,	2 5
v enerari	73	4	uno excepto,	260 16
v eniam dare alicui	86	12	voce contenta,	157 9
v enire ab aliquo	254	1	in votis habere,	73 4
v ento secundo ferti	43	1	usque ad,	158 5. 230 11
			ad nostram usque etatem,	158 7
			usque	

I N D E X.

usque adeo	258 12	ut par est	83 6
eo usque dum	160 4	utpote	8 15. 38 13
usque in praesens tempus	158 6	ut primum	149 5. 149 2. 214 5
usura	130 5	utinam	94 4. 188 2
usurpari	247 20	utinam vero	95 5. 212 2
ut	7 9	atque utinam	<i>ibid.</i>
ut aiunt	84 8	utique	183 3. 210 7
ut mihi quidem videtur	216 15	utrum	189 4
ut etiam	158 4	vulgaris	134 7

Conspectus Graecarum vocum, quae aliquam aut difficultatem, aut elegantiam complectuntur;

Quarum prior numerus paginam, posterior regulam aperit.

ΑΓαπέω,	pag. 72. reg. 1, 2	ἀνταποδίδαιμ	61 4
άγγειον	73 4, 5. 74 7	ἀντί cum gig. casu	222 9
αἴ κατι μίαν	3 5	ἀ-τικέως, & οὐτικέως	142 6 &c.
αἰνθερός εἰς τηλ	239 10	ἀγιστας cum imperat.	128 3
ἀκεβέως variè acceptum	340 1, 2, 3	ἀπ' ἐνθείας φεύγειν	10 6
ἀκυρός	27 15	ἀπαλλάσσειν	61 5
ἀλισκω	61 1	ἄπο accent. in pen.	225 17
ἀλιτήριο	16 1, 2	ἄπο cum gig. casu	223 11. idem
ἀλλὰ interrogationi & responsioni ser-		cum duob. genit.	<i>ibid.</i> 13
viens	174 1 &c.	ἄπο ποντὸς τὸ βαλτίσα	<i>ibid.</i>
ἀλλοι ἄμεις, ἄμεις	24 4	οἱ λότοι τῆς ὑπερβίας,	224 14
ἀλοπ	48 8	ἄπολανον varie constituitur	74 3 &c.
ἀμοι varie conjungitur	141 4	ἄποφεάδες	16 1 <i>ibid.</i> 2
ἀμέλη	ibid. &c.	ἄπογλω	73 3
ἀμερί	219 1, 2	ἄρεα	183 1 &c.
ἀμοι cum genit.	ibid.	ἀρεστός	144 1
αρ conjunctionis varie constructio-		ἀρεστόν	138 6
nes	177 Sest. 2, 3	ἀρχήν	18 7
ἀρ sine accentu	220 3	ἀπ,	8 15
ἀρα poeticē	ibid.	ἀργία	145 2
τὸ ἀρα medicorum	221 7	ἀτρίμονας	<i>ibid.</i> 3
ἀνακάμπτῃ	61 2	ἀττα	8 15
ἀναταμβάνειν	ibid. 3	ἀττα	<i>ibid.</i> 19
ἀνίπτῃρος ἀπά	26 11	απίτηρα	146 4 &c.
ἀρδε	222 8	απίτηρη	147 2 &c.
ἀρή ἔτε	6 6 7 10	ἀντίς	57 6 du-

INDEX.

āutōς substantivum involvens,	58 11	εἰδ.	79 9
āutōς in compositione, ibid.	12 p. 59	εἴη	78 8
āutōs ἔργος	58 8	εἴαγε num īαδι	80 10
ό ἀντέσ,	ibid. 9	εἴαγε	ibid. &c.
ἀντέ & ἀντές	ibid. 10	εἴπειν	82 1, 2
ἀντόργες	18 8	εἴπερ	192 &c.
ἀπορη̄n quot modis dicatur	18 1 &c.	εἴτε εἴπερ	2 4
ἄχρι τω	158 4	εἴτε vel εἴ	228 8
B Αθήν	158 7	εἴτε pro διά	229. pro καὶ ibid. 10 pro
Γ Αρ̄	185 1 & seq.	εἴτε	230 11
ἢ γέρ.	185 4	εἴτε ήμερε	ibid.
ἢ	183 5 &c.	εἴτε pro περὶ	ibid. 12
γέγονθι varia acceptiones	75 1, &c.	εἴτε tempus significat	231 14
τὸ γέγονθι	131 9	εἴτε	148 4 &c.
γέγονθισσι	130 &c.	εἴτε cum gignendi casu, adverbialiter	
τὸ γέγονθισσι	ibid. 5	sumitur	231 1. item varia ejus
γέγονθισσι	129 &c.	construtiones	234 &c.
Δ Ε post μ̄	pig. 203. reg. 10	γέποδη γέποδη	77 8. 234 5
δὲ encliticum	107 22	εἰπεφέρεμε	27 13
δὲ pro τῷ	ibid. 24	δὲ pro διά	235 6. adverbialiter
δὲ pro δῇ	208 25, 25	sumitur	ibid. 8
δέλλη	20 5	δὲ pro περὶ	236 9. pro εἴτε ibid.
δέσποτο εἶδε	15 3	δὲ πολλῷ vel δέλλῃ περὶ	236 10
δὲ	136 5, &c.	δὲ πολλῷ pro στοιχ.	ibid. 11
δῆλος cum particip.	20 6	δὲ signif. διὰ	237 11
δὲ' εὐθεῖας αὐτογένεθη	10 4	δὲ cum verbo εἴαγε confluuntur	ibid. 12
δὲ' cum genitiv.	226 1 &c.	δὲ cum dat. περὶ	238 14
varid significat cum accusat.	277 7	δὲδηγείσθη	131 10 &c.
διαμπέρες	143 7	δὲδηγείσθησιν	132 13
διαφέρει	123 3	δὲ ante vocalem cum genit. adverbialiter sumptum	
διεκυρεῖν	77 10	231 1	
δικαιο-	20 7, 8	δὲπτερα	23 14
διόπτι pro στοιχ.	209 5	δὲῶν	7 10
διάκονος	77 11	δέέρχεθαι & δέλλεναι absol. posita	83 3
δέσποτο pro διοῖν διάπερ	15 13	δέεστεναι τῷ τῷ	62 8
Ε Autē de 1, 2, & 3 persona pig.		δέάλλη & περίλλη ποιεῖν	102 15
57 reg. 7		εἰσηγεῖ	83 4
ἔγχυρεν	120 8	εἰσηγητε	ibid. 5. &c.
ἔγχυρεν	121 11	ἔπαντερεμέναι	18 8
ἔρω πεινω	212 12	ἔπειναι, & ἐπειδέναι	77 12
ἔρω period. claud	55 1	τῷ σύρρεται	ibid.
ἔρω	184 6	ἴπει,	149 1
ἔτελεν προ μόλλεν	89 10	ἴπει δὲ	150 3
εῖ	188 1	ἴπει τάχιται	149 2

I N D E X.

πατεῖσθαι,	149 7	πατέσθαι,	154 6	
πατεῖσθαι construitur, 239 1. & seq.		πατέσθαι,	5 1	
πατεῖσθαι pro dīx, 241 5. cum suo casu ad-		πατέσθαι,	6 8	
verbaliter sumitur, ibid. 6. &c.		πατέσθαι,	153 4	
πατέσθαι,	3 14	πατέσθαι,	6 8	
πατέσθαι,	ib.	πατέσθαι cum ποδίση & simil.	87 2	
πατέσθαι,	139 8	πατέσθαι cum particip.	ibid. 1	
πατέσθαι,	21 10	πατέσθαι,	55 1	
πατέσθαι,	151 & seq.	πατέσθαι,	79 7	
πατέσθαι,	152 1	πατέσθαι,	154 8, 9, &c.	
πατέσθαι,	139 9	πατέσθαι,	155 14	
πατέσθαι,	211 19	πατέσθαι cum variis genit.	13 7	
πατέσθαι εἰς βαλλω.	ib.			
πατέσθαι & πατεῖσθαι,	43 2	(—) Απόρρητα λεπτήσια, pag. 10. reg. 7		
πατέσθαι & πατεῖσθαι,	22 12			
πατέσθαι,	99 1	Πατεῖσθαι ρήματα,	23 1	
πατέσθαι,	21 11, 12, 53 5	πατεῖσθαι μάνια,	ib.	
πατέσθαι,	231 15	πατέσθαι,	ib.	
πατέσθαι & λα,	79 9	πατέσθαι,	24 2 &c.	
πατέσθαι,	ib. 5	πατέσθαι,	92 17	
πατέσθαι,	78 2, 3	πατέσθαι,	62 6	
πατέσθαι,	22 13	πατέσθαι,	43 3	
πατέσθαι,	23 14			
πατέσθαι,	10 4	KΑΘΙΣΤΑΙΣ, ουκ ουκ ουκ, ουκ ουκ. π. 7 9		
πατέσθαι,	ib.	καθίσταισον,	2 5	
πατέσθαι,	9 3	καθίσται,	ibid.	
πατέσθαι,	ib.	καθίσται,	1 3. 2 5	
πατέσθαι,	38 14	καθίσταισον,	2 5	
πατέσθαι,	7 10	καθίσταισον, post particulas τι ποτε.	195 6	
πατέσθαι,	6 6	καθίσταισον, post τι πρόθ. & ἀλλόθ.	196 9	
πατέσθαι,	7 10	καθίσταισον, καθίσταισον, καθίσταισον.	197 14	
πατέσθαι,	145 3	καθίσταισον,	198 18	
πατέσθαι pro πατεῖσθαι,	86 12	καθίσταισον, ποτε,	199 20, 21, &c.	
πατέσθαι vel εἰς,	85 11	κακοί,	35 8	
πατέσθαι εἰς,	86 15	κακοίσιας πατεῖσθαι,	26 10	
πατέσθαι cum adverb. & genit. calu,	84	κακοίσια,	197 13	
	9, 10	κακοίσια & κακοίσια,	ib.	
πατέσθαι cum participio tempus significat,	85 10	κακοίσια cum gen 228. cum accus.	229 2, 3.	
	86 14	κακοίσια pro κακοίσια vel κακοίσια, 230 4 &c.		
H̄ dat. fem.	pag. 153 reg. 2	κακοίσια,	2 5	
	6 8, 7 11	καταχειρίσθαι,	94 1	
	153 3	κατατίθεσθαι,	109 14	
	8 3	καταχειρίσθαι εἰδία,	26 11	
	153 5	κατηγορίσθαι,	43 2	
		κατεῖσθαι τὰ σπλαχνά,	108 11	
			κατηγορίσθαι	

INDEX.

αλεπόν ὄνυροπόντι,	26 10	tur	ibid. 7
κρέπεται, cum variis genit.	13 5,6	μὴ ἀχίσθη	167 5
κρένεδή την ὅπει θανάτῳ	10 4	μὴ πι μέτηται	168 11
κρίβεται	139 10	μιθέται	32 7
κυρία ἡμέρα	26 12	μιθεῖται	172 16
κύριος γένεσις	27 16	μιχαῖται	32 8,9
Λ Λέπτη	28 1	μιτα περὶ περὶ ἡμέρᾳ	30 5
Λαζαρίνη	128 4	μικρὸς & ὑλίγος	33 11
λαμπτέος ἔνεργος	43 2	μοι & σοι abund.	36 2
λαπτέται, cum particip.	87 3	μοῖρα	37 6
λέξιν, σεξιν, ἀσημωτός μητός, &c.	71 16	N Εγκαταθῆται	92 15
cum verbū ἐγκαταθῆται conjuncta	30 11	ιπαν πλάνω 90 12 cum infinit.	
λέπτη λεπτίσματα εἶναι	29 5	ibid. 13 πιπαλεσται	14
λέπτης λέπτη	49 7	πεμπτήνη	91 15
λέπτης εἰ τέττη, διδόναις	28 1,2	πεμπτήνης	92 15
λέπτης παρέχειν	28 4	πόρητε ἄκουεται, κύριος	37 16
λέπτης	30 8, 28 1	O Δι, ἵδε, τόδε	2 7
λέπτης πιθήνει	30 10	οἱ δι, πιθέ	ibid.
οἰς λέπτης ἔλεπται	29 6	οἱ δέ, οἱ τοῦ	1 4
M ζλιστε	156 6 157 9	οἱ πάνται	1 3
μάχαιρα	125 3	οἱ, τι δή, ὅ, τι περό, τι ποτε, οἱ, τι δή	
μάχαιρα, μαχίσαι, μικρόν	156 4, 5	πεπτε, οἱ, τι δημοτῶν	5 2
μάχαιρας	33 10	οἵδες	34 2, &c.
μάχαιραν	33 12	οἱ καθ' οὐτασ	2 5
μάχαιραν	90 11	οἱ καθ' οὐτασ.	ibid.
οἱ μάχαιρας	89 8	οἱ πάλαι πενθετοῦ	ibid.
μάχαιρα	88 7 89 9, 10	οἱ δέ ρε vel δή	38 13
μάχαιρα cum infinit	88 4, 5, 6	οἱ δέ	159 9
μάχαιρα variè construitur	260 1, 2, 3, &c seq.	οἱ δέ δι προ οἴδε	92 16
μάχη	203 11	οἱ δέ	ibid.
μάχη	205 15, 16 & seq.	οἱ δέν	93 19
μάχηται	203 12	οἱ καρδετέρις	28 15
μάχη τοι γε, μάχη πιθη	204 14	οἱ μάχη	93 18
μάχης	30 1, 2, & seq.	οἱ δύν	37 10, 11, 12
μάχη cum dativo 232 9 cum ge-		οἱ οὐ διπλῶς	42 16
nitivo	233 11	οἱ δύται	35 6 &c.
μεταβάλλειν & μεταβάλλεσθαι	62 7	οἱ δέ cum verbo loco nominis	16 14
μεταβάλλειν	158 1, 2	οἱ δύ	159 10
μέχρι	ibid. 3, 4, & seq.	οἱ τες γένεσι	3 15
μέχρις	159 8	οἱ νοσούσι	136 13
μὴ γέρε γε, μὴ γένε δή	168 9	οἱ ποιούσι	132 1
μὴ δύται	ibid. 10	οἱ ποιηται περίκην vel 258	6 8
μὴ δέ	168 4	οἱ ποιηται	160 1
μὴ δέ cum infinit.	167 6		6 7
μὴ & δέ verbis quibusdam præponunt-			

I N D E X.

ibid. 7			26 11
167 5			55 1
18 11			162 8
32 7			ibid. 7
32 16			ibid. 10
28 2			95 5
10 5			24 2
3 11			171 12
16 2			ibid. 14
31 6			37 1
25			171 13
init.			
14			
15			
15			
16			
2 7			
ibid.			
1 4			
1 3			
2 2			
2 1			
5			
id.			
3			
d.			
13			
9			
16			
d.			
9			
8			
2			
6			
4			
3			
2			
1			
ibid. 2 &c.			
170 8			
ibid. 9			
171 10			
ibid. 11			
173 18			
ibid. 20			
173 15			
172 17			
173 19			
10 7			
158 8			
43 1			
ibid.			
136 12			
τίς ἀνέπειρος : κατεύθυντος, φεγγοῦ			
τόπος	τόπος	τόπος	5 2
τοπογραφίας	τοπογραφίας	τοπογραφίας	323 12
τοπογράφος	τοπογράφος	τοπογράφος	236 6
τοπογραφίας	τοπογραφίας	τοπογραφίας	ibid. 7 8
τοπογράφος	τοπογράφος	τοπογράφος	257 9
τοπογράφου	τοπογράφου	τοπογράφου	ibid. 10
τοπογραφίας	τοπογραφίας	τοπογραφίας	258 12, 259 13
τοπογραφίας in comparationibus	τοπογραφίας in comparationibus	τοπογραφίας in comparationibus	ibid. 15
τοπογραφίας cum genit.	τοπογραφίας cum genit.	τοπογραφίας cum genit.	254 16, cum dat.
ibid. 7, 2. cum acc.	ibid. 7, 2. cum acc.	τοπογραφίας	255 3
τοπογραφίας	τοπογραφίας	τοπογραφίας	62 8
τοπογραφίας & τὸ παρεχόμενον	τοπογραφίας & τὸ παρεχόμενον	τοπογραφίας & τὸ παρεχόμενον	123 4
τοπογραφίας	τοπογραφίας	τοπογραφίας	123 5
τοπογραφίας varia signif.	τοπογραφίας varia signif.	τοπογραφίας varia signif.	95 7
τοπογραφίας varia acceptiones	τοπογραφίας varia acceptiones	τοπογραφίας varia acceptiones	96 8
τοπογραφίας	τοπογραφίας	τοπογραφίας	7 8
τοπογραφίας	τοπογραφίας	τοπογραφίας	62 8
τοπογραφίας	τοπογραφίας	τοπογραφίας	5 2
τοπογραφίας τοπογραφίας	τοπογραφίας τοπογραφίας	τοπογραφίας τοπογραφίας	50 14
τοπογραφίας τοπογραφίας, &c.	τοπογραφίας τοπογραφίας, &c.	τοπογραφίας τοπογραφίας, &c.	97 10
τοπογραφίας	τοπογραφίας	τοπογραφίας	ibid. 12
τοπογραφίας cum genit.	τοπογραφίας cum genit.	τοπογραφίας cum genit.	360 1. cum verbis
τοπογραφίας, aut τοπογραφίας	τοπογραφίας, aut τοπογραφίας	τοπογραφίας, aut τοπογραφίας	261 2. 3
τοπογραφίας pro ἀντιτι	τοπογραφίας pro ἀντιτι	τοπογραφίας pro ἀντιτι	ibid. 4
τοπογραφίας pro τοπογραφίᾳ	τοπογραφίας pro τοπογραφίᾳ	τοπογραφίας pro τοπογραφίᾳ	362 6
τοπογραφίας cum dat.	τοπογραφίας cum dat.	τοπογραφίας cum dat.	162 7. cum accus. ib. 8
τοπογραφίας cum art.	τοπογραφίας cum art.	τοπογραφίας cum art.	123 3
τοπογραφίας	τοπογραφίας	τοπογραφίας	98 15
τοπογραφίας	τοπογραφίας	τοπογραφίας	ibid.
τοπογραφίας	τοπογραφίας	τοπογραφίας	18 8
τοπογραφίας	τοπογραφίας	τοπογραφίας	175 9
τοπογραφίας	τοπογραφίας	τοπογραφίας	44 5
			ΧΩΡΟΙ

I N D E X.

πολλοῖς	99 1. ibid. 4	συνάπτω,	63 11
πολλοῖς ἢ πολλαῖς τινὶ	243 10	Σχεδόν δὲ σούν vid. σούν.	
πολλοῖς 100 5. ejusdem variæ ac-			
ceptiones	6, 7 &c.		
πολλῶν	99 2		p. 2 7. 5
πολλῶν πολλῶν	133 4	παλέν, τοῦ 3	3 16
πολλοῖς	33 12. 45 7	πατέρῳ vel πατέρῳ,	107 II
πολιτεία	44 6	πατέρῳ pro πατέρῳ	63 12
ποὺν	164 4	πάλιθ	47 2
που	ibid.	πῆδε	2 8
ποδὸν πεδαγμα	45 8	πράτην	ibid. 11
περιέξεις	ibid. 10	πράτην	ibid.
περιέξεις	ibid.	πί γε	48 6
περιέξεις	139 11	πί 5 οὐλοῦ ἡ	ibid.
περιέποδα	102 17 &c.	πί μην	49 10
περιέποδα	263 10	πί δὲ ποτε	187 11
περιβολὴ, id est, ἀρρενινὴ	18 1	πί δὲ ποτε	48 5
περιβολὴ	27 13	πί δὲ ποτε	209 3
περιεργατικ. genit. 264 1 &c. cum		πιθένα	105 4
dat. 266 7. cum accus. 267 9.		πιθένα vel πιθένῳ	106 8
&c.		πιθένῳ	107, &c.
περιβάλλειν	96 8	οἱ τίς pro τίς	47 3
περιβάλλειν τῷ βουλῇν	83 2	τίς pro ποιῶν	ibid. 4
περιέναι, vel περιέλθειν τῷ βουλῇ, ibid		τίς οὐτα, πότε	48 5
περιέναι	63 11	τὸ in, accusativo cum alio casu, 4 18	
περιέναι	ibid.	τὸ pro ὁ	3 13
περιέρχειν	10 5	τὸ cum infinit.	ibid. 18
περιέρχειν γνώμονες	83 2	τόδετι	2 9
περιέρχειν	46 11. 12 13	τὸ διά τι	ibid. 10
περιέρχειν	ibid.	τὸ καθ' ὅλον	ibid. 5
περιέρχειν	163 1, 2, 3.	τὸ λεγόμενον	3 17
P αδιούργημα	p. 47 r. 1	τὸ μέν, τὸ δὲ	ibid. 16
ράδιον	163 13, 14, 15, 16	τὸ μέν τι, τὸ δὲ π	ibid.
S Ημέτον, ποιμάνετον, δοτούμενοι,		τοπονίχον	2 6
p. 47 r. 1.		τὸ δὲ	3 15
σοὶ vid. μητὶ		τὸ τί ἦν εἶται	2 9
σὸς	56 3	πείσθαι	2 10 7. 211 8, 9, 10, 11
ποιούμενος	139 12	τέτο μέν τέτο δὲ	3 16
στέγειν	63 10	τεύτον ἥπταλαντεν, &c.	15 14
στέγειν, &c.	73 3	τυγχάνειν, variæ acceptiones	210
στέγειν	63 9	15. &c.	
συγκρατεῖν	104 1 2	τυχέν	134 8
συμφρεγεῖν	105 3	τυχεῖν	ibid. 7
σού	232 10. 233 12, 13	τῷ cum infinit.	4 18
		Y Μέτερες	55 1
		ὑπάρχειν cum genit.	112 2
		ὑπάρχειν	

INDEX.

ιπάρχει imperf.	114 5	χειρῶν τιμῆς	51 5
ιπάρχειν	113 3, 4	χρειασθεῖν	52 8
ιπάρχειντα	134 9. 135 10	χρεῖον πατέρων	ibid.
ιπάρχεσσα τηνή	ibid. 11	χρῆσαι	52 1, &c.
ιπάρχειν	112 1	χρῆσαι	53 4
ιπάρχεσσαν κατέσ	135 11	χρῆστος ἀρρεφός, ὄργα	ibid. 5
ιπάρχεντα	26 11	χρήματα θητίπικα	54 6
ιπάρχειντα cum genitivo 269 1, 2 cum ac-		χρυσός	ibid. 7
cūtativo	270 3	χύρα	54 8, &c.
ιπάρχειντα, ιπάρχειντα	27 13	χύρεν	120 8, 121 9, 10
ιπάρχειντα	ibid. 13	χύρις	272 9
ιπάρχειντα cum genitivo 270 4 cum dativo			
ibid. 6 cum accusativo	271 8		
ιπάρχειντα 114 6, 7 cum gen. 115 8		Ω	164 5
ιπάρχειντα	63 9		135 12
ιπάρχειντα ποία	26 11	ω & ων encliticum pro ὡν	206 20
ιπάρχειντα	10 5	ωια	55 11
		ωια	ibid. 12
Φ λεγει	115 1. 116 2	ωις cum adjunctis particulis varias	
φάνερα ποία	26 11	habet acceptiones	212 1
φέρει	117 &c.	ωις & ωις	ibid. 2
φέρει δή	186 9	ωις cum adverb. superl. grad.	213 8
φέρει οὐκέτι	117 7 &c.	ωις & οὐ simul conjuncta	214 5
φέρειν	116 3 117 4, 5	ωις pro εις vel πρός	217 13
φέρειν καλῶς, γανᾶς	118 10	ωις προπονιτείρας	ibid. 14
φέρειν	119 2, &c.	ωις ω, ωις	ibid. 15
καθεῖς φέρει	51 2	ωις πρός	ibid. 19
φερεῖδην	139 13	ωις οὐ τῷ πατέρει	ibid. 20
φύροις	ibid. 14	ωις cum accentu pro πρός	218 18
		ωις idem ac πρός	ibid.
		ωις αοιτι. 2.	94 4
		ει ωιδει	ibid. 5
		ωιδει ωιδει	228 1
X ειρῶν πατέρων πρός	51 3		
	52 7		

F I N I S.